alina nour

UN EXTRATERESTRU ÎN PIJAMA

ALINA NOUR

UN EXTRATERESTRU ÎN PIJAMA

ALINA NOUR

UN EXTRATERESTRU ÎN PIJAMA

ROMAN

Editura Junimea

IAŞI ● 1991

Coperta şi ilustraţiile: ***ALINA NOUR***

ISBN 973-37-0098-3

Redactor: ***ADA FĂRTĂIŞ***
Tehnoredactor: ***MIHAI BUJDEI***

Apărut 1991. Format 54x34/16. Coli de tipar 17.
Bun de tipar 19.VII.1990.
Editura „Junimea" Iaşi — Str. Cuza Vodă nr. 29
ROMÂNIA

Tipărit la întreprinderea Poligrafică Iaşi,
Str. Sf. Lazăr nr. 49

PARTEA ÎNTÎI

CAPITOLUL I

U N U

Pe la orele două noaptea, pe strada Trei Sîmburi era o linişte deplină. Toată lumea dormea; pînă şi mîţele, toropite de căldură, moţăiau plictisite pe acoperişuri. Singuratic, sergentul Petty Petercott îşi plimba fără frică barba sa neagră şi deasă, ca o bidinea, printre umbrele suspecte lăsate de copaci şi de clădiri. Se oprea din cînd în cînd sub cîte un felinar şi, în lumina gălbuie, examina ceva ce părea să fie o revistă. Era vădit foarte nemulţumit. Se scărpina metodic în urechea dreaptă, scuipa cu ciudă în beznă şi bombănea cuvinte abracadabrante. Motivul? Se poticnise în descifrarea unui biet careu din revista „Cine n-are mintea bleagă, rebusurile le dezleagă”. Cerceta descumpănit cele opt pătrăţele de la nouă orizontal, pe care ignoranţa minţii sale le condamna să rămînă goale. Din care pricină îşi dorea foarte mult să întîlnească pe cineva, oricine ar fi el, nu numaidecît un paşnic cetăţean trisîmburist, ci poate chiar şi un hoţ de găini sau un gangster fioros, numai chip de om să aibă şi să-i dea o soluţie în privinţa rezolvării carelui.

Din nefericire pentru sergent, strada Trei Sîmburi se găsea într-una din cele mai paşnice suburbii ale metropolei. De-a lungul străzii se înşiruiau căsuţe cochete, înconjurate de peluze. Cine nimerea acolo

ziua, putea găsi multe puncte de atracţie: stabilimentul bărbieru- lui-psiholog Luigi Piperonni, localul „Triunghiul Bermudelor” a lui Gerolamo Fapara, lăptăria „Delicatesele Căii Lactee” — ţinută de Jan Vandermeer, sera cu o colecţie de două mii de cactuşi, din spatele casei profesorului de botanică Benny Smile, ori cafeneaua „Două Mumii”, aparţinînd lui Cyrill Cyrilloni, poreclit şi Cyr, în a cărei vitrină se găsea un sarcofag cu o mumie înăuntru. Însă noaptea, stabilimentul, localul, cafeneaua şi lăptă- ria erau închise, iar pe strada Trei Sîmburi atmosfera era cît se poate de virtuoasă. Doar rareori se mai furişa pe lîngă tufişuri cîte un hoţ de găini, ori de cactuşi, ori poate vreun îndrăgostit întîrziat. De obicei, onorabilii şi neonorabilii cetăţeni trisîmburişti sforăiau conştiincioşi, scufundaţi în pături şi plăpumi lîngă nevestele lor fără de prihană — neveste care scînceau prin somn, deoarece îşi puneau părul pe bigudiuri şi aveau coşmaruri.

Aşadar, în acea noapte de cincisprezece iunie, pe la orele două, Petty Petercott se simţea ca un martir în pustiu, iar singurătatea şi disperarea îl făceau să aibă viziuni apocaliptice. Anume, i se năzărea că, în dimineaţa următoare, cetăţenii trisîmburişti l-ar putea găsi atîrnat de un stîlp de felinar, cu un coif confecţionat din afurisita revistă de rebus pe cap. În cinstea sinuciderii sale, cauzate de durerea curiozităţii nesatisfăcute, becul felinarului ar fi fost lăsat aprins trei zile la rînd. Iar stîlpul respectivului felinar ar fi devenit loc sacru de pelerinaj pentru fanii cuvintelor încrucişate de pe întreg Pămîntul.

Dar toate aceste gînduri negre îi fură spulberate într-o clipă de o fereastră luminată. Tocmai se pregătea să sufle în

fluier pentru a-i atrage atenţia celui din apartamentul luminat de la etajul întîi, al căsuţei cochete în care locuia singur cetăţeanul Andrew Norbert Wells, cînd, dintr-o dată, geamurile cu pricina se deschiseră şi capul acestuia se ivi de după perdele.

Wells privi stelele şi fluieră a pagubă. Apoi, din buzunarul drept al halatului, scoase afară două andrele, cu ajutorul cărora împleti o bună bucată de vreme. Nu bănuia de fel că, pitit în umbră, după un copac, sergentul Petercott îl urmărea uluit. Apoi Wells luă un bec din buzunarul stîng al halatului şi-l introduse în urechea stîngă. Stătu cîteva minute astfel, nemişcat; apoi îşi îndesă la loc becul şi andrelele în buzunare şi ameninţă cu pumnul galaxiile îndepărtate.

Toate acestea îi părură cam fără noimă sergentului, care, făcîndu-şi mîinile pîlnie la gură, strigă:

— Hello, domnule Wells! Ce faceţi? Aveţi insomnie? Împletiţi, ca să vă vină somnul, numărînd ochiurile ca pe oi? Şi eu număr literele din cuvinte, dar asta ca să mă ţin treaz. Ştiţi, marea mea pasiune, rebusurile... Apropo! Nu cunoaşteţi cumva un cuvînt compus din opt litere, şi care...

Dar cetăţeanul vizat îl privi surprins în mod neplăcut pe gălăgiosul sergent şi, fără să aştepte ca acesta să-şi termine fraza, trînti furios fereastra.

Petercott aruncă o privire nedumerită spre ferestrele acum întunecate — căci Wells stinsese lumina — şi, făcînd un gest de neputinţă, plecă mai departe, mîrîind în barbă înjurături alcătuite din cuvinte savant încrucişate.

D O I

Ascuns după perdele, Wells aşteaptă ca silueta sergentului să dispară după primul colţ. Îi era ciudă că fusese surprins în acea atitudine neroadă, împletind, şi încă, pe deasupra, cu un bec într-o ureche. Dar e momentul să spunem că andrelele erau doar aparent andrele. De fapt, ele erau confecţionate din nişte metale necunoscute pe Pământ, şi constituiau împreună cu becul — care era doar aparent bec — un aparat de emisie-recepţie. Cu ajutorul lor puteau fi transmise la distanţe enorme impulsurile create prin activitatea de împletire. Pentru a transmite un mesaj, Wells trebuia să împletească, folosind un cod special. Pentru toate literele alfabetului exista un corespondent, adică un anumit mod de a răsuci lîna, în genul:

A ... unu pe faţă, doi pe dos;

B ... unu pe dos, unu pe faţă;

C ... doi pe faţă, doi pe dos...

...şi aşa mai departe. Pentru a recepţiona răspunsul, Wells, trebuia să ţină becul special (din sticlă elastică şi cu dulia din argint), în ureche, iar într-o mînă, cele două andrele.

Folosind aceste mijloace sofisticate, Wells încerca să comunice cu domnul Leopold Sebastien, cumnatul său.

Se întinse pe pat, cu becul în ureche, şi andrelele în mînă. Dar nu primi nici un răspuns. „Oare ce s-a în- tîmplat? De ce nu-mi mai dă nici un semn, de o săp- tămînă? O fi fost nevoit să se întoarcă pe Annandya? Oare a renunţat la PLANUL ATLANTIDA?” — se întrebă el, întristat. Şi aţipi.

T R E I

Dar să vedem de unde avea Wells andrelele şi becul, şi cine anume era acest cumnat al său.

Aventurile lui Wells începuseră cam cu opt zile în urmă, cînd, pe data de şapte iunie, primise o vizită neaşteptată. Domnul Wells lucrase de la orele zece dimineaţa în biroul său împodobit cu afişe de reclame, birou pe a cărui uşă scria:

ANDREW NORBERT WELLS
consilier în probleme de reclame comerciale

Biroul său se afla la nivelul 25 al unui imobil cu o sută de etaje, care nu era altceva decît sediul administrativ al firmei Housebill. Wells se angajase cam de opt ani la această firmă. Lucru oarecum de mirare, căci el era de fapt un eminent om de ştiinţă, studiase fizica, biologia, chimia organică. Dar, după ce lucrase o vreme în cercetare, rămăsese şomer. Nu i se oferise apoi de lucru decît în domeniul armamentului. Mulţi dintre colegii săi acceptaseră să lucreze la inventarea unor noi arme, pentru un salariu bun. Însă Wells refuzase din capul locului o asemenea perspectivă şi, după ce o vreme fusese ospătar, şofer de taxi sau chiar instalator, îşi găsise acest post — de consilier în probleme de reclame la firma Housebill — post pe care îl considerase destul de respectabil, şi nu-l mai părăsise.

Iată de ce, în acea zi de şapte iunie, savantul Wells îşi concentrase toate puterile spirituale spre a finisa cîteva magnifice texte de reclamă pentru cele mai noi produse pe care firma Housebill se pregătea să le lanseze pe piaţă: pijamalele „Zefir”, săpunul „Ulysses” şi marmelada de gutui „Dulcineea”.

...Vîrful peniţei de aur a stiloului său aluneca grăbit pe hîrtie. Wells tocmai scrisese: „Binele, adevărul şi frumosul sînt nişte idealuri care nu pot lua naştere decît

în minţile cetăţenilor care se hrănesc cu marmelada DULCINEEA”.

Dintr-o dată, dinspre tavan se auzi un pocnet sec. Unul dintre becurile lustrei se lumină puternic, apoi se stinse, răspîndind un miros de cozonac ars. Un norişor vişiniu apăru din senin în cameră, plutind de colo-colo, pe lîngă tavan. După cîteva clipe, din ceaţa vişinie prinse a se înfiripa, în faţa ochilor uimiţi ai consilierului, un om în carne şi oase. Era un bărbat înalt, bine făcut, şi îmbrăcat într-o frumoasă pijama vişinie — un exemplar din splendidele pijamale „Zefir”, pe care firma Housebill urma tocmai să le lanseze pe piaţă!

— Pijamaua Zefir e un vis, e un delir! Plăcută, comodă, răcoroasă, te plimbi cu ea prin cosmos şi prin casă! — declamă individul, învîrtindu-se prin cameră ca un manechin la prezentarea modei. Ei, domnule Wells, nu te bucuri că mă revezi?

P A T R U

Wells îşi încreţi fruntea şi scrută atent chipul musafirului său. Cine-o fi? îşi spuse el. Un extraterestru, desigur! Am auzit de extraterestri care apar astfel, misterios, în casele oamenilor. Dar acesta e primul caz cînd un extraterestru apare în pijama, în faţa unui pămîn- tean!”

După cum vedem, cetăţeanul Wells avea un psihic destul de echilibrat, capabil de a rezista la şocuri puternice. În primul rînd, ca om de ştiinţă, şi apoi, ca cititor avid de romane ştiinţifico-fantastice sau de relatări despre extraterestri şi farfurii zburătoare, considera că nimic nu e imposibil sub soare. Şi apoi, de cînd lucra la firma Housebill şi scria el însuşi cele mai abracadabrante reclame (în care afirma fie că Richard al II-lea dăduse un regat pentru

o cămaşă de noapte, al cărei model îl poseda firma Housebill, fie că regina Cleopatra avusese o reţetă pentru un săpun miraculos, care făcea să dispară ridurile — reţetă pe care o deţinea tot firma Housebill), ei bine, de atunci nu mai existau pentru domnul Wells fenomene supranaturale, întîmplări fantastice sau lucruri imposibile.

— De recunoscut, nu vă recunosc — zise el în cele din urmă. Dar bănuiesc că sînteţi un extraterestru care va propune firmei Housebill să exporte pijamale „Zefir” pe cine ştie ce planetă, în cosmos. Acest lucru poate fi folosit pentru a face reclamă produselor firmei!

Individul în pijama îl asculta cu un aer vădit amuzat.

— Eu, extraterestru? Dar chiar nu mă recunoşti?

Wells îi scrută din nou atent, chipul. Zadarnic. Prea fusese luat prin surprindere. Şi apoi, era şi foarte obosit. Dădu neputincios din umeri.

— Numele de Leopold Sebastien, zis Seby, îţi mai spune ceva? întrebă musafirul în pijama, privindu-l printre gene şi zîmbind enigmatic.

În clipa în care auzi pronunţîndu-se aceste cuvinte, în mintea consilierului se făcu dintr-o dată lumină. Da, era chiar cumnatul său! Îşi trecu palma peste fruntea înfierbîntată, lăsîndu-se sleit pe speteaza scaunului. Cercetă atent faţa celuilalt. Într-adevăr, cine altul putea fi decît cumnatul său? Se şi mira cum de nu-l recunoscuse de la bun început! Probabil din cauză că era prea bronzat. Sau poate fiindcă acum arbora un aer ciudat, straniu, iar cînd vorbea, avea un uşor accent străin. Totuşi, el era, nu putea fi vorba de nici o confuzie. El, Sebastien, cu părul lui negru,

cîrlionţat, cu ochii mari, albaştri... Margot, sora sa, se îndrăgostise de el de la prima vedere. Şi cum altfel? Leopold Sebastien părea un zeu coborît din Olimp! Cînd în cele din urmă Wells îşi reveni din uimire, strigă entuziasmat:

— Ah, tu erai, deci? Dar cum să te recunosc? Nu te-am mai văzut de zece ani... Şi apoi, ai un aer straniu... Ştii? Acum zece ani ai fost dat dispărut!

— Mda... Dispărusem îmbrăcat tot aşa, ca şi acum... Dispărusem în pijama! Să-ţi povestesc ce mi s-a întîm- plat... Deci: acum zece ani locuiam cu Margot în apartamentul de la etajul doi al casei tale. Pe la orele şapte dimineaţa, am plecat, îmbrăcat în pijama, să cumpăr lapte...

— Da, te duceai în fiecare dimineaţă, îmbrăcat în pijama, să cumperi lapte de la lăptăria lui Vandermeer.

— Aşadar, tocmai coboram scările, în pijama, vrînd să mă duc în bucătăria de la parter, spre a lua sticlele de lapte... Cînd, pe neaşteptate m-am pomenit învăluit într-o ceaţă verde! Ba, mai mult, mă simţeam uşor ca un fulg... şi iată-mă plutind în stare de imponderabilitate, cu capul în jos! Un papuc de casă îmi plutea pe lîngă ureche... Şi dintr-o dată, m-am simţit luat aşa, ca de un ciclon, şi... m-am trezit pe o planetă străină!

— Pe o altă planetă?

— Pe o altă planetă, din altă galaxie! Transferul meu de pe Pămînt pe Annandya nu a durat decît o clipă, şi a fost făcut cu mijloacele sofisticate ale unei civilizaţii extraterestre, mijloace atît de ciudate, încît nu pot fi explicate pe înţelesul unui pămîntean...

C I N C I

— Formidabil! exclamă Wells, brusc întristat. Această aventură a ta îmi aduce aminte de...

Dar nu-şi termină fraza; căzu pe gînduri, şoptind ca pentru sine: „Yoko”.

Într-adevăr, povestea lui Sebastien îi aducea aminte domnului Wells de un eveniment foarte trist din viaţa sa: fusese părăsit de iubita şi logodnica lui, pentru un extraterestru!

Cam cu zece ani în urmă, cunoscuse o frumoasă japoneză, care studia pictura în ţara lui, şi care se numea Yoko. Pe acea vreme era captivat de munca sa de laborator, de cercetările sale, şi o cam neglija pe frumoasa sa prietenă. Fireşte, visa să facă o descoperire epocală, visa gloria, celebritatea! Pe de altă parte, Yoko ura ştiinţa. Ea considera că oamenii au mai multă nevoie de artă decît de ştiinţă. Şi nu fără motiv. Familia ei murise la Hiroşima... Ea însăşi era bolnavă de o boală incurabilă. Dar iată că, într-o zi, Yoko este contactată de un extraterestru. Căci fetei îi plăcea foarte mult să se plimbe în păduricea de la marginea oraşului. Picta peisaje. Aşadar, într-o zi a văzut o farfurie zburătoare, care aterizase într-un luminiş. Un extraterestru ieşise din farfurie şi se apropiase, vrînd să vadă tabloul pe care aceasta tocmai îl finisa. Extraterestrul semăna aidoma cu pămîntenii; şi chiar era un bărbat foarte frumos. Se îndrăgosteşte de Yoko, de cum o zăreşte. Fata este invitată pe farfuria zburătoare. Rămîne o vreme acolo, unde este supusă unui tratament, şi vindecată. În acest timp, extraterestrul (pe nume Seddonyuss), ca şi ceilalţi de pe farfuria zburătoare, îi vorbesc fetei despre lumea din care veneau ei. O lume unde este pace şi fericire.

Apoi, fata revine în oraşul ei şi îşi reia viaţa obişnuită. Dar, din cînd în cînd, se ducea în pădurice, unde se întîlnea cu Seddonyuss. Wells era atît de prins de cercetările sale, încît nu-şi dădea seama că Yoko începuse să se înstrăineze de el. Cînd se întîlneau, fata îi vorbea mereu de alte lumi, pe care cică le-ar vedea în vis. Îi arăta nişte tablouri splendide, cu peisaje de pe alte planete, pe care se lăuda că le văzuse tot în vis! Yoko îi spunea că ştiinţa pămîntenilor nu reprezintă nimic faţă de ştiinţa la care au ajuns alte civilizaţii, în cosmos. Că pămîntenii îşi folosesc ştiinţa mai mult pentru a-şi face un coşmar din viaţa lor. Însă Wells rîdea de ea şi de călătoriile ei din vis. Cît despre peisaje, îi spunea că face o pictură suprarealistă foarte reuşită.

Într-o zi, însă, Yoko a venit în laboratorul său şi i-a povestit despre întîlnirea sa cu extraterestrul, despre vizita ei pe farfuria zburătoare, despre vindecarea ei miraculoasă. Apoi i-a explicat lui Wells că toate peisajele din tablourile pe care le-a pictat erau inspirate din lumile pe care le vizitase, căci extraterestrii o luaseră în cîteva călătorii pe farfuria lor zburătoare. Şi i-a mai mărturisit că acel bărbat, de pe altă planetă, i-a propus să plece cu el... Dar Wells nu crezuse nimic din toate acestea. Şi-a spus că fata are, desigur, foarte multă imaginaţie — ca orice artistă — şi că doar caută să-l facă gelos, fiind nemulţumită de timpul pe care el îl pierde în laborator. Aşa că Wells şi-a văzut, cu şi mai mare pasiune, de cercetările sale. Tocmai era pe cale să facă o mare descoperire — secret pe care nu-l ştia decît Yoko. Dar iată că fata vine într-o bună zi din nou în laboratorul său şi îi spune că îl iubeşte pe Seddonyuss, şi că a doua zi va pleca împreună cu el; că

farfuria zburătoare cu care vor părăsi Pământul se va ridica din pădurice de lîngă oraş şi va staţiona, pe la orele opt seara, deasupra casei lui Wells. Iar Wells nu a făcut nimic ca să o împiedice să plece. Dacă ar fi ştiut că acela era purul adevăr! Doar o iubea nebuneşte!

A doua zi, pe la orele opt seara, o farfurie zburătoare a fost într-adevăr văzută ridicîndu-se din pădurice. Ea a staţionat puţin deasupra casei lui Wells. De atunci, n-a mai văzut-o niciodată pe Yoko! Ba, mai mult, a pierdut slujba de la laborator, iar viaţa lui a devenit pustie, fără dragoste, şi fără posibilitatea de a-şi împlini pasiunea sa pentru ştiinţă.

Toate acestea le rememoră Wells într-o clipită şi, of- tînd, îşi şterse o lacrimă ce-i apăruse în colţul ochilor. Glasul lui Sebastien îl readuse la realitate.

— Dar nu eşti curios pentru ce-am fost luat în pijama, pe Annandya?

— Desigur, după cum sînt la fel de curios să aflu cum de-ai apărut aici, tot în pijama, şi încă ieşind dintr-un bec!

Ş A S E

— Dragul meu — începu să-i explice Sebastien — eu vin, deci, din Annandya. Acolo oamenii de ştiinţă stă- pînesc toate tainele nivelului subcuantic al materiei! Mi-au dat să înghit nişte tablete, şi-am devenit eu însumi un cetăţean subcuantic!

Şi Sebastien se ridică în picioare, străbătu camera şi intră în perete, dispărînd.

Rămas singur, Wells se uită ca prostit la peretele galben în care se scufundase cumnatul său. Se ridică în picioare şi, cu genunchii tremurînd, se duse lîngă pere-tele care-l înghiţise pe Sebastien şi îl pipăi

atent. Ciocăni uşurel cu degetul îndoit şi îşi lipi urechea de zidul rece, ascultînd.

Dintr-o dată, din perete ieşi, ca dintr-o spumă, doar capul lui Sebastien. Făcîndu-i cu ochiul, acesta spuse:

— Precum vezi, o fiinţă formată din particule sub- cuantice nu interacţionează decît foarte puţin cu substanţa obişnuită, formată din particule elementare, la nivelul „cuantic". O asemenea fiinţă poate trece cu uşurinţă prin pereţi...

Şi chipul cumnatului se topi iarăşi în zid. În clipa următoare vocea lui se auzi dinspre biroul pe care zăceau de-a valma dosarele cu texte de reclamă. Devenit mic, cam cît un degeţel, Sebastien se bălăcea pe fundul carafei cu apă:

— Şi nici să-şi reducă dimensiunile, sau să coboare sub apă ori sub pămînt, nu este mare scofală pentru o fiinţă subcuantică. Ea ar putea merge pe apă, aşa cum ar merge pe pămînt — adăugă el alergînd acum pe suprafaţa apei din carafă, ca pe luciul unui patinoar.

Dispărînd din nou, Sebastien se ivi plutind pe lîngă tavan. Arătîndu-i domnului Wells becul care mai înainte se aprinsese şi apoi se stinsese, consideră util să-i explice:

— Şi dacă te interesează, eu am sosit la tine în birou prin acest bec. Aşadar, pot să intru sau să ies prin becuri, transformîndu-mă mai întîi într-o rază de lumină... de asemenea, levitaţia sau teletransportul nu sînt decît o joacă pentru mine...

Dar Wells nu-l mai asculta. Sta prăbuşit pe scaun, cu faţa ascunsă în palme. Sebastien, intuind imediat ce se petrecea în sufletul lui, încetă să mai enumere posibilităţile unei fiinţe subcuantice.

— Hm! Dar ce-i cu tine? Ţi-e greu să te obişnuieşti cu avantajele altor civilizaţii, nu?

— Teoretic, ştiam că e posibil. Recent, am citit o carte în care se arăta că există civilizaţii extraterestre care au descoperit noi legi ale fizicii — pe care noi nu le-am putea deosebi de magie. Dar să vezi o asemenea demonstraţie cu ochii tăi e cu totul altceva! însă pijamaua... .

— Ah, pijamaua! Annandyenii se pot deplasa extrem de rapid prin cosmos. Doar ştii, viteza de propagare a cîmpurilor subcuantice depăşeşte cu mult viteza luminii.

— Cunosc şi această teorie!

— Aşadar, un annandyan, folosind viteza de propagare a cîmpurilor subcuantice, ar putea parcurge distanţa Terra — Proxima Centauri în mai puţin de trei minute, faţă de patru ani şi ceva, cîţi are nevoie lumina.

— Mai repede decît mi-ar trebui mie să ajung la vecinul meu de peste drum, Benny Smile!

— Deci: dacă annandyenii se pot plimba prin cosmos ca şi prin propria lor casă, de ce n-ar umbla prin univers în pijama?

— Aşa...

— De fapt, annandyenii consideră toate fiinţele din univers ca făcînd parte dintr-o mare familie...

— Deci, tu de aceea te plimbi în pijama prin cosmos?

— Ah, nu! Faptul că am apărut aici în pijama are un cu totul alt motiv. Ţi-am demonstrat numai că aş fi îndreptăţit să circul în pijama prin univers!

— Şi care-i motivul pentru care ai apărut aici, în pijama? Cum de te-ai întors din Annandya?

— Te-am căutat fiindcă vreau să pun împreună cu tine la cale un plan măreţ. O să-i spunem Planul Atlantida. Dar nu e acesta locul potrivit unde să vorbim despre aşa ceva!

Şi Sebastien scoase din buzunarul pijamalei sale o tabletă pătrată, învelită în staniol auriu, pe care erau imprimate trei litere ciudate, aducînd a hieroglife.

Ş A P T E

Domnul Wells învîrti, plin de curiozitate, tableta pe o parte şi pe alta.

— Ce mai e şi asta? Se mănîncă?

— O delicatesă din Annandya. Vrei să-ţi citesc ce scrie pe ea? E o tabletă BSC. Adică BIO-CONVERTOR- SUBCUANTIC. De gradul unu. Şi acum, înghite-o!

Wells scoase din ambalaj un soi de bomboană galbenă, ce mirosea plăcut, a zahăr vanilat. Gustă o fărîmă.

— Mmm, dar este absolut delicioasă!

— Toată, toată, îl îndemnă cumnatul.

Ascultător, domnul Wells o ronţăi în întregime şi, împăturind foiţa de staniol o puse la păstrare în buzunarul hainei.

Sebastien aruncă o privire spre ceasul de pe perete, şi spuse:

— Te-aş ruga să întrerupi puţin lucrul, ca să tragem o fugă pînă... într-un loc mai liniştit, unde să putem discuta o chestiune foarte importantă.

— Despre Planul Atlantida, nu? Ei bine, dacă e neapărat nevoie, fie! Ştiu o cafenea plăcută după primul colţ...

— A, nu! Ceea ce punem noi la cale trebuie să rămînă absolut secret. Eu aş propune, pentru siguranţă, să tragem o fugă pînă în deşertul Sahara! Acolo n-o să ne audă nimeni!

— Sahara?!

— Da! Şi pe urmă, dacă tot preferi cafenelele, vom merge pînă la Paris, unde prietenul meu Fulcanello ne aşteaptă la cafeneaua Procope.

— Insinuezi că ne aşteaptă o farfurie zburătoare-taxi afară?

— Insinuez că putem ignora de acum toate distanţele. Datorită pilulei BSC-I pe care tocmai ai înghiţit-o, vei deveni... Aici Sebastien aruncă o privire spre ceas şi

preciză: peste cinci minute vei deveni un cetăţean subcuantic de gradul unu. Această situaţie prezintă multe avantaje...

— Nu mă îndoiesc, bîigui Wells, cam speriat.

— Fireşte, e o tabletă cu efecte restrînse. Nu te poţi bucura de toate posibilităţile enumerate de mine mai înainte. Însă vei putea să te deplasezi, cu o viteză fulgerătoare, oriunde vei dori. Pe Pămînt, fireşte.

— Mi se pare că visez.

— Curînd vei visa, şi ţi se va părea că e adevărat — adăugă Sebastien enigmatic. Dar să lăsăm asta acum. Toate la timpul potrivit. Uite, au şi trecut cele cinci minute.

Wells se uită speriat spre ceas şi îşi şterse cu batista sudoarea de pe frunte. Transpirase de emoţie!

— Acum fă ce-ţi spun eu — continuă Sebastien. Întinde mîinile înainte, priveşte-ţi cu ochii întredeschişi palmele... Are să ţi se pară că din degete ţîşnesc raze luminoase. Imaginează-ţi că dincolo de aceste raze se află deşertul Sahara. Aşa... gîndeşte-te intens la Sa- hara. În zare, se văd vîrfurile violete ale piramidelor. Gîndeşte-te: „Mă aflu acolo, în deşert, lîngă cumnatul meu”.

Wells făcu întocmai; brusc, dispăru din birou. Sebastien fluieră admirativ şi, transformîndu-se la rîndu-i într-o rază de lumină, se năpusti spre unul din becurile lustrei. Becul se lumină puternic, aruncînd raze purpurii, apoi se sparse, cu un pocnet sec.

O P T

Tableta BSC îşi făcu într-adevăr efectul căci, după ce mai întîi fusese cuprins de un

soi de ameţeală, Wells îşi simţise trupul ca luat de un ciclon. Cît ai clipi el se şi pomeni teletransportat acolo unde dorise. Cînd deschise din nou ochii, pe care-i închisese de spaimă, se văzu singur-singurel în mijlocul deşertului. De jur-împrejur, cît cuprindeai cu privirile, se zăreau nesfîrşite dune aurii de nisip. Undeva, în depărtare, se profilau siluetele piramidelor. „Phii! îşi spuse el. Asta zic şi eu confort. Îmi închipui ce viaţă duc extraterestrii ăştia! Te scoli dimineaţa, faci un duş, îţi bei cafeaua, şi pac! te teletransporţi la birou! Nu-i nevoie nici de benzină, nici de metrou!”

Se aplecă, luă o mînă de nisip fierbinte şi o îndesă, în buzunarul pantalonilor.

— Îţi procuri deja suveniruri? se auzi vocea lui Sebastien, care apăruse lîngă el din senin.

— E minunat să fii subcuantic! Cît ţine efectul tabletei?

— Cam şase luni. Dar, fii atent! La unele persoane, efectele tabletei se manifestă cu intermitenţe. Adică se pot întrerupe, pentru cîteva minute sau o oră... ori poate pentru mai mult timp!

— Şi dacă mă apucă „intermitenţa” în Sahara? Mai stăm mult aici? întrebă neliniştit Wells.

— Vom sta aici cît să-ţi expun Planul Atlantida. Dar, ca să ajung acolo, trebuie să-ţi spun mai întîi pentru ce am fost luat pe Annandya...

Sebastien era unul dintre cei mai mari specialişti din lume în limbile vechi orientale. Cei de pe Annandya aparţineau unei supercivilizaţii şi erau urmaşii atlanţilor de pe Pămînt, acei atlanţi care reuşiseră să se salveze atunci cînd li se scufundase continentul. Deoarece ei cunoşteau tehnica zborului în cosmos cu farfuriile zburătoare, o parte din atlanţi se

putuseră refugia pe planeta Annandya. Alţii rămăseseră pe Pămînt, refugiindu-se în ţinutul actualului Egipt, unde puseseră bazele unei înfloritoare civilizaţii. Annandyenii alcătuiseră pe planeta lor o uriaşă arhivă în care se păstrau documente de o inestimabilă valoare — provenind din bibliotecile Atlantidei — sau din alte importante biblioteci de pe Pămînt.

— Eu, de pildă, am fost luat pe Annandya spre a mă ocupa de restaurarea şi traducerea unor documente provenind din Alexandria. Voi, pămîntenii, credeţi că documentele acestei biblioteci au fost distruse... Nici vorbă! Au fost transferate pe Annandya.

— Stai puţin; de ce te exprimi aşa ciudat? „Voi, pămîntenii!” Nu cumva vrei să sugerezi că sora mea s-a căsătorit cu un extraterestru?

Sebastien zîmbi, uşor încurcat.

— Oh, nu, nicidecum, se apără el. Fireşte, cînd am ajuns pe Annandya, mi s-au făcut anumite vaccinuri, şi am învăţat multe lucruri noi. Dar pe planeta aceea e pace. E foarte multă dragoste. Viaţa e respectată cu adevărat. Iată de ce nu cred că am să mă mai pot obişnui cu violenţa... cu mentalitatea de pe Pămînt. Am ajuns să mă simt aici oarecum străin. Da, cred că pot spune despre mine că sînt un extraterestru. Sau, mai degrabă,

că mă simt un cetăţean al universului... Doar ţi-am mai spus, annandyenii consideră toate fiinţele din univers ca făcînd parte dintr-o mare familie. Lunnalon, un înţelept annandyan, a scris: „Noi ştim prea bine că nici o fiinţă din univers nu e o insulă, că ea face parte din Marele Tot. Fie că o ştie, fie că nu, fiecare fiinţă din univers este conectată pe de o parte cu semenii săi, pe de altă parte, cu totalitatea universului”.

— Foarte interesant... dar mor de cald! gemu Wells.

— Nu te mai sclifosi! Nu mai eşti un simplu cetăţean trisîmburist! Acum esti un cetătean subcuantic!

Se întinseră pe nisipul fierbinte.

— Aşadar, să-ţi vorbesc de planul meu. Eu mă ocup, după cum ţi-am mai spus, pe Annandya, de documentele provenind din biblioteca din Alexandria.

— Deci, te-au luat ca să lucrezi la arhiva aceea...

— Exact. Acum am revenit pe Pămînt, cu ocazia unei expediţii. E vorba de zece farfurii zburătoare, care intră toate într-o navă-mamă, sub formă de trabuc. Pe fiecare farfurie se află cîte un echipaj de 100 de persoane. Fiecare echipă are misiunea sa.

— Şi toţi sînt annandyeni?

— Pe farfuria mea, sînt numai pămînteni. Se înţelege, pămînteni luaţi pe Annandya. Se află acolo şi sora ta... Ştii, am insistat să fie adusă şi ea pe Annandya...

— Ah! Deci, iată de ce dispăruse Margot, acum patru ani!

— Dar mai sînt şi farfurii cu echipaje formate din fiinţe de pe planete şi din galaxii diferite. Xiripezi$_r$ stromboloci, mormofoni...

— Şi planul Atlantida?

— Am revenit pe Pământ pentru a-ţi înmîna un document de o inestimabilă valoare. E o copie după un manuscris aflat în arhiva annandyană. Cred că am făcut o traducere destul de bună, deşi nu înţeleg mare lucru. Ştii, e o lucrare ştiinţifică. Tratează despre metoda programării celulelor umane; despre noi tipuri de energii şi despre alte legi ale materiei pe care voi încă le ignoraţi. Acest document ţi-l voi încredinţa ţie. Primul punct al Planului Atlantida se numeşte „Operaţiunea Manuscris”...

— Şi ce voi face cu acest manuscris?

— Te vei retrage într-o vilă-laborator din Mexic, şi vei lucra acolo în linişte. Vei căuta să afli ce anume se poate aplica din ştiinţa aflată în acest manuscris, la nevoile pământenilor. Nevoi actuale, sau de viitor. Fireşte această activitate a ta va trebui să rămînă absolut secretă...

Wells asculta atent. Propunerea îl atrăgea.

— Punctul doi al Planului Atlantida — continuă Sebastien — este „Operaţiunea Socrate”.

— Adică?

— După cum spunea şi Einstein: înainte ca ştiinţa să facă un nou pas înainte, trebuie schimbat modul de gîndire al oamenilor. Oamenii secolului douăzeci au nevoie în primul rînd nu de mai multă ştiinţă, ci de ştiinţa moralei.

— Da, Socrate spunea că adevărata ştiinţă necesară oamenilor este ştiinţa moralei. Eu tocmai scriu o carte despre Socrate...

— „Operaţiunea Socrate” va avea ca scop tocmai familiarizarea pământenilor cu ideile marelui înţelept...

— Adică, prin „Operaţiunea Socrate”, omenirea va fi pregătită pentru uluitoarele

descoperiri ştiinţifice, relevate în manuscrisul adus de tine... şi puse în aplicare datorită străduniilor mele...

— Exact! şi poate voi găsi ocazia de a-ţi aduce şi alte copii după manuscrise de mare interes aflate în arhiva din Annandya...

— E un plan fascinant! Ar fi o mare bucurie pentru mine, să mă pot apuca din nou, de lucru în laborator...

— Va fi necesar unul cu aparatură specială. Există aşa ceva în Mexic, dar aparţine alchimistului Fulcanello... Voi cumpăra laboratorul de la el, special pentru tine. Costă o grămadă de bani!

— Şi de unde ai tu bani?

— Acum a sosit momentul să-ţi explic de ce circul în pijama. Am intenţia să apar în faţa patronului tău, domnul Housebill, şi să-i propun o lună de reclamă subcuantică. Asta o să-l coste ceva parale, nu?

— Reclamă subcuantică? Trebuie să fie interesant! Dar, nu te supăra, mor de sete. Am impresia că văd o sticlă uriaşă de coca-cola la orizont!

— Of! Cît eşti tu de subcuantic, şi suferi de halucinaţii! Prea bine, ai aflat în mare care e misiunea mea. Cred că ştii să ţii un secret, nu? Şi acum, întinde mîinile înainte, şi gîndeşte-te că te afli în faţa cafenelei Procope, din Paris!

N O U Ă

Domnul Wells cerceta îngîndurat nenumăratele panouri din care era formată vitrina dinspre stradă a cafenelei Procope, panouri pe care erau lipite afişele multicolore ale unor expoziţii de pictură şi sculptură. Privirea i se opri îndelung în faţa unui afiş pe care scria ***„RETROSPECTIVA YOKO — în holul Hotelului Alchimiştilor”.***

— Yoko — oftă el. O fi vorba de o altă Yoko, desigur!

În dreapta uşii de la intrare, pe o placă rotundă de marmură albă, se afla o inscripţie pe care Wells o reciti cu atenţie (căci mai fusese de cîteva ori la Paris, şi venise adeseori la Procope, care era cafeneaua sa preferată): „LA PROCOPE — CEA MAI VECHE CAFENEA DIN LUME ŞI CEA MAI CELEBRĂ A LITERATURII ŞI FILOSOFIEI DIN SEC. XVIII—XIX. A FOST FRECVENTATA DE LA FONTAINE, VOLTAIRE, ENCICLOPEDIŞTI, BENJANIM FRANKLIN, DE DANTON, MARAT, ROBESPIERRE, NAPOLEON, BALZAC, VICTOR HUGO, GAMBETTA, VERLAINE ŞI ANATOLE FRANCE”.

Apoi Wells intră şi urcă grăbit scara ce lega parterul cu etajul. Descoperi la o masă de pe terasă pe cumnatul său, îmbrăcat firește, tot în pijamaua vişinie. Sebastien sporovăia cu un individ în haine de epocă: redingotă de catifea, pantaloni scurţi de lînă, ciorapi gălbui şi pantofi rotunzi, cu

cataramă. Individul purta un trandafir alb la butonieră.

— Ţi-l prezint pe domnul Fulcanello, strigă Sebastien entuziast, de cum îl zări.

Wells şi Fulcanello făcură cunoştinţă. Urmă un moment de tăcere, timp în care cei doi se studiară reciproc, cu coada ochiului. Fulcanello avea obrajii plini şi brăzdaţi de riduri numeroase şi profunde. Purta o perucă albă,

pudrată. Pe buzele-i subţiri flutura un surîs calm, puţin dispreţuitor. Gesturile sale erau măsurate; părea că face în mod voit economie de energie.

Chelnerul servi cafelele şi fu cît pe aici să se înţepe într-un mic cactus ce trona pe masă, într-un ghiveci de porţelan.

— L-am adus din călătorie — explică Sebastien. Ştii, înainte de a veni la tine, am tras cu domnul Fulcanello o fugă pînă în Mexic, unde am mai verificat o dată bariera magnetică a laboratorului său.

— Barieră magnetică? se miră Wells.

— Ei da, asta mă interesează cel mai mult. Domnul Fulcanello e, printre altele, expert în bariere magnetice.

— Am învăţat să construiesc bariere magnetice în Agartha, explică Fulcanello. Aţi auzit, desigur, de imperiul subteran al Agarthei, nu?

— Am auzit, dar credeam că ar fi vorba de o simplă legendă.

— Da, domnul Fulcanello a studiat în Agartha — precizează Sebastien. Şi dacă vrea o sumă piperată pentru vila sa laborator din Mexic e pentru că aceasta e prevăzută cu o excelentă barieră magnetică. Datorită acestei bariere, nimeni nu se poate apropia de laborator. Vei fi ferit de vizitatorii indiscreţi!

— Mda, e o barieră destul de reuşită, recunoscu Fulcanello. Însă cea mai izbutită este cea pe care am făcut-o pentru Clubul Intergalactic.

— Da, adăugă Sebastien, e vorba de o barieră magnetică ce protejează biroul directorului Clubului, de eventualii musafiri nedoriţi.

— Şi cine-i directorul acestui club? întrebă Wells.

— Domnul Fulcanello, desigur! îl lămuri Sebastien.

Wells ar fi vrut să mai ceară lămuriri despre acest club, dar Sebastien reveni la subiectul care-l presa:

— Ca să lucrezi cît mai curînd în laboratorul acela, în deplină siguranţă, trebuie să fac rost de bani, şi încă repede. O să mă scuzaţi. Chiar acum mă voi transporta în mod subcuantic direct în biroul domnului Housebill pentru a-i propune o lună de reclamă subcuantică!

Sebastien îşi termină cafeaua şi se făcu nevăzut, spre uimirea clienţilor cafenelei.

Z E C E

— Domnule Fulcanello[1] — îndrăzni Wells — o întrebare... dumneavoastră, ca alchimist, aveţi nevoie de bani? Vreau să spun, nu reuşiţi să fabricaţi singur aur? Legendele spun...

— Aur? A, dar aceasta e o opinie complet greşită, că alchimiştii caută să fabrice aur, spre a se îmbogăţi. De fapt, piatra filosofică, cea care poate schimba metalele obişnuite în aur, şi elixirul de viaţă lungă nu sînt decît rezultatele anexe ale muncii, de alchimist. Cît despre aur... ştii, domnule Wells, alchimiştii veritabili nu caută nicidecum transmutaţia metalelor. Numai şmecherii, cei care ignoră adevăratul scop al alchimiei, aleargă după acest lucru...

Fulcanello făcu o pauză, apoi adăugă şoptit:

— Rezultatul muncii alchimistului este propria sa transmutaţie. Înţelegi? Marea operă este transmutaţia omului însuşi.

— Vecinul meu, Luigi Piperonni, spunea că şi Giordano Bruno ar fi încercat...

Fulcanello îl întrerupse.

— Mulţi vorbesc despre aceasta. Dar este foarte greu de explicat. Ar trebui tradus în limbaj clar anumite concepte pentru care nu există termeni corespunzători. Cît despre secretul alchimiei, acesta este următorul: există un mijloc de a manipula materia şi energia în măsură să producă ceea ce oamenii de ştiinţă contemporani numesc cîmp de forţă.

— Un cîmp de forţă?

— Acest cîmp de forţă acţionează asupra observatorului şi îl pune într-o situaţie

[1] Aici autorul a folosit un pasaj din lucrarea „Dimineaţa magicienilor” de Serge Bergier — anume pasajul conţinînd dialogul dintre alchimistul Fulcanelli şi Serge Bergier (n.a.).

privilegiată în faţa universului. Are loc transmutarea experimentatorului însuşi. Ca urmare, acestuia îi sînt descoperite secretele materiei şi energiei.

— Dar piatra filosofală? Elixirul de viaţă lungă? Fabricarea aurului?

— Elixirul? Eu, unul, îl fabric cu mare greutate şi atunci îl ţin numai pentru mine. Însă pot fabrica cu oarecare uşurinţă ceasuri de viaţă lungă.

— Unde le fabricaţi? În laboratorul din Mexic?

— Ah, nu! Doar rareori mă duc să lucrez acolo. Am un laborator instalat pe corabia mea „Shambalah”. Plutesc nestingherit în largul mărilor şi oceanelor. Corabia este prevăzută, fireşte, cu o barieră magnetică. Iar dacă un vas se apropie prea mult de mine şi nimereşte în raza barierei magnetice... se pomeneşte în zona Triunghiului Bermudelor. Iar de acolo, aiurea, în univers.

— Triunghiul Bermudelor... Pe strada Trei Sîmburi există un local numit „Triunghiul Bermudelor”, care e ţinut de Gerolamo Fapaura. Tipul ăsta se laudă că un străbun de-al său, Bombonello Fapaura, s-a făcut pirat şi a dispărut cu tot cu corabia sa în Triunghiul Bermudelor.

— A, Bombonello! zîmbi Fulcanello. Sigur, îl cunosc foarte bine... Acum este oarecum în slujba mea!

— Cum? Mai trăieşte? se minună Wells.

— Dar eu nu trăiesc? Şi doar i-am cunoscut pe toţi cei care sînt pomeniţi pe plăcuţa de marmură de la intrare...

Fulcanello nu-şi mai continuă spusele. Sebastien îşi făcu din nou apariţia pe terasa cafenelei şi se aşează la masă, frecîndu-şi fericit palmele.

U N S P R E Z E C E

— S-a rezolvat! spuse el. Să vă povestesc cum a fost... Cum l-am convins pe domnul Housebill să-mi semneze un contract pentru a-i face timp de o lună, reclamă subcuantică!

— Nu ar fi mai bine să ne povesteşti altădată? propuse Fulcanello. Uite, domnul Wells, înainte de a intra în cafenea, se uita plin de melancolie la un afiş care anunţa o retrospectivă de pictură.

— De unde ştiţi? se miră Wells.

— Ştiu. După cum ştiu foarte bine că arzi de nerăbdare să vezi acea expoziţie, care se află la trei străzi mai încolo. Propun să mergem cu toţii...

Wells roşi puţin, dar nu răspunse nimic.

Hotelul „Alchimiştilor” era o clădire de epocă, niţel dărăpănată şi se găsea la cîteva străzi depărtare de ca

feneaua Procope, între un vechi anticariat şi o florărie. Portarul hotelului, un individ înalt şi slăbănog, cu nasul acvilin şi părul cam lung, îmbrăcat într-o uniformă veche, decolorată, roasă de molii, se oferi să-i conducă. Trecură printr-un coridor întunecos, împodobit cu statuete indiene. Sala expoziţiei, în schimb, era înaltă, foarte luminoasă şi pardosită cu un mozaic ce închipuia braţele unei galaxii.

Wells se opri în faţa unui tablou de o neasemuită frumuseţe, ce înfăţişa o floră necunoscută pe Pământ. În depărtare, se zăreau munţi de cristal, în care se răsfrîngeau, într-un splendid curcubeu, razele a cinci sori verzi.

— Norbert! auzi el o voce cunoscută, în spatele său.

Se întoarse şi o văzu pe Yoko, iubita sa din tinereţe.

Zîmbind, ea îi întinse un trandafir roşu; apoi ieşi din sala expoziţiei. Wells rămase năucit.

— Yoko s-a reîntors oare şi ea pe pământ?

Fulcanello se apropie de el.

— Domnule Wells, acum pot să vă propun să mergem împreună în Mexic; am să vă arăt vila-laborator şi modul de a pune în funcţiune bariera magnetică.

— Da, zise şi Sebastien — care se apropiase şi el — arată-i şi manuscrisul. L-am lăsat pe masă, în laborator. Şi arată-i şi sala oglinzii negre, din Clubul Intergalactic!

Apoi Sebastien îi înmînă lui Wells un bec şi două andrele, cît şi un carneţel pe care era scris alfabetul acela ciudat, cu ajutorul căruia urmau să corespondeze ei doi de acum înainte, folosind nume conspirative. El se va numi „Faraonul”, iar Wells va fi „Babuinul”.

— Eu am de făcut un drum pînă în insula Porfyra, o insulă misterioasă din zona Triunghiului Bermudelor, unde se află farfuriile zburătoare din expediţia noastră. Am să-ţi aduc de acolo o alifie specială, care combate eventualele efecte negative ale pilulei BSC.

— Ce efecte? tresări Wells.

— De pildă, s-ar putea să ţi se înverzească uşor pielea; sau să te apuce un sughiţ din care să nu te mai poţi opri.

Brusc, Wells fu cuprins de panică. Dacă urmările tabletei pot fi şi mai groaznice? Poate că Sebastien îi ascunde întregul adevăr în privinţa lor!

Ieşiră grăbiţi din expoziţie.

— Acum rupem rîndurile — anunţă Sebastien.

Înainte de a da primul colţ, Wells mai întoarce o dată capul, pentru a arunca o ultimă privire Hotelului „Alchimiştilor”. Spre stupefacţia sa, hotelul dispăruse. Anticariatul şi florăria se aflau acum lipite, ca şi cum între cele două clădiri nici n-ar fi existat, mai înainte, greoaia clădire a unui hotel.

— Asta-i bună... dar unde a dispărut? întrebă el, arătînd cu mîna într-acolo.

Prietenii săi se opriră locului şi priviră şi ei.

— Dar nu a dispărut de loc. Se află exact acolo, între anticariat şi florărie.

— Ba nu!

— A! Te pomeneşti că te-a apucat intermitenţa — izbucni în rîs Sebastien. De aceea nu mai vezi hotelul.

— A, aşa... deci nu-l vede toată lumea? Totuşi, erau clienţi înăuntru.

— E drept, e un hotel vizitat mai ales de alchimişti, de unele spirite superioare... De fapt, acest hotel are o mare calitate: e şi ubicuu, adică se află în mai multe locuri dintr-o dată. Dar acum mă scuzaţi... plec după alifie! spuse Sebastien repede, privindu-l îngrijorat pe Wells, şi se făcu nevăzut.

Fulcanello îl luă pe noul său amic de braţ şi începu să-i povestească:

— Da, după cum spunea Sebastien, acest hotel este ubicuu. Dacă ai să călătoreşti în mod subcuantic prin lume, o să dai peste acest hotel pretutindeni. Şi mereu, pe undeva, pe lîngă marile cafenele. E foarte convenabil.

— Convenabil?!

— Desigur. De pildă, m-am dus odată la Londra. Mi-am rezolvat treburile şi am

căutat Hotelul „Alchimiştilor”. Se afla lîngă cafeneaua „Brînza veche de Chesire”. Am luat o cameră şi am tras un pui de somn. Cînd m-am trezit, am constatat că ieşind din hotel, mă plimbam pe străzile Romei... Cum aveam şi acolo nişte treburi urgente de rezolvat, am alergat toată ziua. Ostenit m-am întors la hotel şi m-am întins pe pat. Cînd am ieşit din nou, pe seară, hop! mă pomenesc pe o stradă din Istanbul. Fireşte, ţara pe care doreşti să o vizitezi, cînd ieşi din hotel, se poate şi programa. Sînt nişte butoane, la capătul patului, în fiecare cameră. E destul să apeşi pe butonul pe care serie Anglia sau Spania şi...

— Eu cred că glumeşti. Totuşi, noi am intrat în hotel şi, cînd am ieşit, ne aflam tot la Paris.

— Spre norocul nostru. Vrei să mai încercăm?

La îndemnurile lui Fulcanello, făcură cale întoarsă amîndoi.

Hotelul era iar la locul lui! Lui Wells îi trecuse deci criza de intermitenţă!

Intrară, se mai uitară o dată la picturi, şi cînd ieşiră... se aflau în Podişul mexican. Cît vedeai cu ochii, un pămînt uscat, roşietic, cactuşi uriaşi şi un soare nemilos deasupra capului.

— În Mexic! Poftim! Iată-ne în Mexic! Comandă specială! Uite, în zare, vila mea laborator. Să mergem să o vizităm?

— Să mergem, şopti emoţionat Wells. Şi cu glas sfios: sper să nu mi se înverzească nasul sau să mor de sughiţ, pînă se întoarce Sebastien.

CAPITOLUL II

U N U

Iată deci, din ce pricină sergentul Petty Petercott îl văzuse pe Wells amenințînd stelele nopții cu pumnul. Îl amenința pe Sebastien, pe care-l credea plecat din cine știe ce motiv, înapoi pe Annandya, fără să-i mai dea vreo veste, și fără să-i aducă alifia, lăsîndu-l să moară de sughiț, sau să se facă de rîs, umblînd cu nasul verde prin cartier. Sau poate, Wells amenința pe extratereștrii care-i luaseră iubita? Cine știe!

Și, în timp ce Wells, întins pe pat, rememora aceste uimitoare evenimente care-i schimbaseră complet cursul vieții, Petty tropotea pe stradă, pîndind vreun trecător de care să se lege, pentru a-l îndupleca să-l ajute la rezolvarea unui careu.

E drept, se întîmpla adeseori ca Petercott să întîl- nească pe cîte cineva în toiul nopții. Dacă sergentului îi mergea din plin cu dezlegarea careurilor sale, atunci individul scăpa ieftin, căci nu i se dădea nici o atenție, chiar dacă, să zicem, ducea într-un sac, în spinare, un cactus furat din neprețuita colecție a lui Benny Smile, sau o găină din curtea stabilimentului lui Piperonni. În cazul în care, însă, Petercott avea nedumeriri în privința unui oarecare șase vertical, atunci bietul trecător, chiar

dacă era un cetăţean cît se poate de onest şi de paşnic, era oprit, legitimat, interogat şi chiar ameninţat. În această privinţă sergentul avea tipicul lui. De obicei, îi ieşea ghinionistului trecător nocturn în faţă şi, lăsîndu-i o mînă grea pe umăr, răcnea:

— Actele, vă rog!

Dacă trecătorul întreba nedumerit şi revoltat pentru care motiv era legitimat, Petercott răspundea invariabil, săltîndu-se uşurel pe vîrful bocancilor şi scărmănîndu-şi barba:

— În legătură cu figzionomia dumneavoastră!

Această frază sergentul o învăţase de la teribilul cetăţean trisîmburist Luigi Piperonni — cel care avea instalat spre capătul străzii Trei Sîmburi un extraordinar stabiliment, ce purta o firmă cît se poate de pompoasă: „GLI EROICI FURORRI”. Pe cărţile sale de vizită, proprietarul acestui stabiliment se recomanda astfel:

LUIGI PIPERONNI — poreclit PIP
BĂRBIER-PSIHOLOG, de înaltă sorginte romană

Acest Piperonni se lăuda la toată lumea că este înrudit cu Giordano Bruno şi scrisese cu vopsea albă pe uşa de la intrarea în stabilimentul său următorul enunţ (care constituia o notă explicativă destul de savantă a expresiei mult îndrăgită de Giordano Bruno): „ACEL OM CARE-ŞI VA DESCOPERI PUTERILE SALE INTERIOARE VA DEVENI ASEMENI UNUI ZEU; IATĂ PENTRU CE DICTONUL DELFIC «CUNOAŞTE-TE PE TINE ÎNSUŢI» ESTE CHINTESENTA OBIECTIVELOR UMANITĂTII — PENTRU CĂ ACEL CARE CU ADEVĂRAT SE CUNOAŞTE PE EL ÎNSUŞI ESTE STĂPÎNUL UNIVERSULUI. UN ASTFEL DE OM VA FI ARS DE UN SOI

DE „FRENEZIE EROICĂ” („GLI EROICI FURORRI”) ŞI VA ADUCE SALVAREA RASEI UMANE”.

GIORDANO BRUNO — zis NOLANUL

străbun al formidabilului LUIGI PIPERONNI

zis PIP

Bărbierul se lăuda la toţi clienţii că este expert în fiziognomonie[1] şi iniţiat în „artele conexe” ale lui Paracelsus; şi nu ezita să înveţe din arta lui pe preaiubiţii săi clienţi trisîmburişti — bunăvoinţă de care sergentul Petercott profitase cît putuse, spre marea nenorocire a pietonilor nocturni. Şcolit într-ale „figzionomiei” în cabinetul bărbierului-psiholog în timp ce era tuns, sergentul îşi luase năravul de a opri noaptea paşnicii trecători, sub pretextul că aveau bărbii şi urechi suspecte, că forma nasului lor dădea de bănuit.

Aşadar, după ce se informa asupra identităţii victimei sale, Petercott trecea brusc la problema care-l interesa de fapt, adică îi solicita acesteia ajutorul la rezolvarea careului la care se poticnise. Dacă trecătorul refuza, motivind că se grăbeşte, sau nu se pricepe, sergentul trecea la alte metode de intimidare. Dacă trecătorul ducea o servietă, o sacoşă sau un alt lucru oarecare, Petercott împungea obiectul cu pricina cu degetul său arătător şi spunea în şoaptă, dar pe un ton plin de insinuări:

— Hm! Hm! Cum adică nu aveţi timp de cuvinte încrucişate? Cum adică vă grăbiţi? Vă temeţi cumva să nu vă întrebe cineva de unde aveţi aceasta?

[1] Fiziognomonie — ştiinţa care caută să determine caracterul şi tipul oamenilor după înfăţişarea lor fizică, în special după trăsăturile feţei.

În cazul în care trecătorul se încăpăţîna în refuzul său, Petty bombănea furios, trăgîndu-se aprig de barbă:

— Eu vă rog cu frumosul, o dată, de cinci ori, de zece ori, să mă lămuriţi de unde aveţi sacosa aceasta? Dar să ştiţi că a treia oară vă arestez!

După ce se plimbă, gemînd şi bombănind, în susul şi în josul străzii, sergentul se opri sub un felinar, în faţa celebrului local „Triunghiul Bermudelor” — local care făcea, de asemenea, faima străzii Trei Sîmburi; se scăr- pină din nou în urechea dreaptă şi mormăi:

— Uf! Afurisit opt orizontal — afurisit — opt litere. Auzi! Proprietăţi ale spaţiului şi timpului care... Hm! Păcat că don Fapaura doarme! În localul său parcă am tot auzit eu că nu ştiu ce se întîmplă cu spaţiul şi timpul în Triunghiul Bermudelor — Bermude — şapte litere. Cred că el ar şti să-mi rezolve optul ăsta al diavolului — diavol — şase litere...

Sergentul îşi îndesă revista de rebus în buzunarul de la spate al pantalonilor şi pipăi, fluierînd vesel, cele două buzunare ale vestonului său, care erau cît se poate de umflate. Scoase apoi cu grijă din buzunarul drept un pacheţel alb, pe care prinse a-l mirosi pofticios; îl desfăcu şi dădu la iveală un sandviş uriaş, din care muşcă lacom. Tocmai mesteca de zor, cînd un clămpănit straniu, pe care îl desluşi în spatele său, îl făcu să tresară. Se întoarse pe călcîie, şi dădu cu ochii peste înfiorătoa- rea vitrină a localului „Triunghiul Bermudelor”. La lumina palidă a felinarului, din mijlocul vitrinei rînjea un schelet îmbrăcat cu o bluză de marinar şi nişte nădragi uriaşi, avînd craniul împodobit cu o basma roşie şi cu o pipă uriaşă legată cu sîrmă de maxilar. În

dreapta scheletului (care era atîrnat cu un cîrlig de tavanul vitrinei şi se legăna încoace şi încolo, scoţînd acel clămpănit straniu) se afla o tavă, iar pe tavă un purceluş apetisant, cu un pistol vechi în bot şi un cuţit înfipt în spate. La stînga scheletului, se odihnea o ancoră ce avea doi pui bine rumeniţi, înfipţi în cîrligele sale ruginite.

Petercott se dădu un pas înapoi şi contemplă, în toată splendoarea ei, firma acestui nemaipomenit local. Pe o scîndură care, după spusele patronului, ar fi provenit de la o corabie de piraţi pe care ar fi navigat străbunicul său, sta scris cu litere mari, roşii:

TRIUNGHIUL BERMUDELOR

excelent local aparţinînd lui don Gerolamo Fapaura, al cărui străbunic a fost piratul Bombonello Fapaura, cel a cărui corabie a dispărut în mod misterios în Triunghiul Bermudelor, loc blestemat în amintirea căruia am denumit şi noi

localul nostru.

În dreapta firmei fîlfîia un steag negru, de piraţi, cu un craniu şi două ciolane încrucişate, în mijloc.

Petercott se înecă şi simţi nevoia imperioasă de a părăsi cît mai grabnic locul acela. Traversă grăbit strada şi se opri în dreptul felinarului ce lumina vitrina lăp- tăriei lui Jan Vandermeer — lăptărie ce purta şi ea o firmă cît se poate de interesantă: „Delicatesele Căii Lactee”.

Mestecînd din nou cu mare poftă, Petty contemplă uriaşa roată de caşcaval expusă drept în mijlocul vitrinei şi se apucă, pentru a nu ştiu cîta oară, să numere găurile din ea. Dar se poticni după ce trecu de cifra douăzeci şi, lăsîndu-se păgubaş, mîrîi în barbă, amenințîndu-le cu degetul:

— Eu vă număr o dată, de cinci ori, de zece ori, dar să ştiţi că a treia oară vă arestez!

Apoi, cu ochii la roata de caşcaval, căzu pe gînduri. Acest caşcaval îi aducea aminte de un careu afurisit, cu

care se chinuise într-una din nopţile săptămînii trecute. Careul purta un titlu care-l nedumerise foarte mult: „BLACK-HOLE”. Din cauza sa fusese în primejdie de moarte: se certase rău de tot cu Luigi Piperonni, din care pricină bărbierul-psiholog voise să-i reteze barba cu fierăstrăul şi să-l azvîrle tocmai de pe acoperişul stabilimentului său „GLI EROICI FURORRI”.

Pip era singurul cetăţean trisîmburist care, pe la orele trei noaptea, putea fi găsit treaz; căci, fix la orele trei fără un sfert, cocoşul acestuia, ce purta celebrul nume de Paracelsus, se suia pe stiva de lemne din mijlocul curţii stabilimentului (în viziunea lui Piperonni, lemnele acelea erau un rug cu caracter comemorativ, ridicat în amintirea marelui său străbunic Giordano Bruno) şi cînta de te treceau răcorile. Bărbierul se trezea, îşi lua fierăstrăul şi se urca pe acoperişul stabilimentului unde, fix la orele trei, noapte de noapte, începea să cînte la fierăstrău, acompaniindu-se din gură, o melodie cu acorduri orientale, care — după cum se lăuda el — ar fi fost un descîntec pentru chemarea farfuriilor zburătoare.

Iată pentru ce, sergentul îndrăznea adeseori să se caţere după ciudatul bărbier, sus, pe acoperişul stabilimentului, şi să-i ceară sfatul în privinţa rezolvării vreunui careu. Nu rareori însă se luau la ceartă şi atunci colaborarea lor nocturnă înceta pentru un timp. De obicei, certurile erau provocate de faptul că Petty nu prea înţelegea explicaţiile date de bărbier. Aşa s-a întîmplat, de pildă, şi în privinţa careului care se intitula „BLACK- HOLE”.

Transpirat şi gîfîind, sergentul apăruse pe la patru noaptea pe acoperiş şi-l

întrerupsese pe bărbier din concertul său, întrebîndu-l:

— Ia zi, Pip, tu ai auzit de „Black-Hole”? Ce nume! Ce naiba o mai fi şi asta?

Luigi, care stătea călare de-a-ndoaselea pe un scaun, şi scotea acorduri sfîşietoare la fierăstrăul său, cu ochii la stele, îi răspunsese:

— Black-Hole? Păi chestiunea e controversată. Unii spun că găurile astea negre ar fi una, alţii că ar fi alta. Dar după opinia mea, treaba e clară.

— Şi care-i opinia ta?

— Eu cred că există mai multe universuri, poate o infinitate de universuri, care coexistă în spaţiu şi în timp; şi că aceste black-holes, sau găuri negre, sînt un fel de tunele prin care poţi trece dintr-un univers în- tr-altul.

— Tunele — şase litere! Ei, drăcie! Cum adică?

— Dragă Petty, dar e simplu. Spune-mi, ai văzut roata aceea uriaşă de caşcaval din vitrina lăptăriei?

— Ei! Cum să nu!

— Atunci coboară iute în stradă, şi du-te şi contemplă această uriaşă roată de caşcaval. Ai văzut ce multe găuri are?

— De cînd mă tot chinui să le număr…

— Trebuie să-ţi închipui că vezi, nu o singură roată de caşcaval, ci o infinitate de roţi de caşcaval, fiecare din ele infinită, în spaţiu şi în timp; şi mai imaginează-ţi că tu, sergentul Petercott, eşti pus să-ţi faci rondul de noapte prin toate aceste universuri.

— Rondul de noapte prin univers?

— Prin universuri. Imaginează-ţi că circuli dintr-un univers în altul prin găurile astea de caşcaval. Înţelegi? Găurile de caşcaval sînt aceste black-holes sau, dacă vrei,

aceste black-holes de care mă întrebi sînt tocmai găurile acestui caşcaval universal...

Aceste explicaţii îi dădură ameţeli sergentului Petercott; dar aşa nişte ameţeli că, numai încercînd să-şi închipuie cum ar circula el printr-o gaură din asta (care de fapt era un black-hole în acest caşcaval universal, care era de fapt o infinitate de roţi de caşcaval) — şi simţi că lunecă şi fu cît pe aici să cadă de pe acoperiş. Atunci Pip sărise iute să-l salveze, înşfăcîndu-l de barbă, după care nu-şi mai descleştase mîinile din barba sergentului, manifestîndu-şi via dorinţă de a i-o reteza cu fierăstrăul, pentru a-i studia din punct de vedere fizionomic bărbia.

— Ia să văd ce fel de bărbie are un individ care e dominat de dorinţa diabolică de a deranja, noapte de noapte, paşnicii cetăţeni trisîmburişti, care cîntă liniştiţi la fierăstrăul lor melodii nevinovate! zbierase furios, bărbierul.

— Melodii nevinovate? Tulburi liniştea publică! Ar trebui să te amendez! Fără fierăstrăul tău, ce linişte ar fi...

— Ba, dimpotrivă, nu e nici un fel de linişte. E o linişte... relativă. Să ştii, domnule Petercott, că eu cu fierăstrăul meu mă adaug acestui concert divin care este muzica sferelor!

— Care sfere? întrebase nedumerit Petty.

— Sferele de caşcaval! Nu auzi? La, la, la-a, la, la! — lălăi Pip, arătînd spre cerul înstelat.

— Eşti nebun, domnule Piperonni. Nebun şi cocoşat şi de aceea, Roza, pentru care interpretezi dumneata noapte de noapte aceste serenade la fierăstrău, nu o să te ia niciodată de bărbat.

Şi astfel sergentul şi bărbierul se luaseră pînă la urmă la bătaie şi Petercott fu cît pe ce să zboare de pe acoperiş, cu un picior

tras în spate, riscînd să cadă drept pe rugul ridicat în memoria lui Giordano Bruno, rug pe care Pip l-ar, fi aprins desigur imediat, cu cea mai mare plăcere.

Din fericire, sergentul scăpase doar cu cîteva vînătăi şi cucuie, dar Piperonni îl atenţionase scrîşnind din dinţi:

— Dacă mai apari altă dată pe aici, şi mă mai baţi la cap cu careurile tale, vei sfîrşi, ţi-o jur, mascalzzone, exact la fel ca marele meu străbun, Giordano Bruno! Te voi tortura şi te voi arde pe rug!

— Of, făcu sergentul, eu cu careurile, tu cu sferele... Pricepi? De ce ne dondănim cînd, de fapt, noi ar trebui să fim prieteni... Să colaborăm.

— Da, ai dreptate. Prietenia noastră e ca şi cvadratura cercului; o enigmă greu de rezolvat! Dar tot eu am drepate... Armonia sferelor nu poate fi gustată de un cap pătrat ca al tău! Bănuiesc că şi bărbia ta e pătrată... Din fericire, asta nu tulbură cu nimic armonia universală, muzica divină a sferelor, cărora mă alătur acum...

Şi, cu ochii la stele, Pip începuse din nou să cînte la fierăstrăul său, în timp ce sergentul coborîse în curte, pe care o traversase grăbit, privind speriat rugul lui Giordano Bruno, şi se dusese să contemple, scărmănîn- du-şi barba, nedumerit, găurile din caşcavalul lui Van- dermeer.

D O I

...Aşadar, în acea noapte, de 15 iunie, privind vitrina lăptăriei lui Vandermeer, Petercoot îşi aduse aminte de toate aceste triste întîmplări şi simţi că sandvişul îi cade greu la stomac. „Black-Hole! Nouă litere” — numără el pe degete, şi scuipă furios în lături.

Nici cuvîntul acesta nu se potrivea. Sergentul rezolva acum un careu intitulat „A PATRA DIMENSIUNE” şi căuta un cuvînt compus din opt litere, pentru un opt orizontal. Cu capul plin de viziuni funebre, o porni în susul străzii, tropotind cu bocancii săi uriaşi, şi oprin- du-se, din cînd în cînd, spre a fixa caldarîmul cu privirea, de parcă s-ar fi temut să nu i se deschidă o „gaură neagră” sub tălpi şi să se prăvălească fără veste într-un caşcaval infinit, pe care Piperonni l-ar ciopîrţi apoi cu fierăstrăul.

Ajungînd din nou în faţa locuinţei cetăţeanului Wells, Petercott se frecă la ochi şi se trase de barba care, de emoţie, se răşchirase în toate direcţiile. Nu, nu se înşelase! Iată, Wells tot nu dormea!

Traversă cu paşi hotărîţi peluza şi se propti în soneria locuinţei cetăţeanului Wells.

T R E I

— Aha, împletiţi! zise Petercott, făcînd cu ochiul şi intrînd în casă cu un aer degajat, tropăind voiniceşte.

— Fiecare cu pasiunile lui — răspunse plin de demnitate Wells. Dumneata te ocupi de cuvinte încrucişate, care va să zică, împletite. Eu sucesc lînă, deci avem afinităţi, nu? Ha! Ha!

— A...f...i...n...i...tăţi — mormăi mohorît sergentul, numărînd cu grijă literele cuvîntului pe degete. Nu, nu încape. Eu caut un cuvînt din opt litere. Ăsta are nouă.

Şi Petty se aşează într-un fotoliu, scoţînd un muget de satisfacţie (îl dureau tare picioarele), muget ce acoperi trosniturile mobilei, neobişnuită ca o masă de carne atît de impozantă să adaste pe ea.

— Eeeh! Iată, vă fac pentru prima oară o vizită, domnule Wells. Şi asta încă în toiul nopţii. Fir-ar să fie!

Sîntem doar vecini de atîta vreme! Şi nu ne-am vizitat niciodată. Dar ştiţi, nu! că eu locuiesc tot pe strada Trei Sîmburi, la numărul 48. Am acelaşi număr la casă ca şi la pantofi, ca să nu le încurc.

— Da, e o idee bună — îl aprobă Wells.

— De fapt, putem spune că sîntem cunoştinţe vechi. Ne întîlnim la stabilimentul lui Piperonni cînd ne ducem să ne tundem... Hm! (cu o privire jenată spre chelia lui Wells) sau să ne bărbierim!

— Şi totuşi, cărui motiv datorez onoarea de a primi vizita dumneavoastră?

— Cetăţene Wells... nu ştii cumva, din întîmplare (şi sergentul începu să citească din revista de rebus) „Cum sînt considerate spaţiul şi timpul în concepţia lui Ein... Einstein?”

— Cred că este vorba de cuvîntul „relative”. Fireşte, asta e soluţia cea bună. În concepţia lui Einstein, spaţiul şi timpul sînt relative.

— Adică... rela-ti-ve! Aha! Da! mîrîi fericit sergentul. Şi, scoţînd un creion din buzunar, completă cu vădită plăcere căsuţele care îl torturaseră atît, de la opt orizontal.

Apoi îl privi încîntat pe Wells şi-i spuse:

— Văd că ştii foarte multe. De azi înainte o să te am în vedere. Aşadar — continuă el, ridicîndu-se cu greutate din fotoliu — dumneata eşti o sursă de informaţii preţioase. Nu-i nimic... nimic suspect aici! Pentru asta, n-ai grijă, nu am să te trec în carneţelul meu „Aspecte suspecte”. Acolo-i încondeiez numai pe cetăţenii trisîmburişti suspecţi şi aspectele suspecte de pe afurisita asta de stradă Trei Sîmburi. Mda. Dar matale, desigur, ai să mai colaborezi cu legea.

Şi Petercott plecă, spunînd:

— Ha! Ha! Deci, avem afinităţi! Dumneata împleteşti, încîlceşti lîna. Eu, he! he! despletesc, descîlcesc cuvinte încrucişate. Salut — cinci litere!

„Împletesc pe dracu — dracu — cinci litere! Ptiu, că m-am molipsit şi eu! gîndi Wells, în timp ce încuia uşa. Dacă ai şti că am un cumnat care circulă în pijama prin univers, ce suspect ţi-aş părea!”

Stinse lumina, se sui în pat, şi îşi băgă iar becul în ureche. Aştepta veşti, şi tot aşteptînd, adormi.

P A T R U

Tocmai visa că sergentul Petty Petercott umbla prin oraş şi-i amenda pe toţi cei care foloseau cuvinte mai mari de zece litere, cînd un zgomot teribil îl făcu să sară năucit, din pat. Cineva bătea cu pumnii şi picioarele în uşa de la intrare. Gemînd, Wells se duse să deschidă.

Nu era altul decît sergentul Petercott, care scotea exclamaţii imploratoare prin care căuta să scuze deranjul ce-l făcea la o oră atît de înaintată, cu atît mai mult cu cît era vorba de un deranj repetat. Dar o curiozitate mistuitoare îl determinase să se reîntoarcă, spre a cere unele lămuriri.

Căscînd, Wells îl pofti în casă, părîndu-i foarte rău că nu este prieten cu guvernatorul statului. De-ar fi fost, i-ar fi cerut să facă prohibite toate revistele de rebus, dacă nu în vecii vecilor, cel puţin pînă la stingerea din viaţă a sergentului Petercott.

— M-am întors, începu Petty — reluînd ostilităţile cu jilţul, şi aşa destul de avariat — ca să te rog să-mi explici cum vine treaba asta... cu opt litere, despre care se pare că eşti foarte informat.

— Adică... vrei să-ţi vorbesc despre relativitatea spaţiului şi a timpului...

— Desigur!

— Papa Einstein spunea că spaţiul şi timpul sînt relative...

— Aha! Şi cum vine chestia asta? interogă sergentul, scoţînd totodată din buzunar un sandviş învelit frumos într-un şerveţel.

— Spaţiul şi timpul pot fi percepute diferit, din sisteme diferite de referinţă.

Petercott căsca ochii la el; ar fi deschis gura să emită vreo bazaconie, dar era ocupat cu mestecatul unui hartan cît toate

zilele, pe care tocmai îl desprinsese, cu dinţii săi ca lopeţile, din uriaşul sandviş.

— Timpul nu ar putea fi măsurat fără ajutorul materiei. Dar, de fapt, ce este timpul? Cine a înţeles pînă acum pe deplin ce este el? Petercott îl aproba radios, mestecînd în continuare.

— Deci, Einstein a descoperit că timpul este relativ. Asta ar veni cam aşa. Să luăm un exemplu concret. Să zicem că eu intru într-o rachetă şi călătoresc cu ea în cosmos, timp de zece ani, cu viteza luminii. Cînd mă întorc pe Pămînt, voi fi mai bătrîn cu zece ani. Dar dumneata, care ai rămas aici în timpul absenţei mele, vei fi cu douăzeci şi patru de ani mai bătrîn. Dacă îmi vine chef să plec iar, şi să rămîn în spaţiul cosmic patruzeci de ani, la întoarcere voi constata că, dumneata eşti mort de numai treizeci şi şase de mii de ani. Ei, ce spui?

— Spun că ar fi mai bine să inversăm rolurile — făcu supărat sergentul. Şi zici că ăla... Ein... Einstein a făcut regulile astea de circulaţie prin spaţiul cosmic?

— Ei, cum să le facă el? El numai le-a descoperit!

— Unde?

— Cum „unde”? făcu încurcat Wells. În natură!

— Ştii ceva, amice! Nu-mi veni mie cu chestii din astea. Eu, să zicem, fac cercetări şi găsesc un cadavru. Cînd scriu raportul, nu notez aşa, aiurea: „Găsit cadavru în natură”. Natura e mare. Eu dau coordonatele precise. „L-am găsit în strada nr. 34, la ora zece şi jumătate noaptea, lîngă zidul casei numărul şapte bis, cu un cuţit în spate, care încă gemea”.

— Dacă gemea, nu era cadavru — explică Wells. Mă rog, dar asta nu are nimic de a face cu fizica. Dar, de fapt, despre ce

vorbeam? Nu-mi amintesc de unde am plecat, dar am ajuns la cadavru.

— Am plecat... din spaţiul cosmic, de la papa Einstein. De la opt orizontal, relative. Eu tot nu am priceput cum e cu „relative”.

— Ecuaţiile relativităţii restrînse, scrise de Einstein, dragă domnule Petty, au fost reluate de Langevin... Pe baza acestor ecuaţii Langevin a susţinut că, la viteze foarte mari, un corp mobil îmbătrîneşte mai încet decît dacă ar staţiona.

— Ce faceee?! se minună Petty, gata să scape sandvişul din mînă.

— Îmbătrîneşte mai încet, la viteze foarte mari.

— Nu pricep!

Wells începu să se plimbe îngîndurat prin cameră, frămîntîndu-se cum să-i explice mai pe înţeles nedumeritului musafir.

— Ai o pijama foarte frumoasă! constată Petty, şi scoase din buzunar un ou fiert, pe care începu să-l cojească.

Wells căscă.

— Pijamaua asta îmi face somn — bătu el apropoul.

Dar sergentul nu dădea semne că ar intenţiona să plece.

— Ştii, sergent, cunosc o poveste cu un individ care circula în pijama prin univers. Dacă ţi-o spun, precis ai să pricepi cîte ceva din teoria relativităţii.

— S-o auzim! se arătă concesiv sergentul, căutîndu-şi o poziţie cît mai comodă, în fotoliul gazdei.

— Ai aflat cumva de cazul cumnatului meu? Acum zece ani toate ziarele au scris despre el.

— S-a scris şi în revista de rebus?

— A, e clar. N-ai auzit de cazul acesta. Fii deci atent. Acum zece ani, Leopold Sebastien, cumnatul meu, a dispărut.

— Dispărut — opt litere. Pe verticală, sau pe orizontală?

— Se pare că a dispărut pe verticală. În spaţiul cosmic.

— Ai! Ai î Cum aşa?

— Sebastien locuia împreună cu soţia lui, adică sora mea, Margot, la etajul de sus al casei mele... Ei bine, cumnatul meu avea obiceiul să coboare dimineaţa, în stradă, ca să cumpere lapte de la lăptăria lui Vandermeer...

— Lapte — cinci litere.

— Deci, într-o dimineaţă, Sebastien pleacă în pijama, după lapte. Şi, ca să n-o mai lungesc, între etajul doi şi etajul întîi, cumnatul meu a dispărut. Pricepi? Soţia lui nu l-a mai văzut revenind... Şi nimeni nu l-a văzut ieşind din casă!

— Poate s-o fi dus pe la o vecină!

— Care vecină? Dar nu pricepi, omule, că de atunci nu l-a mai văzut nimeni? Şi asta vreme de zece ani?

Petty clipi nedumerit din ochişorii săi rotunzi.

— Ei, şi acum imaginează-ţi că acest cumnat al meu, după zece ani de absenţă, îmi apare dintr-o dată în cale. Neschimbat, de parcă nici nu ar fi trecut zece ani pentru el. Şi, pe deasupra, îmbrăcat cu aceeaşi minunată pijama de atlas vişiniu!

— Şi cu laptele?

— Ei! Lasă-l naibii de lapte. Principalul e că, după cum ţi-am mai spus, cumnatul meu s-a pomenit, pe cînd
cobora scările, că e luat aşa, de un ciclon, şi zvîrlit brusc în altă lume. Pe o altă planetă, într-o altă galaxie.

— În pijama! Deci fără acte de identitate la el?!

— Dar lasă-le încolo de acte! Eu îi explic, lui Sebastien, că în lipsa lui, pe Pămînt, au trecut zece ani. Iar el îmi aduce la

cunoştinţă, cît se poate de zîmbitor, că pentru dumnealui nu trecuseră decît şase luni. De fapt, asta se vedea după figura lui.

— Poate i-a stat ceasul.

— Dacă i-a stat sau nu ceasul, nu are nici o importanţă — urlă Wells, scos din sărite. Important e că eu am îmbătrînit cu zece ani, iar el nu! Arată ca în momentul în care a dispărut.

— Şi pijamaua?

— Şi pijamaua arată ca nou-nouţă. Cică a impregnat-o cu o substanţă specială. Se plimbă prin cosmos, în pijama!

— Asta e grav. În pijama, şi fără acte de identitate!

— Ia spune, Petty, tu cînd te duci din sufragerie în bucătărie, să-ţi faci o cafea, îţi iei paşaportul cu tine?

— Fireşte că nu.

— Ei, şi de ce?

— Pentru că... pentru că sînt la mine acasă, de aia.

— Ei, uite, din acelaşi motiv se plimbă Sebastien în pijama prin univers.

Sergentul rămase perplex.

— Sebastien a luat, pe planeta aceea — Annandya — nişte tablete şi a devenit un cetăţean subcuantic. Astfel se poate deplasa extrem de rapid prin univers. Poate ajunge de pe Terra pe Proxima Centauri în trei minute. Mai repede decît ajungi tu din sufragerie în bucătărie.

Sergentul asculta năucit,

— Astfel, el se plimbă prin Cosmos, ca la el acasă. De aceea umblă în pijama. Mai mult, annandyenii consideră toate fiinţele din univers ca făcînd parte dintr-o mare familie.

— Tu îi baţi în strună lui Piperonni, care se laudă că are rude pe Marte; sau lui Gerolamo Fapaura, care zice că străbunicul său s-a recăsătorit într-o

galaxie vecină, deci şi el are rude în cosmos...

— Şi ce, ar fi imposibil? Dar nu e vorba numai de legăturile de sînge. Mai e şi telepatia. Şi mai e şi conexiunea universală, legătura enigmatică dintre om şi univers.

— Ce ţi-e şi cu caşcavalul ăsta cosmic, domnule — oftă Petty. Mă ia cu răcori, cînd mă gîndesc. Păi dacă-i aşa, poate că într-o zi dispar şi eu în mod misterios. Mă culc seara liniştit, şi dimineaţa mă trezesc, în pijama, într-un crater al Lunii.

— Şi încă, fără acte de identitate la tine! glumi Wells.

— Decît să-mi spui poveşti de astea de groază, mai bine mi-ai explica treaba cu Einstein... cu relative.

— Dar pînă acum ce-am făcut? Ţi-am dat un exemplu concret! Cumnatul meu!...

— Care cumnat?! Care pijama?! îl întrerupse sergentul, zbierînd, cu mîinile în şolduri. Care galaxii din vecinătate, şi care vecine din galaxii? Ei bine, află că mie mi s-au înodat creierii în cap, ascultîndu-te! N-am priceput nimic!

— Chiar nimic?

— Ba mi-am dat seama, la momentul oportun, că pe strada Trei Sîmburi există un Trapez al diavolului, un loc blestemat! După cum... nu ştiu unde... există un Triunghi al Diavolului...

— Un trapez? Ce trapez?

— Da! Localul „Triunghiul Bermudelor”, cu scheletul acela care clămpăneşte, transmiţînd poate mesaje într-o limbă necunoscută... şi despre care Gerolamo ziae că e scheletul unui rege din Atlantida. Lăptăria „Delicatesele Căii Lactee”, cu afurisitul de caşcaval universal... Ai mai pomenit univers pus în vitrină? Apoi Stabilimentul lui Piperonni şi, în sfîrşit, casa

dumitale. Dacă le unim, formează un trapez, nu?

— Bine, dar aici încă nu au apărut farfurii zburătoare...

— Au să apară! zise cu convingere Petty. Piperonni ce treabă are? Nu face noapte de noapte descîntece pentru chematul farfuriilor zburătoare? Nu a vopsit toate mîţele de pe stradă, toţi cîinii şi iepurii şi găinile din curţi... numai ca să atragă atenţia extratereştilor?

— Mă rog! Dar în trapezul ăsta în afară de cumnatul meu nu a dispărut încă nici o corabie, nici un avion... Nu a dispărut nimeni, aşa cum se întîmplă în Triunghiul Bermudelor.

— Dar o să se piardă! răcni Petty. O să se piardă ceva foarte preţios. Anume... o să-mi pierd eu minţile! Tot făcînd rondul de noapte şi dînd cu ochii de scheletul regelui din Atlantida, de cîinii vopsiţi, de rugul lui Giordano Bruno... Tot ascultînd fierăstrăul lui Pip... şi acum te am şi pe dumneata pe cap, să-mi vorbeşti de cumnaţi ce umblă în pijama prin univers, să te văd împletind în toiul nopţii şi stînd cu un bec într-o ureche! Apropo, la ce-ţi foloseşte becul acela, din ureche?

— Ca să mă luminez asupra problemelor mai greu de înţeles, surîse subtil Wells. Nu vrei să ţi-l bag şi du- mitale niţel în urechiuşă? Poate că aşa o să te luminezi asupra teoriei relativităţii!

— Daaa? Sigur că aş fi curios să...

Wells luă becul de pe pat.

— Permiteţi? întrebă el politicos.

Şi îl rugă pe sergent să ţină cele două andrele roşii în mînă, explicîndu-i că servesc de baterii. Cu dreapta, sergentul luă becul şi îl introduse în urechea sa clăpăugă. Brusc, becul începu să pîlpîie şi apoi se lumină. Preţ de un minut, Petercott

auzi un soi de uruit, apoi cîteva miorlăituri şi, în fine, o voce îndepărtată, cu un uşor accent străin:

— Hello! Aici Faraonul! Eşti pe recepţie? Peste puţin timp voi veni pe strada Trei Sîmburi! Aici Faraonul!

Faţa sergentului se albi. Timp de cîteva minute rămase ca şi înmărmurit. Plescăia neputincios din buze, fără să poată scoate nici un cuvînţel. Apoi, înspăimîntat, aruncă becul şi andrelele pe jos.

— Ha! Ha! Acum chiar că te-ai luminat!

— Faraonul! Cine o mai fi şi Faraonul?

— A, cred că e numele unui OZN. Farfuriile zburătoare trebuie să aibă doar şi ele nume, nu? Ca şi corăbiile, ca şi rachetele... Poţi să-l anunţi pe Pip, ca să fie fericit. Poftim! Vin extraterestrii!

— Aici... nu-i lucru curat! bîlbîi sergentul, luînd-o cu paşi mari spre uşă.

— Nu-i! răcni la rîndul său Wells. De acea, ar fi mai bine totuşi să nu sufli la nimeni nici o vorbă! Altfel, îţi pun cîte un bec în fiecare ureche, şi te transform în stîlp de felinar.

Sergentul Petercott se cutremură, îngrozit. Viziunea sa, pe care o avusese într-o noapte — răstignirea pe stîlpul de felinar — iată, se adeverea. Se imagină, preţ de o secundă, dat uitării, transformat în stîlp de felinar, în faţa localului „Triunghiul Bermudelor”. O lăcrămioară i se ivi între pleoape. Vedea cu ochii minţii cetăţenii trisîmburişti intrînd veseli în local, să bea o bere, fără să aibă habar că felinarul din faţa vitrinei era bravul lor sergent.

Parcă ghicindu-i gîndurile, Wells adăugă:

— Şi pe stîlp ani să lipesc mereu foile ultimelor reviste de rebus, ale căror careuri nu ai să le mai poţi niciodată rezolva! O tortură!

— Ah, prefer mai bine să ard pe rug! şopti sfîrşit sergentul.

Împingîndu-şi plicticosul musafir afară, Wells repetă:

— Nici o vorbă, deci!

— Să ard pe rugul lui Giordano Bruno, dacă am să suflu cuiva o vorbuliţă, pe verticală, sau pe orziontală! Ce, mi s-a urît cu viaţa? Vreau să spun, cu caşcavalul universal?

Şi Petercott o luă la goană, de-a lungul peluzei tropăind cu bocancii săi uriaşi, ce avea acelaşi număir ca şi casa în care locuia.

CAPITOLUL III

U N U

În noaptea următoare celei în care sergentul Petercott avusese fructuoasa discuţie cu cetăţeanul Wells despre relativitatea timpului şi spaţiului, acesta îşi făcea din nou rondul pe strada Trei Sîmburi. Fireşte, nu-i lipsea nici revista „Cine n-are mintea bleagă, rebusurile le dezleagă”. Şi ca de obicei, era foarte nefericit, se scărpina metodic în urechea dreaptă, scuipa cu ciudă în beznă şi bombănea cuvinte abracadabrante. De astă dată se poticnise la un cinci vertical, unde cinci căsuţe albe îl făceau să treacă prin toate chinurile iadului.

Şi tot ca de obicei, atmosfera era teribil de virtuoasă pe strada Trei Sîmburi. Deşi era ora unu şi ceva, nu trecea nici un gangster, nici un hoţ de găini, nici un cetăţean beat. Singuratic, scheletul regelui din Atlantida, aflat în vitrina localului „Triunghiul Bermudelor”, îşi clămpănea trist ciolanele, legănîndu-se, în timp ce pe sub mesele localului pustiu miorlăiau două mîţe verzi. „Caşcavalul Universal” strălucea misterios, sub razele lunii aurii, pă- rînd el însuşi o mică lună răsărită în vitrinele lui Van- dermeer.

Bărbierul-psiholog încă nu începuse să cînte la fierăstrău, pe acoperişul stabilimentului său. Scufundaţi în plăpumi şi pături, cu perne şi pernuţe sub capete şi

picioare, cetăţenii trisîmburişti sforăiau conştiincioşi lîngă soţiile lor fără prihană, soţii care scînceau prin somn, deoarece îşi puseseră părul pe bigudiuri şi aveau coşmaruri.

Nu-i de mirare, deci, că Petercott se simţea iarăşi ca un martir în pustiu. Noi viziuni apocaliptice îi dădeau tîrcoale. De data aceasta se vedea răstignit pe o roată uriaşă de caşcaval, din găurile căruia îşi scoteau capetele mici extraterestri cu becuri aprinse în urechi şi trompe de ţînţari, care îl pişcau, spunîndu-i: „Şapte litere, cinci vertical! Cunoaşte-te pe tine însuţi”!

Dar înainte ca această roată de caşcaval să devină loc sacru de pelerinaj pentru fanii cuvintelor încrucişate de pe întreg Pămîntul, o fereastră luminată îi alungă sergentului toate viziunile macabre. Petty clipi fericit din ochişorii săi rotunzi şi îşi mîngîie barba care, de emoţie, se răşchiră în toate direcţiile.

Tocmai se pregătea să şuiere din fluier, pentru a-i atrage atenţia celui din apartamentul luminat de la etaj, cînd, dintr-o dată geamul cu pricina se deschise. Un cap grăsun, cu o chelie ce lucea rozaliu în lumina lunii, apăru de după perdele, şi Petty îl văzu din nou pe cetăţeanul Norbert Andrew Wells privind îndelung cerul „negru ca fundul unei tigăi, şi presărat cu nenumărate stele, ce semănau cu boabele de orez sfîrîind într-o tigaie” (imagine poetică care-i aparţinea, căci luase nota trei pentru ea într-o compunere ce o scrisese pe cînd era şcolar). Wells fluieră a pagubă, după care aruncă o ameninţare, cu pumnul, spre galaxiile îndepărtate. Apoi împleti ceva cu nişte andrele roşii şi, ţinînd andrelele în mîna stîngă, îşi băgă becul într-o ureche, ascultînd încordat.

Petercott îşi drese vocea şi urlă:

— Hello! Ce mai faceţi, domnule Wells? Iarăşi aveţi insomnie? Ia spuneţi-mi, nu cunoaşteţi cumva un cuvînt care...

Cetăţeanul Wells tresări mînios. Va să zică, pisălogul de Petercott pîndise din stradă. Numai că noaptea aceasta nu mai avea de gînd să se lase torturat. Trînti furios fereastra. Imediat, la etajul respectiv, se stinse lumina. Şi Petty scuipă cu ciudă în beznă şi o luă spre lăptăria lui Vandermeer, ca să se calmeze, numărînd găurile din caşcavalul universal şi mîrîind în barbă înjurături alcătuite din cuvinte savant încrucişate.

D O I

Ascuns după perdele, Wells aşteptă ca silueta masivă a sergentului să dispară după primul colţ. Apoi, oftînd uşurat, aprinse lumina şi, trîntindu-se într-un fotoliu, se apucă din nou de împletit. Cu mare migală, tremurînd de încordare, făcea picioruşe, boabe de orez şi alte felurite sortimente de răsucit lîna, transmiţînd către cumnatul său, pe care-l bănuia că întîrzie pe insula Porfyra, din cine ştie ce motive, următorul mesaj: „Aici Babuinul! Aici Babuinul! Stop! Te aştept să vii urgent cu alifia! Stop! Parcă, a început să mi se înverzească nasul. S.O.S.! Stop! Sper să nu mor de sughiţ pînă te întorci! Stop! Încă n-am primit nici o veste de la tine! Stop! Sînt foarte îngrijorat! Stop! Au trecut patru zile de cînd ne-am despărţit în faţa cafenelei Procope! Stop!”.

Apoi lăsă împletitura pe genunchi şi, scoţînd o mică oglinjoară din buzunarul halatului, îşi cercetă îngrijorat vîrful nasului. Mai aşteptă cîtva timp, după care îşi înşu- rubă din nou becul în ureche, dar

Sebastien nu răspundea. „Ăsta zic şi eu ghinion — bombăni el, furios. O dată a catadixit şi el să răspundă, şi atunci becul se găsea în urechea clăpăugă a lui Petercott. Am să-i rup barba dacă îl mai prind pe aici”! Stinse lumina şi se culcă.

Pe la orele trei noaptea, Piperonni începu să cînte la fierăstrăul său, umplînd văzduhul cu sunete pline de jale, ce făceau ca mîţele vopsite în verde şi roşu să-şi zbîrlească blana şi să miorlăie intrigate pe acoperişuri. Wells tocmai visa că împletise un ciorap uriaş, în care îl îndesase pe sergentul Petercott, cu tot cu revistele lui de rebus, ciorap pe care-l legase cu o funie la gură şi pe care-l zvîrlise taman în Triunghiul Bermudelor. Acest plăcut vis fu întrerupt de un pocnet înăbuşit, care-l trezi. Wells sări în capul oaselor şi clipi din ochi, năucit. Nu înţelegea ce se petrece. Un bec al lustrei sale arunca o lumină violacee, apoi becul se stinse şi în cameră se răs- pîndi un miros de cozonac ars. Lîngă tavan începu să plutească un norişor vişiniu, care se coborî alene în fotoliul său, şi luă încet-încet, înfăţişarea unui om. Nu era altul decît, fireşte, Leopold Sebastien, care sta acum picior peste picior, îmbrăcat tot în pijamaua vişinie, şi îl privea surîzînd pe Wells.

— În sfîrşit! Uf, ce spaimă am tras! strigă fericit acesta, credeam că n-ai să te mai întorci!

— Dar asta-i bună! Doar am fost cît se poate de expeditiv!

— Am crezut că înebunesc în ultimele patru zile... tot cu becul în ureche... N-ai primit mesajele mele?

— Ei! Că n-aveam să mă ţin de împletit şi de mesaje! Am avut de rezolvat nişte probleme urgente... Desigur, ţi-am transmis puţin mai înainte că mă întorc şi

că nu trebuie să ai nici o grijă. Poftim, ţi-am adus alifia!

Şi Sebastien scoase din buzunar şi îi întinse o cutiuţă sidefată. Wells o deschise şi o mirosi, plescăind pofticios din buze; în cutie se afla o pastă liliachie, cu miros îmbietor de fragi.

— Deci, trebuie să mă ung cu ea?

— Din creştet pînă în tălpi. După cum ţi-am mai spus, e o cremă specială, din Annandya. Combate efectele secundare, neplăcute, pe care le-ar putea provoca în organism tableta BSC. E şi antireumatică...

— Pot să mă ung chiar acum?

— Cel mai bine ar fi să o aplici după o baie de aburi... cînd toţi porii sînt dilataţi. În orice caz, trebuie să fii cu pielea cît se poate de curată!

— O baie de aburi? Prea bine! O să mă duc chiar mîine la stabilimentul lui Piperonni. Fac o baie cu aburi, şi îl pun pe Pip să mă ungă cu alifia din cap pînă în picioare. Ţi-am mai vorbit eu de altfel despre acest Piperonni. Îl auzi cum cîntă?

Sebastien se duse la fereastră şi ascultă cu atenţie sunetele tînguitoare ale fierăstrăului.

— O melodie cu acorduri orientale. Dar nu înţeleg de ce cîntă tocmai la fierăstrău?

— A, e o poveste lungă... De fapt, dacă aş sta să-ţi povestesc, te-ai amuza teribil. După ce ai dispărut tu, în urmă cu zece ani, pe strada Trei Sîmburi s-au petrecut tot felul de lucruri ciudate. Au apărut ca din pămînt stabilimentul „Gil Eroici Furorri”, lăptăria „Delicatesele Căii Lactee”, localul „Triunghiul Bermudelor”... şi, chiar la începutul străzii, o cafenea denumită „Două Mumii”, cu un sarcofag în vitrină. Toate au luat fiinţă în primul an după dispariţia ta.

— Aşa, deci? Povesteşte-mi despre Piperonni mai întîi.

— Luigi Piperonni e cel mai teribil cetăţean trisîm- burist. De altfel, sîntem foarte buni prieteni. Avem foarte multe afinităţi, dar ne mai şi ciondănim. Mai ales din cauza lui Socrate.

— Din cauza lui Socrate? Te referi la filozoful antic Socrate?

— Da. Totul a început acum cîţiva ani în urmă. Luigi mă bărbierea. Şi, ca orice bărbier, trăncănea vrute şi

nevrute în timp ce mînuia briciul. Dintr-o dată, văd că rămîne ca o stană de piatră, cu pămătuful în aer. Se uită lung, lung la mine, şi îmi spune:

— „Ştiţi, domnule Wells, dacă v-ar întîlni Socrate, v-ar trage o palmă!”

Fireşte, am rămas perplex; eu tocmai îi debitam propriul meu text de reclamă despre virtuţile săpunului de ras „Samson”, ce abia fusese lansat pe piaţă de firma Housebill.

— „Nu te supăra, dragă Pip, îi răspund eu, dar nu văd ce legătură există între săpunul de ras „Samson” şi Socrate”!

— „Nu vezi? Spune-mi, domnule Wells, ştii ce a spus o dată Socrate, pe cînd se plimba printr-o piaţă bogată a Atenei, unde negustorii îşi lăudau care mai de care mărfurile?”

— „Desigur, îi răspund eu. Socrate a exclamat, privind la toate acele mărfuri: Ce de-a mai lucruri de care eu nu am nevoie!”

— „Buuun. Iar dumneata, domnule Wells, ce faci? Stai şi scrii toată ziua reclame, prin care cauţi să convingi bieţii cetăţeni că, pentru a fi fericiţi, au neapărată nevoie ba de biscuţii „Hocus-Pocus”, ba de papucii de casă „Mustafa”, ba de crema de ras „Samson”.

— „Ei şi?” exclamai eu nedumerit, neştiind unde anume vrea să ajungă.

— „Acum am să-ţi pun o altă întrebare. A spus sau nu a spus Socrate că e destul să gîndeşti bine pentru a trăi bine?”.

— „A spus” — recunoscui, eu.

— „Iar dumneata, scriind textele acelea nenorocite, cauţi să-i convingi pe oameni că e destul să-şi cumpere halate galbene de baie marca „Nero” şi alte bazaconii de acest fel, pentru a trăi bine”.

— „Ei, asta-i bună! am izbucnit eu atunci, revoltat. Dar ce-ai vrea să fac, măi Luigi? Trebuie să-mi cîştig într-un fel existenţa”.

— „Prea bine. Va să zică, te încăpăţînezi să scrii textele alea de reclamă” — strigă mînios Piperonni, vîntu- rîndu-mi briciul prin faţa ochilor. Ei, na, scrie-le, dar află că extratereştrii sînt cu ochii pe tine. Şi nu le convine deloc ce faci”.

— „Extraterestrii?” — am întrebat eu, stupefiat.

Atunci bărbierul-psiholog şi-a luat o figură solemnă şi, cu mîinile în şolduri, mi-a spus:

— „Domnule Wells, iată care este ultima mea descoperire. Socrate era un ales al extratereştilor. Vocea aceea, pe care numai el o auzea, şi care-l sfătuia adeseori... daimonul lui — cum îi spunea el... Ei bine, vocea aceea, poate fi explicată numai astfel: era un mesaj din partea extraterestrilor!”

— „Da? Şi poate vrei cumva să insinuezi că toată povestea aia cu «Cunoaşte-te pe tine însuţi» i-a fost inspirată, pe cale telepatică, tot de extraterestri?” îl iscodii eu.

— „Chiar aşa!” a strigat Pip. „Socrate a primit o misiune din partea extraterestrilor. Şi a îndeplinit-o cu toată sîrguinţa. El s-a dedicat trup şi suflet instruirii semenilor săi. A vrut să-i aducă pe calea cea bună, ară- tîndu-le că, umblînd după glorie, bogăţie, putere, lăsîn-du-se pradă pasiunilor deşarte, ei se înstrăinează de propriul lor suflet. Pentru a fi fericiţi, oamenii ar trebui să-şi cultive raţiunea, care e partea divină a sufletului lor şi să dispreţuiască bunurile materiale, funeste sănătăţii sufletului. Iar dumneata, domnule Wells, şi alţii ca dumneata, stricaţi tot ce-a făcut acest mare filozof”.

— „Eşti nostim! Dar ce-ai vrea să fac? Trebuie să-mi cîştig existenţa — ţi-am mai spus-o o dată! Sau poate ai dori să beau cucută?”

— „Ar trebui să nu mai scrii reclamele alea idioate”.

— „Dar nu sînt idioate deloc; de altfel, sînt în spiritul adevărului. Produsele firmei Housebill sînt de foarte bună calitate”. Şi

adăugai, vexat: „Şi apoi, află că nu scriu numai reclame. Mai sînt şi autor de romane. Acesta este un secret al meu. Le scriu sub pseudonim. Şi în romanele mele scriu multe lucruri înţelepte. Cred că prin ele îmi răscumpăr păcatul de a scrie reclame”.

Piperonni însă nu ştia de glumă. Se uită lung la mine, oftă, şi mi-o trînti:

— „Aiurea! Dacă vrei să-ţi răscumperi păcatele, trebuie să scrii o carte despre Socrate. O carte cum n-a mai scris nimeni. În care să arăţi că Socrate era inspirat de extraterestri!”.

Wells oftă şi, plimbîndu-se prin cameră, adăugă:

— Pînă la urmă, Piperonni a reuşit să mă convingă de legătura misterioasă dintre anticul Socrate şi extratereştri. Ba, mai mult, m-a convins să studiez filozofia socratică şi să încep să scriu o carte cu tema „Revoluţia socratică şi extraterestrii”.

Sebastien, care ascultase plin de interes, observă:

— De ce n-aţi încercat să scrieţi împreună cartea?

— Da, aşa ar fi trebuit. De fapt, ideea îi aparţine lui Piperonni. Numai că, tot discutînd cu el, am observat că noi doi făceam interpretări destul de diferite ale gîndirii socratice.

— Cum aşa?

— Păi, ca să iau de exemplu numai celebrul dicton „Cunoaşte-te pe tine însuţi”. Eu văd în aceasta un îndemn făcut de filozof pentru ca oamenii să-şi dezvolte raţiunea. Piperonni, dimpotrivă, crede că Socrate dorea ca oamenii să-şi dezvolte voinţa. Care să fie adevărul? Şi raţiunea, şi voinţa ţin tot de suflet. Şi uite aşa, cu toate celelalte aspecte ale gîndirii socratice. Mereu ne certăm.

— Bănuiesc că trebuie să fie foarte interesante certurile astea ale voastre!

— Ba! Uneori, aproape că ne luăm la bătaie. Ştii, Pip cînd este nervos, se apucă şi taie în balcon scaunele cu fierăstrăul, şi le aruncă în curte. Da, ne certăm uneori de rîd şi mîţele de noi.

— Apropo de mîţe... Spuneai că ai de trei ani un motan, pe care îl cheamă Alexis.

— Da, dar nu ştiu unde a dispărut, aşa că nu pot să ţi-l prezint. E un motan uriaş, şi are blana verde; de fapt, mi l-a dăruit Luigi. El îi vopseşte mereu blana în verde, şi tot el i-a pus numele de Alexis. La început, voia să-i spună Bruno; dar Bruno nu e un nume care să se potrivească unui motan cu blana verde.

— Dar de ce l-a vopsit? Şi, în general, de ce toate mîţele de pe strada Trei Sîmburi au blana vopsită în diferite culori? Ca şi cîinii, de altfel?

— A, dar şi asta e o poveste lungă. I-a vopsit ca să atragă atenţia extraterestrilor. A auzit că extraterestrii iau uneori animale de pe Pămînt, pentru a le studia. Cum nici o farfurie zburătoare nu a apărut pe deasupra străzii Trei Sîmburi, el s-a gîndit că vopsind mîţele şi cîinii, o să-i facă pe extraterestri să creadă că pe aici cresc nişte specii mai deosebite şi or să vină să le studieze. De altfel, ştii de ce cîntă el la fierăstrău, noapte de noapte?

— Nu! De ce?

— Tot pentru a atrage atenţia extraterestrilor!

Sebastian îşi plesni amuzat palmele.

— Cum vine asta?

— Să încep cu începutul. Luigi Piperonni e cocoşat. Aşa s-a născut el. Ei, şi de mic copil i-a intrat în cap că prin puterea voinţei lui va putea face ca să-i dispară cocoaşa din spinare. Iată de ce, mai întîi s-

a apucat să studieze psihologia. Chiar dacă acum e bărbier — „din raţiuni înalte” — după cum explică el, află că a studiat zdravăn în viaţa lui. Mai întîi a urmat facultatea de psihologie. Îl interesa în mod special problema voinţei umane. Apoi s-a pasionat de fiziognomonie.

— Fiziognomonie.

— Exact. A ajuns la convingerea că bărbia este acea parte a feţei umane care indică în modul cel mai clar voinţa acestuia. Oamenii slabi, fără voinţă, au, cică, bărbii mici. Iar cei cu bărbii mari, avîntate, au o voinţă puternică.

Sebastien îşi mîngîie în mod instinctiv bărbia. Desigur, avea o bărbie pregnantă, o bărbie de toată frumuseţea.

— Bărbia şi voinţa — şopti el, dus pe gînduri. Apoi: Bine, dar nu văd legătura cu fierăstrăul...

— Ai răbdare. Am să ajung şi la fierăstrău. Piperonni s-a dus apoi să studieze puţin şi la Institutul Paracelsus, din Salt Lake City. Anume, a studiat acolo despre alchimie, magie şi cabală; şi i-a intrat în cap că toate acestea sînt nişte ştiinţe ca toate ştiinţele, dar pe care oamenii de azi nu le mai pot înţelege, din pricină că scrierile cele mai importante în aceste domenii s-au pierdut. Şi i-a mai intrat în cap că Hermes Trismegistul, sau Faraonul Toth, cel care a adus aceste învăţături pe Pămînt, şi ale cărui scrieri erau păstrate în biblioteca din Alexandria, nu era decît un extraterestru...

— Şi asta s-ar putea să fie adevărat...

— Ei, şi de atunci Piperonni a început să se ocupe cu pasiune de problema extraterestrilor şi a farfuriilor zburătoare...

— Nu văd legătura cu cocoaşa sau cu bărbiile!...

— Ajung acum şi la bărbii. Piperonni a constatat, din tot ce a auzit şi a citit în domeniu, că mulţi dintre cei care sînt martorii unei întîlniri de gradul trei resimt

ulterior o schimbare fundamentală în concepţia lor despre lume şi viaţă. Ar fi ca şi cum extratereştrii le-ar inocula, în mod telepatic, în subconştient, anumite cunoştinţe...

— Tot nu văd legătura cu cocoaşa! stărui exasperat Sebastien.

— Păi chiar asta e problema. Piperonni a început deci să adune informaţii despre efectele psihologice ale celor ce avuseseră întîlniri de gradul trei. Aşa a aflat că unii oameni au fost vindecaţi, după ce au stat în fasciculul de lumină al unui OZN, sau după ce au fost luaţi la bordul farfuriilor.

— Şi cum anume afla el toate astea?

— Simplu. A deschis stabilimentul său faimos de pe strada Trei Sîmburi. Şi a dat anunţ în ziar că toţi clienţii care au fost martorii unei întîlniri de gradul trei, se vor bucura de tarif redus. Cu această ocazie, Pip studia bărbiile celor ce văzuseră farfurii zburătoare, şi nota în nişte caiete speciale relatările acestora.

— Aşa, deci... încep să pricep. Probabil că a început să viseze că va fi luat şi el într-o zi pe bordul unui OZN...

— ...şi acolo drăguţii de extraterestri au să facă să-i dispară cocoaşa.

— Vorbeşti pe un ton ironic, şi totuşi îmi pare că şi tu crezi în aceste teorii.

— Am spus eu că nu cred? Cît despre Piperonni, a scris chiar şi un tratat magnific, intitulat „Despre bărbii, voinţă şi extraterestri”.

— Şi l-a publicat?

— Încă nu. De altfel, a pus bine un exemplar, pe care aşteaptă să vină să-l ia extratereştrii. Căci, în nebunia lui, e convins că extratereştrii au neapărată nevoie de acest studiu. Cică anume i-au insuflat, pe cale telepatică, ideea de a-l scrie.

— Şi asta-i bună!

— Revelaţia aceasta, cică, a avut-o după ce a terminat de scris tratatul. Se gîndea cum să-l semneze. Şi pînă la urmă, a semnat aşa: „Luigi Piperonni — bărbier- psi- holog de înaltă sorginte romană, înrudit cu Giordano Bruno”.

— Chiar e înrudit cu Giordano Bruno?

Wells dădu din umeri, rîzînd. Cine putea să ştie?

— Pip spune că Bruno ar fi avut un copil natural cu o frumoasă ţărancă. Respectivul fiu, purtînd numele de familie al acesteia, ar fi stră-străbunicul său. Are în cabinetul lui o planşă pe care e desenat un arbore genealogic cu o mie şi unul de detalii.

— Aşa deci! Şi, cînd s-a semnat, a menţionat: „înrudit cu Giordano Bruno!”

— Da! Şi după cum mi-a spus chiar el, în clipa în care a scris „Bruno”, a avut o revelaţie. După părerea sa, Bruno era şi el un ales al extraterestrilor. Ca şi Socrate, el afirma că aude o voce, care-l sfătuieşte; şi era şi el convins că are o misiune specială pe Pămînt: el trebuia să fie „deşteptătorul spiritelor adormite”. Atunci, de ce n-ar fi şi el, Piperonni, ca urmaş al lui Bruno, un ales al extraterestrilor? Chiar ideea aceasta, de a deschide o frizerie şi de a studia bărbiile clienţilor, i s-a părut a fi de inspiraţie extraterestră.

— Într-adevăr, Luigi acesta are multă imaginaţie. Dar de unde a învăţat arta bărbieritului?

— S-a dus special pentru asta în Europa, la bunicul său, care ţinea o frizerie la Florenţa.

— Aşa, deci... Totuşi, chiar crede în tot ce spune?

— Eu unul bănuiesc că nu crede decît pe jumătate în toate aiurelile acestea. Ca dovadă, face multe lucruri contradictorii.

Un ales al extraterestrilor nu vopseşte cîinii şi nu cîntă la fierăstrău, pentru a le atrage atenţia, nu?

— Aşa e. Poate are în cap mai multe ipoteze, şi vrea să afle care e adevărată. Totuşi nu mi-ai explicat ce e cu fierăstrăul ăsta, la care cîntă...

— Asta e altă poveste. Acum cîteva luni, Piperonni se întorcea destul de tîrziu acasă. Cred că era două noaptea. Fusese la cafeneaua „Două Mumii" şi vorbise vrute şi nevrute cu patronul: despre bărbii, despre magie, despre Paracelsus şi despre extraterestri. Cyrilloni susţinea că există manuscrise în care se găsesc formule de invocare a extraterestrilor. Atunci Pip i-a mărturisit că ar da orice să pună mîna pe un asemenea manuscris. Se certase cu patronul cafenelei pe tema cazului John Dee şi a abatelui Tritheme. Zicea că, atunci cînd va avea bani, va scoate o revistă unde va publica părerile lui pe aceste teme şi va incita pe cei avizaţi din lumea întreagă, la o „disputaţie" asupra acestor chestiuni, despre care el ştia „totul şi ceva pe deasupra".

— Ai fost şi tu de faţă, probabil?

— Da, numai că eu am plecat ceva mai devreme. A doua zi, Pip mi-a povestit ce i s-a întîmplat pe cînd se întorcea acasă.

— Ei, dar spune odată ce i s-a întîmplat, că mor de curiozitate!

— Deci, cum mergea el pe strada pustie, mai mult cu ochii la stele, să vadă dacă nu apare vreun OZN... deodată îi iese înainte, dintr-un gang, un tip cu înfăţişare dubioasă: înalt, slăbănog, cu nasul puţin coroiat şi părul lung, cam încîlcit, căzîndu-i pe umeri. Purta pantaloni cadrilaţi, o redingotă cam roasă, cu revere mari, ca în veacul XIX şi o pălărie din piele. La gît

avea o eşarfă colorată, iar la butonieră un trandafir negru.

— Un bandit?

— Aşa a crezut şi Pip la început. Însă individul a dus mîna, la buzunarul hainei şi a scos... nu un pumnal, ci un vechi papirus.

— „Domnule — i se adresează acesta bărbierului- psihanalist — cred că v-ar interesa acest document preţios. Vi-l pot oferi pentru o sumă convenabilă”.

— „Despre ce e vorba?” întreabă Pip, cam neliniştit.

— „E un descîntec pentru chemat farfuriile zburătoare. Trebuie neapărat cîntat la fierăstrău. Aveţi fierăstrău?”.

— „Nu. Nu obişnuiesc să-mi bărbieresc clienţii cu fierăstrăul”.

— „Atunci trebuie neapărat să vă cumpăraţi unul. Numai fierăstrăul poate scoate sunete asemănătoare unui anumit instrument din vechea Atlantidă... căci acest descîntec era cîntat în Atlantida, la flexofon”.

— „Prea bine, o să-mi cumpăr un fierăstrău”.

— „Vă pot oferi eu unul, la un preţ convenabil. Şi, de asemenea, pot să vă dau şi cîteva lecţii de cîntat la fierăstrău”.

Wells se întrerupse şi se duse la geam, unde ascultă îngîndurat sunetele melancolice ale fierăstrăului.

— După cum vezi — continuă el apoi — nebunul de Luigi a cumpărat fierăstrăul, a învăţat să cînte la el şi, de atunci, noapte de noapte, fix la orele trei, interpretează, pe acoperişul stabilimentului său, acest descîntec pentru chemat farfuriile zburătoare.

— E o poveste foarte interesantă. E o figură, într-adevăr, Piperonni acesta. Crede în acelaşi timp în descîn- tece, în magie şi în farfuriile zburătoare! De fapt, nu-i nici o contradicţie aici. Există civilizaţii care cunosc anumite legi ale fizicii şi stăpînesc anumite tehnici care nu se deosebesc de magie...

— După Piperonni, magia nu e decît arta de a produce schimbări prin intermediul voinţei. El spune că omul deţine unele forme de energie care nu au fost încă pe deplin studiate şi că voinţa umană ar avea, mai ales, puteri nebănuite. Unul din visele sale este, după cum ţi-am mai spus, să facă să-i dispară cocoaşa din spinare, prin propria lui voinţă.

— Aşa, deci. Şi, după părerea ta, melodia aceasta... este într-adevăr un „descîntec pentru chemat farfuriile zburătoare”?

— Pip zice că „descîntec” este un termen neadecvat, dar pitoresc. Personajul acela straniu, care i-a vîndut manuscrisul, i-a dat şi o carte de vizită, foarte elegantă de altfel, pe care scria cu litere aurite: „MATT — doctor în toning, maestru în muzica sferelor”.

— Toning?

— Da, cică toningul e arta de a vindeca cu ajutorul muzicii. Matt acesta l-a învăţat multe pe Luigi despre muzică. Sînt nişte teorii foarte interesante...

— ...pe care bărbierul ţi le-a împărtăşit şi ţie, ca bun prieten ce-ţi este.

— Desigur. Matt spunea că muzica ar putea fi folosită pentru a comunica într-o manieră neobşinuită. Adevărata muzică este cea care se adresează spiritului. Ceea ce importă este sunetul muzicii, calitatea tonală. Vibraţiile tonale ale anumitor frecvenţe au puterea de a stimula părţi ale minţii care în mod normal rămîn inhibate.

— Şi, probabil, „descîntecul” cu pricina este format tocmai din asemenea vibraţii.

— Exact! Matt spune că, prin interpretarea „descîntecului”, Piperonni îşi activează tocmai acele zone ale creierului prin care urmează să intre în contact telepatic cu extratereştrii. Sau, mă rog, cu extraterestrii de pe farfuriile zburătoare aflate în preajma Pămîntului...

— Şi cînd o să intre în contact, o să le ceară să-l scape de cocoaşă...

— Mai mult: o să se certe rău de tot cu ei; adică, îi dau numai ordine, să scrie tratate despre bărbii? Dar să-l ajute, nu pot?

— Vrea neapărat să scape de cocoaşă, nu?

— Ţi-am mai spus-o: ăsta a fost visul lui de cînd era copil mic. Dar de cînd a cunoscut-o pe Rosa, fiica lăptarului Vandermeer, asta a devenit o obsesie. De fapt, Rosa l-ar lua şi aşa de bărbat. Dar tatăl ei nu vrea să accepte un ginere ghebos. Pip şi Rosa sînt logodiţi de cîţiva ani şi aşteaptă să vină extratereştrii, cu metodele lor de tămăduire a cocoaşelor, ca să se poată căsători.

— Halal să le fie!

— Rosa are de zestre o roată uriaşă de caşaval, din plastic, ce serveşte de puşculiţă. Cu banii ăştia, Pip şi-a pus în cap să scoată o revistă despre farfuriile zburătoare şi despre vechile civilizaţii. I-a şi găsit un titlu potrivit: ***„QUARQ-SQUARQ”.***

— Simpatic nume.

— Dar să vezi ce emblemă interesantă a conceput eî pentru viitoarea sa revistă: capul cîrlionţat al lui Piperonni, cu fruntea sa boltită, nasul prelung ca o păstaie şi o bărbie uriaşă... două picioruşe mici şi subţiri, ce încep chiar de sub lobul urechilor, picioare care încalecă această

bărbie ca pe un bidiviu. Două mînuţe, ce pornesc din tîmple, ţin fierăstrăul... Cu alte cuvinte, Piperonni, călare pe bărbia lui de mag, zburînd printre stele...

În clipa aceea se auziră bătăi puternice în uşă şi glasul tînguitor al sergentului Petercott:

— Domnule Wells! Vă rog, deschideţi! Am văzut lumină. Vreau doar să vă cer un sfat... un cinci orizontal mă chinuie...

Wells şi cumnatul său îşi aruncară unul altuia priviri semnificative. Seby zîmbi, făcînd semn că trebuie să-l primească şi apoi se făcu nevăzut.

Domnul Wells dădu neputincios din umeri şi se duse scrîşnind din dinţi să deschid uşa.

T R E I

De cum se aşeză în fotoliu, chit că nu fusese de fel poftit să şadă, Petercott scoase iute revista de rebus din buzunar şi începu iarăşi cu pisălogeala:

— Domnule Wells, scurt pe doi, că-i noapte tîrziu şi nu am timp de pierdut. Mai ales, că, he-he! timpul e relativ şi nu ştiu niciodată precis cît timp anume pierd. O oră? Zece mii de ani? De fapt, tot aia e!

— Vezi că nu eşti chiar prost? Doar o faci pe prostul! se auzi din senin o voce.

— Ci... cine a vorbit? strigă speriat sergentul, rotin- du-şi ochişorii negri şi rotunzi.

— Ei... nu-i da atenţie... e motanul meu.

— Cum aşa? Vorbeşte?

— Mda, făcu încurcat, Wells. În urma unui tratament făcut de Piperonni. Vrînd să-l vopsească, i-a turnat în cap o soluţie... o gargară pentru papagali. Şi cum motanul s-a lins, a început să vorbească...

— Neee! Mă păcăleşti! — rînji sergentul, amenin- ţînd cu degetul. Şi privind spre becul aruncat pe pat, adăugă: Desigur, becul a vorbit. Dar, ssst! N-am să spun la nimeni!

Oftă din rărunchi şi îşi continuă cu o voce plîngăreaţă doleanţele:

— Noaptea, tîrziu... eu, neclintit, la datorie, chiar sub geamurile dumneavoastră... pe care, văzîndu-le luminate, hopa-sus! Am urcat pe verticală. Spre a vă întreba... (Petty citi silabisind din revistă): „Care este numele unui mare filozof din antichitate, care a lansat dictonul «Cunoaşte-te pe tine însuţi»“. E un nume compus din şapte litere, al naibii nume!

— A lansat — mormăi Wells. Ăştia se exprimă de parcă Socrate ar fi lansat o nouă marcă de săpun.

— Poftim? N-am auzit bine! făcu sergentul — dar înainte ca gazda sa să apuce să mai spună ceva, dădu cu ochii de un borcan cu marmeladă de gutui, plin pe jumătate, care sta pe masă chiar pe o carte legată în piele, pe care era scris cu litere aurite: „Xenofon — Apolonia lui Socrate”.

— Permiteţi! — ciripi cu o mutră pofticioasă Petercott întinzînd în aceeaşi clipă laba păroasă spre borcan şi înşfăcîndu-l. Cu gesturi elegante scoase o linguriţă din buzunarul de la piept şi începu să înfulece.

— Dar linguriţa aceea pentru ce o porţi la tine? se minună Wells. Ca să te aperi cu ea de gangsteri?

— Ca să cînt la sticlofon — răspunse celălalt, cu gura plină. Şi precizează: Ştiţi, pe cînd încă nu mă certasem cu Piperonni şi mă urcam noaptea pe acoperiş, să-l întreb de cîte un trei vertical... se întîmpla ca el să mă roage să-l acompaniez la „sticlofon”. Nu aţi auzit niciodată? Sună foarte interesant, fierăstrăul şi „sticlofonul” împreună.

— Ei, asta-i bună! Dar Pip nu mi-a vorbit niciodată de „sticlofon”!

— Nu? se minună Petty. O fi uitat. E un instrument de percuţie — percuţie — opt litere. Sînt opt sticle, în care lovesc cu linguriţa asta.

— Va să zică, ai ureche muzicală?

— Ureche? Puţin spus. Totul e muzical în mine.

Şi spunînd „totul”, Petercott făcu un gest semnificativ, ce cuprindea întreagă „delicata” sa făptură, începînd de la umerii laţi, continuînd cu burticica proeminentă, aducînd desigur a bemol, şi terminînd cu labele uriaşe ale picioarelor, încătuşate în bocanci.

— Aşa. Şi ce ai interpretat tu la „sticlofon”?

— Mai întîi l-am acompaniat, pur şi simplu. Aşa: ta, rara-ram-ta-pam. Pe urmă, am dibuit eu meseria, şi cîntam la sticle exact cîntecul pe care-l cînta dumnealui la fierăstrău.

— Aşaaa! Interesant! Va să zică, ai interpretat, la sticlofon, descîntecul pentru chemat farfuriile zburătoare, da?

— He! He! Da. Exact aşa-i spunea... descîntec pentru chemat...

— Şi acum, că i-ai chemat, nu ţi-e frică deloc? Dacă o să te răpească extratereştrii?

— Vă trimit negreşit un mesaj. V-am mai spus. Port acum mereu o sticlă la mine!

Şi Petty scoase din buzunar o sticlă de pepsi-cola, în care erau băgate un creion şi o bucată de hîrtie.

Terminînd marmelada din borcan, Petty linse linguriţa, şi o puse cu grijă înapoi, în buzunarul de la piept.

Wells tăcea, şi doar îl privea lung, lung şi foarte semnificativ.

— Aşa. După cum ţi-am spus, am urechi grozave, muzicale. Pip zicea că, după forma lor, sînt, se pare, urechi de marţian. Tii! Ce frumos mai cînt! Dar şi sti

clele alea sună foarte bine. Le are cadou de la Gerolamo Fapaura care, la rîndul lui, le avea de la străbunicul lui, piratul. Le-a primit ca dar de nuntă. Erau într-o ladă, însoţite de o scrisoare: „Iată o colecţie de sticle găsite în Triunghiul Bermudelor”. Cică aveau înăuntru scrisori cu tot felul de mesaje, din partea persoanelor dispărute în Triunghiul Bermudelor.

Apoi Petty scoase linguriţa, o mai linse o dată şi, privind-o cu drag, rosti grav:

— Linguriţă! Nouă litere! Instrument de percuţie cu aplicaţii gastronomice. Uf! Tare-mi plac mie dulciurile! Dar şi cuvintele încrucişate îmi plac. Ei, dar despre ce vorbeam noi? Despre cinci vertical, nu? Şapte litere. Cine a lansat... ce a lansat?

— Cred că este vorba despre Socrate.

— Socrate?

Petercott numără literele cuvîntului pe degete şi, fericit că Socrate avea exact şapte litere, completă grăbit căsuţele goale.

Wells trase un sughiţ straşnic.

— Dar nu te cari odată? se auzi iar o voce în încăpere.

— Motanul! De sub pat! se scuză Wells, iute.

Dar sergentul ameninţă iar becul de pe pat, şi spuse:

— Sughiţaţi! Vă pomeneşte, se vede treaba, Socrate. He, he, dacă vorbim despre el în toiul nopţii! Dar ştiţi, v-am auzit şi de afară din stradă, cum sughiţaţi. Am urechi foarte fine. De marţian. Şi, ridicîndu-se greoi: Ei, bună seara, bună seara! Mulţumesc pentru colaborare! — şi o luă tropăind grăbit spre uşă. Şi, înainte de a ieşi, mormăi: Da, da, mulţumesc pentru Socrate şi pentru marmeladă!

P A T R U

Dar, după numai un sfert de oră, sergentul ciocăni din nou, de data asta fin, numai cu un deget îndoit, la uşa cetăţeanului Wells, care tocmai discuta cu Sebastien despre „reclama subcuantică”.

Oftînd, Sebastien se făcu din nou invizibil, iar Wells se duse cătrănit să deschidă.

Sergentul Petercott îşi făcu apariţia cu o figură răvăşită. Barba îi era încîlcită în mod sălbatic, mîinile sale

cu degete păroase tremurau, iar în ochi i se citea groaza.

— Dar ce s-a întîmplat? — se interesă curios Wells, oferindu-i un pahar cu apă rece.

Petercott bău paharul pe nerăsuflate, mai ceru alte patru şi, cu ultimul, îşi clăti gura. În cele din urmă, se lăsă moale în fotoliu, şi şopti cu voce răguşită:

— Caşcavalul! Caşcavalul meu!

— Au furat gangsterii caşcavalul?

— Mai rău. Am văzut un şoarece scîrbos... în caşcavalul universal. În caşcavalul meu. Pricepi? Un şoarece violet. Cum dracu a reuşit Piperonni ăsta să vopsească şi şoarecii?

— Ei, asta-i bună! Asta te doare pe tine acum?

— Mă doare! tună sergentul, bătînd cu pumnul în masă. Păi şoarecele ăla a ros o bucată din univers... pardon, vreau să spun, din caşcaval.

— Ei, şi? La urma urmei, nici nu-i caşcavalul tău. Sau poate sperai la mîna Rosei şi rîvneai la caşcavalul ăla — glumi Wells.

— Dumneata nu înţelegi. Caşcavalul ăla însemna pentru mine ceva. De cîte ori aveam o nedumerire, număram găurile din caşcaval. Dacă erau cu soţ, însemna „da”; dacă erau fără soţ, însemna „nu”.. De fapt, nu cred că am reuşit să le număr corect vreodată.

— Da, asta e, într-adevăr, o tragedie. O tragedie universală!

— Ştiţi, domnule Wells, noapte de noapte mă opream în faţa vitrinei. Mă întrebam: O să ajung sau nu un mare detectiv? Un detectiv în poliţia cosmosului — la Cosmopol. Şi mă apucam să număr găurile.

— Ei, lasă că pune Vandermeer mîine alt caşcaval în vitrină. De fapt, cred că-l şi

schimbă mereu, caşcavalul ăla. Că doar n-o să-l lase să se împută acolo.

— Va să zică, Piperonni avea dreptate. Erau mai multe, şi eu care credeam că-i numai unul. Sau, eu văd numai unul, şi ele sînt mai multe.

— Cum ai spus?

— Universul... universurile... vreau să spun, caşcavalul.

Pentru a se calma, sergentul scoase linguriţa din buzunarul de la piept, şi începu să bată cu ea ba în masă, ba într-un borcan gol, ba într-o sticlă de apă minerală şi să cînte cu o voce tremurată: „Roata lumii se-nvîrteşte / Ţac, ţac, ţac! / Petercott stă şi-o păzeşte / Ţac, ţac, ţac". Apoi oftă, şi spuse melancolic: Şoarecul acela mi-a mîncat norocul...

— Ei, drăcie! Dar observ că roata aia de caşcaval era un fel de fetiş pentru tine, ceva tabu. Ai devenit superstiţios!

— Cyr spunea despre caşcavalul acela că seamănă cu roata lumii. Roată — cinci litere. Păi dacă un şoarece a ros roata lumii, e semn rău!

— Petty, va să zică ai venit să mă plictiseşti cu poveştile tale despre şoareci şi caşcaval?

— Eu? Nicidecum! Eu am venit ca să vă rog... să-mi explicaţi cum vine treaba asta cu Socrate?

— A, aşa deci. Mă miram eu. Uite ce e, domnule Petercott. Dacă îmi oferi un salariu onorabil, nu am nimic împotrivă să mă angajezi în funcţia de consilier în probleme de cuvinte încrucişate. Dar vreau două nopţi libere pe săptămînă, ca să mai apuc să dorm şi eu!

Petty se încruntă şi bătu nervos cu linguriţa în borcan. Apoi, ţuguindu-şi buzele şi clipind din ochişorii săi rotunzi se milogi:

— Tare aş vrea să aflu; adică cum vine treaba asta: „Cunoaşte-te pe tine însuţi?”.

— Prea bine. Am să încerc să te lămuresc, să aplic cu tine chiar metoda socratică. Arta maieuticii. Ca să-ţi dovedesc că răspunsul se găsea chiar în mintea ta. Eu sînt Socrate, iar tu eşti discipolul meu. Aşadar, sergent Petercott, dacă te-ai hotărî să încerci să te cunoşti pe tine însuţi, ce-ai face?

Petty, care tocmai îşi scosese un sandviş uriaş din buzunar, rămase o clipă nemişcat, frămîntîndu-şi buzele, apoi răspunse cu glas hotărît:

— Să mă cunosc pe mine însumi? Halal ordin. Am onoarea să vă raportez, domnule Socrate. Apoi, corectîndu-se: Domnule Comisar Socrate!

— Care comisar Socrate? Ai înnebunit? Socrate, pur şi simplu!

— Ba nuuu! Comisarul Socrate! De la Cosmopol! Am cîntat la sticlofon un descîntec pentru chemat extratereştri. Şi poliţia intergalactică a auzit mesajul meu. Comisarul Socrate a venit să-mi dea o misiune, ca să-mi pună la încercare talentul. Misiunea e: Un raport detaliat pe tema „Cunoaşte-te pe tine însuţi”.

Apoi, spunînd acestea, Petercott îşi încrucişă triumfător braţele la piept.

— Deştept băiat! se auzi o voce în cameră,

— Motanul? întrebă Petty, roşindu-se de plăcere.

— Ba nu, becul!

Sergentul luă sandvişul de pe masă, unde îl pusese mai înainte, îl întoarse pe o parte şi pe alta, mirosindu-l, şi muşcă din el cu poftă. Apoi începu să debiteze, cu gura plină:

— Am oroarea, pardon, onoarea, să vă raportez! În vederea îndeplinirii misiunii

de „cunoaştere de sine”... Hm! Hm!... aş folosi următoarea strategie: Punctul unu: trasul cu urechea la ce vorbesc vecinii. He, he, cu urechile mele marţiene, aud tot, cale de-o poştă. Sectoare de acţiune: pe la uşi, prin „Triunghiul Bermudelor”, prin cafeneaua „Două Mumii”, prin stabilimentul lui Piperonni...

Aici sergentul căzu pe gînduri. Mai muşcă de cîteva ori zdravăn din sandviş, ca să prindă puteri şi continuă vioi:

— Punctul doi: aş pune mîna pe toate scrisorile primite sau trimise de cetăţenii trisîmburişti, subliniind, tăind şi punînd la dosar toate pasajele care se referă la mine.

Petty căzu iar pe gînduri. Scoase o sîrmuliţă din buzunar şi începu să se scobească cu ea în dinţi.

— În al treilea rînd, adăugă el, mîndru, aş studia cu lupa... Se poarte oare detectiv fără lupă? Aş studia cu lupa toate pozele mele. Am poze de la o lună, aşezat gol într-un coş; la trei ani, cu fundiţă în cap... am poze cu barbă şi fără barbă...

Wells care se abţinuse cît putuse, izbucni în hohote, în cameră se auzi şi un alt rîs, care venea dinspre dulap.

— Rîde becul? întrebă nedumerit, Petty.

— Nu, de data asta rîd motanii. Ah, ce păcat, sergent Petercott, că Socrate nu mai trăieşte. Mi-ar fi plăcut teribil să-l aud discutînd cu tine...

— Nu mai trăieşte? tresări Petty. Dar cine l-a omo- rît? Am să fac un raport la poliţie.

— Da, nu mai trăieşte. E o poveste tristă. Cu otravă. Ca în romanele poliţiste.

— Otravă? Ce fel de otravă? A mîncat un sandviş otrăvit?

— Nu, a băut o cafeluţă cu cucută.

— Cucută? Aha!

Şi sculîndu-se în picioare, sergentul o luă spre uşă, cu o figură amărîtă:

— Păi dacă l-au omorît, cu cine o să mai stau eu de vorbă despre cunoaşterea de sine? Caşcavalul l-au ronţăit, pe Socrate l-au omorît... Cine o să mă mai ia pe mine la Cosmopol? Am zis eu, e semn rău, cu caşcavalul ăla! Cineva mi-a mîncat norocul!

— Ei, la revedere! Circulaţi, vă rog? Doar asta ne e meseria! — glumi Wells, închizînd fericit uşa după el.

C I N C I

Dar nu apucă să răsucească a doua oară cheia în broască şi nici să răsufle uşurat, că sergentul începu să bată iar cu pumnii în uşă.

— Ei, dar ce mai e?

— Mi-am uitat linguriţa! — răspunse mohorît Petercott şi intră cu paşi apăsaţi.

Într-adevăr, linguriţa rămăsese uitată pe masă. O lustrui de mînecă, o puse binişor în buzunar, după care se aşează, cu o figură cît se poate de hotărîtă, înapoi în fotoliu.

— Acum ce naiba mai vrei?

— Deci, l-au omorît pe Socrate. Dacă e aşa, înseamnă că numai dumneata mai poţi să-mi explici cum e cu treaba aceea... „Cunoaşte-te pe tine însuţi”.

Cum Wells tăcea îmbufnat, Petty şuieră printre dinţi:

— Sau poate vrei să te întrebe cineva de unde ai becul acela care vorbeşte? Sau andrelele alea, cu care împleteşti...

Auzind cuvîntul „andrele”, Wells se lumină la faţă. Îi venise o idee salvatoare.

— Uite ce e Petty! De data asta am să-ţi spun o povestioară cu nişte andrele. Ca să înţelegi mai bine, că a te cunoaşte pe tine însuţi nu înseamnă a trage cu urechea la bîrfa lumii, aşa cum crezi tu.

— Cum? Strategia mea, cu lupa... cu scrisorile...

— Nu. N-ai nevoie de nici o lupă, nici de urechi de marţian pentru a te cunoaşte pe tine însuţi. Am să-ţi spun deci o poveste despre o doamnă care îşi căuta andrelele. Totul trebuie înţeles la modul metaforic. Andrelele reprezintă, de fapt, sufletul.

— De unde ştii povestea asta?

— E o poveste indiană. Doamna, e de fapt omul care încearcă să se cunoască pe sine. Andrelele reprezintă sufletul. Eşti atent?

— Desigur. O doamnă şi-a pierdut andrelele. Roman poliţist indian. Ia spune, andrelele sînt arma crimei, nu?

— Nu, nu-i aşa. Povestea asta este de fapt o versiune indiană a îndemnului socratic „Cunoaşte-te pe tine însuţi”.

— Da, dar Socrate e mort. Probabil, l-au găsit cu două andrele înfipte în spate. Andrelele erau otrăvite...

— Stai, Petercott. Lasă-mă pe mine să povestesc. Deci o doamnă avea două andrele...

— Ba dumneata aveai două andrele. Faci pe şmecherul, ca să nu te prind. Arma cu care s-a comis crima îţi aparţine. Şi te-am văzut cum ameninţai la geam. Spre cer. Aruncai ameninţări spre Cosmopol. Bietul Socrate! Bietul comisar!

— Petty, dar nu e vorba despre mine în poveste, ci despre o doamnă în vîrstă...

— Dacă-i o poveste cu doamne, apoi vreau să fie vorba despre o doamnă tînără şi frumoasă... îl întrerupse Petty, din nou. Uite, ca asta! Şi scoase din buzunar o revistă de rebus, pe coperta căreia se lăfăia o vampă îmbrăcata într-un minuscul costum de baie. Netezi revista cu palma sa lată şi mormăi:

— Ei, vezi ce frumoasă e? Nu-i mai bine să-i dăm şi andrelele?

— Uf! Aşadar... o damă şi-a pierdut andrelele în dormitor. Erau două andrele de aur...

— Dacă începe acţiunea în „dormitor”, este foarte palpitant!

Wells ridică furios ochii în tavan.

— Ei, hai, spune odată! Şi-a pierdut deci andrelele în dormitor. Dormitorul ei se afla într-o casă de pe strada Trei Sîmburi.

— Fie şi aşa. Deci, după ce şi-a pierdut andrelele în dormitor, doamna a ieşit în grădina din faţa casei sale, să le caute.

— Aşa, deci. Şi ştii de ce? Fiindcă eu treceam tocmai atunci pe stradă!

— Petty!

— Biiine. Nu te mai întrerup, dar aş vrea să ştiu: cum a ieşit în grădină? În costum de baie sau în halat?

— În costum de pompieri!

— A! Era deghizată, deci. Dar şi eu eram deghizat. În pirat. Cu basma roşie pe cap, pipă în gură şi o legătură neagră pe ochi.

— Fie cum zici tu. Deci, doamna a început să-şi caute andreaua în grădină; ba, mai mult, a chemat şi un vecin s-o ajute.

— Ăla eram eu. Aveam o lanternă şi o lupă şi…

— Ce lanternă! Că afară era ziuă.

— A, care va să zică, ziua? Bine, deci, intru eu în grădină şi o ajut să caute andrelele. Dar cu ocazia asta îi spun că e foarte frumoasă, şi pe verticală, şi pe orizontală. Şi că e păcat să-şi piardă vremea cu împletitul.

— Bine, dar probabil că îţi împletea ţie o pereche de ciorapi… Nu ţi-ar conveni? începu să fiarbă Wells.

— Nu! Categoric nu! Că ar trebui să mă întrebe ce număr port la pantofi.

— Ei, stai puţin, că mă zăpăceşti. Povestea e altfel. Vecinul i-a spus cu totul alte lucruri frumoasei vecine. Vecinul a întrebat-o…

— Despre un opt orizontal?

— Taci, odată! A întrebat-o politicos: „Doamnă, dar de ce vă căutaţi afară, în grădină, andrelele, dacă spuneţi că de fapt le-aţi pierdut în dormitor?”

— Deci era sigură că le pierduse în dormitor?

— Da. Şi ea i-a răspuns: „Fiindcă în dormitor e întuneric, iar eu le caut afară, fiindcă e lumină”.

Petty căscă ochii, nedumerit.

— Aşaa, deci. Păi dacă i-a spus aşa, înseamnă că nu eram eu vecinul ăla. Că dacă eram eu, şi-ar fi căutat andrelele în

dormitor, chiar dacă le-ar fi pierdut în grădină.

— Mă rog. Fii atent acum. Tu, cînd îmi vorbeai despre căile pe care le-ai alege ca să te cunoşti pe tine însuţi, cădeai în aceeaşi greşeală ca şi frumoasa damă.

Petercott îşi scărmănă barba, mirat.

— Şi, mai departe?

— Nu e nici un mai departe. Asta e tot.

— Adică?

— Adică oamenii caută în afara lor ceea ce nu pot găsi decît în ei înşişi. Doamna simbolizează omul care vrea să se cunoască pe sine, dar...

Sergentul privi cu jind la vampa de pe copertă şi mîrîi, dezamăgit:

— Mai bine îmi spuneai o poveste cu o damă care vrea să mă cunoască pe mine. Hm! Dar probabil că... nu mă putea chema în dormitor. Acolo era tipul ăla, în pijama, pricep eu. Dama îl ţinea încuiat în dormitor, de zece ani. De aia a fost dat dispărut. Iaca, am dezlegat o enigmă. Hi-hi! Nu sînt eu bun de detectiv?

Ridicîndu-se greoi, o luă spre uşă, bombănind:

— Nu-ţi mulţumesc, pentru că mi-ai făcut din nou capul calendar. Cred că o să rămîn totuşi la metodele mele. Poţi să tragi cu urechea şi pe lumină, şi pe întuneric. Nu ştiu dacă un detectiv are nevoie de andrele. Nici măcar pentru cunoaşterea de sine. Eu unul, prefer o lupă. Eşti sigur că Socrate ăsta — şapte litere — împletea?

— Totuşi este un nătărău! se auzi iar vocea dinspre dulap.

— Ha! Totuşi, odată şi odată o să te întreb eu de unde ai becul ăla care vorbeşte.

Fireşte, vocea care comentase mereu, în mod misterios, nu venea nici din bec, şi nici nu era a motanului Alexis, care ar fi băut gargară pentru papagal; era a lui

Sebastien, care ascultase conversaţia celor doi amuzin- du-se din plin. Imediat după plecarea sergentului, el îşi făcu apariţia, ţinîndu-se cu mîinile de burtă de rîs.

— Ei, ce facem cu el? Îl omorîm cu o andrea otrăvită? Îl băgăm într-un ciorap uriaş şi îl părăsim pe o planetă pustie? întrebă exasperat, Wells.

— Nu, mai bine-i facem o farsă subcuantică. Ce-ai spune dacă l-ai vedea pe sergentul Petercott conversînd, chiar sub ferestrele tale, cu comisarul Socrate, de la Cosmopol, venit într-o inspecţie inopinată?

— E posibil aşa ceva?

— Cu arta noastră subcuantică, totul e posibil. Vom face cu această ocazie o avanpremieră la „Operaţiunea Socrate”. Aşteaptă numai puţin, să mă duc să vorbesc cu un coleg de-al meu...

Şi Sebastien se făcu iarăşi nevăzut.

ŞASE

După ce se plimbă o bună bucată de vreme în susul şi josul străzii, Petercott se opri în dreptul casei în care locuia domnul Wells. Nehotărît, privea cînd spre vîrîul bocancilor săi, cînd într-o revistă de rebus, cînd spre geamurile întunecate ale acestuia. Nu bănuia de fel că Wells şi Sebastien îl pîndeau de după perdele.

— Dar despre ce-o fi vorba? mormăia sergentul de unul singur. Ah, cît mă chinuie cuvintele astea. Totul merge bine şi, cînd să termin cu rezolvarea careului, pac! un cuvinţel afurisit care nu se lasă de fel dibuit!

De astă dală el căuta, un cuvînt format din nu mai puţin douăsprezece litere. Şi nu-i veneau decît prostii în cap. De l-ar fi văzut cineva neavizat de preocupările sale rebusistice, ar fi spus că e un vrăjitor care rosteşte formule magice.

— Nostradamus! Nu! Are numai unsprezece. Para- celsus! Nu! Doar zece! Abraxas! Şapte litere. Abracadabra! Da, ăsta o fi. Ia să văd. A-bra-ca...

Însă, cînd să numere mai bine literele cuvîntului, „abracadabra”, un motan uriaş, cu blana verde, cu doi ochi înspăimîntători, galbeni, sticlind în bezna nopţii, apăru ca din pămînt şi începu să se frece de bocancii lui Petercott, miorlăind sfîşietor.

— Zîît! Zîîîît, satană! Satana — şase litere. Pleacă de aici, Scaraoţchi!

Însă motanul îşi înfipsese ghearele în bocancii sergentului şi cu botul trăgea de şireturi.

— Cîîîţ! Al naibii diavol! Aşadar, abracadabra, cîte litere o fi avînd? Mii de draci! Pleacă, afurisitule! Diavol împieliţat!

Petercott răsuflă adînc şi zvîrli nervos din picioare, dar motanul se ţinea scai de

bocancii săi uriaşi, pe care se vede treaba că-i luase drept şobolani.

— Diavol împieliţat, şterge-o de aici! Eu ţi-am spus o dată, de cinci ori, dar a treia oară te arestez! Zîît, dia- vole! Abra-ca-da-bra. Va să zică, a-bra-ca...

Un individ ieşi atunci din tufişuri şi se propti în faţa sergentului.

— Sergent Petercott, ce faci aici? grăi acesta, cu o voce tunătoare. Sergent Petercott, cu tine vorbesc. Spu-

ne-mi, ce faci aici, sîmbăta, în toiul nopţii? Faci rondul de noapte sau oficiezi cumva sabatul?

Petercott rămase ca înlemnit. Scăpă revista de rebus din mînă şi, dînd un şut zdravăn motanului, luă poziţia de drepţi. Omul apărut din senin se aplecă şi culese revista; o răsfoi, apoi o întinse, plin de dispreţ, sergentului. Acesta privea consternat la strania apariţie nocturnă. În faţa sa, becul felinarului lumina chipul unui bărbat solid, cu puţină burtică, îmbrăcat într-un soi de uniformă de poliţist Avea nasul cîrn şi ochii uşor bulbucaţi. Pe pieptul uniformei, acesta purta o insignă rotundă, destul de mare, pe care se vedeau sclipind braţele rotitoare ale unei galaxii. Pe marginile insignei scria ceva, cu litere mari. Petty îşi miji ochii şi, plecînd puţin capul, se străduí să le citească.

— Cosmopol — descifră el şi, tresărind, luă iar poziţia de drepţi. „Hait! Pînă aici mi-a fost! Au trimis după mine! — gîndi el şi trase iar un şut în motanul care se apropiase tiptil.

— Nătărău! vorbi motanul, cu o voce graseiată.

Sergentul rămase pentru o clipă cu gura căscată; apoi revenindu-şi, zice printre dinţi:

— Aşa, deci! Totuşi vorbeşte! Lasă că-l arestez eu şi pe Piperonni. Mai întîi vopseşte mîţele. Apoi le învaţă sa mă înjure. Am să-l bag la arest şi-o să-i dau de trei ori pe zi pîine uscată cu gargară pentru papagali!

— Ce spui, sergent Petercott?

— Să trăiţi, vă raportez! O să fac eu ordine în caşcavalul ăsta universal. Piperonni e de vină. Mîţele, în loc să prindă şoareci, înjură. Iar şoarecii rod caşcavalul universal.

— Aşa, deci. Ei, şi ce alte noutăţi mai ai tu notate în carnetul acela al tău cu „Aspecte suspecte”?

Petty tresări, fericit. Va să zică, faima carnetului său ajunsese hăt departe, prin galaxii. Bună treabă! Fiindcă el, într-adevăr purta mereu cu el un carnet pe a cărui copertă scrisese: „ASPECTE SUSPECTE” şi în care obişnuia să noteze tot ce i se părea suspect pe strada „Trei Sîmburi”. Plin de avînt, rosti pe nerăsuflate:

— Pe strada Trei Sîmburi sînt multe aspecte suspecte. Cred că se poate vorbi de un Trapez al Diavolului, unde se întîmplă atîtea lucruri ciudate, că o să-mi pierd min

ţile. Cetăţeanul Piperonni tulbură liniştea străzii, cîn- tînd noaptea la fierăstrău. Cetăţeanul Wells are un bec care vorbeşte. Nu ştiu ce pune la cale cu nişte andrele...

— Aşaaa! Şi cum ai descoperit toate acestea?

— De la opt orizontal. Pe urmă, de la cinci vertical. Mai ales ăsta din urmă mi-a dat de furcă. Şapte litere, cinci vertical. „Cunoaşte-te pe tine însuţi”. Socrate. Lua- l-ar dracu pe Socrate ăsta, cu scornelile lui... Tare aş fi vrut să-l văd pe tipul care şi-a pus aşa un nume, ca să-mi rup eu barba de furie pînă să-l dibuiesc.

— Socrate? Dar eu sînt acela — răcni celălalt, mînios. Şi, scoţînd o legitimaţie cu o copertă violetă, pe care erau, de asemenea, imprimate braţele unei galaxii, o flutură pe sub ochii uluiţi ai sergentului. Acesta citi, cu răsuflarea tăiată: A. F. SOCRATE. COMISAR, COSMOPOL. TEL.: 118764453296345298 7/008657.

Nici de astă dată, însă, aprigul sergent nu-şi pierdu cu totul cumpătul. Răsuflă adînc, apoi îşi bombă pieptul şi zbieră, pocnind din tocurile bocancilor:

— Să trăiţi! Permiteţi să vă raportez! Vă raportez că nu ştiam că mai sînteţi viu. Am fost informat că aţi avut un accident mortal, în timp ce împleteaţi în dormitorul fără lumină. Andrelele erau probabil otrăvite. Chiar mai înainte am făcut investigaţii asupra acestei probleme!

— Ai făcut investigaţii?!

— Da, să trăiţi! Anchetă în toată regula, şi pe verticală, şi pe orizontală. Andrelele sînt, se pare, ale cetăţeanului Wells. El le-a împrumutat de la o cucoană, care hi-hi!...

Aici sergentul se încurcă, dar nu se lăsă bătut. Luă o figură conspirativă şi şopti:

— Ştiţi, sînteţi un om mare. Scrie pînă şi în revistele de rebus despre ordinul acela pe care l-aţi dat.

— Linguşitorule!

— „Cunoaşte-te pe tine însuţi”, rosti plin de slugărnicie, sergentul.

— Cu alte cuvinte, află ce-ţi poate pielea. Eu unul, am aflat ce-ţi poate pielea. Am fost informat că noaptea, în loc să-ţi vezi de treabă, dezlegi cuvinte încrucişate...

— Ca să-mi consum energia! se apără sergentul. Strada Trei Sîmburi e prea liniştită pentru mine. Eu am pe cineva sus pus, pe aici, pe Pămînt. Şi mi-au dat slujbuliţa asta... cică e o stradă liniştită... fără bătaie de cap.

— Şi nu e?

— Ba da. Tocmai de aia mă plictisesc. Mi se sclerozează cerebelul. Tocmai de aia mă antrenez. „Cine n-are mintea bleagă, rebusurile le dezleagă”.

— Deci, aşa...

— Întrebaţi-l şi pe Piperonni. El e şi psiholog. Cică, dezlegînd rebusuri, mă antrenez foarte bine pentru dezlegarea unor enigme poliţiste. Poate într-o zi ajung detectiv... la Cosmopol — adăugă el cu glas dulce, privin- du-l pe comisar printre gene. Sînt foarte capabil...

— Mda. O fi şi aşa. De fapt, tocmai de aceea ţi-am transmis acel ordin, prin intermediul revistei de rebus. Ai întocmit raportul asupra cunoaşterii de sine?

Petercott făcu feţe-feţe.

— Scoate carnetul acela nenorocit şi scrie — porunci comisarul Socrate. „De scris raport detaliat asupra tuturor celor aflate în urma acţiunii de cunoaştere de sine”.

— Cunoaşterii... de sine... îngînă Petercott, scriind cu sîrg.

— Acest raport va fi anexat la dosarul tău, ce va fi înaintat la Cosmopol, în vederea

unei eventuale transferări. Fireşte, pînă atunci o să te mai punem şi la o altă probă...

Petercott gemu. Era aşa de emoţionat, că-i venea să plîngă. Visul său se împlinea. Pe de altă parte, constată că e cuprins subit de un gînd amar; de fapt, îi plăcea grozav viaţa tihnită pe care o ducea pe strada Trei Sîmburi. Dacă va alerga după gangsteri, prin galaxii, va mai avea el timp să se delecteze cu careurile de cuvinte încrucişate? Desigur că nu. Aşa că oftă, din greu.

— Ce oftezi aşa? Ţi se pare un ordin dificil?

— A, nu. Doar e simplu. Studiez pozele, cu lupa. Pe urmă, ascult ce bîrfesc vecinii...

— Sergent Petercott, dar eşti oare chiar aşa de nătărău?

— Nătărău — şapte litere — îngînă motanul cel gras şi verde, lingîndu-se pe bot.

Comisarul Socrate îşi încrucişă braţele pe piept, se încruntă şi, privindu-l adînc pe sergent în ochi, se apucă să-i dea o lecţie de filozofie:

— Sergent Petercott, recunoşti că trebuie să ne cunoaştem pe noi înşine, ca să putem fi fericiţi? Cunoaşterea de sine este o condiţie a fericirii. Ori toţi oamenii vor să fie fericiţi, nu?[1]

— Îhîîî...

— Noi vrem fericirea, cu toţii. Dar fericirea nu e decît satisfacerea tendinţelor noastre veritabile. De aceea, trebuie să ştim clar: ce vrem noi să fim?

— Eu vreau să fiu detectiv! Agent secret, expert extrabugetar, la Cosmopol!

---

[1] În pasajul următor au fost folosite, chiar cuvintele lui Socrate, din Platon — „Dialoguri” (n.a).

— Pentru asta, după cum ţi-am mai spus, trebuie să îndeplineşti cîteva condiţii. În primul rînd, o să-mi scrii un raport amănunţit pe tema „cunoaşterii de sine”. Apoi, o să-ţi mai dau o misiune, două, ca să te pun la încercare. Dar mai întîi, îmi scrii raportul. Arăţi acolo că ştii clar ce vrei să fii.

— Păi sigur că ştiu...

— De vreme ce ştii ce vrei să fii, înseamnă că te cunoşti deja destul de bine. Căci cel care se cunoaşte pe el însuşi, ştie ce îi este util şi distinge ceea ce forţele sale pot suporta şi ce nu.

Petty nu simţi nici o aluzie în acest veritabil dialog socratic. Sergentul se hlizea, fericit, cu gura pînă la urechi, săltîndu-se pe vîrfurile bocancilor.

— Aşadar, continuă comisarul Socrate, neîntreprin- zînd decît ceea ce el ştie să facă, acest om îşi procură ceea ce îi este necesar şi trăieşte fericit; abţinîndu-se de la ceea ce el nu ştie să facă, se fereşte de greşeli şi se salvează de la mizerie. Prin acelaşi mijloc el e în stare să-i judece pe ceilalţi oameni şi să-i folosească în mod util, fie pentru a-şi procura bunuri, fie pentru a se feri de rele.

— Hm! Hm! Ce frumos vorbiţi... Ca-n revistele de rebus! se apucă iar să-l linguşească sergentul, de vreme ce altceva mai inteligent nu-i venea în cap să spună.

— Ei, mai ştii? Poate o să scrie cîndva cineva o carte despre mine, sau despre noi doi — remarcă ironic comisarul Socrate. De pildă, o carte intitulată „Dialogurile dintre sergentul Petercott şi comisarul Socrate”.

— Ehee, dar pînă s-o scrie cartea asta, poate n-am să mai fiu doar un biet sergent — se apucă din nou să bată şaua, cu impertinenţă, Petercott, Poate ajung agent secret expert...

— Expert în ce?

— În cunoaşterea de sine, bineînţeles!

— Lăudabilă intenţie, sergent! Am caracterizat deci pe cel ce se cunoaşte pe sine. Dar cel care nu se cunoaşte pe sine însuşi, ce păţeşte? În primul rînd, abuzează de forţele sale şi nu ştie să judece bine nici oamenii, nici lucrurile. El n-are nici o idee despre ceea ce i-ar conveni, nici de ceea ce face, nici de mijloacele pe care le foloseşte. El se înşeală în toate. Ratează toate bunele ocazii şi, nenorocirea, nenorocul e de partea lui.

— De aia! şopti sergentul, uluit. De aia mi-au mîncat şoarecii norocul... vreau să zic, caşcavalul universal. Bine zis, păi dacă nu mă cunosc, fac numai prostii. Dar lasă, de mîine trec la acţiune: trag cu urechea la bîrfele vecinilor, studiez cu lupa pozele...

— E un drum greşit, Petercott. Atunci cînd examinăm ce convine naturii umane, tocmai natura umană e cea pe care trebuie s-o examinăm.

— Natura e mare, răspunse prompt, sigur de sine, sergentul. Eu unul, cînd dau un raport, dau coordonate precise...

— Ştiu, Petercott. Dar noi vorbim nu de natură în general, ci de natura umană. Te rog să-mi răspunzi acum la o întrebare: cel ce se serveşte de un lucru şi lucrul de care el se serveşte nu sînt lucruri diferite?

— Poftim?

— Cel ce cîntă la fierăstrău, e altceva decît fierăstrăul la care cîntă, nu?

— Aşa e.

— Dar omul se serveşte de întregul său corp?

— Mda.

— Cel ce se serveşte de un lucru e diferit de lucrul de care se serveşte?

Petty căzu pe gînduri; motanul, care sta lîngă cei doi, în coadă, suflă „da” şi el îngînă cu jumătate de gură un „îmhîîî”.

— Aşadar, continuă comisarul Socrate, omul este deci altceva decît corpul care-i aparţine?

— Aşa cred. Hm! Hm! Nu sînt sigur, dar o să cercetez...

— Ce este, deci, sergent Petercott, OMUL?

— Omul? Păi, toţi cetăţenii trisîmburişti, de pildă, sînt oameni. Că doar n-or fi, hi-hi! extraterestri?

— Nu. Petercott, eu vreau să-mi dai definiţia omului în general. Ce este omul?

— Vă raportez umil că nu ştiu. Dar o să mă informez.

— Tu ai putea să-mi spui, cel puţin, că „omul" e ceea ce se serveşte de corp.

— Mda. Aş putea, dacă aşa îmi ordonaţi.

— Există alt lucru care să se servească de corp decît sufletul?

Petty tăcu, gînditor, legănîndu-se de pe un picior pe altul. Nu prea înţelegea unde bătea întrebarea asta. Dar motanul îl salvă din nou, suflîndu-i: „Nu, nici un altul".

Dar Petercott şuieră printre dinţi: „Lasă că vă arăt eu! Gargară pentru papagali, hai? Două zile arest pentru asta!", după care zbieră din rărunchi, umflîndu-şi pieptul:

— Rezultatul anchetei e că „nu, nici un altul".

Comisarul Socrate zîmbi subţire şi urmă:

— Deci sufletul e cel ce comandă?

Aici sergentul se grăbi să răspundă fără şovăire, cu ochii strălucind, mai linguşitor ca niciodată:

— Nu, comisarul Socrate e cel ce comandă. Socrate — şapte litere.

— Fii serios, sergent. Noi vorbim acum în mod filozofic despre om, în genere. Deci sufletul e cel ce comandă trupul omului?

— „Sigur", suflă motanul, iar sergentul repetă după el.

— Şi nu e nimeni, cred, care să fie forţat să recunoască...

— Ce anume? Că de forţat, îi forţez eu pe toţi ca să recunoască! He-he! Sînt

specialist! — adăugă Petty, cu un rînjet diabolic. •

— ...care să nu fie forţat să recunoască... prin evidenţa lucrurilor, preciză sarcastic, comisarul, că omul este unul din aceste trei lucruri.

— Care? miorlăi motanul. •

— Care? tună sergentul.

— Sau suflet, sau corp, sau compusul unuia sau altuia.

— Ei bine? mieună motanul.

— Ei bine! repetă sergentul, drept care comisarul îl întrebă dacă a făcut cumva şi el tratament cu gargară pentru papagali. Şi continuă:

— Ori noi am convenit, sergent, că omul e cel ce comandă trupul.

— Da, să trăiţi!

— Deci corpul se comandă el însuşi?

— Nuuu! miorlăi motanul.

— Nuu! mormăi şi sergentul, încercînd, pe furiş, să-l calce pe coadă cu bocancul său uriaş.

— Prea bine; căci am convenit despre corp că nu se comandă, ci i se comandă.

— Desigur, aprobă vesel sergentul, de pildă, eu i-am comandat piciorului meu să se aşeze pe coada acestui nefericit motan. (În acea clipă, motanul scoase un mieunat sfîşietor).

— Atunci combinaţia e cea care comandă corpului, iar acest compus e omul?

— Poate. Cinci litere. Dacă aşa spuneţi dumneavoastră...

— Nimic mai puţin probabil ca asta, sergent. Căci nici unul, nici celălalt — nici sufletul, nici trupul — ne- fiind cei ce comandă, e imposibil ca ele amîndouă să comande.

— Aşa e, să trăiţi!

— Aşadar, de vreme ce nici corpul, nici compusul dintre suflet şi corp nu sînt omul, nu mai rămîne, cred, decît această alternativă...

— Care?

— Sau că omul nu e absolut nimic, sau că sufletul singur este omul.

— Aşa e, să trăiţi!

— Trebuie, deci, sergent Petercott, să-ţi demonstrez mai clar că sufletul singur e omul? Că deci, ca să te cunoşti pe tine însuţi nu e nevoie nici să tragi cu urechea

pe la vecini, nici să te zgîieşti cu lupa la pozele de pe vremea cînd aveai trei ani şi purtai rochiţă şi fundiţă pe cap?

— Aşa e, să trăiţi! repetă maşinal, sergentul.

— Acum scoate carnetul şi notează!

Petercott scoase iute carnetul şi, cu pixul în mînă, aştepta cu gura căscată. Iar comisarul Socrate îi dictă:

— „Cunoaşte-te pe tine însuţi. Cel care ne ordonă să ne cunoaştem pe noi înşine, ne ordonă deci să ne cunoaştem sufletul. Iar dacă vrem să determinăm binele omului, trebuie să considerăm binele sufletului, şi nu al corpului. Trebuie să avem grijă de noi înşine, adică de sufletul nostru. Sufletul este cel care comandă corpului, iar facultatea de comandă este în mod esenţial raţiunea...”

— ...facultatea care comandă... raţiunea... îngînă Petty, notînd cu litere răşchirate, îmbîrligate, în carnetul său „Aspecte suspecte”.

— „Binele omului va consta deci în a dezvolta în sine raţiunea, detaşîndu-se pe cît posibil de bunurile materiale, funeste sănătăţii sufletului. Trebuie să ne străduim să fim cît mai raţionali”.

„Uf! Să fim raţionali! Uşor de spus! Raţional — opt litere. Dar cine e raţional pe strada Trei Sîmburi? Unul colecţionează cactuşi, altul cîntă la fierăstrău. Unul nu visează decît aventuri în Triunghiul Bermudelor, altul şade toată noaptea cu un bec în ureche. Iar mie mi se ordonă să fiu raţional”!

Şi, pocnindu-şi călcîiele, Petercott rosti apăsat, cu patimă:

— Permiteţi să vă raportez! Nu mai am mult şi o să înnebunesc. Aici nu am condiţii să fiu raţional. E prea multă nebunie pe strada Trei Sîmburi. Aş dori să fiu de

urgenţă transferat... şi chiar avansat. Transferat pe orizontală, sau chiar, hi-hi! — arătă el cu degetul spre insigna comisarului şi apoi spre stele — pe verticală! Să crape de ciudă colegii mei de la secţie!

Comisarul Socrate se încruntă, abia ţinîndu-se să nu rîdă, şi-i răspunse:

— Prea bine. O să mai vedem. Mai întîi, scrii raportul acela. Ţi-am dat acum destule explicaţii despre ce înseamnă „cunoaşterea de sine”.

Apoi, ca pentru el însuşi, adăugă, clătinînd din cap:

— Sergentul Petercott nu a renunţat la fericire. Dar fericirea pe care o caută el, pe verticală sau pe orizontală, vulgul nu o poate înţelege!

Şi, la fel de brusc după cum apăruse, comisarul Socrate se făcu nevăzut. Petercott se frecă la ochi; privi în dreapta, în stînga, şi rosti consternat:

— Dar unde sînteţi?

— Dar unde sînteţi — repetă, imitîndu-l, motanul.
— Nu l-ai văzut pe comisar?
— Nu l-ai văzut pe comisar?
— Caraghiosule! De ce mă imiţi?
— Caraghiosule! De ce mă imiţi?
— Ah! Mă enervezi! Mă faci să-mi pierd cumpătul!
— Ah! Mă enervezi! Mă faci să-mi pierd cumpătul!
— Ăsta chiar a băut gargară pentru papagali!
— Ăsta chiar a băut gargară pentru papagali!
— Ei, dar simt că-mi pierd de tot raţiunea!
— Ei, dar simt că îmi pierd de tot raţiunea! — mie- unã batjocoritor motanul.
Turbat de furie, roşu la faţă, arătînd foarte puţin a filozof ce caută să se cunoască pe sine însuşi, Petercott începu să fugărească motanul, pe verticală şi pe orizontală, spre hazul cetăţenilor Wells şi Sebastien scoţînd capul pe fereastră, începură să facă galerie, ca la o corrida:
— Hai, Alexis, nu te lăsa!
Căci motanul cel verde şi vorbăreţ nu era altul decît motanul Alexis, prietenul de apartament al domnului Wells.

ŞAPTE

În apartamentul de la etajul doi, Wells şi cumnatul său se amuzau copios, comentînd această comică întîlnire dintre sergentul Petercott şi comisarul Socrate.
— Dar e absolut formidabil, Seby dragă! Acest comisar Socrate semăna leit cu anticul Socrate: nasul cîrn, ochii puţin bulbucaţi...
— Ei, astea sînt minunile artei subcuantice. Putem lua orice înfăţişare.

Tocmai pe aceasta, printre altele, se bazează metoda reclamei subcuantice, pe care i-am propus-o domnului Housebill.

— Înţeleg... Dar cu motanul, cum vine treaba? Parcă l-am auzit pe Alexis al meu vorbind. Era o farsă subcuantică, nu?

— Nu prea... de fapt, a fost ideea ta! Nu spuneai că ai vrea să ştii ce are motanul tău în cap?

Cum Wells îl privea neîncrezător, Seby adăugă:

— Ei, lasă că ai să te dumireşti tu. Sper că n-ai săi te superi... Doar tu mi-ai dat ideea. O, dar nu ţi-am povestit cum a fost cu oferta de reclamă subcuantică! Aşadar, de la cafeneaua Procope m-am teletransportat direct în biroul domnului Harold Housebill. Bineînţeles, colegii şi colegele mele de pe farfuria zburătoare care urmau să mă ajute la îndeplinirea misiunii, lucrînd pentru Housebill ca manechine subcuantice, se aflau împreună cu mine, deşi pentru moment, invizibili. Cît despre domnul Housebill, a rămas stupefiat atunci cînd am apărut în faţa lui, pe neaşteptate...

...Într-adevăr, Housebill rămăsese uluit atunci cînd, într-o după-amiază, unul din becurile lustrei sale de argint în formă de caracatiţă se lumină brusc, aruncînd raze violacee, şi apoi se stinse, emanînd un miros puternic de cozonac ars.

Apoi, în imensa încăpere ornată cu hîrdaie cu palmieri şi blănuri de leopard începu să plutească o fantomă roz. Primul gînd al magnatului fu că are în faţa sa vreun diavol — căci tocmai citea „Infernul” lui Dante — şi mulţumi în gînd evlaviosului său funcţionar Jereby Smogg care, cu o săptămînă înainte îi sfinţise toate ştampilele şi îi turnase aghiazmă în călimară.

Dar iată că fantoma roz căpătă, încet-încet, chip de om. În faţa lui Housebill sta acum un bărbat înalt şi frumos. Housebill, care era mic, grăsuţ, cu obrajii bucălaţi, tocmai şedea la biroul său sculptat în lemn de abanos şi lua prînzul, adus cald, în farfurii de argint, de la cel mai luxos restaurant. Biroul domnului Housebill era conectat printr-un mic ascensor, ce dădea într-o serie de tunele prevăzute cu benzi rulante (pe care circulau farfuriile), direct cu bucătăria faimosului local „Claponul miliardarilor”. Era destul, aşadar, ca domnul Housebill să apese pe un buton de pe biroul său, buton pe care se aflau pictate un cuţit şi o furculiţă încrucişate, că din tăblia biroului se ridica un soi de trapă, din care sărea afară, pe o tavă de argint, un prînz absolut copios. Domnul Harold Housebill mai era înzestrat şi cu o furculiţă-stilou (la un capăt era furculiţa de argint, la celălalt capăt, vîrful stiloului cu peniţă de aur), de care el se servea din comoditate; între două îmbucături, întorcea furculiţa şi semna cîte o hîrtie. De asemeni, mai poseda şi o lingură-pistol (la un capăt lingura de argint, la celălalt ţeava minusculă a unui pistol). Acest din urmă instrument era pregătit pentru cazul cînd, în biroul său ar fi intrat un intrus, un nepoftit, cu gînduri rele.

Iată de ce, Housebill, care tocmai sorbea dintr-o supă fierbinte de broască ţestoasă, văzîndu-l pe Sebastien, întoarse iute invers lingura, aţintind ţeava minusculă a pistolului spre inima musafirului nepoftit. Fu gata chiar să tragă. Însă atunci se întîmplă ceva absolut uluitor. Sebastien (căci el era intrusul) se uită spre ţeava pistolului, şi Housebill simţi că trăgaciul se mişcă singur. Răsună o detunătură, dar din ţeava pistolului ţîşni doar o nevinovată

jerbă de artificii, urmată de nişte litere de fum violaceu, care scriseră, în aer, chiar în faţa biroului magnatului stupefiat: „DULCINEEA — CEA MAI DELICIOASĂ MARMELADĂ DE GUTUI! CONSUMAŢI MARMELADA DULCINEEA — PRODUS EXCELENT AL FIRMEI HOUSEBILL”.

Apoi, încăperea se mări atît de mult, încît tavanul era tot aşa de departe ca şi cerul. Cei patru pereţi abia de se mai distingeau, hăt, în zare. Housebill se pomeni, de fapt, instalat cu biroul său somptuos, pe o păşune. În faţa sa se ridica o moară de vînt, pe ale cărei aripi scria cu litere uriaşe, colorate: DULCINEEA. Unul din sertarele biroului se deschise şi din el sări afară chiar Don Quijote, călare pe o mîrţoagă. El încercă să sară peste moară, luîndu-şi avînt şi proptindu-se în suliţă, însă nu reuşi, căzînd de-a berbeleacul. După cîteva asemenea încercări neizbutite, apăru şi frumoasa inimii sale, Dulcineea, care îi aduse, pe o tavă, un borcan cu marmelada de gutui „Dulcineea”. Nobilul hidalgo luă cîteva linguri, apoi, făcîndu-şi iarăşi vînt, sări cu succes peste moară. Iar aleasa inimii sale făcu o plecăciune şi spuse:

— Ştiţi de ce o iubea Don Quijote pe Dulcineea lui? Pentru că îi trimitea zilnic, pentru micul dejun, un borcan de marmeladă de gutui. Marmelada „Dulcineea”, produsă de firma Housebill, te face viteaz, inteligent şi energic!

După care, ea îi dădu mîrţoagei iubitului ei, pe nume Rosinanta, cîteva linguri cu marmeladă. Drept urmare, aceasta prinse puteri şi, suflînd pe nări, făcu să se în- vîrtă cu neobişnuită putere aripile morii care între timp se opriseră. Apoi mai pufni o dată pe nări spre biroul

domnului Housebill, ceea ce-l făcu pe acesta să zboare de pe scaunul său şi să cadă pe spate pe o blană de leopard.

Biroul, moara, mîrţoaga, Don Quijote şi Dulcineea lui dispărură, iar blana îl ridică în aer pe domnul Housebill, asemeni unui covor fermecat, deasupra unei mări învolburate. Pe valurile înspumate se vedea plutind o corabie pe al cărei catarg era scris cu litere mari: ULYSSES — SĂPUNUL MINUNAT AL SIRENELOR. Ulysses însuşi apăru pe punte, şi scrută zările cu un binoclu uriaş, după care strigă spre marinarii săi:

— Săpun la babord!

— Săpun! Săpun! începură să urle marinarii.

Într-adevăr, în zare se vedea o insulă, care de fapt nu era decît un săpun uriaş, marca „Ulysses”. Pe insulă, adică pe săpunul acela uriaş, ce ieşea din spumele mării, stăteau tolănite într-o atitudine languroasă cinci sirene de o răpitoare frumuseţe, care cîntau şi făceau baloane de săpun. Baloanele se ridicau în aer şi se spărgeau unul cîte unul de nasul domnului Housebill (care tocmai plutea pe deasupra insulei, pe blana de leopard), dar nu înainte de a se zbengui în bătaia vîntului şi a închipui în văzduh, cuvintele: ULYSSES, CEL MAI FIN ŞI PARFUMAT SĂPUN!

După care blana de leopard ateriză uşurel, şi magnatul se pomeni într-un deşert. Ici-colo se ridicau cratere. „Oare am ajuns pe Lună?” se întrebă el uimit. O farfurie zburătoare ateriză lin în faţa sa. Din farfurie ieşiră ţopăind trei extraterestri cu pielea verde şi un ochi în frunte, dar îmbrăcaţi cu pijamale „Zefir”, produse de firma Housebill. Craterele începură să scoată fum şi din ele ţîşniră în aer cămăşi de noapte, furouri, pijamale, hălăţele care,

desigur, nu erau decît produse ale firmei Housebill.

— Cumpărători! începură să strige extratereştrii, faceţi cele mai comode călătorii interplanetare numai îmbrăcaţi în pijamalele „Zefir”, produse de firma Housebill!

După care Housebill fu poftit la bordul farfuriei zburătoare, iar aceasta îşi luă zborul. Pe un ecran lat, Housebill — care sta acum comod într-un scaun — putea contempla braţele rotitoare ale unei galaxii spiralate. Treptat, fiecare braţ al galaxiei luă forma numelui lui Housebill.

Apoi, toate acestea dispărură brusc şi marele om de afaceri se pomeni că se află iarăşi în biroul său cu lingura-pistol în mînă. Aici totul era ca şi mai înainte.

Sebastien făcu o plecăciune în faţa sa şi, fără a-i mai lăsa timp spre a-şi veni în fire, spuse:

— Mă numesc Sebyaza. Sînt extraterestru. Domnule Housebill, am venit cu trupa mea de manechine subcuantice tocmai din altă galaxie, pentru a mă pune în slujba dumneavoastră. Sper că v-a plăcut mica demonstraţie de reclamă subcuantică pe care v-am făcut-o mai înainte.

Şi Sebastien zvîrli cu nonşalanţă pe biroul magnatului o carte de vizită pe care scria: SEBYAZA — MAESTRU ÎN RECLAMĂ SUBCUANTICĂ. GARANTAT! SOFISTICAT! FASCINANT!

Housebill întoarse cartea de vizită pe o parte şi pe alta; dar cînd să spună ceva, Sebastien i-o luă înainte:

— După cum vedeţi, sîntem fiinţe extraterestre asemănătoare oamenilor. Planeta noastră se află într-o galaxie apropiată. Facem parte dintr-o supercivilizaţie („Planetele unite ale

galaxiei Vedda”), supercivilizaţie care stăpîneşte, printre altele, tainele materiei subcuantice. Observaţi că, prin reclama subcuantică, avem posibilităţi nelimitate de a influenţa opinia publică. Putem pătrunde oricînd şi oriunde, putem trece prin ziduri, putem lua orice înfăţişare. Ne deplasăm cu o viteză uluitoare.

Housebill simţi că i se usucă gura de emoţie şi bău pe nerăsuflate trei pahare cu apă, dar cînd să spună ceva, Sebastien începu iar:

— Putem improviza spectacole de reclamă subcuantică folosind spaţiul cu „n” dimensiuni, după cum aţi avut plăcerea să constataţi chiar mai înainte. Reclama subcuantică va determina oamenii să cumpere numai şi numai produsele firmei Housebill.

Magnatul scoase o batistă parfumată, îşi şterse sudoarea de pe frunte, apoi îşi luă de pe nas ochelarii cu rame rotunde de aur, şi îi şterse cu grijă. Ramele rotunde aduceau a două zerouri şi lui Housebill i se năzări chiar, o clipă, că vede multiplicate în aer aceste cerculeţe aurii, întruchipînd sumele uriaşe ale profiturilor ce le-ar fi avut de tras, beneficiind de reclama subcuantică. Trase adînc aer în piept şi deschise gura spre a spune ceva, dar celălalt i-o luă iarăşi înainte:

— Vom pătrunde în casele oamenilor, în birourile lor, la locul de muncă, în restaurante, în teatre, spitale, frizerii. Vom face reclamă subcuantică în parcuri, biserici, în metrou, în gări; pretutindeni, vom lăuda produsele dumneavoastră, o lună întreagă. Semnaţi contractul şi să ne dăm mîna!

Şi Sebastien puse foaia cu contractul gata scris sub nasul marelui Housebill (care era poreclit şi Big Bill). Acesta privi uluit numărul de zerouri pe care urma să-l

onoreze în schimbul reclamei subcuantice. Vru să spună iar ceva, probabil să se tîrguiască, dar Sebyaza i-o tăie scurt:

— Dacă nu vă convine, mă duc la concurentul dumneavoastră. Vă previn.

În aceeaşi clipă, pe biroul domnului Housebill apăru tolănită o sirenă, care ţinea în mînă un mic Housebill, sculptat în săpun. Figurina se însufleţi şi începu să cînte:

— Cel mai parfumat, cel mai fin săpun este produs de firma Big Bill!

Sirena îi făcu cu ochiul şi adăugă:

— Cumpăraţi săpunul „Ulysses”. Săpunul „Ulysses” farmecă şi atrage, ca şi cîntecul sirenelor. Cine l-a folosit o dată, nu se mai poate lipsi de el!

Micul Housebill din săpun începu să meargă grijuliu pe tava de argint, ocolind farfuria în care se răcise fazanul cu smochine, luă furculiţa-stilou şi semnă cu ea contractul. Housebill privi uluit la semnătură: era leit semnătura sa, cu litere şerpuitoare, încolăcite în nenumărate arabescuri, litere ce semănau cu nişte spaghete fine „Luculus”, produse de firma Housebill, fierte şi răsfierte într-o oală cu apă.

O P T

— Nu pot să spun că nu te pricepi să faci reclamă... reclamă subcuantică — observă Wells, după ce cumnatul său îi povesti acest nostim episod. Şi adăugă: însă mi-ar place să văd cu ochii mei „reclama subcuantică” în acţiune!

— Prea bine; dar acum o să-l chem pe Amisirassis$_r$ cel care a jucat mai înainte rolul comisarului Socrate, şi o să-l rog de data aceasta să facă o mică repetiţie cu tine... în vederea apropiatei „Operaţiuni

Socrate”. „Operaţiunea Socrate” e mult mai importantă, nu?

Şi Sebastien rămase tăcut cîteva clipe; Wells se gîndi că îl cheamă pe colegul său în mod telepatic. Şi, într-adevăr, peste cîteva minute în cameră îşi făcu apariţia... comisarul Socrate, căruia Sebastien se grăbi să-i facă cunoştinţă cu gazda sa:

— „Comisarul” Socrate — domnul Wells, o speranţă a omenirii. Sau dacă vreţi, Amisirassis şi „Babuinul”!

— Foarte încîntat. Ştiţi, chiar i-am povestit mai înainte cumnatului meu că scriu o carte despre Socrate şi extratereştrii.

— Extraterestri? exclamă musafirul. Apoi, luînd o mină gravă, ca şi cum el ar fi fost chiar Socrate cel din antichitate, începu să peroreze folosind cuvintele acestuia:

— Trebuie să ştim doar atîta astronomie cît să cunoaştem pe mare şi pe Pămînt orele nopţii, zilele lunii şi anotimpurile anului. Îi dezaprob pe cei care îşi petrec viaţa pentru a calcula mişcările astrelor şi distanţele lor pînă la Pămînt... Ştiinţa nu merită numele de ştiinţă decît cu condiţia să fie practică[1].

— E adevărat — răspunse cu un aer inspirat Wells — că Socrate consideră că omul trebuie să se preocupe mai mult de propriul său suflet decît de cunoaşterea celor cereşti. Dar poate că avea în vedere că ştiinţa şi tehnica din epoca sa n-ar fi dat posibilitatea unei cunoaşteri serioase a celor cereşti. Pe de altă parte, poate că Socrate invita tocmai la cunoaşterea cosmosului, dar pe cale ocolită, cînd spunea „Cunoaşte-te pe tine însuţi”. Căci, după cum spunea Pico de la Mirandola,

[1] În pasajul următor autorul a folosit cuvintele lui Socrate — aşa cum au fost redate în „Dialogurile” lui Platon (n.a.).

omul e un cosmos în mic, iar cosmosul un om în mare...

Amisirassis, care se vede treaba intrase de-a binelea în rolul lui Socrate, răspunse:

— Totuşi mie nu-mi place că oamenii se interesează de felul cum divinitatea a ordonat corpurile cereşti. Zeilor le displace ca oamenii să sondeze misterele pe care ei au hotărît să nu ni le dezvăluie...

— Prin „zei” dumneata nu cumva înţelegi „extraterestri”? Căci tot dumneata, Socrate, spui că „zeii comunică secretul lor celor pe care îi iubesc”. Ca să luăm exemplu chiar revelaţia pe care ai avut-o gîndindu-te la maxima înscrisă pe frontonul templului din Delfi şi la profeţiile oracolului...

— Da, într-adevăr. S-ar putea să fie vorba de o misiune pe care zeii-extratereştri să mi-o fi sugerat pe cale telepatică. Eu trebuia să încerc să schimb modul de gîndire al oamenilor, să le arăt care e calea spre adevăratul bine.

— La fel gîndesc şi eu.

— Da, continuă „Socrate”, aveam în jur de patruzeci de ani pe cînd prietenul meu Cherefon se găsea la Delfi, şi avu ideea de a întreba oracolul dacă există pe lume un om mai înţelept decît Socrate. Pythva i-a răspuns că nu există nici un altul mai înţelept decît mine. Mi s-a adus acest răspuns...

— Şi acest răspuns te-a făcut să meditezi profund! De unde se poate deduce că extraterestrii te-au ales pe tine tocmai pentru că erai cel mai înţelept dintre oameni. Tu puteai să explici cel mai bine concepţiile despre Bine, Adevăr, Fericire şi să propagi această minunată filozofie care, poate, este concepţia de viaţă a unei supercivilizaţii, în care oamenii trăiesc în deplină înţelegere şi fără războaie...

— Da, ai intuit foarte bine. Întotdeauna am sperat că oamenii pot fi convinşi să ajungă la aceleaşi opinii în ceea ce priveşte propriul lor interes; iată pentru ce am considerat că morala este cea mai utilă dintre ştiinţe, avînd cele mai bune efecte practice.

— Desigur, Morala sau Ştiinţa Binelui este cea mai utilă dintre ştiinţe. Cît despre

toate celelalte ştiinţe, pot fi şi ele foarte utile sau pot avea efecte dezastruoase — îi continuă gîndul Wells. Lucrul acesta se vede cel mai clar astăzi. Oamenii secolului douăzeci ar trebui să se perfecţioneze mai întîi în ştiinţa moralei, şi abia apoi să dezvolte celelalte ştiinţe... Să revenim însă la povestea cu oracolul din Delfi...

— Da. Auzind ce-mi spunea prietenul meu, anume că oracolul i-ar fi mărturisit că Socrate este cel mai înţelept dintre oameni, m-am întrebat imediat: Ce spun zeii? Ce
semne ascund cuvintele lor? Căci eu ştiu prea bine că nu există în mine nici o înţelepciune, nici mică, nici mare. M-am dus atunci la unul dintre concetăţenii mei care trecea drept cel mai înţelept din oraş. M-am întreţinut lung timp cu dînsul şi mi-am dat seama că, dacă trecea drept un înţelept, dacă el se credea a fi astfel într-adevăr, el nu era înţelept defel. Am încercat să-l conving şi n-am reuşit decît să-mi fac un duşman. Am înţeles atunci că eram cel mai înţelept dintre oameni, căci, dacă nu ştiam nimic în plus faţă de el, exista totuşi această diferenţă între noi că, neştiind nimic, el credea că ştie totul, iar eu, neştiind nimic, nu credeam că ştiu ceva. De atunci, pentru a asculta un zeu, am început să examinez toţi oamenii pe care-i întîlneam pentru a încerca să descopăr în ei înţelepciunea. Şi cînd nu o găseam, serveam de interpret oracolului, demonstrîndu-le că nu sînt defel înţelepţi. Asta mă solicita aşa de mult încît eu nu am mai avut timp să fac alte servicii către stat sau familie.

Wells ascultă încîntat această veritabilă profesiune de credinţă socratică, şi sugeră entuziast:

— Şi ce-ar fi dacă astăzi, în secolul douăzeci, dumneata, Socrate, cel mai înţelept dintre oameni, ai începe să umbli din nou pe străzi, vorbindu-le oamenilor despre Ştiinţa moralei, despre Bine, Adevăr şi Frumos?

— Ar fi o idee foarte bună... şi foarte utilă! Şi, către Amisirassis: „Operaţiunea Socrate” poate începe!

— Ei Socrate, ce spui? Ai fi dispus s-o iei de la capăt? — interveni Sebastien în discuţie.

— Da, dar de data asta nu voi fi singur — răspunse Socrate. O să ne folosim de arta subcuantică şi o să lansăm pe străzile marilor oraşe de pe Pământ o sumedenie de Socraţi! O armată întreagă de Socraţi care, ca şi anticul Socrate, se vor plimba pe străzi, prin magazine şi vor purta savante dialoguri filozofice cu oamenii. O veritabilă reluare a dialogurilor socratice! Va fi ca şi cum Socrate îşi va face discipoli printre oamenii secolului XX!

— Eu, însă, concret, ce am de făcut? se interesă Wells.

— Mai întîi, du-te şi te unge cu alifia asta. După aceea, am să-ţi transmit eu ce mai ai de făcut. Fii sigur că planul meu e bine pus la punct. Doar dacă...

Aici, Sebastien se întrerupse gînditor. Cînd Wells vru să-l mai întrebe ceva, el i-o reteză scurt:

— Lasă! Mai discutăm noi. Acum trebuie neapărat să plec! La revedere! Succes!

— La revedere!

Şi Sebastien se făcu nevăzut. Wells trase un sughiţ, îşi mai studie niţel nasul într-o oglinjoară şi se duse la culcare.

PARTEA A DOUA

CAPITOLUL I

U N U

Cu un aer aiurit, Wells străbătu curtea ce înconjura teribilul stabiliment „GLI EROICI FURRORI”. În această curte, iarba şi bălăriile creşteau de-a valma. Găini grase, cu nume stranii, precum Marţiana, Venusiana, Lunateca slobozeau la tot pasul ouă proaspete.

Cînd să intre pe masiva uşă verde ce ducea spre cabinetul bărbierului-psiholog Piperonni, Wells se lovi nas în nas cu sergentul Petercott, îmbrăcat civil. Petty purta o cămaşă în pătrăţele, descheiată pe pieptul său cel lat şi păros. Sergentul se mai înţolise şi cu o pereche de nădragi confecţionaţi dintr-un doc albastru, ieftin, care fluturau cînd mergea, ca două pînze ale unei corăbii prinse de furtună.

Cei doi se opriră unul în faţa celuilalt şi se studiară reciproc vreme de cîteva clipe. Ochişorii negri, rotunzi, ai lui Petty luceau ironic pe sub sprîncenele sale alcătuite din smocuri negre, războinic zbîrlite.

Wells observă că sergentul avea barba sa cea deasă niţel retezată în partea dreaptă. Acest incident se datora zelului bărbierului-psiholog Luigi Piperonni care chiar în acea dimineaţă atentase la barba lui, încercînd să i-o taie cu forţa din dorinţa pătimaşă de a-i studia acestuia bărbia. Petty se dusese, plin de mîndrie, să-i mărturisească faptul că în noaptea precedentă

avusese o în- tîlnire de gradul trei. Şi, cu cine anume? Cu însuşi comisarul Socrate! Iată deci — concluzionase sergentul — că Pip reuşise să cheme extratereştrii pe strada Trei Sîmburi! De asemenea, Petty dedusese, cu flerul său de viitor detectiv universal, că stratagema cu vopsirea motanilor reuşise şi ea. Motanul cel verde al cetăţeanului Wells îi vorbise în noaptea precedentă! De unde sergentul dedusese că acest motan fusese luat probabil pe o farfurie zburătoare, unde fusese supus unui tratament special. Cît despre misiunea pe care i-o dăduse comisarul Socrate de la Cosmopol — de a scrie un raport amănunţit pe tema cunoaşterii de sine — era o misiune în care omul legii putea fi foarte bine ajutat de un psiholog ca Piperonni.

În urma unor asemenea cutremurătoare mărturisiri, era şi firesc că bărbierul să vrea să studieze bărbia sergentului! Însă Petty se opusese cu vehemenţă şi o ştersese din cabinet.

— Bună dimineaţa, domnule Wells! tună acesta. Deci au început să mişune extraterestrii pe strada Trei Sîmburi? Iar dumneata discuţi cu ei prin intermediul becului? Suspect, foarte suspect!

— Suspect — şapte litere — îl ironiză Wells.

Petty dădu un şut la o găină ce i se încurcase în catargele pantalonilor şi o porni ţanţoş spre poartă.

Wells privi după el, clătinînd din cap. Petercott părăsi curtea, după ce strivi, în mersu-i triumfal, şapte ouă, şi ieşi smucind poarta cu atîta putere, încît făcu să tremure ca o gelatină gardul din bare de fier; gard ce semăna cu un pieptene uriaş cu care bărbierul-psihalog îşi împrejmuise în mod special stabilimentul pentru ca

indivizi precum Petercott să-şi poată descîlci cu ajutorul lui bărbile lor uriaşe.

Şi, în timp ce sergentul Petercott păşea triumfător pe strada Trei Sîmburi, într-un cîrîit asurzitor de găini ce scăpaseră o dată cu el din curtea stabilimentului, Wells se pierdu în holul întunecos ce mirosea a săpun, mucegai şi varză murată, şi care ducea spre cabinetul bărbierului-psiholog.

D O I

Domnul Luigi Piperonni sta în mijlocul cabinetului său şi se trăgea de o ureche, aplicînd una din teoriile sale favorite, după care masatul urechilor îl face pe om mai înţelept. Dintr-o dată, o imagine tulburătoare îl făcu să tresară. Era o chelie rozalie, care se răspîndi fără veste în toate oglinzile lucitoare, cu ape strîmbe, ale cabinetului său special, pe a cărui uşă scria: LUIGI PIPERONNI — BĂRBIER-PSIHOLOG. CABINET SPECIAL PENTRU CLIENŢII CARE AU FOST MARTORII UNOR ÎNTÎLNIRI DE GRADUL TREI.

Cum Pip sta cu spatele la uşă, îşi cercetă în voie clientul în oglinzile cu apele strîmbe şi îl recunoscu pe cetăţeanul Wells în figura aceea cu fruntea înaltă şi nasul cîrn, figură ce semăna atît de bine cu chipul anticului înţelept Socrate. Apoi se admiră pe el însuşi: o figură simpatică, de meridional, cu o claie de păr negru, cîrlionţat şi ochi strălucitori de hipnotizator. Cît despre bărbie, oh, bărbia era doar blazonul lui — puternică, avîntată, arăta aşa cum trebuia să arate o bărbie ca să i se potrivească deviza: „Omul îşi poate schimba destinul prin propria sa voinţă”.

După această scurtă autocontemplare, Pip îşi mută iar privirea asupra cheliei rozalii a clientului său, chelie ce tremura în

adîncul oglinzilor asemeni unei muşte prinse în plasa unui păianjen. Fulgerător, bărbierul-psiholog se răsuci pe călcîie şi îl înşfăcă pe bietul Wells — ai fi zis că un păianjen sare asupra prăzii — şi îl înşurubă într-unui din scaune, înfofolindu-l într-un cearşaf alb, ce mirosea a cîine plouat.

— Bine ai venit, domnule Wells! Luigi Piperonni, bărbierul-psiholog de înaltă sorginte romană, îţi stă la dispoziţie!

Şi, imediat, Pip începu să turuie, povestindu-i cele aflate de la sergent.

— Cum de n-ai venit să-mi povesteşti mie mai întîi despre cumnatul dumitale cel dispărut în pijama... să-mi povesteşti mie mai întîi cum te-ai reîntîlnit cu el? — se plînse bărbierul.

— „Poftim! îşi spuse înciudat Wells. Aşa-mi trebuie, dacă trăncănesc în toiul nopţii cu cine nu merită! Acum are să afle tot oraşul povestea cu extraterestrul în pijama”. Şi, luînd un aer viclean, scoase cutia cu alifie din buzunar, şi începu să explice:

— Cumnatul meu a revenit într-adevăr pe Pămînt, cu ocazia unei expediţii. Ei, dar e o poveste lungă, pe care am să ţi-o spun altă dată. Acum sînt tare grăbit. N-am venit nici să mă tund, nici să mă bărbieresc. Vreau să mă ungi cu această alifie după ce voi face o baie de aburi.

Şi Wells trase un sughiţ prelung şi îşi cercetă speriat, în oglindă, vîrful nasului, să vadă dacă nu cumva s-a înverzit.

— Dar ce-i cu alifia asta?

— Mi-a dat-o cumnatul meu. Cică, dacă mă voi unge cu ea, voi deveni inspirat, voi auzi şi eu un glăscior, ca şi Socrate... şi voi afla lucruri extrem de interesante despre extraterestri. Mai precis, voi afla pe această cale lucruri extrem de interesante în privinţa relaţiilor dintre Socrate şi

extraterestri. Asta, ca să pot da un final măreţ cărţii mele!

— Ce tot spui... cum adică... inspirat? se minună Pip şi-i smulse cutia din mînă. Desfăcu grăbit capacul, şi mirosi pasta liliachie.

— Mmmm! Delicios! Numai cît o miroşi şi simţi că te inspiră!

Luă pe vîrful degetelor puţină alifie şi îşi unse cu ea bărbia.

— Aşa, poate o să aflu şi eu date interesante asupra relaţiilor dintre Giordano Bruno şi extraterestri! glumi el.

După care îi înapoie lui Wells cutia şi îl conduse pe acesta spre o cabină de aburi.

T R E I

După ce stătu în aburii fierbinţi, de se făcu roşu ca un rac, Wells se întinse pe pat, iar Piperonni îl masă cu alifia dată de Sebastien, din cap şi pînă la picioare.

— Dar despre întîlnirea dintre sergentul Petercott şi Comisarul Socrate, ce părere ai? Sau despre motanul tău, care după cum am auzit, vorbeşte? se interesă bărbierul.

— Ştii, Pip, tu eşti cel mai bun prieten al meu; am să-ţi mărturisesc adevărul. Cumnatul meu a venit cu o expediţie care are mai multe misiuni pe pămînt. Una din ele este de a încerca să schimbe modul de a gîndi al pămîntenilor.

Şi Wells îi explică ţelul „Operaţiunii Socrate” şi faptul că probabil motanul său fusese supus unui experiment pe o farfurie zburătoare.

Dar, cînd să-i dea mai multe explicaţii, începu brusc să caşte şi fu cuprins de o toropeală aşa de puternică, încît aţipi imediat. Probabil era efectul alifiei cu care fusese uns. Sau poate al faptului că nu

prea dormise în noaptea precedentă, iar baia de aburi îl moleşise şi mai mult!

— Interesante lucruri! mormăi Pip, mîngîindu-şi barba, în care simţea uşoare înţepături.

Apoi, căscă şi el, şi, revenind în cabinet, se întinse pe divanul pe care se odihneau de obicei clienţii săi şi aţipi.

P A T R U

Dintr-o dată, se auzi un foşnet în cameră şi o răsuflare grăbită. Tresărind, Wells întredeschise pleoapele şi văzu conturîndu-se în aer, spre tavanul camerei, jumătate din chipul unei femei. Apoi chipul dispăru. Sări în picioare şi rămase cîtva timp privind spre locul unde mai înainte apăruse chipul. Vru să se îmbrace, dar îşi dădu seama că, în loc să fie înfăşurat în cearşaf, aşa cum îl lăsase Piperonni, era acum îmbrăcat într-un chiton alb, curat şi, uitîndu-se în oglinda din perete, găsi că seamănă aidoma lui Socrate, un Socrate de patruzeci de ani. Deschise uşa cabinei, vrînd să se ducă să-l anunţe pe Pip despre ciudata apariţie. Femeia semăna teribil cu Yoko. Dar abia făcu trei paşi pe coridorul întunecos, cînd se pomeni iarăşi în sala de expoziţie a Hotelului Alchimiştilor. „Oh! Am uitat că sînt subcuantic!” — îşi spuse el. „M-am gîndit la Yoko, şi poftim! Uite-mă la Paris, iarăşi în hotelul acela!”.

În sală nu era nimeni. Wells începu să admire tablourile. Cînd, dintr-o dată, cineva îi puse mîna pe umăr. Era Yoko. Se priviră o vreme.

— Hai să ieşim — propuse ea. Ştii doar de la Fulcanello, că hotelui acesta are posibilitatea de a fi ubicuu. Ieşind afară, vom constata că ne aflăm la Florenţa.

— De ce tocmai la Florenţa?

— Pentru că la Florenţa, pe o stradă din nordul oraşului, se află Clubul Intergalactic.

C I N C I

Ieşiră din hotel şi, într-adevăr, se pomeniră pe o străduţă îngustă, cu case vechi. Merseră pînă la capătul acesteia şi se opriră în faţa unei case masive, cu pereţii cenuşii. Deasupra porţii sculptate în lemn se afla atîr- nat un telescop prins în lanţuri strălucitoare de un braţ arcuit din argint, ce închipuia monograma numelui lui Galileo Galilei. Era o noapte călduroasă, minunată; bătea un vînticel înmiresmat şi Wells trase adînc aer în piept, căci aerul încins din cabina de aburi a stabilimentului aproape că-l făcuse să se înăbuşe. Pe cer străluceau o puzderie de stele.

Yoko bătu cu un inel de fier într-o placă de metal. Aşteptînd să li se deschidă, Wells observă o altă placă nichelată, încastrată în perete, în dreptul porţii. Fu uimit că n-o zărise de la început. De fapt, ar fi putut jura că placa nici nu fusese mai înainte acolo şi că apăruse abia după ce Yoko bătuse într-un anumit fel (de parcă ar fi respectat un consemn), cu inelul de fier în placa de metal.

Pe această placă nichelată ce apăruse în mod atît de misterios, se aflau gravate cu litere aurite următoarele:

„ÎN ACEASTĂ CASĂ A LOCUIT GALILEO GALILEI, INVENTATORUL TELESCOPULUI — CU AJU- TORUL CĂRUIA A CERCETAT, PLIN DE PASIUNE, ÎNTREAGA SA VIAŢĂ, CERUL ÎNSTELAT.

TELESCOPUL I-A RELEVAT MARELUI SAVANT EXISTENŢA UNOR ALTE LUMI ÎN INFINITUL UNIVERSULUI. ŞI DIN ACEASTĂ CAUZĂ GALILEO GALILEI A AVUT CREDINŢA CĂ VA VENI O ZI ÎN CARE OMENIREA VA LUA CONTACT CU ELE. GALILEI A VISAT ŞI A SPERAT LA O ÎNFRĂŢIRE A TUTUROR FIINŢELOR DIN UNIVERS, INDIFERENT DE ALCĂTUIREA LOR. ÎN CINSTEA ACESTUI GÎND MINUNAT AL LUI GALILEO GALILEI, CASA SA A FOST ALEASĂ CA SEDIU AL CLUBULUI INTER-GALACTIC”.

— Interesantă inscripţie — şopti Wells.

— Înăuntru vei avea parte de o surpriză foarte plăcută, cred eu... şi vei afla lucruri deosebit de interesante! răspunse Yoko.

Aici ea se întrerupse, deoarece uşa se deschise cu un scîrţîit lugubru. În pragul ei apăru o fiinţă caraghioasă. Era un individ mic de statură, cu picioare subţiri, crăcănate, şi un cap uriaş, asemeni unui burduf. Nasul său aducea mai degrabă a pompă de bicicletă, iar urechile erau ca două cîrlige de rufe, de care stăteau agăţate nişte legături de chei.

— Acesta este Gepsy, portarul Clubului, zise Yoko. Salut, Gepsy! Te rog să mă laşi să intru cu acest bun prieten al meu!

Gepsy le aruncă la amîndoi cîte o privire chiorîşă şi îşi îndreptă, cu gesturi leneşe, uniforma de portar care atîrna aiurea pe el.

— Poo-ooof-tiţi! mîrîi el cu glas răguşit, deschizînd larg uşa.

— A început conferinţa? întrebă Yoko.

— Sala geme de lume. Domnul Fulcanello chiar întreba mereu de dumneavoastră... Acum tocmai vorbeşte motanul Alexis...

— Motanul Alexis? se miră Wells.

Gepsy se uită mustrător la el, şi-i răspunse:

— Eu zic să intraţi cît mai repede în sală... Fulcanello a convocat o grămadă de lume, folosind oglinda neagră. Eraţi şi dumneavoastră în program şi oaspeţii erau gata să se supere. Noroc că domnul Fulcanello, prevăzător, l-a invitat pe secretarul dumneavoastră, motanul Alexis. Ştiţi, acum drăguţul motan tocmai vă prezintă lucrarea „Socrate şi extratereştrii”.

— Înţeleg că e o conferinţă despre Socrate?

— Despre „Operaţiunea Socrate” — preciză Gepsy.

Şi Gepsy îi conduse prin tot felul de coridoare întortocheate, pînă ce ajunseră în faţa unei uşi masive, pe care scria:

SALA CONFERINŢELOR

— Deschideţi încetişor uşa şi intraţi în vîrful picioarelor! îi sfătui el. Şi succes!

CAPITOLUL II

U N U

Într-o cameră destul de spaţioasă stăteau înghesuiţi în jurul unei mese lungi, o sumedenie de extraterestri. Unii arătau aproape ca şi oamenii, doar că erau mult mai înalţi sau mai scunzi. Alţii aveau o înfăţişare bizară. Aveau cîte patru ochi sau unul singur, nasuri ciudate, încît păreau chipuri de oameni reflectate în oglinzile strîmbe ale stabilimentului lui Piperonni. În tavan sclipeau cristalele unui lampadar în care ardeau o sumedenie de lumînări parfumate. Pe un perete era prinsă, în- tr-o ramă de jad verde, cu felurite inscripţii misterioase, o uriaşă oglindă neagră, în apele căreia se vedea o altă sală a unui club, cu extraterestri adunaţi în jurul unei mese şi cu o oglindă neagră în perete, în care oglindă se vedea o altă sală, cu alţi extraterestri şi cu altă oglindă neagră, şi aşa, la infinit.

Fulcanello era în fruntea mesei, cu peruca alb, pudrată, pe cap şi cu un trandafir roşu la reverul hainei. Lîngă el stătea răsturnat pe scaun, cu ochii în tavan şi bătînd darabana cu degetele în masă, chiar Luigi Piperonni, îmbrăcat cu halatul de frizer şi cu părul vîlvoi. Lîngă bărbier se afla un scaun liber, unde Wells fu poftit să ia loc de către Gepsy, care văzîndu-l că rămăsese ca înmărmurit în mijlocul sălii,

veni şi îl luă de mînă, conducîndu-l la locul său. Chiar pe scaunul de lîngă el se afla cocoţat motanul Alexis. Acesta se înţolise cu o vestă veche de a stăpînului său şi-şi pusese la gît un papion negru. Pe masă, în faţa sa, se aflau împrăştiate foile manuscrisului domnului Wells. Motanul vorbea cu patos, luînd din cînd în cînd cîte o foaie şi aruncîndu-şi grăbit privirile pe ea.

— Aşadar — perora motanul pe un ton extrem de afectat — Cicero, marele gînditor roman, spunea — şi pe drept cuvînt — că Socrate a adus filozofia din cer pe Pămînt.

Auzind cuvintele „gînditor roman", Piperonni păru că se trezeşte din apatia sa şi începu să arunce priviri triumfătoare în sală, comentînd:

— Da, da, Cicero era un gînditor roman... Străbunii mei, romanii...

— Linişte! zbieră motanul, scoţînd din buzunarul vestei un lornion cu ramă de aur şi, înfigîndu-şi-l în ochiul drept, îl fulgeră cu o privire necruţătoare pe bărbier.

Piperonni tuşi în sec şi, nervos, scoase din buzunar o pilă cu care începu să-şi facă unghiile.

— Aşadar, repetă Alexis, Cicero spunea că Socrate a adus filozofia din cer pe Pămînt. Pînă acum, s-a interpretat această frază doar la modul figurat. S-a înţeles prin aceasta că Socrate a adus mult bine omenirii, răspîndind filozofia prin polisuri şi case şi îndemnînd oamenii să mediteze asupra vieţii şi asupra moralei. Desigur, e o interpretare pe deplin justificată. Dar, aici e aici: vorbele lui Cicero trebuie să fie înţelese şi la propriu, nu numai la figurat. Aici e miezul interpretării noii filosofii socratice.

Wells, auzind vorbindu-se de „noua interpretare a filozofiei socratice”, crezu că motanul are să pomenească şi despre el şi de lucrarea sa „Socrate şi extratereştrii”. Se înroşi, foindu-se neliniştit pe scaun. Însă neruşinatul de motan vorbi mai departe, fără a-i pomeni defel numele:

— Cînd Cicero afirma că Socrate a adus filozofia din cer pe Pămînt, el spunea, fără să-şi dea seama, un mare adevăr. Căci filozofia socratică a fost, se pare, o filozofie de inspiraţie extraterestră...

În sală se produse rumoare. Oaspeţii începură să aplaude şi să fluiere, iar motanul, cu o lăbuţă apăsată pe inimă, se apucă să facă plecăciuni în dreapta şi în stînga.

— Bravo! Bravo! striga şi Piperonni care profitînd de acest prilej, sări în picioare şi, alergînd în jurul mesei, începu să împartă cărţi de vizită de jur-împrejur, spunînd:

— Cicero a fost un mare gînditor roman! Luaţi aminte că eu sînt Luigi Piperonni, bărbier-psiholog de înaltă sorginte romană...

Wells se aplecă spre domnul Fulcanello şi îl întrebă nedumerit:

— Dar oare cum înţeleg extraterestrii ce vorbeşte acest motan?

— A, era să uit, răspunse alchimistul, scoţînd din buzunar un lanţ de care atîrna o cutiuţă nichelată, de mărimea unei cutii de chibrituri, pe care erau înşirate butoane colorate.

Puse medalionul pe după gîtul domnului Wells, ex- plicîndu-i:

— E un translator universal. Toţi oaspeţii au cîte unul. Cu ajutorul lui poţi înţelege orice limbă din univers.

Wells constată, uimit, că dacă mai înainte îi auzise pe extraterestri ciripind fără să

priceapă nimic, acum distingea cu o mare claritate comentariile lor.

Cînd în sală se restabili ordinea, motanul Alexis continuă:

— Vocea interioară pe care o auzea Socrate este o dovadă concludentă că el primea mesaje telepatice de la un maestru din univers. Poate că acest maestru se afla pe o farfurie zburătoare ce staţiona pe o orbită în jurul Pămîntului; sau poate se afla pe o altă planetă, cine ştie? Cert e — după cum a mărturisit-o chiar Socrate — că acest „daimon” al său îl sfătuia adeseori.

În sală se porni un ropot de aplauze. Motanul, luînd o figură preocupată, scoase un ceas de aur din buzunarul vestei şi îl privi îndelung, apoi răsfiră foile din faţa sa. Fulcanello ceru din nou să se facă linişte. Alexis îşi netezi mustăţile; cu capul dat pe spate şi cu o lăbuţă înfiptă în vestă, porni o nouă tiradă:

— E drept, Socrate afirma că acest „daimon” al său îl sfătuia doar în momentele cînd era pe cale să facă un pas greşit. Dar, de unde putem şti noi ce îi spunea această voce misterioasă pe care pretindea el că o aude?

Aici făcu o pauză plină de efect; în sală era o linişte deplină. Piperonni, care părea acum absent la toate, tocmai îşi terminase de pilit unghiile de la mîna stîngă, şi se apucă de cele de la dreapta. Motanul îi aruncă o privire plină de dispreţ şi continuă:

— Fireşte, contemporanii săi ar fi rîs de el dacă Socrate ar fi mărturisit că „daimonul” său îi şopteşte la ureche chiar învăţăturile filozofice pe care el le răs- pîndea prin polis.

Şi, aruncînd o privire mîndră de jur-împrejurul mesei, motanul spuse răspicat:

— De unde putem şti noi dacă nu cumva filosofia socratică nu era decît un mod de a gîndi şi de a trăi al unei civilizaţii extraterestre cu care intrase el în contact telepatic? Căci concepţia socratică despre Bine, despre Fericire şi Virtute...

Însă aici motanul trebui să se întrerupă. Din oglinda neagră de pe perete începură să sară mai întîi nişte scîn- tei, apoi din apele ei emană o ceaţă verde, din care îşi făcură apariţia cîţiva extraterestri şi cîteva extraterestre..

— Nişte invitaţi întîrziaţi — zise Fulcanello — după care învîrti de trei ori o manivelă ce ieşea din tăblia mesei.

Sala conferinţelor se mai lungi puţin, ca şi masa la care stăteau invitaţii. Apărură ca din senin şi cîteva scaune şi noii sosiţi, plutind pe deasupra mesei, se duseră şi îşi luară locurile în primire. De ciudă că a fost întrerupt, motanul se înecă şi tuşi o bună bucată de vreme, ceea ce îl sili pe bărbier să se ridice şi să-i tragă cîţiva pumni după cap. Apoi, sub pretextul că a scăpat: nişte foi sub masă, se aplecă după ele şi moşmoni multă vreme acolo; i se vedea din cînd în cînd doar coada, ca o flacără verde deasupra scaunului său. Fulcanello, puţin intrigat, îl rugă să continue.

— Aş putea continua eu — şopti timid Wells. De fapt, motanul prezintă propriile mele idei.

De sub masă, Alexis se apucă însă imediat să-şi continue dizertaţia:

— Socrate înţelegea şi visa la înfrăţirea între toţi oamenii de pe Pămînt, după cum şi Galileo Galilei — în a cărui casă avem cinstea să ne aflăm — afirma că, într-un viitor apropiat umanitatea se va înfrăţi cu fiinţele din întregul univers!

— „Operaţiunea Socrate” va fi un prim pas — interveni Fulcanello.

Motanul îşi netezi mustăţile, se scărpină după o urechiuşă şi îndoindu-si coada sub forma semnului mirării, puse o întrebare retorică de mare efect, la care tot el răspunse, după o pauză:

— Şi care ar fi ştiinţa care ar putea racorda pe oameni cel mai bine între ei? Fireşte, Morala, adică Ştiinţa fericirii.

Fulcanello luă atunci cuvîntul:

— Aşadar, să explicăm acum oaspeţilor noştri în ce va consta „Operaţiunea Socrate". Unii din membrii expediţiei extraterestre venite din Annandya vor lua, prin intermediul artei subcuantice, care dă posibilităţi nelimitate, chipul anticului filozof Socrate. Şi, în postura lui Socrate, extraterestrii se vor plimba pe străzi şi vor intra în dialog cu oamenii.

— După părerea lui Socrate — interveni Wells — nu există un mijloc mai bun de a instrui, decît provocînd la discipoli reflexia. Noii Socraţi se vor plimba pe străzi şi vor reactualiza, în plin secol douăzeci, dialogurile socratice.

— Şi astfel Socraţii îi vor învăţa pe interlocutorii lor, indiferent de limba pe care o vorbesc, sau de rasa lor, că toţi oamenii au aceeaşi natură şi că binele unuia este şi binele altuia — îi luă vorba din gură motanul.

Fulcanello veni cu noi precizări:

— De fapt, „Operaţiunea Socrate" a fost inspirată de acea telegramă pe care a trimis-o Einstein, către toţi şefii de state, imediat după război, după teribilul coşmar al Hiroşimei.

Şi, scoţînd o foaie de hîrtie dactilografiată din buzunar, Fulcanello începu să citească textul telegramei lui Einstein:

— „LUMEA NOASTRĂ ESTE ÎN FAŢA UNEI CRIZE ÎNCĂ NEPREVĂZUTE DE CEI CE POSEDĂ PUTEREA DE A LUA NOILE DECIZII

PENTRU BINE SAU RĂU. PUTEREA DESLĂNŢUITĂ A ATOMULUI A SCHIMBAT TOTUL! NUMAI OBIŞNUINŢA NOASTRĂ DE A GÎNDI, MODUL NOSTRU OBIŞNUIT DE A GÎNDI NU L-A SCHIMBAT — ŞI IATĂ DE CE MERGEM SPRE O CATASTROFĂ FĂRĂ PRECEDENT. DESTINUL SPECIEI UMANE SE DECIDE ASTĂZI, AICI, ÎN ACEST MOMENT. TREBUIE ÎNTREPRINSĂ O CAMPANIE PENTRU A FACE CUNOSCUT OAMENILOR CA UN NOU MOD DE GÎNDIRE ESTE ABSOLUT ESENŢIAL DACĂ OMENIREA VREA SĂ SUPRAVIEŢUIASCĂ ŞI SĂ SE RIDICE LA NIVELE MAI ÎNALTE”.

Împături foaia şi o puse la loc în buzunar, după care conchise:

— Aşadar, „Operaţiunea Socrate” este, într-un fel, chiar acea campanie de a schimba modul de a gîndi al omenirii, la care visa Einstein. Ca om de ştiinţă, şi-a dat seama că progresul ştiinţei a luat-o cu mult înaintea progresului moral ai omenirii. Cîtă vreme vor fi războaie şi conflicte, cîtă vreme ştiinţa va fi folosită mai mult pentru noi arme — din ce în ce mai catastrofale — destinul Pămîntului va rămîne sub semnul întrebării!

În sală răsunară aplauze puternice.

Cînd se făcu din nou linişte, Piperonni nu mai rezistă şi, ridicîndu-se în picioare, luă şi el cuvîntul.

D O I

— Doamnelor şi domnilor, pămînteni şi extratereştri! începu bărbierul-psiholog, făcînd plecăciuni în dreapta şi în stînga. Sînt foarte încîntat să mă aflu aici, în mijlocul dumneavoastră! Mă numesc Luigi Piperonni şi sînt bărbier-psiholog de înaltă sorginte romană! Am un minunat stabiliment pe strada „Trei Sîmburi”.

Aici Pip se opri, se descheie la halat şi scoase din buzunarul de la spate al pantalonilor, o sticlă plată, pe care era lipită o etichetă zmeurie, cu inscripţia „Zamă de varză”. Destupă sticla şi bău. Apoi, o puse pe masă, în faţa sa, şi continuă:

— Ar trebui să vorbesc despre Socrate, dar mai întîi îmi veţi permite să spun cîte ceva despre un ilustru străbun al meu, Giordano Bruno. Nu ştiu dacă, de-a lungul istoriei, cazul Bruno a fost înţeles pe deplin. Bruno şi Socrate au cîteva lucruri comune în destinul lor, cîteva aspecte care frapează, prin asemănarea lor...

Pip îşi trecu o mînă cu degetele răşchirate prin părul său răvăşit, aruncă o privire spre tavan şi continuă:

— Bruno, ca şi Socrate, era convins că are o misiune sacră. Şi el credea că are misiunea de a reforma din punct de vedere spiritual societatea în care trăia. Bruno, ca şi Socrate, vorbea despre o inspiraţie cosmică a operei sale. Iată, mă gîndesc că şi Giordano Bruno a avut un contact, hm! telepatic, cu o civilizaţie extraterestră. Cum se spune, ideile zboară prin aer... dar de unde sînt ele trimise în zbor?

Participanţii la conferinţă aplaudară, iar motanul Alexis, plin de invidie, se strînse ghem pe scaunul său şi începu să toarcă.

— Aş mai putea vorbi — continuă Pip — despre marea pasiune pe care Bruno o avea pentru hermetismul egipetan. Vorbind în numele marelui Hermes Trismegistul, Bruno afirma că omul este „marele miracol” şi că descoperirea puterilor sale interioare l-ar putea transforma într-un zeu. Aici e aici! Bruno vorbea despre necesitatea descoperirii puterilor interioare ale omului, Socrate vorbea la rîndul său despre importanţa „Cunoaşterii

de sine”. Nu e mai mult decît evidentă asemănarea?

Motanul Alexis, profitînd de faptul că bărbierul perora cuprins de „eroici furrori”, puse laba pe sticla cu „zeama de varză” şi o bău cu poftă. Îi dădură lacrimile, strănută şi gemu:

— A naibii zeamă de varză. Te apucă „Gli eroici furrori” numai după o duşcă! Are pe puţin patruzeci de grade!

Extraterestrii care îl observaseră, începură să rîdă pe înfundate, iar Pip profită de moment pentru a povesti tuturor cît de viteji erau strămunii săi, romanii şi a atrage atenţia asupra faptului că vitejia lor se datora mai ales prin aceea că anticii eroi mîncau multă varză, care conţine arsenic şi acesta le întărea voinţa. Apoi îi smulse motanului sticla din labă, vru să bea, dar se răs- gîndi şi o puse iar în faţa sa, pe masă. Atunci unul dintre invitaţi îndreptă spre bărbier un mic aparat, din care ţîşni o rază verde, care îl atinse drept în mijlocul frunţii. Pip scoase un urlet, fiind zguduit de un soi de şoc electric.

— Ai! Ai! Ai! Dar ce-a mai fost şi asta?

— Un cadou de pe planeta Xinius! Şi aceasta pentru că ne eşti foarte simpatic!

— Mulţumesc, făcu nedumerit Pip. Cum, pe planeta Xinius se dăruiesc şocuri electrice? Vreau să spun un şoc „politicos” cu raze?

— Nu e vorba de rază, ci de efectele razei. Dar, te rugăm să continui discursul. Este cît se poate de interesant!

Piperonni aruncă o privire triumfătoare spre motan, care acum avea o figură melancolică de beţivan şi sughiţa încetişor.

— Bruno, reluă el, credea deci că oamenii trebuie să-şi descopere puterile lor interioare. Socrate afirma că e necesar să ne cunoaştem pe noi înşine. Domnul Wells,

în lucrarea sa „Socrate şi extratereştrii” crede că Socrate pune accent pe necesitatea ca oamenii să devină cît mai raţionali. Dar eu unul cred că, atît Socrate, cît şi Bruno se gîndeau mai ales la voinţă. Cheia, domnii mei, se află în voinţa umană. Hermes Trismegistul este considerat patronul magicienilor şi alchimiştilor. Dar ce este magia? Este o ştiinţă, o ştiinţă care operează cu un tip de energii mai puţin cunoscute oamenilor de azi.

Şi Pip aruncă iar o privire spre sticlă; probabil că îi era poftă să bea. Dar totodată se ferea să se întrerupă, spre a nu-şi pierde firul gîndurilor.

— Magia este o ştiinţă, domnii mei. Este ştiinţa de a produce schimbări ce au drept cauză propria voinţă! Eu, domnii mei, mă ocup mult de problema voinţei şi studiez din acest punct de vedere bărbiile clienţilor mei. Chiar am scris un tratat, în care…

Aici bărbierul se opri, neputîndu-se abţine să nu arunce încă o privire plină de jind spre sticla cu zeamă de varză. Însă atunci se întîmplă ceva foarte neaşteptat şi nostim. Dopul sticlei sări, pocnind asemeni unui dop de la o sticlă de şampanie, lovindu-l pe motan drept peste bot. Apoi sticla se ridică singură în aer şi pluti lin pînă în dreptul feţei bărbierului, aşezîndu-i-se încet cu gîtul pe buze. Pip nu avu încotro şi începu să bea, cu înghiţituri mari. Cînd nu mai rămase nici un strop, sticla se desprinse singură de buzele lui şi se aşeză, binişor, pe masă. Pip se şterse cu mîneca halatului la gură şi aruncă priviri nedumerite de jur-împrejur; oaspeţii extratereştri rîdeau în hohote.

Cu o figură năucă, Pip continua să se uite cînd spre sticlă, cînd spre cei din jurul său, căci nu înţelegea ce se întîmplă şi, mai

ales, care era pricina acelei ilarităţi generale.

— Nu te speria, îi explică acelaşi extraterestru care mai înainte îşi îndreptase aparatul din care ţîşnise raza verde spre el. Nu vorbeai tu de voinţă, de magie şi de alte lucruri la fel de interesante? Şi-apoi, nu îţi era sete şi voiai să bei? Sticla s-a supus voinţei tale. Iată ce efect are raza verde. Îţi place cadoul meu?

Piperonni rămase o clipă descumpănit, privind în gol, apoi cînd înţelese ce i se întîmplase, anume că raza verde îl dotase cu puterea miraculoasă a levitaţiei — sau cam aşa ceva — sau poate devenise un magician — începu să ţopăie, ca un copil, apucîndu-se cu mîinile de cap:

— Ai! Ai! Ai! Ce frumos! Acum am să dau lovitura! Am să bărbieresc clienţii fără să ating briciul şi pămătuful! Am să fac briciul să se mişte singur! Ai! Ai! Ai!

Motanul Alexis se foi nemulţumit pe scaun. Wells se minuna şi o privea ca vrăjit pe Yoko, care de cîteva ori se uitase înspre el, dar fără a părea că îl recunoatşe, ceea ce îl supăra foarte mult.

Cînd se mai linişti, Pip continuă astfel:

— Dar, despre ce vorbeam? A! Bruno! Socrate! Iată deci cum ar mai putea fi înţeles îndemnul socratic „Cunoaşte-te pe tine însuţi”. Stăpînindu-şi propriul suflet, omul ar putea deveni stăpînul întregului univers. Atunci cînd sufletul e pur, cînd e curat ca o oglindă perfectă, în el se oglindeşte „sufletul lumii”, cu care omul intră în contact, căpătînd energii şi puteri nebănuite. Aceasta este versiunea lui Bruno. De fapt, pe uşa stabilimentului meu am scris o maximă care...

Aici Pip se întrerupse din nou şi, scoţînd un teanc de cărţi de vizită din buzunar,

începu iar să le împartă în dreapta şi în stînga, spunînd:

— Nu uitaţi! Mă numesc Luigi Piperonni şi am un minunat stabiliment pe strada Trei Sîmburi. Stabilimentul meu se numeşte „Gli Eroici Furorri" şi este unic în galaxie! Iar eu, de asemenea, ca bărbier-psiholog-ma- gician de înaltă sorginte romană, sînt poate un exemplar unic în galaxie!

Auzind noua sa denumire, „bărbier-psiholog-magician", cu care Pip se tot făIea, motanul pufni nervos şi îşi înfipse ghearele în tapiseria de catifea a scaunului, pe care avea probabil chef s-o sfîşie.

Fulcanello restabili ordinea şi Pip continuă:

— Ca psiholog ce sînt, m-am ocupat foarte mult de cazul Bruno. Şi mai pot spune cu deplină convingere că de fapt Bruno suferea de o depresiune nervoasă. Aceasta este o formă tipică de manifestare a „Omului Drept", care şi-a depăşit net contemporanii prin viziunea sa asupra destinului uman.

În sală se făcu acum o linişte deplină. Toţi îl ascultau plini de atenţie.

— Unii contemporani îl învinuiau pe Bruno că suferea de paranoia. Dar aceasta este, fireşte, o exagerare. Depresiunea aceasta nervoasă eu o pun pe seama con-tactului acestor persoane, căci au mai fost multe cazuri de apariţii ale Omului Drept în decursul istoriei omenirii, deci contactului acestor persoane, fie el şi telepatic, cu fiinţe aparţinînd unor civilizaţii extraterestre.

Şi, întinzîndu-şi braţele înainte, Pip întrebă plin de patos:

— Cum s-ar putea altfel interpreta convingerea lui Socrate — şi a lui Bruno — că ar avea o misiune divină?

Se opri, spre a-şi mai trage sufletul. Probabil că se gîndea să-şi pieptene niţel chica. Pieptenele îi ieşi singur, uşurel, din buzunarul de la piept al halatului şi, înfigîndu-se în părul său cîrlionţat, încîlcit, începu să facă mişcări bruşte. După care, pieptenele zbură lent înapoi în buzunarul halatului.

— Asta zic şi eu tehnică! şopti fericit bărbierul. Apoi îşi drese vocea şi continuă:

— După cum spuneam şi mai înainte, există unele asemănări frapante în destinul unor oameni aleşi, ca purtători de cuvînt ai unor înalte idealuri; oameni care au fost mesagerii unor civilizaţii extreterestre. Socrate a băut cupa de otravă... Iar Bruno, bietul Giordano Bruno, a fost torturat şi ars pe rug de către inchiziţie.

Şi, dintr-o dată, Pip începu să plîngă. O batistă ieşi singură din buzunarul halatului şi îi uscă ochii.

— Cum? Cum aţi spus? se interesă un extraterestru mărunţel, cu un ochi în frunte şi nasul ca o trompă, atît de lung că îl înfăşurase ca pe un fular în jurul gîtului. Ce e aceea „inchiziţie”, „tortură” şi „ardere pe rug”?

— Da, da! Ce e aceea „tortură”, „inchiziţie” şi „ardere pe rug”? intervenirăşi alţi extraterestri.

Aici Fulcanello se crezu dator să intervină:

— Dragă Pip, foarte mulţi dintre extratereştrii aflaţi acum în sală vin din alte civilizaţii ale universului, unde nu există nici o formă de violenţă. Trebuie să le explicăm ce e cu inchiziţia...

Wells asculta plin de interes, cînd motanul Alexis îl înghionti cu lăbuţa şi îi

înmînă un bileţel care ajunsese la el din mînă în mînă.

Erau cîteva rînduri scrise de Yoko:

„Te aştept în camera Regală, din Marea Piramidă. E vorba de ceva foarte important.

Într-adevăr, scaunul pe care stătuse pînă atunci Yoko era gol.

„Trag o fugă în mod subcuantic, pînă în Egipt, şi apoi mă reîntorc — îşi spuse el. Sper ca domnul Fulcanello să nu se supere prea mult. Dar de vreme ce este vorba de ceva foarte important...".

Şi Wells întinse mîinile, gîndindu-se că vede în faţa ochilor Camera Regală din Marea Piramidă, aşa cum o ştia din cărţi.

T R E I

În clipa următoare, Wells se pomeni într-un gang întunecos; aerul clocotea, era înăbuşitor. Cîţiva lilieci trecură în zbor, lovindu-i faţa. „N-am nimerit în Camera Regală, ci într-un culoar. Cum o să mă descurc? Şi n-am nici o lanternă cu mine!" — fură primele lui gînduri.

Era întuneric beznă şi, chiar dacă era un cetăţean subcuantic, simţi că îl cuprinde frica. Întinse mîinile înainte, gîndindu-se la strada Trei Sîmburi; ar fi vrut să se întoarcă acasă să ia o lanternă. Însă, din păcate, rămase locului. Îl apucase, se vede treaba, afurisita de intermitenţă!

Se aşeză deci jos, sprijinindu-se cu spatele de perete şi ascultă cu răsuflarea tăiată liniştea deplină, covîrşi- toare, întreruptă din cînd în cînd de zgomote îndepărtate.

Dintr-o dată îi veniră în minte fel de fel de istorii despre fiinţe stranii care ar bîntui piramida în toiul nopţii. Oare afară era noapte sau zi? Îşi aminti poveşti în-

fricoşătoare despre spirite trezite la viaţă, despre făpturile malefice în paza cărora s-ar afla marile taine ale piramidelor, despre marii preoţi ai acestor piramide care ar păzi comorile ascunse. Înainte se amuza pe seama unor asemenea scorneli, ba chiar se folosise de cîteva din ele pentru a face reclamă la o băutură produsă de

firma Housebill. Coniacul „Blestemul Faraonului” era creaţia sa. Chiar el propusese această denumire pompoasă produsului respectiv! Însă acum toate acestea nu-l mai amuzau de fel! „Superstiţii!” strigă el, mai mult ca să-şi dea curaj, iar cuvintele sale se amplificară la nesfîrşit sub bolţile enorme de piatră, făcîndu-l să încremenească de groază. Un ecou grotesc păru a zgudui măruntaiele uriaşului colos de piatră. Pe urmă se făcu din nou linişte. Wells asculta încordat, gata să prindă cel mai mic zgomot. Se auzea foşnetul aripilor de lilieci şi, de asemenea, cineva părea că se apropie cu paşi de felină. Se ridică şi începu să meargă pe dibuite pe lîngă pereţii reci. Simţea că nu mai poate sta acolo nemişcat. Trebuia să caute o cale de ieşire. Sau poate avea să dea, din întîmplare, chiar peste Camera Regală! Poate avea noroc şi o întîlnea pe Yoko!...

Rătăci aşa o bună bucată de vreme cînd, ostenit, vru să se aşeze jos. Simţi o răsuflare fierbinte în ceafă şi două mîini cu degete reci ca de gheaţă îi acoperiră ochii.

— Ghici, cine e? se auzi o voce hîrîită, de beţiv.

— Ramses al II-lea! răspunse prompt Wells, deşi simţea că leşină de spaimă.

Dar, probabil, fiind cetăţean subcuantic, umorul nu-l părăsea nici în clipele grele, deoarece un gînd năstruşnic îl făcu să zîmbească: „Multe am am făcut în viaţa mea, numai Baba-Oarba în piramidă nu am jucat!”

— N-ai ghicit! zise celălalt. Sînt paznicul piramidei.

Şi, luîndu-şi mîinile de pe ochii lui Wells, adăugă:

— Cum naiba te-ai rătăcit pe aici? Trebuie să încui porţile piramidei, aşa că am să te conduc afară!

— Dar eu nu vreau să ies.

— Cum? strigă uluit paznicul. Bine, dar nu ştii? Nimeni nu are voie să rămînă noaptea în piramidă. Această îndrăzneală se plăteşte scump!

— Prostii!

— Ascultă-mă, eu sînt bătrîn; de o viaţă întreagă stau pe lîngă piramidă. N-ai auzit vorbindu-se despre „blestemul faraonului”? Cel ce îndrăzneşte să rămînă noaptea în piramidă după apusul soarelui, are de înfruntat blestemul faraonului! Mulţi s-au dat viteji şi au rămas peste noapte, iar dimineaţa i-am găsit nebuni sau morţi. Cred că muriseră de frică...

— Nu există decît un singur „Blestem al Faraonului”, şi acesta este un coniac excelent, produs de firma Housebill!

— Că bine zici! hohoti celălalt. Ei, dacă tot vrei să rămîi, cumpără acest chilipir de la mine! E un unicat!

Şi paznicul scoase din buzunarul pantalonilor, o cupă.

— Ţi-o las ieftin, o sută de dolari, deşi e nepreţuită. E chiar cupa din care a băut Socrate otrava!

Wells cercetă cupa, oarecum neîncrezător. Paznicul ridică lampa deasupra capului şi adăugă:

— E o ocazie rară, ascultă-mă! N-o pierde!

— De unde ai cupa asta?

— De la un urmaş de-al lui Socrate. Cyr Cyrilloni... de fapt el e în acelaşi timp şi un străbun de-al lui Socrate. E un înţelept din Atlantida, care deţine un ceas de viaţă lungă. Şi-n această viaţă lungă a făcut multe meserii! Ha! Ha! A fost şi faraon. Dar asta, după ce s-a scufundat Atlantida.

Acum păzeşte camerele secrete din Marea Piramidă...

Bătrînul paznic avea chef de vorbă. Wells cercetă cu atenţie faţa celuilalt, întrebîndu-se dacă omul nu o fi cumva nebun ori beat. „Formidabil — îşi zise el. Cum seamănă individul cu domnul Cyrillonni, patronul cafenelei „Două Mumii" de pe strada Trei Sîmburi! Numai că în timp ce Cyr are cam optzeci de ani, acesta pare să aibă... cît să aibă? Cred că e trecut de o sută! Cu părul lung, alb, vîlvoi... Şi cu nasul lui roşu, de beţiv! Stranie asemănare!"

Scoase o sută de dolari şi o îndesă în buzunarul individului. „Probabil asta e plata, ca să mă lase să stau peste noapte în piramidă" — conchise el.

Paznicul îi lăsă cupa şi lampa şi se îndepărtă, lălăind. Silueta sa se pierdu în întunecimea coridorului; Wells auzi multă vreme glasul său de beţiv, îndepărtîndu-se, şi se miră cum de se putea descurca pe întuneric. Curînd după aceea în depărtare vuiră porţile grele ale piramidei, pe care paznicul le încuia pentru noapte.

P A T R U

Wells îşi îndesă cupa în buzunar şi, cu lampa în mînă, o porni în direcţia opusă celei în care plecase paznicul.

Rătăci multă vreme, pînă ce ajunse la capătul unui coridor ce da într-o încăpere largă, în care se aflau fel de fel de minunăţii.

În mijloc, se găsea un sarcofag desfăcut. Aerul era şi aici fierbinte, dar înmiresmat parcă de esenţe tari. Wells ridică lampa şi privi atent de jur-împrejur. În dreapta se afla imensă, maiestuoasă, statuia zeului-şacal Anubis, cioplită în alabastru. Pe piedestalul înalt, Anubis sta într-o atitudine plină de măreţie, cu capul sus şi urechile ridicate, parcă ascultînd cu atenţie ceva. Se mai aflau acolo cufere şi podoabe, flacoane cu parfumuri rare, care emanau acel miros ameţitor, vase de alabastru pline cu bijuterii de aur, mai multe litiere şi un tron de aur. Într-un colţ se afla un cufăr enorm care era păzit de două statui reprezentînd doi străjeri îmbrăcaţi cu şorţuri de aur, încălţaţi cu sandale de aur şi ţinînd în mîini vergeaua şi caducelul, simbolul regalităţii. Păşind cu grijă, Wells se apropie de cufăr şi rupse sigiliul. Înăuntru, învelite într-un linţoliu brodat cu fire de aur, pe jumătate putrezit, se aflau o sumedenie de sticle cu coniac, pe a căror etichete scria: „CONIAC — BLESTEMUL FARAONULUI”.

— Ei, poftim! exclamă, surprins, Wells.

Găsi în ladă şi un tirbuşon cu care desfăcu dopul unei sticle şi trase o înghiţitură. Apoi se întinse în sarcofag, punîndu-şi lampa, sticla cu lichid chihlimbariu şi cupa la cap.

„Ei, drăcie! îşi spuse el. Se vede că au fost pe aici drăguţii de extraterestri. Sebastian parcă îmi spunea că unii au misiunea de a căuta nu ştiu ce în camerele secrete din Marea Piramidă. De aceea şi-au făcut aici o provizie de băutură, să vină să mai tragă cîte o duşcă, din cînd în cînd...”.

Ascultă cu atenţie, dar liniştea era deplină. Dintr-o dată, flacăra lămpii pîlpîi, semn că avea să se stingă în curînd. Pe pereţi se iviră dansînd umbre înfricoşătoare. Apoi, brusc, flacăra lămpii fu mistuită de o pală de vînt rece. Începură să se audă foşnete şi chicoteli. Umbre nedesluşite, spectre fosforescente care-şi schimbau necontenit forma ţîşniră din beznă, dîndu-i tîrcoale. Ochi uriaşi, bulbucaţi, dansau în întuneric, privindu-l ţintă şi parcă hipnotizîndu-l. Wells întinse mîna care-i cam tremura, dibui cupa în care tocmai îşi turnase coniac, şi o bău pînă la fund.

Corpuri gelatinoase, cu forme de hipopotami îşi apropiau feţele de el. O făptură cu un cap uriaş de cocoş, ce alerga pe două mîini de om însîngerate se repezi la el şi îl ciupi de genunchi. Şi atunci, nu se ştie din ce pricină, îi veniră în minte ultimele vorbe ale lui Socrate: „Să jertfiţi un cocoş lui Asclepios!”

Aerul se făcu insuportabil, cînd frigea, cînd părea de gheaţă. Un corp rotitor, fosforescent şi spiralat, cu cap uriaş de broscoi se învîrtea acum în jurul sarcofagului. Două mîini transparente, bătînd în mov, îi smulseră cupa făcînd-o să plutească în aer.

Apoi ciudatele arătări făcură cerc în jurul sarcofagului şi începură să chiuie şi să behăie. La început a fost un vacarm îngrozitor, dar mai apoi Wells desluşi clar textul unei reclame, scrisă chiar de el însuşi pentru coniacul produs de firma Housebill: „BEŢI CU ÎNCREDERE CONIACUL ***BLESTEMUL FARAONULUI!*** CONIACUL ***BLESTEMUL FARAONULUI*** VĂ FACE ENERGICI ŞI PLINI DE CURAJ! NIMIC NU MAI ESTE IMPOSIBIL PENTRU CINE BEA UN PĂHĂREL DIN ***BLESTEMUL FARAONULUI!”***

„Nu cumva aceştia sînt colegii lui Sebastien, care se distrează pe seama mea cu nişte drăgălaşe de glume subcuantice?” se întrebă el.

Brusc, nălucile dispărură. Cupa căzu rostogolindu-se pe podele. Din ea începu să iasă un fum verzui, care se ridica şerpuind. O mînă transparentă scăpără un chibrit de tălpile pantofilor lui Wells, şi reaprinse lampa. Treptat, din fumul verzui se întrupă un om.

C I N C I

Acel om nu era altul decît Fulcanello, care pocni o dată din degete şi făpturile de coşmar dispărură. În jurul sarcofagului în care zăcea Wells apăru un grup de fiinţe cu chipuri de înţelepţi, îmbrăcaţi în alb. Fulcanello îi zîmbi şi îi spuse:

— Cei pe care-i vezi în jurul tău sînt parte din membrii unei societăţi secrete intergalactice. Oameni de ştiinţă. Noi păzim cu străşnicie comorile ştiinţei noastre. Dar tu vei face parte dintre noi. Cu ajutorul becului şi andrelelor, vei putea lua oricînd contact cu oricare dintre ei, pentru a te sfătui. Îţi voi înmîna cheia de la laboratorul din Mexic, şi manuscrisul adus de Sebastien. Caută să faci, din cele ce vei afla, lucruri utile oamenilor. Dar va trebui să păstrezi pentru mult timp, cu străşnicie, secretul ştiinţei tale. Sub pedeapsa cu moartea. Omenirea e încă un adolescent imprevizibil.

Şi Fulcanello îi arătă cheia laboratorului din Mexic şi manuscrisul.

— E timpul să mergem în Mexic — îi mai spuse el. Îţi voi arăta cum se foloseşte bariera magnetică a vilei- laborator...

Şi atunci Wells întinse braţele înainte şi se gîndi la vila-laborator din Mexic.

Din fericire, intermitenţa îi trecuse şi în clipa următoare se afla în laboratorul vilei, împreună cu Fulcanello. Singurul lucru care-l supăra era faptul că nu reuşise să se întîlnească cu Yoko.

PARTEA A TREIA

U N U

Pe strada Trei Sîmburi era o linişte deplină. Sergentul Petercott îşi plimba barba sa neagră şi deasă printre umbrele suspecte lăsate de copaci şi de clădiri. Ca de obicei, se oprea sub cîte un felinar şi, în lumina gălbuie a acestuia, studia faimoasa revistă „Cine n-are mintea bleagă, rebusurile le dezleagă”. Iar cînd ajungea în faţa casei în care locuia cetăţeanul Wells, privea încruntat ferestrele întunecate, bombănind în barbă: „Suspect” — şapte litere. De fapt, după părerea sergentului Petercott, nu numai cetăţeanul trisîmburist Wells era suspect. Situaţia, în general, era foarte suspectă. „Aspecte suspecte” existau nu numai pe strada Trei Sîmburi, ci şi în oraşul întreg, în întreaga ţară, ba chiar pe întreaga planetă. Şi toate aceste „aspecte suspecte” — lucru deosebit de semnificativ pentru domnia sa — începuseră să-l pună pe gînduri cam de o lună şi ceva de cînd cetăţeanul Wells dispăruse de acasă în mod cu totul şi cu totul misterios. De atunci lumea prinse a fi bîntuită de cîţiva extraterestri, fără acte de identitate, care se dădeau fie drept manechine subcuantice, angajate de firma Housebill (evident, firma la care lucra Wells), fie drept profesori de filozofie, aceşti indivizi care umblau desculţi, în chitoane albe şi se recomandau cu numele

de Socrate, şi care dăscăleau cetăţenii! Şi culmea culmilor, în toată această afacere deosebit de suspectă era implicat şi un extraterestru în pijama, şi el fără acte de identitate!

Sergentul Petercott era convins că se afla în faţa unei enigme poliţiste de dimensiuni mondiale — dacă nu chiar cosmice — cheia dezlegării acestei enigme aflîndu-se numai în mîinile lui. Nu locuia pe strada Trei

Sîmburi bărbierul-psiholog Luigi Piperonni, cel care chema extratereştrii cîntînd un descîntec suspect la fierăstrău? Nu locuia pe strada Trei Sîmburi cetăţeanul Wells, care-i povestise despre un cumnat de-al lui, dispărut în pijama, în univers?

Pe de altă parte, şi bărbierul-psiholog Piperonni bănuia existenţa unei legături între misterioasele evenimente şi domnul Wells. Pip visase într-o noapte că fusese invitat împreună cu motanul Alexis la Clubul Inter- galactic de la Florenţa! Îl văzuse acolo pe Wells şi ascultase dizertaţii despre acel plan al extraterestrilor numit „Operaţiunea Socrate” — care urmărea schimbarea modului de a gîndi al pămîntenilor. Pămîntenii trebuiau să se înfrăţească, să renunţe la războaie şi violenţă, pentru ca ştiinţa să poată face noi paşi înainte. Dar, oare, nu era Wells însuşi, un eminent om de ştiinţă?

Aşadar, acolo unde sergentul vedea o enigmă poliţistă la scară planetară, implicînd perspectiva unui cutremurător război al lumilor, bărbierul întrevedea doar un misterios, dar cu totul paşnic contact între o civilizaţie extraterestră şi locuitorii planetei Terra. În esenţă însă, chestiunea rămînea pentru amîndoi confuză şi imposibil de elucidat.

D O I

Într-o noapte, pe la sfîrşitul lui august, Piperonni sta pe acoperişul stabilimentului său şi interpreta la fierăstrău descîntecul pentru chemat farfuriile zburătoare. Cînd obosi, se lungi pe spate şi începu să mediteze, cu ochii la stele. „Ah, Rosa!” oftă el.

Acum Piperonni avea mult mai multe speranţe ca Vandermeer să accepte să-i

dea fata de soţie. Deoarece, în ultima lună, el începuse să se îmbogăţească în mod miraculos. Banii curgeau gîrlă în seiful din biroul stabilimentului său. Şi, întrucît cei trei ucenici ai săi nu mai puteau face faţă clientelei, mai angajase încă şase. În ceea ce priveşte această neaşteptată îmbogăţire a sa, el spunea tuturor, ridicînd ochii spre cer:

— Aici e mîna extraterestrilor! Probabil că descîntecul meu pentru chemat farfuriile zburătoare a fost auzit de către cine trebuie! Să vedeţi, fraţilor, în curînd o să fiu luat pe un OZN şi drăguţii de extraterestri au să mă scape de cocoaşă!

T R E I

La drept vorbind, nu extraterestrii determinaseră îmbogăţirea lui Luigi Piperonni, ci interesul crescînd al opiniei publice faţă de farfuriile zburătoare şi civilizaţiile de pe alte planete. Interes declanşat şi de faptul că firma Housebill angajase o trupă de extraterestri să facă reclamă produselor sale. Ca un bun psiholog ce era, Piperonni aranjase să apară la televiziune, unde istorisise în faţa a milioane de telespectatori uimiţi, cum vopsise el cîinii şi pisicile de pe strada Trei Sîmburi, pentru a atrage atenţia extraterestrilor de pe farfuriile zburătoare. Ca urmare, mai spusese el, motanul Alexis al cetăţeanului trisîmburist A. N. Wells fusese luat pe un OZN şi studiat. I-au dat o pilulă, iar motanul a început să vorbească! Şi, anume, ce le-a spus? Că ei, extra-terestrii, ar putea cîştiga bani buni, făcînd reclamă firmei Housebill. Firmă la care lucra stăpînul său, care scria, de altfel nişte texte de reclamă pline de fantezie.

Şi, în timp ce bărbierul-psiholog spunea toate acestea, motanul Alexis, care era şi el de faţă, în studioul de unde se transmitea emisiunea „Extraterestrii printre noi”, zîmbea enigmatic, tolănit într-un fotoliu şi mîngîindu-şi mulţumit blăniţa verde cu una din lăbuţe. Cînd fu rugat să ia cuvîntul, spre delectarea urechilor telespectatorilor, motanul rosti următoarele:

— Pămînteni şi pămîntence! Doriţi să aveţi o întîl- nire de gradul trei? Doriţi să fiţi luaţi pe o farfurie zburătoare şi plimbaţi prin cosmos? Doriţi ca pisica sau cîinele dumneavoastră să fie luaţi pe un OZN şi acolo să fie înzestraţi cu darul vorbirii? Pentru aceasta nu trebuie decît să atrageţi atenţia farfuriilor zburătoare, vopsindu-vă cîinii şi pisicile! Firma Piperonni vă stă la dispoziţie!

În timp ce pe ecranele televizoarelor era înfăţişat magnificul său stabiliment de pe strada Trei Sîmburi, Piperonni adăugă plin de patos:

— Bărbierul-psiholog Luigi Piperonni vopseşte excelent blăniţa cîinelui sau a pisicii dumneavoastră. Vizitaţi cu încredere stabilimentul său „Gli Eroici Furrori” de pe strada Trei Sîmburi! Doamnele îşi pot vopsi părul în aceeaşi nuanţă cu blana cîinelui sau a pisicii! Vă mai putem oferi, de asemenea, la preţ convenabil, o hartă a principalelor locuri unde aveţi mari şanse de a întîlni farfurii zburătoare!

Succesul a fost fulgerător! Peste noapte, toţi cetăţenii se pomeniră dornici să se plimbe cu farfuriile zburătoare, sau să aibă, pe lîngă casă, cîte un animal vorbitor. Stabilimentul „Gli Eroici Furrori” începu să fie asaltat de clienţi. În numai cîteva săptămîni, Pip reuşi să strîngă bani frumoşi şi să-şi realizeze visul de o viaţă. Mai angajă şase ucenici, renunţă să mai lucreze

ca bărbier şi trecu la ocupaţii strict intelectuale. Înfiinţă revista wQuarq-Squarq” a cărei redacţie şi tipografie erau instalate în două din încăperile stabilimentului său. Angaja cîţiva tipografi şi numai doi redactori, socotind că el însuşi face cît şase, aşa că de alţii nu mai avea nevoie. De altfel, deţinea o sumedenie de materiale, adunate cu migală, din relatările clienţilor săi care fuseseră martori la întîlniri de gradul trei. Primul număr al revistei făcuse mare vîlvă. Pip primise un vagon de scrisori de la cititori, scrisori cu care îşi tapetase pereţii redacţiei. Partea rea o constituia faptul că pe Rosa o cuprinsese gelozia, văzînd cîte cucoane se vîntură pe la stabilimentul logodnicului ei şi cîte îi scriu scrisori. Scenele de gelozie nu luară sfîrşit decît după ce Rosa îi smulse lui Pip promisiunea că el o să stea, aproape toată ziua, la o masă în localul „Triunghiul Bermudelor”. Local situat, după cum ştim, vizavi de lăptăria „Deliciile Căii Lactee”, astfel încît Rosa putea să-l aibă mereu sub ochi, pentru a fi sigură că nu o să i-l cucerească nici o clientă — vreo damă cu căţel — sau că nu are să fie răpit, doamne fereşte, de o extraterestră!

Iată deci pentru ce Pip sta mai toată ziua singur, la o masă de la „prova”, redactîndu-şi articolele sau corec- tîndu-le pe cele pe care i le aduceau acolo redactorii săi. Avea o putere foarte mare de concentrare, astfel că putea face abstracţie de zgomotul din jur; nu părăsea masa decît în cazul cînd începeau să-i zboare pene în jur, adică atunci cînd clienţii începeau să facă scandal. Iar noaptea, după ce dormea pînă pe la orele trei, se urca pe acoperiş şi cînta neobosit, la fierăstrău, descîntecul pentru chemat farfuriile zburătoare.

Pip era sigur că, de vreme ce extraterestrii îl ajutaseră să se îmbogăţească, îl vor ajuta şi să scape de cocoaşă. Dar iată că, în loc de mult aşteptata farfurie zburătoare, pe deasupra casei sale trecu în zbor o... motocicletă cu ataş. Aceasta pluti o vreme silenţios în jurul casei sale şi apoi dispăru într-un nor.

— Băieţi! Aici sînt! Eu sînt, Luigi Piperonni, bărbierul-psiholog de înaltă sorginte romană! Strănepotul lui Giordano Bruno! zbieră el, înălţînd implorător braţele spre cer.

Dar motocicleta zburătoare nu mai reapăru. „Extraordinar! îşi zise Pip. Acum extraterestrii circulă prin cosmos cu motociclete zburătoare!”

Se lungi din nou pe acoperiş, şi rămase în aşteptare. Dar pînă la urmă adormi.

...În acest timp, sergentul Petercott îşi făcea ca de obicei rondul de noapte. Numai că, în acea noapte el se oprise sub un felinar şi răsfoia — nu faimoasa revistă „Cine n-are mintea bleagă, rebusurile le dezleagă”, ci revista bărbierului-psiholog. Pip avusese grijă să introducă în paginile revistei sale şi careuri de cuvinte încrucişate, avînd tematici adaptate, fireşte, specificului revistei. Cum Petercott se poticnise în dezlegarea unui cinci vertical, se apucase să citească o serie de articole care relatau despre nişte evenimente cu care, după opinia sa, trebuia neapărat să fie la curent un viitor detectiv universal.

De pildă, un prim articol care-i atrase atenţia a fost următorul:

„LA CAFENEAUA PROCOPE S-A DAT SEMNALUL DE ÎNCEPERE A OPERAŢIUNII SOCRATICE”

Luigi Piperonni, patronul şi redactorul şef al revistei „Quarq-

Squarq”, îşi salută cititorii cu ocazia acestui prim număr! El are marea plăcere de a anunţa un eveniment epocal, un eveniment extraordinar al secolului XX şi de a sublinia faptul că acest eveniment a avut loc la celebra cafenea Procope, din Paris!

„Cafeneaua Procope” a fost înfiinţată în 1694, de către un brav cetăţean de sorginte romană, pe nume Francesco Procopio del Coltelli, un sicilian venit din Palermo şi care, mai tîrziu, şi-a schimbat numele în François Procope Couteau.

„Procope” a avut un enorm succes. Cafeneaua lui a devenit, după cum anunţă un text scris pe o plăcuţă de marmură, lîngă uşa de la intrare:

„CAFENEAUA CEA MAI VECHE ŞI CEA MAI CELEBRĂ A LITERATURII ŞI FILOZOFIEI DIN SECOLELE XVIII—XIX”.

La „Procope” s-a întrunit mereu elita intelectuală. Aici au venit personalităţi de seamă, literare, artistice şi politice. Pentru cei interesaţi de OZN-uri şi extraterestri, adaug că aici, la „Procope” venea şi domnul Fontenelle, cel care a scris în 1686 „Conversaţie despre pluralitatea lumilor”.

Unii istorici sînt de părere că semnalul de începere a atacului contra Palatului Tuilerrie, în 1792, a pornit tot de la această cafenea. Şi iată că, în secolul XX, acum două săptămîni, adică la data de 1 iulie a acestui an, de la una din mesele acestei cafenele s-a dat semnalul începerii „Operaţiunii Socrate”!

Mai corect spus, în celebra cafenea „Procope” a intrat anticul filozof Socrate sau — credem noi — o fiinţă

extraterestră care a luat chipul lui. Asupra identităţii Socraţilor vom reveni în articolele din numerele viitoare. Aşezîndu-se la o masă, înţeleptul a început să converseze cu un client despre problema Binelui şi despre cunoaşterea de sine.

Începînd de la acea dată, străzile marilor metropole ale Pămîntului au început să fie cutreierate de zeci de Socraţi care, în spiritul tradiţiei lăsate de anticul gînditor, abordează cetăţenii, purtînd cu ei dialoguri pline de miez. De altfel, se pot lesne recunoaşte în replicile Socraţilor moderni replicile anticului Socrate, aşa cum au fost ele redate de Platon sau Xenofon.

În următoarele numere ale revistei noastre, vom publica cele mai interesante dialoguri purtate de Socraţi şi discipolii lor moderni, aşa cum ne vor fi relatate de către corespondenţii noştri”.

— Ia te uită ce minunăţii s-au mai întîmplat pe Pămînt de cînd mă tot învîrtesc pe strada asta! — exclamă Petty.

Apoi se apucă să studieze un alt articol intitulat:

„GIORDANO BRUNO ŞI OAMENII ÎN NEGRU”[1]

de Serge Bergier şi Luigi Piperonni

„Dacă omul este destinat cunoaşterii universului, cum scria Bruno în una din operele sale, n-are decît să-şi ridice ochii şi gîndurile înspre cerul ce-l înconjoară şi lumile ce zboară deasupra lui. Sîntem siguri că Bruno nu numai că s-a ridicat cu gîndul la lumile din universul infinit, dar că a şi avut, probabil, posibilitatea să descifreze manuscrise provenind de la civilizaţiile extraterestre. De pildă, noi credem că Bruno, trăind şi frecventînd un mediu erudit în Anglia anilor 1583—1589, a avut aici posibilitatea de a studia operele lui John Dee. În anul 1563, englezul John Dee, care se afla pe atunci la Anvers, a găsit într-o librărie un manuscris incomplet al unei cărţi numite „Steganografie”. Această carte a fost scrisă de către abatele Trithème şi ar avea scopul — după cum se laudă autorul ei — de a dezvălui secretele unor capacităţi umane practic nebănuite. Dee descifră şi completă acest manuscris, care conţinea, printre altele, anumite formule de contactare a extraterestrilor. Se presupune că „Steganografia” conţinea formule care, corect folosite, permiteau realizarea de contacte telepatice cu locuitorii altor lumi. Folosind aceste formule, Dee are surpriza de a vedea apărîndu-i într-o zi un „înger” — cum îl numeşte el în terminologia vremii — pe care noi, mai în spiritul epocii noastre îl vom numi extraterestru. Această fiinţă îi lăsă o

[1] Aici autorul a folosit un pasaj referitor la John Dee şi oglinda neagră, din lucrarea „Cărţile blestemate” de Serge Bergier (n.a.).

oglindă neagră, care arăta ca o bucată de antracit foarte bine şlefuit. Fiinţa îl sfătuieşte pe Dee să privească în acest cristal spre a vedea alte lumi şi pentru a putea avea contact cu alte inteligenţe. Astfel, folosind oglinda neagră, Dee a reuşit să spargă bariera existentă între diferitele lumi ale universului, luînd în felul acesta contact cu civilizaţii de pe alte planete, sau poate, din alte dimensiuni. Despre aceste fiinţe extraterestre, Dee ne spune că sînt telepate şi că pot să călătorească în trecut sau în viitor. Din conversaţiile sale cu reprezentanţii altor civilizaţii, Dee a aflat informaţii extrem de interesante, inclusiv despre planeta Pămînt. Extratereştrii afirmau că Pămîntul nu este chiar rotund, ci ar fi alcătuit din mai multe sfere suprapuse, aliniate de-a lungul unor alte dimensiuni. Între aceste sfere ar exista puncte sau suprafeţe de comunicare. În această teorie — observăm că — s-ar putea găsi o explicaţie a misterioaselor dispariţii de nave şi avioane din Triunghiul Bermudelor. Probabil că ele trec în altă „sferă" sau „dimensiune". De asemenea, după părerea interlocutorilor extraterestri ai lui Dee, Groenlanda s-ar întinde la infinit, asupra unor altor pămînturi; ea ar fi o poartă spre alte lumi. Dee mai afirma că, după spusele „îngerilor", s-ar putea extrage din cunoaşterea naturii puteri nelimitate.

Despre Dee se mai spune că ar fi ajuns să cumpere şi un alt manuscris valoros — care ar fi aparţinut regelui Solomon — şi care ar fi conţinut formule de invocat extratereştrii (demonii, cum li se spunea în epocă). Dee nu a reuşit însă să descifreze acest manuscris. Nefiind deloc discret în privinţa acestor uluitoare informaţii obţinute de la

extratereştrii, John Dee a început să fie persecutat, murind umilit şi în sărăcie. Trebuie să vedem aici, oare, mîna misterioşilor oameni în negru?

După cum afirmam la început, este foarte posibil ca şi Bruno să fi avut acces la aceste documente. Printre scrierile pentru care a fost ars pe rug, se numără şi cele în care el afirmă posibilitatea existenţei vieţii pe alte planete, existenţa altor fiinţe, a altor civilizaţii în universul infinit. Cum am putea oare explica altfel faptul că Bruno credea cu înfocare în existenţa altor planete locuite? Sau că era convins de rotaţia Pămîntului în jurul Soarelui, de infinitatea în timp şi în spaţiu a universului? De faptul că acest univers formează un mare Tot, afirmînd „Nu putem cădea în afara lumii!”?

Bruno cunoştea şi multe alte secrete din manuscrisele la care avusese acces, fiind de presupus că, în mod imprudent, datorită temperamentului său vulcanic, a dezvăluit o parte din ele. lată pentru ce credem că acel agent al Inchiziţiei, Giovanni Mocenigo, care l-a atras în cursă la Veneţia, dîndu-l pe filosof pe mîna stăpînilor săi, nu era decît un pion — poate inconştient — teleghidat, am spune noi, al oamenilor în negru, rezultatul a fost, se ştie, arderea lui Bruno, pe rug, la Roma, în piaţa Campo dei Fiori.

A fost Bruno o victimă a oamenilor în negru? Cine poate şti! Sigur este faptul că există o conjuraţie a oamenilor în negru — scopul acesteia fiind să ţină în cel mai strict secret documentele aparţinînd civilizaţiilor dispărute, descoperirile importante referitoare la activitatea farfuriilor zburătoare, sau de a împiedica în unele cazuri unele importante descoperiri — cu posibile urmări nefaste, în ştiinţa actuală.”

P A T R U

Pe la orele patru dimineaţa Petty căscă şi se duse să se culce, pierzind un eveniment extrem de interesant pe care, desigur, nu ar fi scăpat ocazia să-l consemneze în carneţelul său „Aspecte suspecte”.

După cum ştim, Piperonni sforăia liniştit pe acoperişul stabilimentului său, vegheat de stele. Cînd, dintr-o dată, fu trezit de nişte cotcodăceli înspăiimntătoare ce venau dinspre coteţul găinilor sale. De cum deschise ochii, văzu lîngă el, acolo pe acoperiş, o motocicletă. Intrigat, coborî iute în curte, să vadă ce se întîmplă în coteţ, te- mîndu-se că extraterestrii vor să-i fure găinile sau, mă rog, să i le împrumute pentru vreun experiment.

Trecînd pe lîngă rugul lui Giordano Bruno, observă şi mai uimit, că pe acesta sta tolănit şi dormea un individ îmbrăcat în blugi, cu o bluză extravagantă şi o pălărie panama peste faţă. Ridică pălăria şi constată uluit că era vorba chiar de onorabilul Benny Smile, profesorul de botanică, marele colecţionar de cactuşi. „Ce-o fi căutînd aici la ora asta? Parcă îl ştiam plecat în Mexic!” se întrebă bărbierul.

Dar nu găsi răspunsul la această întrebare şi merse mai departe. Deschise larg uşa coteţului şi, făcînd lumină cu lanterna, privi înăuntru. Pe jos, numai pene şi piese de şah. Un personaj bizar se bătea cu găinile sale, făcînd o hărmălaie de nedescris. Acesta profită de ocazie şi o zbughi pe uşa deschisă, îmbrîncindu-l pe bărbier cît colo. Se refugie în vîrful rugului, lîngă Benny Smile, care dormea liniştit mai departe. Arătarea prinse a-l zgîlţîi pe Benny, zbierînd cu o voce subţirică şi un uşor accent străin:

— Hai, şefule, trezeşte-te! Să mai facem o partidă de şah, numai una!

Deschizînd ochii, buimac de somn, Benny începu să se tînguiască:

— Ringo, sufleţelul meu, sînt zdrobit de oboseală!

Apoi, zărindu-l pe Pip, care urmărea scena cu mîinile în şolduri:

— Nu vă speriaţi! E un cactusoid! Cel mai de preţ exemplar din colecţia mea!

Numitul Ringo era un cactus — sau, mă rog, un coctusoid — înalt cam de statura unui om, şi chiar aducea a om. Avea trup, două mîni, două picioare, un cap lunguieţ, turtit, doi ochişori rotunzi, verzi, ca de peşte şi o gură abia conturată.

Arăta ca un om slăbănog, cu pielea verde şi acoperit de ţepi. Purta un halat de baie, pufos, galben, permanent desfăcut, de sub care ieşeau la iveală nişte nădragi albi cu buline, lungi pînă la genunchi. Picioarele îi erau cam crăcănate, iar tălpile sale ar fi putut concura cu cele ale lui Petercott. Nasul, aducînd mai degrabă a cioc de raţă, era de fapt o frunză verde.

Bărbierul îl pofti pe Benny în stabiliment, la o porţie de friptură rece şi la o bere.

Cactusoidul strînse cu grijă toate piesele de şah din cuibar (nestingherit, căci găinile

fugiseră care încotro) şi, aşezîndu-le pe tabla de şah ca pentru o partidă, îl provocă pe Pip. Acesta începu să joace, dar era numai ochi şi urechi la cele ce-i povestea oaspetele şi vecinul său.

C I N C I

Şi Benny începu:

— Ştiţi că am o seră, în spatele casei mele, în care am adunat o colecţie furmoasă, de două mii de cactuşi... Am plecat în Mexic pentru a căuta nişte specii mai rare cu care să-mi îmbogăţesc colecţia. Aşadar, umblam fericit prin podişul mexican, cu motocicleta mea cu ataş...

— Ce-ai spune, dacă şi cactuşii s-ar apuca să colecţioneze oameni? se stropşi obraznic Ringo la el. De pildă, să te ia un cactus pe dumneata, domnule Smile, şi să te ducă la dracu-n praznic, în Mexic, în colecţia lui de Benny Smile...

Benny se prefăcu a nu auzi, fiind probabil învăţat cu obrăzniciile lui, pe care i le tolera cu stoicism, căci era vorba de un cactus!

— Dintre toţi cactuşii, continuă el, l-am remarcat tocmai pe dumnealui, căci semăna foarte bine cu silueta unui om, cu braţele ridicate spre cer!

Şi arătă spre Ringo, care răspunse prompt:

— Semănăm cu un om care implora venirea farfuriilor zburătoare!

Smile continuă:

— Îl scot eu deci frumuşel din pământ şi îl pun în hîrdăul pe care îl aveam pregătit în ataş. Voiam să-l duc astfel la hotelul din orăşelul din apropiere, unde luasem o cameră. Şi de acolo, să mi-l trimit acasă, firește, cu poşta!

— Frumoase maniere! se oţărî cactusul. Lasă că o să te pun şi eu într-un hîrdău şi

am să te plimb cu motocicleta pe deasupra norilor, să vezi şi dumneata cum e!

Piperonni îl privi amuzat pe profesor, imaginîndu-şi scena. „Nu i-ar sta deloc rău în hîrdău!” îşi spuse el. Într-adevăr, Benny era slăbănog, scofîlcit la faţă, şi aducea mult cu un cactus sfrijit, uscat de sete. Doar că n-avea ţepi!

Dar Benny continuă, impasibil:

— Pornesc eu cu motocicleta spre oraş şi, nu ştiu cum, mă rătăcesc. Între timp, se întunecase. De jur-împrejur, cactuşi şi numai cactuşi!

— Şi dintre toţi — chicoti Ringo — pricepeţi? căzuse beleaua tocmai pe mine! Să mă înşface cu hîrdăul?

— Şi umblam eu, prin pustiul acela, în plină noapte mexicană... dar mă rătăcesc şi mai rău! Şi, mereu, de jur-împrejur, cactuşi şi numai cactuşi! Vă daţi seama cam cum mă simţeam, nu?

— Ca un biet cactus printre oameni! explică Ringo.

— Cînd, dintr-o dată, văd în mijlocul pustiului, o clădire! Bucuros, mă îndrept spre ea, gîndindu-mă să cer sprijin şi găzduire de la oamenii care o locuiesc.

— Dar de unde ştiai că e locuită?

— Păi dacă erau luminate ferestrele... Dar, lucru ciudat, cu cît mă apropiam de ea, cu cît mergeam, cu atîta clădirea se îndepărta. Aşa, ca în halucinaţiile cu Fata Morgana. Se făcuse aproape dimineaţă, eram sleit de puteri, dar încă nu reuşisem să mă apropii de clădire. Mă tot ciupeam, ca să mă conving că sînt treaz, că tot ce mi se întîmplă este adevărat!

— Dar acum nu simţi nevoia să te înţepi niţel, ca să
te convingi că nu visezi? bombăni Ringo.

Benny însă începuse să-şi cam piardă răbdarea. Of- tînd din greu, zise:

— Poftim, am ajuns să mă terorizeze un cactusoid!

— Ei, lasă-l! Are simţul umorului! îl apără Pip. Ce te făceai dacă era un exemplar bleg şi plicticos? Dar nu mă mai fierbe aşa şi zi o dată ce era cu clădirea aceea?

— Era o vilă-laborator. Şi nu m-aş fi putut apropia niciodată de ea, căci era prevăzută — după cum am aflat mai tîrziu — cu un fel de barieră magnetică, cu rolul de a ţine departe orice vizitator nedorit.

— Ca tine! completă maliţios Ringo. Ah! Cum n-am avut şi eu o... asemenea barieră, să te ţină departe! De fapt, dacă mă gîndesc, ce sînt ţepii cactuşilor decît un soi de bariere?...

Smile îl privi cu înţeles pe bărbier, dînd din umeri în semn de neputinţă.

— Da, arma ta defensivă e obrăznicia, tupeul, dragul meu sufleţel! i-o întoarse el. Ai o limbă... uf! Vorbele tale sînt pline de ţepi!

— Hai! Spune ce era cu vila! se rugă Pip, nerăbdător.

Benny însă tăcu un moment, pentru suspence. Îşi mai turnă un pahar cu bere, şi abia apoi urmă:

— Deci era la mijloc afurisita de barieră magnetică, din care pricină eu nu reuşeam să mă apropii de vilă. Dar, marele meu noroc a fost că, spre dimnieaţă, m-am întîlnit cu domnul Wells...

Ş A S E

Piperonni, care tocmai îşi sorbea şi el berea, se înecă.

— Nu cumva ai înghiţit un pion? se interesă iute Ringo care, după ce-l făcuse şah mat din cîteva mişcări pe bărbier, îl provocase la o nouă partidă.

Pip îl asigură că nu pionul era de vină, ci vestea pe care o auzise despre Wells.

Cactusoidul se apucă să cotrobăiască pe sub masă, după pion, iar Benny urmă:

— Ai auzit exact, e vorba chiar de Norbert Wells, vecinul nostru de pe strada Trei Sîmburi. Ştiam că, deşi lucra la firma Housebill în calitate de consilier în probleme de reclame, el era un mare om de ştiinţă. Aşa că nu m-am mirat prea mult, aflînd că s-a retras acolo pentru a se dedica întru totul cercetărilor...

Şi, cu un oftat, adăugă:

— Şi mie mi-ar place să las baltă cursurile de botanică, şi să mă retrag într-un ţinut sălbatic, spre a mă dedica pasiunii mele, cactuşii!

— Adicătelea — îl maimuţări Ringo, cotrobăind pe sub masă — ai vrea mata să te dedici cu totul cactuşilor? Ce onoare! Ca şi cum bieţii cactuşi nu ar putea trăi fără dumneata!

— Dar spune-mi, dragă Benny, la ce lucrează Wells în laboratorul lui din Mexic? se interesă Pip.

Benny zîmbi larg şi şopti confidenţial:

— Tocmai aici e aici! Acolo, în laborator, Wells a pus la punct o formulă... un ser, un vacin, cam aşa ceva... „zglobulină”!

Bărbierul-psiholog căscă ochii, uluit:

— Ce mai e şi asta?

— Un cactus stimulat cu zglobulină, devine o fiinţă de geniu! peroră plin de îngîmfare Ringo.

Ieşi de sub masă, icnind şi continuă:

— Şi eu m-am dedicat cercetărilor sub masă, dar nici urmă de pion!

Chibzui o vreme, apoi întrebă:

— Nu cumva, dumneata, domnule Smile, te-ai apucat să colecţionezi pioni?

Şi nici una, nici două, îl căută în buzunarul pantalonilor, scoţînd de acolo, la iveală, pionul dispărut.

— Ringo dragă, sufleţelule... nu pricepi că nu toţi au chef să joace toată ziua şah?

— Dar tu pricepi sufleţelule, că nu toţi cactuşii au chef să fie colecţionaţi? i-o întoarse cactusoidul, mutînd prima piesă.

— Apropo, se interesă Pip, de ce ţii aşa de mult la cactuşi? Ştii, ca psiholog...

— E o poveste lungă! oftă Benny. Dar cactuşii mă înţeleg. Eu am considerat totdeauna că plantele au sensibilitatea şi inteligenţa lor. Poţi chiar intra în contact telepatic cu o plantă. Ca dovadă, zglobulină lui Wells numai amplifică aceste virtuţi latente... Uite la Ringo... după ce i s-a făcut tratamentul cu zglobulină... fiindcă, atunci cînd l-am cunoscut, şi... hm! l-am pus în hîrdău, era un cactus absolut obişnuit...

— Schimbarea nu a fost chiar aşa de mare! i-o tăie Ringo. Ce, credeţi că nu gîndeam şi înainte de-a lua zglobulina aceea afurisită? Numai cît l-am văzut pe Benny şi mi-am zis: „Uite ăsta nu mi-e simpatic deloc! Precis a venit să mă deranjeze din traiul meu tihnit!”

— Cert e că domnul Wells i-a făcut acestui cactus, trei zile la rînd, vaccinuri cu zglobulină. Ştiţi, pentru asta am rămas cîteva zile în vila lui laborator...

— Dar cum de i-a venit ideea să injecteze zglobulină tocmai unui cactus?

— De fapt, el produsese zglobulina cu scopul de a face un antidot pentru cocoaşa ta. Spunea că avea de gînd să facă un experiment cu tine. Că după cîteva injecţii cu zglobulină, tu...

Şi Benny privi semnificativ spre cocoaşa lui Pip. Bărbierul se foi emoţionat pe scaun.

— Oare să fie adevărat? Oare nu va mai fi nevoie de extraterestri?

— Wells mi-a spus că documentaţia o avea, oarecum, de la nişte extraterestri. Nişte documente despre biologia moleculară şi alte chestii din astea. El a început să pună în aplicare, creator, datele din acele documente...

— Şi, pînă la urmă, a făcut experienţă pe acest cactus!

— Da, aşa s-a întîmplat! Cel mai interesant a fost momentul... nu ştiu dacă e corect să mă exprim aşa... momentul umanizării cactusului! Am văzut cu ochii mei cum, la un moment dat, cactusul a început să se transforme extrem de repede... A început să se mişte, a făcut ochi... apoi i-a apărut guriţa... în fine, a sărit din hîrdău şi a început să alerge...

— Ce mai articol pentru revista mea... îşi dădu cu părerea Pip.

— Oh, nu! Te rog! Să nu sufli un cuvînt! Eu am venit să-ţi spun doar aşa, din prietenie... speram că o să te bucuri. Dar Wells m-a rugat să ţin în secret toată această întîmplare. Şi despre Ringo, să spun că ar fi rodul experienţelor unor extraterestri...

— Dar motocicleta? Cum de zboară? se interesă bărbierul.

— Habar nu am. Wells a meşterit ceva la ea. Spunea că o să-i facă o surpriză lui Gerolamo Fapaura, în cu- rînd. Ştii, Gerolamo visează să colinde universul...

— Se vede treaba că Wells a ajuns în posesia unor documente foarte interesante — medită bărbierul.... Dar
ceea ce mă intrigă... Oare cum se poate ca Ringo să aibă inteligenţă, să vorbească, să joace şah?...

— Ce te miri? Telepatia, domnule, telepatia! Informaţiile zboară prin aer! răspunse, emfatic, Ringo.

Smile căscă, ridicîndu-se de la masă.

— Dar ce căuta Ringo în coteţul meu? îşi aminti intrigat Pip.

— Am parcat motocicleta pe acoperişul stabilimentului dumitale. Dar cum dumneata adormiseşi lîngă fierăstrău, mi-a fost milă să te trezesc. Ringo, care are rău de înălţime, a propus să coborîm în curte. Eu eram mort de oboseală, dar el voia să joace şah. Ca să scap de el, l-am încuiat cu tot cu cutia de şah, în coteţul găinilor dumitale. Şi, am adormit pe rugul lui Giordano Bruno, unde m-ai şi găsit... Am venit direct la dumneata, să-ţi comunic această veste interesantă! explică Benny. Acum chiar că plec să mă culc.

Urcă, împreună cu Ringo, pe acoperiş, şi se instalară pe motocicletă. Ringo luînd loc în ataş. Îşi luară zborul spre celălat capăt al stărzii, unde se afla locuinţa şi sera lui Benny Smile.

ŞAPTE

Cam peste două săptămîni, într-o după-amiază, Piperonni scria la masa de lîngă vitrină — adică la „masa de la prora” — după cum se exprima don Gerolamo Fapaura, patronul localului „Triunghiul Bermudelor”.

Trebuie spus că în acest local erau o fumărie, o căldură şi un vacarm de nedescris. Cîţiva chelneri cu basmale pe cap şi cîte un cercel într-o ureche, alergau printre mese. Alergau chiuind, cu platourile pline cu mîncăruri purtate în echilibru periculos, pe vîrfurile degetelor. În mijlocul încăperii fusese înfipt un catarg de corabie cu un steag de piraţi în vîrf. De obicei, Gerolamo se căţăra pînă în vîrful catargului şi, trăgînd cu pistolul în tavan — fireşte, gloanţe oarbe — dădea ordine spre bucătărie:

— Două fripturi de purcel, la a doua masă de la babord! Patru sticle de vin la a cincea masă de la tribord!

În închipuirea lui Gerolamo, localul era o corabie de piraţi ce plutea în nemărginitul mărilor. Mesele erau împodobite cu steaguri piratereşti în chip de feţe de masă. În jurul lor, în loc de scaune, se aflau butoiaşe pe care scria „praf de puşcă”, dar care, după cum se putuse constata în glorioasa istorie a localului, erau pline cu pene. Pene pe care Lola, soţia lui Gerolamo, le împrăştia prin local, punînd butoiaşul desfăcut în dreptul unui ventilator. Atunci prin local începea să ningă cu fulgi de găină, de nu se mai vedea om cu om. Această metodă era folosită în caz de forţă majoră, adică atunci cînd clienţii se îmbătau şi se luau la bătaie. Recalcitranţii se linişteau, iar Gerolaimo, încălecat pe un butoi, îşi imagina că l-a prins o furtună în Antarctica. După care penele erau din nou adunate în butoiaşe, pentru o viitoare folosire. De fapt, Lola Fapaura putea recurge la propria sa forţă, atunci cînd dorea să restabilească liniştea în local. Era o femeie înaltă, lată în umeri; cînd îşi punea braţele în şolduri şi îşi încorda muşchii, aceştia se rotunjeau ca două ghiulele. Ca să nu mai spunem că avea ambele braţe şi chiar picioarele tatuate! Lola se lăuda că, timp de zece ani, înainte de a se mărita şi a trece după tejghea, îşi cîştigase existenţa participînd la meciuri de katch între femei. Acest lucru era mai mult ca sigur adevărat, căci dacă, în ciuda „duşului cu pene” vreun client mai continua să facă scandal, Lola îl înşfăca urgent şi îl purta pe sus, ca pe-un pai, pînă la uşă, zvîrlindu-l în stradă. Gurile rele bîrfeau că la fel îl înşfăcase şi pe bietul Gerolamo, cărîndu-l în spate pînă la oficiul stării

civile. Dar poate toate acestea nu erau decît scorneli. Lola era frumuşică. Avea ochii albaştri şi nasul cîrn şi o guriţă în formă de inimioară, conturată cu un ruj de un roşu sîngeriu. Tenul şi-l acoperea cu un strat gros de pudră albă. Părul îi era blond şi ondulat; dar din păcate nu era al ei. De multe ori, punîndu-şi la punct clienţii, îi sărise peruca de pe cap — şi atunci se constatase cu stupoare că Lola era complet cheală. Ea afirma că se rădea în cap ca să poată purta cîte peruci vrea, dar se pare că adevărul era cu totul altul. Se bîrfea că, în timpul unui meci, primise un pumn zdravăn în cap, ce avusese drept efect ulterior căderea completă a părului. Ceea ce i s-ar fi putut reproşa fizionomiei Lolei, ar fi fost cele trei rînduri de bărbii. Dar cică Gerolamo s-ar fi îndrăgostit de ea tocmai din pricina acestor bărbii triple. Gerolamo se pierdea cu totul, contemplînd mişcarea lor tumultuoasă, în timp ce Lola vorbea, dansa sau fuma trabuc. Se pare că era la mijloc dorinţa refulată a lui Gerolamo de a admira valurile mării, de a pluti pe o corabie în mijlocul talazurilor dezlănţuite. Bărbiile Lolei sugerau valurile mării, în neistovita lor mişcare, bărbiile Lolei îl făceau să viseze la marea dezlănţuită, la oceanul infinit! Dar, deasupra acestor bărbii-valuri, Lola avea, din păcate, o guriţă în formă de inimioară, care nu mai contenea cu boscorodelile!

Visul lui Gerolamo Fapaura era să scape de gura nevestei sale. Dar nu oricum! Ci aşa cum scăpase şi străbunul său, Bombonello Fapaura, după cum istorisea legenda familiei. Să fugă într-o noapte, ascuns într-un coş de rufe, cărat de doi piraţi, care, la nevoie puteau fi şi simpli marinari... Să fie astfel îmbarcat, pe bordul unei corăbii, şi să ia drumul mărilor.

Corabia să ajungă în Triunghiul Bermudelor, iar de acolo, să se piardă, cu tot cu Gerolamo, în alte lumi, în alte universuri, de unde nu s-ar mai fi auzit cu siguranţă, trăncănelile Lolei. Ei, visuri, visuri!

Desigur, problema principală într-o asemenea aventură ar fi fost coşul, adică dimensiunile coşului. Gerolamo era cît un taur. Înalt, lat în spate, cu gîtul scurt şi gros, el semăna în totul, la chip şi înfăţişare, cu străbunul său, Bombonello Fapaura, al cărui portret în ulei trona în sufrageria apartamentului său, aflat la catul de sus al localului. Gerolamo avea nasul cam turtit, fălci puternice, gura un pic strîmbă, de parcă l-ar fi tras curentul. Ochii săi, cam bulbucaţi, de culoare verzuie bătînd spre galben, erau ascunşi sub sprîncenele-i stufoase. Părul, roşcovan îi stătea vîlvoi. În ciuda acestei înfăţişări impunătoare, Gerolamo tremura ca un mieluşel în faţa nevestei sale. Uneori, după cîte o ceartă, Lola îl pedepsea punîndu-l să stea într-un butoi uriaş, special aşezat în colţul bucătăriei localului. Dar Gerolamo nu se supăra, intra în butoi şi visa că s-a ascuns astfel la bordul unui vas, care-l ducea în infinitul mărilor!

Prietenul său, bucătarul Ricardo, îi venea de obicei în ajutor, cu „furtunul consolator”. Era vorba de un furtun pentru scos vinul, introdus cu iscusinţă printr-o gaură a butoiului, dinspre perete. Furtunul se întindea pînă la masa la care trebăluia Ricardo. Pe ascuns, bucătarul turna vin, cu ajutorul unei pîlnii, în furtun... şi Gerolamo trăgea la măsea, pînă ce simţea că se clatină butoiul cu el, şi adormea. Complotul celor doi era aşa de bine pus

la punct, încît Lola n-a înţeles niciodată de ce îl găsea pe soţul său beat mort, după ce se terminau cele patru ore de pedeapsă. Piperonni îi explica plin de seriozitate Lolei, că bărbatul său se autosugestiona atît de puternic că stă într-un butoi cu vin şi soarbe din el, că ajungea să se îmbete cu adevărat. Şi îl lua cu el, la stabiliment, pentru a studia acest caz teribil de autosugestie. Acolo cei doi mîncau omletă şi trăncăneau pînă se săturau despre extraterestri şi Triunghiul Bermudelor.

Aşadar, în acel local trăsnit, bărbierul-psiholog sta la o masă şi îşi scria articolul pentru cel de-al treilea număr al revistei sale „Quarq-Squarq”. Aici îl găsi şi Benny Smile, care tocmai se întorsese dintr-o nouă escapadă făcută în Mexic.

O P T

Benny Smile naviga cu un aer dezorientat printre mesele acoperite cu steaguri piratereşti, potrivindu-şi mereu ochelarii ce-i alunecau de pe nasul umed din pricina căldurii. În cele din urmă, îl depistă pe bărbier, şi se aşează la masa sa. Dar Pip continua să scrie, absorbit cu totul de ideile sale. Legănîndu-şi şoldurile, ca o navă de mare tonaj, Lola se apropie, trase un scaun de sub masa celor doi, şi îşi propti un picior de el. Cum rochia avea un şliţ destul de generos, ieşi la iveală o coapsă uriaşă, pe care era tatuată harta zonei denumită „Triunghiul Bermudelor”.

— Un nou pasager la bordul vasului nostru — exclamă ea, dîndu-şi seama că Benny nu era un obişnuit al casei. Cum de te-ai rătăcit pe aici, puişor? Arăţi a şoarece de bibliotecă! Tu, cel puţin, n-o să mă faci să împrăştii cu pene!

Benny arăta mai degrabă ca un cactus dintr-o seră — şi de fapt idealul vieţii sale ar fi fost să se retragă într-o seră, împreună cu plantele şi cărţile sale — şi să trăiască acolo, departe de lumea dezlănţuită.

Benny o privea nedumerit, iar Pip scria impasibil. Lola se îndepărtă şi comandă şampanie pentru noul venit. Un chelner-pirat se apropie, aferat, şi dopul şampaniei pocni, sărind drept în ochiul stîng al lui Gerolamo. Acesta toc

mai sta cocoţat pe catargul său, şi visa că se bătea cu piraţii din Madagascar. „Piratul Nas-turtit m-a lovit cu o săgeată în ochiul stîng!” — îşi spuse el — şi, scoţînd o legătură neagră din buzunar, îşi bandajă iute ochiul cu pricina.

Benny bău singur două pahare şi simţi că începe să se înveselească. După al treilea pahar avea impresia că localul se învîrte cu el, şi că e prieten cu toată lumea.

Gerolamo se dădu jos de pe catarg şi, potrivindu-şi mereu bandajul cel negru de la ochi şi prefăcîndu-se că şchiopătează, se apropie de masa la care stăteau cei doi prieteni. Puse mîna sa cea grea pe umărul pirpiriului Smile şi zise cu o voce tunătoare:

— Mii de fulgere! Un sclav nou a fost adus pe galera noastră! E obositor să tot vîsleşti, băiete, nu?

Smille, care tocmai ducea un pahar cu şampanie la gură, rămase consternat. În limbajul lui Gerolamo, „a vîsli” însemna „a bea”, lucru pe care nu avea de unde să-l ghicească.

— Poate doriţi să trageţi şi dumneavoastră o vîslă? îl pofti Pip.

— Pe acest sclav îl cumpăr eu! tună Gerolamo, spre bărbier. O sticlă de rom şi cinci galbeni de aur sînt de ajuns?

Smile făcea feţe-feţe, iar bărbierul îşi frunzărea foile, corectîndu-şi ultimul articol. Lola, întorcîndu-se la masa lor, puse lucrurile la punct:

— Gerolamo, domnul e un client nou! Lasă-l în pace, că altă dată nu ne mai calcă pe aici!

Şi, către Smile:

— Scuzaţi-l, domnule... ştiţi, soţul meu are poate prea multă imaginaţie!

— Prea multă imaginaţie! bombăni Gerolamo. Ştiţi de ce sînt oamenii nefericiţi, domnule...

— Smile, Benny Smile, se prezintă celălalt.

— Ei bine, oamenii sînt nefericiţi pentru că iau prea în serios tot ce e în jurul lor, tot ce se întîmplă. Nu-şi folosesc imaginaţia. Eu unul, stînd toată ziua ţintuit în acest local, aş înnebuni dacă mi-aş lua în serios rolul. Dar nu! Îmi închipui că localul e o corabie! Eu sînt căpitanul ei. Plec din Veneţia, ajung la Capul Horn. Vînd pînzeturi, cumpăr sclavi!

— Noroc de mine, altfel corabia s-ar scufunda şi ai da faliment! adăugă arţăgoasă Lola, îndepărtîndu-se.

Smile privi întrebător, sughiţînd uşor, cînd spre Pip cînd spre Gerolamo.

— Lumea e doar o iluzie — continuă acesta. Cel puţin, aşa spun indienii. Şi dacă e o iluzie, de ce n-aş face din ea o iluzie frumoasă? Nu, eu nu sînt deloc nebun, eu doar joc ce rol îmi place, pe scena acestui lumi. Şi-mi imaginez ce decor poftesc!

Şi, către Lola:

— Şeherezado, adu-ne ceva bun de ciugulit!

„Seherezada” dădu din umeri şi o luă spre bucătărie.

— Ei, vezi care e reţeta? continuă Gerolamo. Eu sînt directorul Marelui Teatru. Le dau tuturor, cu mărinimie, rolurile la care visează!

Pip împături foile articolului său şi-l întrebă pe Benny ce veşti mai are din Mexic.

— Azi-noapte am venit! oftă Benny.

— Cu motocicleta zburătoare?

— Nu, cu avionul.

Şi Benny privi cu înţeles spre Gerolamo, care se retrase discret.

— Acum o oră m-am trezit... şi v-am căutat la stabiliment. Ucenicii dumneavoastră mi-au spus că vă pot găsi aici... Am venit într-un suflet să vă povestesc...

Şi Benny îi relată urmarea aventurilor sale în Mexic. Aşadar, se întorsese la vila-laborator a lui Wells, cu Ringo şi motocicleta sa zburătoare. Dar, chiar a doua zi, Ringo fugi cu motocicleta şi cu sticla de zglobulină, pe care Wells o preparase în vederea unor viitoare experienţe. Speriat, Wells plecase împreună cu Smile să-l caute pe cactusoidul dispărut. Wells era foarte supărat din această cauză. Importanta sa descoperire îi scăpase de sub control. De fapt, după ce Benny plecase împreună cu Ringo, el realizase că făcuse o mare gafă, lăsîndu-l pe Benny în laborator, vorbindu-i despre cercetările sale, cît şi pentru faptul că îl lăsase pe Ringo să circule liber prin lume. Ca prim mijloc de prevedere, se dusese şi ascunsese într-un anume loc, ştiut numai de el, atît manuscrisul dat de Sebastien, cît şi documentele cu formula zglobulinei. Apoi îi comunicase şi lui Sebastien, prin intermediul becului şi andrelelor, că are anumite probleme şi îl chemase la vila-laborator, spre a se sfătui cu el. Dar Sebastien întîrziase să vină. În schimb, revenise Benny şi Wells nu avusese puterea să-i refuze cererea de găzduire, mai ales că gafa tot fusese făcută. Dar iată că evenimentele luaseră o turnură neaşteptată. Ringo fugise cu sticla de zglobulină, pe care Wells o păstrase în laborator, cu gîndul să-şi continue cercetările.

Trei zile întregi, Benny şi Wells îl căutaseră pe Ringo, dar zadarnic. Cînd,

într-a patra zi, cei doi văzură în dosul unui pîlc de cactuşi, o farfurie zburătoare....

— O farfurie zburătoare! exclamă entuziasmat Pip. Spune-mi mai repede, cum a fost?

Dar, dintr-o dată, în jurul lor prinseră să zboare fulgi de găină. Cîţiva clienţi începuseră să se păruiască, iar Lola voia să restabilească ordinea. Gerolamo se apropie de masa lor, cu un platou plin cu clătite:

— Scufiţa Roşie trimite bunătăţi bunicii! strigă el. Echipaj, deoarece a început furtuna, propun să ne retragem în cabina mea! spuse el, arătînd spre tavan.

— Vrei să mergem în apartamentul lui Gerolamo? îl întrebă Pip pe Benny. La urma urmei, l-ar interesa şi pe el teribil povestirea ta despre farfuria zburătoare pe care-ai văzut-o în Mexic!

Benny, care era cam ameţit, consimţi, deşi îi promisese solemn lui Wells, şi a doua oară, că nu va sufla nici o vorbă, nimănui, despre întîmplările din Mexic.

Din stradă, Petercott tocmai reperase platoul cu clătite, pe care le privea pofticios, prin geamul vitrinei, înghiţind în sec.

N O U Ă

Cei trei o porniră, braţ la braţ, spre uşa bucătăriei, prin care se ajungea la catul de sus. De sub masă, ieşi tiptil motanul Alexis, care pînă atunci stătuse ascuns acolo şi ascultase totul. Văzîndu-l, unul din clienţii berăriei, un domn gras şi roşcovan la faţă, cu nişte mustăţi uriaşe, îl arătă cu degetul şi strigă:

— Ia uitaţi-vă! Motanul verde! Cel căruia i-a apărut poza în ziare. Iar dedesubt scria: „Vopsiţi-vă pisicile şi cîinii la Stabilimentul lui Piperonni, dacă doriţi să aveţi o întîlnire de gradul trei!”

Auzindu-l şi alţi clienţi, la fel de chercheliţi, intrară în vorbă:

— Măi motane! Chiar te-au luat extratereştrii?!

— Nu zău; ai prins şoareci pe o farfurie zburătoare!

— Aiureli! Pip ăsta spune tot felul de bazaconii, numai aşa, ca să-şi facă reclamă!

— Puneţi mîna pe el! Zău, vreau motanul! Poate vine diseară o extraterestră semănînd cu Brigitte Bardot, să mi-l ceară, pentru studii!

— Ia vezi, să nu vină o extraterestră cu un ochi în frunte şi cu gît de girafă! îi răspunse un altul.

— Poate te ia una ca asta pe tine de bărbat. Ai să ai parte de o soacră din Andromeda, cu solzi de peşte şi cu patru guri! îi ţinu isonul roşcovanul.

Un domn cu bărbuţă de ţap, care juca table la o masă cu un prieten înalt şi sfrijit, oftă şi spuse:

— Ehei! grozave erau şi manechinele alea! Nu ştiţi ce-am păţit pe vremea manechinelor lui Housebill?

Uşa localului se deschise larg şi în pragul ei apăru Vandermeer, care aşteptase ca Piperonni să plece, pentru a veni să bea şi el un pahar de bere... Motanul Alexis se strecură printre picioarele sale şi o porni după Pip şi Benny care mergeau ţînîndu-se de braţ spre „cabina căpitanului” Gerolamo. Vandermeer se aşează singur la o masă de la „tribord”.

— Hei! îi strigă domnul cu barbişon, care juca table, ce mai faci, domnule Vandermeer? N-ai găsit şi dumneata, ca şi mine, o sirenă în cada de baie, care să-ţi spună, pe un ton languros, să foloseşti săpunul „Ullysses”?

— O sirenă! Ho! Ho! Ho!

— Eu am găsit-o pe nevastă-mea cu un satîr în bucătărie. Cică ieşise din cuptor! Tocmai îi spunea: „Consumaţi cu încredere marmelada „Dulcineea”!

— Eu am găsit-o pe nevastă-mea cu un tip în pijama! Ea, de colo, susţinea că era extraterestru!

— Şi nu era?

— Aş! De unde? Era un vecin! Dar ca să scape, se apucă să se fîţîie prin cameră şi să-mi spună: „Pijamalele Zefir vă asigură un somn de calitate!” Şarlatanul! Credea că mă duce!

— Pe mine m-a găsit nevastă-mea cu trei extraterestre care mă băteau la cap să folosesc nu ştiu ce detergent! Şi nici pînă în ziua de azi nu am reuşit s-o conving că erau manechine subcuantice!

— Da! Da! Bine că s-a terminat cu reclama asta a extratereştrilor! bombăni un alt bărbat, care avea un frate ce lucra la o firmă concurentă ce avusese de suferit de pe urma succesului firmei Housebill.

— Eu preferam manechinele! oftă un tînăr cu mustăcioară. Dar acum, pe străzi, circulă nişte filozofi şi bat oamenii la cap cu teoriile lor!

— Piperonni spune că sînt tot extratereştri!

— Ei, Piperonni! Asta nu visează decît extratereştri... şi pe Rosa! Apropo, domnule Vandermeer, am auzit că ai să-i laşi să se căsătorească...

Vandermeer, un tip solid, care plesnea de sănătate, cu obrajii roz şi nişte teribili favoriţi roşcovani, îl fixă cu ochii săi albaştri pe curiosul client, şi-i răspunse tărăgănat:

— I-aş da-o pe fiică-mea de nevastă numai dacă aş şti că afurisitul ăla de gheb e o puşculiţă doldora de aur!

— He! He! Dar acum Pip s-a îmbogăţit! Ce naiba!

— Da, e drept. Dar eu nu vreau să am un ginere ghebos! Am zis-o!

În clipa aceea în local se făcu linişte deplină. Un bărbat cam la patruzeci de ani, îmbrăcat în chiton alb, îşi făcuse intrarea, plin de demnitate. Îşi roti privirile prin încăpere şi în cele din urmă, văzîndu-l pe Vandermeer, se duse şi se aşeză la masa lui.

— O bere la tribord pentru filozoful Socrate — strigă el către Lola Fapaura, care rămăsese încremenită în mijlocul încăperii, cu o farfurie cu alune în mînă.

Imediat se porniră şuşoteli:

— Pe legea mea, e chiar Socrate!

— Da, da, e chiar unul din Socraţii care bîntuie străzile!

— Şi oare de ce s-a aşezat la masă cu Vandermeer?

— Ssst! Tăcere! interveniră mai multe voci. Vrem să auzim ce vorbesc!

Socrate ciocni cu Vandermeer şi îi spuse:

— Va să zică, nu vrei s-o laşi pe Rosa să se căsătorească cu Piperonni? Şi asta pentru că el n-ar fi frumos!

— Frumos? Păi dacă ar fi numai urît! Dar e şi urît, şi ghebos! Nu ştiu ce-a găsit fiică-mea la el!

— Un suflet ales. Un suflet frumos.

— Pfuui! Ce, sufletul se vede?! Cum adică, un suflet frumos?

— La fel aş putea să te întreb şi eu: de unde ştii că e urît la trup? Ştii tu ce e „frumos” şi ce nu?

Vandermeer dădu din umeri.

— Ştii tu — continuă Socrate — ce înseamnă o maşină frumoasă? O clădire frumoasă? Un cuţit frumos?

Lăptarul se foi, încurcat, pe scaun.

— Recunoşti că aceste lucruri sînt frumoase dacă sînt bine adaptate scopului pe care vrem să li-l dăm?

— Ah! Da! Chiar aşa gîndeam şi eu!

— Ei bine! Atunci spune-mi, de ce este Piperonni urît?

— Are ochii bulbucaţi!

— Ei, bine! Dar pentru care scop avem nevoie de ochi?

— Pentru a vedea, după cîte mi se pare — răspunse şovăielnic Vandermeer — şi cîţiva clienţi chicotiră.

— Dacă e aşa, atunci ochii iui Piperonni sînt mai frumoşi decît ai dumitale. Ai dumitale nu văd decît în faţa lor, pe cînd ai lui Pip văd şi pe de lături — tocmai pentru că sînt bulbucaţi!

— Ha! Ha! L-a înfundat! strigă domnul cu barbişon.

— Atunci poate vrei să spui, domnule, că nasul dumitale, borcănat şi cîrn e mai frumos decît nasul meu, drept şi bine proporţionat? bolborosi furios Vandermeer.

— Desigur! Şi asta, deoarece natura ne-a dat nări ca să percepem mirosurile. În timp ce nările dumitale se dirijează spre Pămînt, nasul meu cîrn se deschide către toate vînturile şi parfumurile din univers!

Şi, adulmecînd aerul, Socrate adăugă, plescăind pofticios:

— Ah! Tocmai simt un miros delicios de friptură!

— O friptură de purcel la tribord! urlă Lola Fapaura spre bucătărie.

Vandermeer trînti furios cu pumnul în masă:

— Acum poate vrei să spui că şi cocoaşa din spatele lui Piperonni e frumoasă?

— În măsura în care îl ajută pe acest bărbier să stea mai bine aplecat deasupra clienţilor, da, e frumoasă. Şi apoi, de-ar fi să admitem că Pip ar fi urît şi ghebos,

atunci ar trebui să recunoaştem că el a căutat să-şi compenseze aceste defecte prin calităţi morale. Piperonni este bun, înţelept, harnic şi foarte cult. Pentru asta îl place Rosa. Iată de ce, înţelept ar fi din partea dumitale să-i laşi să se căsătorească!

În sală răsunară aplauze şi fluierături. Furios, Vandermeer se ridică în picioare şi, roşu de furie, ieşi trîntind uşa.

Z E C E

— Aşadar eu şi Wells am văzut, după un pîlc de cactuşi, o farfurie zburătoare — îşi depănă Smile mai departe firul povestirii. O uşă s-a deschis şi s-a coborît o scară. Dar, imediat ce-am urcat pe farfuria zburătoare, împreună cu Wells, m-a apucat aşa, ca un fel de toropeală... şi am adormit. Cînd m-am trezit, zăceam întins pe spate, pe o masă de faianţă.

...Stăteau în sufrageria lui Gerolamo, în jurul unei mese ovale, acoperite cu un macrameu ce reproducea harta lumii. Mileul fusese lucrat de Lola. Pe un perete, trona un tablou uriaş, cu rama aurie. Era tabloul lui Bombonello Fapaura, piratul timid. Despre acest tablou, Gerolamo spunea cunoscuţilor săi că e un „tablou magic”. Pictorul ar fi fost un vrăjitor, care ar fi încorporat sîngele lui Bombonello în culori. Şi ar fi folosit un anumit ritual cînd l-a pictat, conferindu-i astfel modelului viaţă veşnică. Cîtă vreme tabloul era în bună stare, Bombonello trăia sănătos şi tînăr, avînd mereu vîrsta la care era reprezentat în tablou.

— ...Deci eram întins pe masă — urmă Smile. Eram conştient, însă ca şi paralizat. Nu mă puteam mişca de fel. Şi, privind în jur, ce văd?

Aici Benny se opri, privind cam intrigat înspre uşă.

— Ei, ce-ai văzut? întrebară în cor Pip şi Geralomo, cercetînd din ochi clătitele, ca să le înşface pe cele mai rumene.

— Sergentul Petercott! rosti cu glas scăzut Benny.

Pip clătină neîncrezător din cap:

— Sergentul Petercott pe o farfurie zburătoare în Mexic? De unde şi pînă unde?

— E de-ai noştri! se mulţumi să comenteze Gerolamo, mestecînd cu poftă şi făcînd iar cu ochiul.

Smile tuşi, încurcat. Iar Gerolamo, uitîndu-se prin încăpere după o carafă cu apă, văzu că uşa salonului era deschisă şi că sergentul Petercott îi privea oarecum implorator.

— Aha! Valetul de cruce al străzii Trei Sîmburi! mormăi el. Hai, intră cu totul, dacă tot ai început. În
viaţă nu e bine să faci lucrurile doar pe jumătate.

Atunci Petty intră şi luă loc, oarecum sfios, pe marginea unui scaun. Întinse mîna, luă o clătită şi o examină pofticios. Apoi, hodoronc-tronc, aşa, ca să se afle în treabă:

— Aceste superclătite seamănă cu documentul acela, pictat în mîna lui Bombonello!

Într-adevăr, piratul Bombonello fusese pictat ţinînd în mîna dreaptă un sul de hîrtie galbenă, răsucit ca un cilindru. Petty murea de curiozitate, gîndindu-se ce putea să fie oare scris în acel document. Dar aceasta nici Gerolamo nu ştia.

Sergentul ciuguli din clătită, îi plăcu gustul şi se aşeză mai cu temei pe scaun.

— Hai, Benny, dă-i drumul! oftă Pip. Numai pereţii au urechi, Petercott are doar stomac!

— Deci văd un extraterestru în faţa mea. Unul din aceia... cu pielea verde şi cu ţepi... Extraterestrul mi-a spus că îl cheamă Xintu şi că nu-mi va face nici un rău. Apoi m-a atins cu un soi de vătrai de argint. Atunci am simţit furnicături prin tot corpul şi, brusc, mi-a dispărut frica şi am putut să mă mişc!

— Un vătrai din ăla mi-ar fi şi mie de folos, cînd zac ca un butuc în pat şi nu mă pot trezi — comentă Petty.

— Deci mă dau eu binişor jos de pe masă — continuă Benny. Mă aflam într-o încăpere circulară foarte curată. Pardoseala era metalică şi din ea, ca şi din pereţi, emana o lumină albăstruie. Camera avea trei uşi arcuite. În aer plutea un miros de zahăr ars.

— Poate făceau şi extraterestrii clătite — îşi dădu părerea, Petty.

— Taci, mamelucule sau îţi tai limba! rosti emfatic Gerolamo, ce intrase probabil în rolul sultanului ce ascultă solul venit din partea extraterestrilor.

— Aşadar, extraterestrul cu pricina a început să-mi vorbească. Mi-a spus că se numeşte Xintu. Ba, mai mult, că mă cunoaşte destul de bine. Neamul său se trage din cactuşi, din care pricină îl interesează pămîntenii care fac colecţii de cactuşi. Xintu mi-a mai spus că echipajul farfuriei pe care mă aflam venise de pe o planetă îndepărtată... şi că face parte dintr-o expediţie de zece farfurii zburătoare, care toate intră într-o navă-ma- mă, sub formă de trabuc! Fiecare echipaj, de pe fiecare farfurie, avea o altă misiune. El, Xintu — care era şeful echipajului de pe

farfuria respectivă — avea misiunea de a studia teoria bermulativităţii.

— Asta ce mai e? se interesă Pip.

— Termenul nu vine cumva de la Bermude? Triunghiul Bermudelor? întrebă curios Gerolamo.

— Dar ia spune, poliţişti nu aveau printre ei? făcu sergentul. Vorba ceea: fiecare cu ce-l doare!

— Vă lămuresc imediat — continuă Smile. Da, domnule Petercott, după cîte am înţeles, una din cele zece farfurii are la bord — după cum mi-a relatat Xintu — un echipaj compus exclusiv din poliţişti extratereştri. Menirea lor este de a urmări bunul mers al expediţiei, de-a raporta şefilor de pe planeta de origine cum merg lucrurile, şi de-a interveni, în caz de nevoie...

— Aha! spuse mulţumit sergentul. Detectivi şi poliţişti extratereştri! Mi-ar place să îi cunosc! Ăştia precis au relaţii la Cosmopol!

Benny povesti mai departe:

— Xintu s-a oferit să-mi dea o probă concretă de teoria bermulativităţii. M-a condus în altă încăpere care părea a fi tot aşa de mare ca şi întreg aparatul lui de zbor. În acea încăpere se aflau trei fiinţe ce stăteau în trei fotolii, cu spatele la mine şi cu faţa spre un tablou de bord. Purtau pe capete nişte căşti ce erau conectate prin nişte fire, la acel tablou de bord, sau ce-o fi fost el. Mai erau acolo tot felul de ecrane, de butoane şi butonaşe. Xintu a apăsat pe un buton. Atunci fotoliile s-au întors spre mine. În clipa aceea am văzut...

Aici Smile se opri şi privi atent pe cei din jurul său. Părea că nu are curajul să continue.

— Ei, hai, raportează o dată ce-ai văzut! mîrîi Petty, mestecînd a treia super-clătită.

— În scaune se aflau trei fiinţe umane. În primul fotoliu era un alt Benny Smile. Adică un individ care semăna identic cu mine. În al doilea, un bărbat îmbrăcat cu un chiton alb, care semăna cu anticul filozof Socrate. În al treilea fotoliu era Wells, vecinul nostru de pe strada Trei Sîmburi. Toţi trei stăteau nemişcaţi şi priveau impasibili, în gol. Păreau hipnotizaţi.

— Şi nu le-ai cerut actele de identitate? comentă sergentul.

— I-am pipăit. Erau oameni, în carne şi oase. Xintu a
scos căştile de pe capul celui ce semăna cu mine. L-a atins cu vătraiul şi acesta a început să se mişte. „Cum vă cheamă? Cine sînteţi?” l-am întrebat eu, curios. Iar el a răspuns: „Numele meu este Benny Smile. Sînt profesor de biologie. Am o mare pasiune pentru cactuşi. Unde mă aflu? Dar dumneavoastră, care semănaţi aşa de bine cu mine, cine sînteţi?” Xintu l-a atins iar cu obiectul acela care aducea a vătrai. Şi apoi i-a pus din nou căştile pe cap. Individul a recăzut în starea aceea de apatie de la început.

Pip, Gerolamo şi Petty îl ascultau cam neîncrezători,

— Pe urmă, Xintu l-a atins cu vătraiul pe cel din al doilea fotoliu. Acesta a început să vorbească în greaca veche. A spus că îl cheamă Socrate, că e din Atena şi s-a interesat dacă noi nu sîntem cumva zei... cel puţin, aşa mi-a tradus Xintu. Ştiţi, Xintu avea un translator universal, un mic aparat, cît o cutie de chibrituri, prins pe după gît cu un lanţ de argint. Aparatul repeta ca un ecou, spusele persoanei ce vorbeşte o altă limbă; le repeta chiar cu vocea persoanei, dar în limba lui Xintu, apoi Xintu mi le traducea mie.

— Eh, tehnică extraterestră! murmură extaziat Petercott.

— Pe scurt, Benny Smile II era adus de pe o planetă identică Pămîntului, un Pămînt al secolului XX. Socrate, de pe o planetă identică Pămîntului, dar aflat în epoca antichităţii. Numele planetelor nu erau identice, cea a lui Benny II se numea Terassis; cea a lui Socrate — Erttis.

— Şi de ce-i luase de pe acele planete? se interesă Petty.

— Ca să-i studieze. Să adauge noi date la teoria ber- mulativităţii. Pe Socrate trebuia să-l ducă înapoi cît mai repede, deoarece pe Erttis tocmai urma să aibă loc faimosul proces al înţeleptului...

— Dar era o ocazie bună de a schimba istoria — opină Pip. De ce să-l ducă înapoi pe Erttis? Ca să bea cupa de cucută?

— Xintu mi-a spus că avea voie numai să studieze persoanele identice din universuri, dar nu să şi schimbe cursul istoriei...

— Şi cu Wells, ce era?

— Noi ne urcasem împreună pe farfurie. Extratereştrii îl studiaseră şi pe el. Dar să vedeţi ce s-a întîmplat! Tocmai îi scosese Xintu lui Wells căştile şi îl atinsese cu vătraiul, cînd lîngă noi a apărut un individ îmbrăcat în pijama. I-a spus lui Xintu că are de discutat ceva urgent cu Wells.

— Aha! Aha! bombăni triumfător Petty. Cumnăţe- lul... extraterestrul în pijama!

Şi le expuse pe scurt istoria cumnatului dispărut în pijama, aşa cum o auzise de la Wells.

— Tipul în pijama împreună cu Wells s-au retras în încăperea alăturată... — continuă Benny.

— Şi tu n-ai putut să tragi cu urechea la ce-au vorbit? Individul ăsta în pijama este foarte suspect!

— Dar tu de unde ştii de el?

— Eu ştiu totul şi ceva pe deasupra! răspunse lăudăros Petty. Asta îmi este meseria! (Fraza cu „Ştiu totul şi ceva pe deasupra”, aparţinînd lui Pico de la Mirandola, o auzise de la bărbierul-psiholog şi o introdusese în repertoriul propriu).

— Ei, şi ce s-a mai întîmplat? întrebă Gerolamo. Ah, ce mi-ar place să mă ia pe o farfurie... să mă ducă aiurea, în cosmos...

— Mie îmi spui? replică visător bărbierul.

— Xintu s-a oferit să-mi vorbească despre teoria ber- mulativităţii. Să vedeţi ce interesantă e! Pentru asta, mi-a dat nişte hărţi înfăţişînd universuri şi galaxii dife-rite, pe care existau planete identice pămîntului nostru. Mi le-a făcut cadou, o să vi le arăt imediat! Şi s-a oferit să-mi arate sistemul de propulsie al farfuriei zburătoare, sistem care cică ar avea legătură cu teoria bermulativi- tăţii!

— Ei, hai, arată-ne şi nouă hărţile! făcu neîncrezător sergentul. Sînt trecute oare pe ele şi planetele pe care există alţi sergenţi Petercott?

Smile îşi pipăi buzunarele hanoracului şi scoase la iveală un obiect cilindric, învelit în ziar. Pe cînd dezlega sforile cu care era înfăşurat, continuă:

— Culmea culmilor a fost cînd Xintu m-a condus să-mi arate sistemul de propulsie. Trebuia să trecem prin camera în care se retrăsese domnul acela în pijama şi Wells. Ei bine, în camera respectivă nu se mai afla nici un fel de Wells, ci un alt Socrate, identic cu Socrate cel de pe Erttis, adică un bărbat de şaptezeci de ani, care dialoga cu individul în pijama!

— M-aş fi mirat să vezi un alt Petercott — spuse sergentul.

— Dar şi Xintu s-a mirat de aceasta. A început să vorbească într-o limbă necunoscută mie, cu tipul în pijama, pe urmă şi-a continuat drumul către camera în care se aflau clepsidrele acelea ciudate...

— Şi nu l-ai întrebat unde era Wells? Şi ce era cu acel al doilea Socrate? tună Petty.

— Ba da, dar Xintu mi-a răspuns că asta nu mă priveşte deocamdată pe mine. Să vedeţi acum cu clepsidrele...

Între timp, Smile reuşi să dezlege sforile, desfăcuse ziarul, scoţînd la iveală nişte foi de papirus, înfăşurate sub forma unui cilindru. Le întinse, le netezi. Foile erau notate mărunt, cu o scriere necunoscută, semănînd cu hieroglifele.

În clipa aceea se auzi un tărăboi mare, dinspre stradă. Se repeziră cu toţii la fereastra deschisă. Prin mijlocul străzii trecea un convoi comic: cinci ucenici ai lui Pip alergau după o pisică siameză. Probabil era pisica unei cliente, ce fusese adusă pentru a i se vopsi blana şi care scăpase din curtea stabilimentului. Pisica se strecură pe uşa deschisă a localului şi ucenicii o urmară.

— Iată, au intrat cu toţii în localul meu, observă Gerolamo. Lola o să se enerveze cînd o să vadă ce tevatură va ieşi!

Se întoarseră înapoi la masă. Smile voia să-şi continue povestea. Cînd colo... în spatele său apărură pe neaşteptate doi bărbaţi îmbrăcaţi în haine negre. Unul dintre ei întinse mîna şi luă papirusurile de pe masă.

— Aşadar, asta era! comentă el, cu o voce metalică, uniformă. Domnul Wells s-a refugiat pe farfuria zburătoare aflată sub comanda lui Xintu. Ce spui, Rafael?

Celălalt om în negru îi răspunse:

— Da, Mikael, e clar. Doar ai auzit şi tu relatarea cetăţeanului Benny Smile. E clar,

Sebastien l-a ajutat pe Wells să ia chipul bătrînului Socrate. De altfel, Wells şi semăna destul de bine cu marele înţelept. Şi dacă i-a mai dat şi o tabletă BSC-II... Iată de ce nu-l găseam noi nicăieri...

— Da, bun travesti — îşi dădu cu părerea şi Mikael. Doar eu însumi am făcut de două ori cîte o inspecţie pe farfuria zburătoare comandată de Xintu... Ei bine, eu am văzut acolo doi, bărbaţi identici, dar Xintu mi-a spus că făcuse rost de doi Socraţi, de pe planete diferite, şi că îi luase la bordul navei sale pentru a studia teoria bermulativităţii. Deci, unul din cei doi Socraţi este cetăţeanul Andrew Norbert Wells, cel pe care-l căutăm noi! Să mergem să raportăm!

Apoi, către cei de faţă:

— Papirusurile se confiscă. Şi nici o vorbă, nimănui, despre cele ce aţi auzit de la domnul Benny Smile, relativ la Wells şi la activitatea sa din vila-laborator din Mexic!

Spunînd aceasta, cei doi oameni în negru se făcură nevăzuţi, lăsîndu-i uluiţi pe cei patru cetăţeni trisîmburişti.

PARTEA A PATRA

U N U

Al doilea număr al revistei Quarq-Squarq avu un succes şi mai mare decît primul. Şi pe drept cuvînt, căci cuprindea în paginile sale un interviu luat de către Piperonni lui Benny Smile, o relatare despre „găinile-fotograf”, dialoguri dintre Socrate şi oameni ai secolului XX (consemnate de motanul Alexis!), un articol despre „oamenii în negru” şi altele despre Atlantida, extratereştri şi regatul subpământean al Agarthei.

În interviul său, Benny Smile vorbea despre călătoria efectuată în Mexic, întîlnirea cu farfuria zburătoare, dar, la rugămintea lui Pip, nu pomenea nimic despre Wells sau despre vila-laborator a acestuia.

Povestea găinilor-fotograf stîrni senzaţie. Era, practic, vorba de găinile lui Piperonni care, după ce ciuguliseră din cactusul Ringo, în timp ce acesta era încuiat în coteţ şi se lupta cu ele, deveniseră găini „zglobulinice” care vorbeau (dar vădeau doar o inteligenţă destul de redusă). În schimb, posedau capacitatea miraculoasă de a face ouă-fotografii, care aveau imprimate pe coaja lor imaginile receptate de respectivele găini în momentul cînd le slobozeau. Primul care observase această minune fusese Petercott. Traversînd curtea stabilimentului, spre a-i face o vizită

brăbierului-psiholog şi a-i cere amănunte despre Smile şi despre cactusul ajuns acum gloria străzii Trei Sîmburi, văzu o găină ouîndu-se. Se proţăpi în faţa ei, gata să înşface oul proaspăt, spre a-l consuma cu borş crud şi miere, după cum îi recomandase medicul. Observă însă că pe coaja albă, strălucitoare, era imprimată imaginea sa. I-a raportat imediat faptul lui Pip iar acesta, cînd a aflat despre ce este vorba, s-a apucat neîntîrziat să comercializeze ouăle-fotografii. Clienţii şi clientele care solicitau acest lucru, puteau obţine oul cu chipul lor imprimat pe el pentru suma de numai cinci dolari. Şi afacerea mergea de minune!

Din numărul 2 al revistei Quarq-Squarq spicuim:

TREI OAMENI ÎN NEGRU [1]

„Un caz simptomatic a fost cel al lui Albert E. Bender. Acesta organizase un birou internaţional OZN. El reuşise să adune o serie de date pe baza cărora se putea deduce adevărata explicaţie a originii farfuriilor zburătoare şi a scopului lor. Pe această temă, Bender a scris un eseu, pe care l-a trimis prin poştă unui prieten de încredere. Aceasta se petrecea în septembrie 1953. Peste puţin timp, Bender a primit vizita a trei oameni îmbrăcaţi în negru; unul din ei ţinea în mînă scrisoarea lui Bender. Ei i-au impus să ţină secrete concluziile sale despre OZN-uri, tocmai fiindcă, dintre toţi cei care se ocupau cu această problemă, el găsise soluţia corectă.

[1] Pasaje luate din lucrările: „Colegiile invizibile” de Jacques Vallee. „Istoria secretă a omenirii” — de Bert Charroux şi „Oameni, demoni, zei” — de Ferdinand Ossendowsky.

Bender le-a vorbit unor prieteni de-ai săi despre această vizită, dezvăluindu-le că ori de cîte ori dorea să vorbească despre OZN-uri, îl apucau îngrozitoare dureri de cap care, se pare, erau controlate de oamenii în negru.

Singurul lucru pe care l-a putut destăinui a fost că, atunci cînd oamenii vor afla adevărul despre OZN-uri, se vor produce schimbări dramatice, iar ştiinţa va primi o mare lovitură.

CONCLUZII DESPRE OZN-uri

de Jacques Vallée

OZN-urile au fost văzute pe parcursul întregii istorii umane cunoscute şi au primit întotdeauna o explicaţie în termenii culturii-gazdă. În antichitate, ocupanţii OZN-urilor erau luaţi drept zei, în evul mediu — drept magicieni, în secolul al XIX-lea — drept genii ale invenţiilor, în sfîrşit, în epoca noastră — drept vizitatori interplanetari.

Tendinţa actuală de a privi OZN-urile ca purtînd cu ele vizitatori veniţi din spaţiu nu e bazată pe un raţionament în

întregime logic. S-ar putea ca acest fenomen să aibă o explicaţie mult mai complexă. De exemplu, o tehnologie ce utilizează pentru deplasările OZN-urilor o anume structură spaţiu-timp sau avînd originea într-un eventual univers paralel. Dacă timpul şi spaţiul nu sînt atît de simple cum le presupune azi fizica, chestiunea de a afla „de unde vin ei" s-ar putea să n-aibă sens. Cheia înţelegerii problemei rezidă în efectele psihice pe care le produce fenomenul (sau la schimbarea de conştiinţă psihică pe care o facilitează la cei care îi observă). Vieţile martorilor sînt schimbate profund şi ei dezvoltă talente stranii, consecinţe psihologice pe care aceştia nu le stăpînesc întru totul. Numărul martorilor care relevează şi publică detaliile unor asemenea experienţe este mic pentru că marea majoritate păstrează această experienţă ca pe una strict personală.

Totul se desfăşoară ca şi cum fenomenul ar fi produs de o tehnologie urmînd scheme şi reguli foarte precise, deşi fantastice după standardurile umane. S-ar putea ca influenţa asupra creativităţii şi aspiraţiilor umane să fie foarte mare. Faptul că noi nu deţinem metoda ştiinţifică de analizare a acestor influenţe nu e decît o nouă probă a faptului că noi ştim încă foarte puţin despre propria noastră viaţă psihică şi determină o tristă concluzie asupra stadiului cunoaşterii noastre în ce priveşte spiritul uman.

SOCIETĂŢI SECRETE EXTRATERESTRE

The aetherius society — aetherius house,
Fulham Road, London

Gr. Georges King conduce un cerc care se întruneşte la adresa de mai sus. El afirmă că poate coresponda telepatic cu extraterestri şi că face adeseori vizite pe alte planete în stare de proiecţie astrală. Din aceste călătorii el aduce informaţii ştiinţifice pe care le păstrează secrete faţă de publicul larg, nedivulgîndu-le decît adepţilor săi: teleportarea, utilizarea radionilor, posibilitatea de a călători cu o viteză de patru milioane de ori mai mare decît a luminii, controlul perfect al forţelor cosmice etc. După părerea sa, venusienii ar avea puterea de a schimba locul planetelor în sistemul solar.

Membrii A.S. afirmă existenţa farfuriilor zburătoare şi voinţa extraterestrilor de a salva pământenii de la consecinţele gravelor lor erori. După părerea lor, maeştrii precum Buda, Confucius, Socrate ar fi inteligenţe ale spaţiului cosmic, folosindu-se de corpuri terestre pentru a-şi îndeplini misiunile lor.

EUGENIO S1RACUZA PRIMEŞTE UN MESAJ DIN PARTEA UNEI CONFEDERAŢII INTERGALACTICE

Pe cînd avea 33 de ani, Eugenio Siracuza văzu pe cer o farfurie zburătoare. El auzi atunci o voce interioară care-i dezvălui misterele creaţiei, ale cosmogoniei, şi îi vorbi despre vieţile sale anterioare, cît şi despre misiunea sa actuală pe Pământ. Astfel, el află că, în urmă cu 12 000 de ani, era student în Posseidon, în Atlantida, într-o societate bazată pe dragoste şi înţelepciune.

După cîtva timp, plimbîndu-se într-o seară pe muntele Etna a întîlnit fiinţe extraterestre, cu care a intrat în contact telepatic. Era vorba de două fiinţe înalte, atletice, cu plete blonde pînă la umeri, îmbrăcate în costume spaţiale argintii. La glezne şi la încheieturile mîinilor purtau nişte brasarde ce păreau a fi făcute din aur, iar talia le era înconjurată de o centură luminiscentă. Pieptul le era împodobit cu plăci strălucitoare. Unul din ei a îndreptat asupra lui un obiect pe care îl ţinea în mînă şi din care ţîşnea o lumină verde. Drept urmare, Eugenio fu cuprins de un puternic sentiment de calm şi de încredere.

— Noi te-am aşteptat, îi comunicară telepatic fiinţele extraterestre.

Înregistrează în memorie cele ce-ţi vom spune.

Urma un mesaj la adresa tuturor şefilor de state de pe glob:

„Sîntem trimişii unei confederaţii intergalactice care întruneşte un foarte mare număr de planete din univers. Confederaţia pe care o reprezentăm a făcut procesul civilizaţiei pămîntene. După părerea noastră, Pămîntul, cu istoria lui sîngeroasă, seamănă mai mult cu un ospiciu. Pe Pămînt au existat crime numite acte de eroism, conjuraţii ale minciunii, violenţă, ură rasială. Oameni de valoare care

au adus importante contribuţii la progresul uman — Socrate, Bruno, Galilei, Mozart au fost ucişi, ponegriţi, lăsaţi să se zbată în nevoi şi necazuri. Au fost distruse în jafuri şi războaie sau din voinţa potentaţilor documente de o covîrşitoare valoare, în care s-ar fi găsit azi soluţii pentru nenumăratele probleme cu care este confruntat Pămîntul.

Omenirea n-a învăţat nimic din experienţele tragice prin care a trecut. Omenirea se înarmează în continuare în timp ce, cu un mai susţinut efort al tuturor savanţilor lumii s-ar putea descoperi chiar şi posibilitatea călătoriilor în cosmos, unde există nenumărate planete nelocuite, pe care ar putea exista viaţă".

„TRIUNGHIUL BERMUDELOR ŞI ATLANTIDA"

de BERT CHARROUX

Au existat mereu doi poli geografici tereştri, opuşi celor doi poli magnetici. Acum cîteva mii de ani, Atlantida rivaliza cu ţara lui Mu. Mu, acest misterios continent care se afla situat în centrul Pacificului, exercita mai puţină atracţie decît Atlantida, desigur, în virtutea depărtării sale de Occident. Or, s-ar părea că la a 35-a paralelă în Triunghiul Bermudelor, există vestigii ale acestui continent.

Se pare că scufundătorul francez Dimitri Rebicoff a fost primul care a remarcat importantele mase geometrice aflate lîngă coasta de vest a insulei Bimini. În colaborare cu profesorul american Manson Valentin, el a făcut cercetări din avion, prilej cu care a luat vederi

convingătoare: aceste mase geometrice sînt ziduri autentice!

Avînd în vedere estimarea de către arheologi la o vechime de 12 000 de ani, ajungem la data Potopului şi trebuie să ne gîndim că vestigiile de la Bimini aparţineau unui continent atlantic antediluvian, al cărui nume este consacrat încă de la Platon: Atlantida.

Edgar Gayce a avut o viziune aproape clasică despre ceea ce a fost Atlantida. Ea a suferit trei distrugeri: primele două, pe la anul 15600 înainte de era noastră, au împărţit continentul în insule. A treia a constituit-o scufundarea în ocean a ceea ce mai rămăsese. Vechiul continent se întin

dea de la Marea Sargaselor la insulele Azore, pe o suprafaţă egală cu a Europei şi a Asiei Mici, la un loc. înaintea ultimului cataclism, atlanţii au migrai spre Peru, Egipt, Mexic sau în America — New Mexic şi Colorado.

Pietrele atomice. ***Atlanţii au descoperit secretul capturării energiei solare, pe care o concentrau asupra unei pietre cu proprietăţi magnetice, care emitea mai multă energie decît primea! Această energie, pe care în terminologia zilelor noastre o vom numi produs al dezintegrării atomice, era distribuită în diferite circuite de utilizare: industrie, transport, menaj — „aşa cum ne servim azi de radio pentru a ghida vehiculele".***

Marea Piatră Atomică em aşezată într-o construcţie în formă de dom, prevăzută cu panouri culisante, ca la observatoarele astronomice. Strălucirea sa se exercita în toate direcţiile. Radiaţiile care se propagau erau invizibile, dar acţionau asupra pietrelor-suport de forţă, care furnizau energie motrice avioanelor, vehiculelor de plăcere care circulau aproape de Terra, sau navelor mergînd pe sub apă. Se pare că asemenea pietre erau folosite şi ca sursă de energie pentru farfuriile zburătoare; atlanţii cunoşteau secretul folosirii lor în scopul spargerii barierelor spaţio-temporale.

Piatra cu energia solară era un cristal mare, cilindric. Partea de sus era tăiată pentru a capta energia şi a o concentra în mijlocul cilindrului.

Se pare că folosirea nesăbuită a energiei atomice ar fi provocat dezintegrări neprevăzute în natura înconjurătoare, radiaţiile ar fi determinat apariţia unor specii monstruoase — de pildă, nişte lupi uriaşi, care bîntuiau continentul.

În cele din urmă, staţiile atomice, supuse la un registru prea ridicat sau poate rău

reglate, au fost cauza directă a distrugerii finale, a scufundării Atlantidei.

Toate acestea par a fi adevărate. Oare în poveştile orientale cu rubine magice, inele cu diamante fermecate, zîne cu stea în frunte nu e vorba de „piatra de energie solară", a cărei amintire a fost, între timp, transfigurată de legendă?

DESPRE ATLANTIDA

După documentele secrete ale bibliotecii Rosecrucie- nilor AMORC, Platon a fost depozitarul tradiţiei atlan- tiene iar relatarea sa este autentică.

Se crede că o parte din învăţătura AMORC a fost relevată membrilor asociaţiei de Marele Maestru Raymond Bernard. Atlantida, scrie acesta, continent puternic civilizat şi dispunînd de mijloace de comunicare şi transport pe lîngă care cele pe care le cunoaştem azi sînt nimic, era, la vremea respectivă, INIMA LUMII. Popoarele „colonizate" primeau o cunoaştere pe măsura disponibilităţii lor. În unele ţări deosebit de „deschise", era stabilită o filiaţie directă de către Colegiul înţelepţilor, adică de cei mai iniţiaţi în acel timp, depozitari ai înţelepciunii secrete. Această filiaţie era marcată prin TEMPLUL PIRAMIDAL, după imaginea piramidei supreme, unde stătea Colegiul şi era păstrată cunoaşterea. O singură pira- midă a reprodus ulterior piramida supremă, deşi la o măsură diferită: piramida zisă a lui Keops. Ea perpetuează în faţa lumii INTEGRALITATEA înţelepciunii atlanteene, pe cînd celelalte nu relevă decît o parte.

Atlanţii cunoşteau natura şi puterea unor forţe cosmice. Piramidele, dolmenii şi menhirii marcau cu precizie locurile de conjuncţie a forţelor de focalizare a ener- giei universale. Poate erau legate, din punct de vedere al energiei, de piramida supremă, astfel, încît întreg Pămîntul constituia un fel de receptacol extrem de eficace pentru forţele cosmice.

Piramida supremă a fost alterată în urma intrigilor ignoranţilor şi ambiţioşilor, iar catastrofa planetară care a înghiţit Atlantida a transformat profund suprafaţa

Terrei, gravîndu-se în imaginaţia populară sub numele inexact de Potop. În timpul catastrofei, înţelepţii supremi s-au refugiat în Egipt. Ei au salvat astfel cunoştinţele ştiinţifice şi tehnice care făceau din Atlantida un continent a cărui civilizaţie n-a fost egalată nici azi.

Cunoştinţele atlanţilor veneau dintr-o altă galaxie şi au fost aduse de cei care au devenit primii şefi ai Atlantidei. Unii dintre aceşti extratereştri au plecat, alţii au rămas pe Terra în misiune. De la aceştia din urmă provine întreaga civilizaţie a lumii noastre.

AGARTHA — ARHIVELE SECRETE ALE TUTUROR CIVILIZAŢIILOR DIN TRECUT

de FERDINAND OSSENDOWSKI

Imensele labirinturi subterane ale regatului Agarthei sînt semnalate în cele mai diferite regiuni ale globului pămîntesc: deşertul Goby, Thibetul, Islanda, Lumea nouă, Polinezia etc. Agartha înseamnă în sanscrită „insesizabilul”, „intangibilul”, „inviolabilul”. Accesul în acest misterios regat, în care sînt ascunse arhivele secrete ale tuturor civilizaţiilor din trecut (printre care şi ale Atlantidei) este supus oscilaţiilor, după etapa ciclică în care se află omenirea. Tot felul de mărturii fac caz de barierele magnetice obţinute prin mînuirea unor forţe invizibile, graţie cărora iniţiaţii din Agartha interzic oricărui posibil intrus intrarea în regatul subteran.

Un lama tibetan a făcut unui cunoscut savant european următoarea confidenţă:

„Oamenii din Shamballah (capitala Agarthei) se arată cîteodată în lume spre a-i întîlni pe colaboratorii lor care trăiesc pe pămînt. Ei trimit uneori, spre binele omenirii, daruri preţioase, relicve remarcabile, manuscrise de inestimabilă valoare”.

Imposibilitatea de a pătrunde în Agartha s-ar putea explica şi printr-o altă ipoteză. Potrivit acesteia, ar exista, în planul nostru de existenţă, regiuni diferite, aflate la un diferit nivel vibratoriu. Acestea ar constitui un fel de zone privilegiate, fiinţînd într-un univers paralel cu al nostru şi în care nu s-ar putea pătrunde din cauza amintitelor baraje magnetice. S-ar putea ca Samballah să aibe două planuri care să coexiste, să fie ceva simbolic şi totodată concret. Astfel,

Samballah ar putea fi simbolul principiului care pune în mişcare evoluţia ciclică a omenirii. Acest principiu poate să se manifeste printr-un centru spiritual stabilit în lumea terestră, printr-o organizaţie însărcinată de a păstra integral depozitul tradiţiei sacre de origine „neumană" prin care înţelepciunea primordială să se transmită de-a lungul timpurilor celor ce sînt capabili să o primească.

D O I

De asemenea, în revista „Quarq-Squarq” au mai apărut dialogurile dintre noii Socraţi şi diferiţi cetăţeni de pe Pămîntul secolului XX. De exemplu, următorul interviu dat de unul din Socraţi chiar lui Piperonni însuşi:

„CINE SÎNT SOCRAŢII ŞI CE VOR EI?

Pip: ***Aş vrea să ştiu ce fel de fiinţe sînteţi şi care este scopul vostru?***

Socrate: ***În ce priveşte locul de unde venim, din păcate trebuie să păstrez secretul. Poate venim de pe altă planetă, poate din altă dimensiune. Scopul nostru este de a provoca o schimbare în modul de a gîndi al oamenilor.***

Pip: ***Este neapărat necesară această schimbare?***

Socrate: ***Ea era necesară încă începînd cu multă vreme în urmă; dar paşii uriaşi făcuţi de ştiinţă în ultimul timp, o cer acum cu necesitate. De această schimbare cred că depinde chiar supravieţuirea civilizaţiei actuale şi progresul ei.***

Pip: ***Totuşi ştiinţa a adus multe lucruri bune...***

Socrate: ***Cunoaşterea ştiinţifică a adus schimbări uluitoare în viaţa omului şi totuşi — la nivel planetar — omul însuşi a progresat destul de puţin. Ca dovadă, neînţelegerile permanente între naţiuni; dezvoltarea lor inegală, pericolul perpetuu al unui război catastrofal, preocuparea constantă a oamenilor pentru înarmare.***

Pip: ***Deci oamenii nu au devenit mai înţelepţi, chiar dacă ştiu mai multe, din punct de vedere ştiinţific, despre ei şi despre natură:***

Socrate: ***Mai înţelepţi? Nu-i putem învinui pe toţi de aceasta. Există un număr***

foarte mare de oameni care au luat-o pe calea cea bună.

Pip: ***Şi credeţi că metoda folosită de dumneavoastră va fi fructuoasă?***

Socrate: ***În momentul actual, o armată întreagă de Socraţi se plimbă prin oraşele Pământului şi discută cu oamenii. Sînt vizaţi mai ales oamenii politici, oamenii de ştiinţă. Poate nu vom reuşi să-i schimbăm pe toţi; poate nici nu au nevoie cu toţii de schimbare. În orice caz, omenirea nu are nimic de pierdut din această experienţă, din contra! Pământul a devenit acum un fel de Atena uriaşă, în care***

nenumăraţi Socraţi vor să sensibilizeze spiritele. S-ar putea să reeditäm la o scară mai largă ceea ce am încercat cîndva folosind un singur om, pe care l-am programat, dacă mă pot exprima aşa.

Pip: ***Sînt încîntat să aud acest lucru. De fapt, chiar şi eu am scris o lucrare pe această temă: „Socrate şi extraterestrii". Toată viaţa sa Socrate a vorbit de o „divinitate" sau o „voce divină" care venea să-l avertizeze de pericolele care-l ameninţau. Probabil că această „voce" i-a insuflat, pe cale telepatică, şi întreaga înţelepciune socratică...***

Socrate: ***Şi noi căutäm să avertizäm acum omenirea de pericolele care o ameninţă. Oamenii trebuie să fie uniţi, trebuie să renunţe la arme şi la războaie. Aceasta poate părea o utopie — şi mulţi cred mai degrabă în posibilitatea unui nou război catastrofal, decît într-o schimbare a modului de a gîndi al speciei umane. Şi totuşi, şi această din urmă ipoteză e la fel de realizabilă. Oamenii trebuie să se conştientizeze şi să acţioneze în consecinţă.***

DIALOGUL DINTRE SOCRATE ŞI Mr. JOHN FOGG[1] DE PROFESIE CONTABIL LA O BANCĂ

Socrate a început prin a-l întreba pe dl. Fogg cum a reacţionat el faţă de „reclama manechinelor subcuantice". Fogg a răspuns că aceasta a fost o experienţă extrem de veselă şi interesantă, care l-a determinat să-şi dorească o sumedenie de lucruri, dintre care pe unele a reuşit să le cumpere, iar pe altele nu. Socrate a remarcat atunci că reclama la diferitele produse, atît de folosită în secolul XX dă o

[1] Aici autorul a folosit dialogurile dintre Socrate şi discipolii săi din Platon — „Dialoguri".

concepţie cam naivă omenirii din secolul vitezei asupra fericirii. Fogg a dat nedumerit din umeri, spunînd că această problemă nu şi-a pus-o, şi nici nu are de gînd să şi-o pună, deoarece îl depăşeşte. Socrate a răspuns că totuşi această chestiune îl priveşte şi pe el; desigur, domnul Fogg vrea ca să fie fericit, a spus Socrate. Fogg a recunoscut atunci că, într-adevăr, şi el, ca şi alţi oameni, caută fericirea în viaţa de toate zilele. „Deci fericirea e un lucru bun, devreme ce o caută toţi oamenii?" — a mai întrebat Socrate. „Desigur, a recunoscut Mr. Fogg, fericirea este un lucru bun. Toţi oamenii vor să fie fericiti, şi caută în viaţă lucrurile pe care le consideră bune, evitindu-le pe cele rele".

Socrate: ***Fără îndoială, că tu ştii care sînt adevăratele lucruri bune şi rele?***

Mr. Fogg: ***Dacă le-aş ignora, aş fi un prostănac!***

Socrate: ***Atunci împărtăşeşte-mi şi mie ideile tale în această chestiune.***

Mr. Fogg: ***Nici nu e dificil! Mai întîi, cred că sănătatea este un bine, iar boala este un rău; apoi cauzele uneia sau alteia — adică băutura, alimentele, eforturile în general — sînt bune cînd contribuie la sănătate şi rele cînd dau boli.***

Socrate: ***Trebuie să te contrazic. Boala şi sănătatea sînt ele însele bune cînd provoacă binele şi rele cînd cauzează răul.***

Mr. Fogg: ***Vrei să spui că sînt cazuri cînd sănătatea produce răul, şi boala binele?***

Socrate: ***Sînt atîtea exemple de oameni care, plini de încredere în buna lor sănătate, au plecat să-şi caute moartea într-o aventură puţin glorioasă şi alţii care, fiind reţinuţi acasă de boală, au scăpat de mari pericole.***

Mr. Fogg: ***E adevărat; dar trebuie să remarc că, datorită sănătăţii putem profita de bunele ocazii în timp ce le pierdem cînd sîntem bolnavi.***

Socrate: ***Asta ne arată că boala şi sănătatea sînt cînd utile, cînd nefaste, deci ele sînt un bine sau un rău relativ.***

Mr. Fogg ***cade pe gînduri şi îşi mai toarnă un pahar de whisky (discuţia are loc într-o după-amiază, într-un bar din New York). Atunci am să dau alt exemplu de lucru bun. Cred că instrucţia e un bine; căci în care afacere omul instruit nu are mai mult avantaj decît omul neinstruit?***

Socrate: ***Cum?! Nu ai auzit de cazuri în care oameni au fost pedepsiţi pentru ştiinţa lor? Dar Bruno care a ars pe rug? Dar oamenii de ştiinţă care au avut de suferit pentru că nu au vrut să-şi dezvăluie secretele? Oameni de ştiinţă care au avut de suferit pentru că nu şi-au pus ştiinţa în slujba unor guverne sau a armatei? Oameni a căror ştiinţă a trezit invidii în jur şi le-a fost fatală? Oare nu se repetă azi în formă modernă vechiul mit al lui Dedal? Oare nu ai auzit de Dedal care, prins de Minos din cauza ştiinţei sale a fost constrîns să îl servească, privat atît de patrie cît şi de libertate?***

Mr. Fogg ***(ruşinat): Mda... parcă am auzit despre tipul ăsta. Da, se pare că şi aici ai dreptate, Socrate. Şi atunci, oare... fericirea nu este un bine?***

Socrate: ***Ba da, dar nu trebuie să credem că ea consistă în lucrurile echivoce.***

Mr. Fogg: ***Eh! Dar ce e echivoc în ideea de fericire?***

Socrate: ***Nimic! Numai că nu trebuie să legăm ideea de fericire de cea de frumuseţe, forţă, bogăţie, glorie, cît şi de mii de alte lucruri asemănătoare.***

Mr. Fogg ***(strîmbînd din nas): Totuşi, noi, oamenii legăm ideea de fericire de toate acestea. Căci dacă nu-i aşa, ce ar mai rămîne pentru a compune fericirea?***

Socrate: ***Trebuie să te avertizez că dumneata confunzi fericirea cu atîtea lucruri care cel mai ades sînt funeste. De cîte ori frumuseţea nu a fost coruptă de infami seducători? Cîţi oameni nu au căzut pradă nenorocirii doar fiindcă şi-au făcut planuri prea mari, căci aveau prea multă forţă? Cîţi alţii, amorţiţi de viaţa în bogăţie, nu au avut puterea să riposteze, căzînd victime invidiei?***

Mr. Fogg: ***Mi se pare că îmi ceri să renunţ la fericire.***

Sperate: ***Nu. Nu la fericire trebuie să renunţe un om înţelept, ci la falsele concepţii despre fericire. Trebuie să ne detaşăm de opinia vulgară că există bunuri absolute, bunuri în sine. Trebuie să recunoşti că bogăţia, sănătatea, gloria, puterea nu sînt bune decît în măsura în care ele procură omului fericirea. Ele sînt condiţii ale fericirii, dar condiţii care n-au nimic necesar în ele.***

Mr. Fogg: ***Deci nu există un lucru bun în mod absolut; şi nu trebuie să ne condiţionăm fericirea de bogăţie, sănătate, glorie... atunci poate îmi poţi arăta, tu care eşti aşa de înţelept, unde voi găsi binele, sau fericirea?***

discuţie care a avut loc într-o cafenea din Paris. Domnul Dubois este profesor la un liceu din Paris.

Socrate: ***Aş vrea să ştiu, domnule Dubois, dacă sînteţi un om fericit.***

Ms. Dubois: ***Cu toţii căutăm fericirea.***

Socrate: ***Oare dumneata crezi că gloria, puterea, sănătatea, bogăţia sînt condiţii indispensabile ale fericirii?***

Dubois ***(dînd din umeri): Ştiu eu... depinde...***

Socrate: ***Cred că eşti de acord, înainte de toate, că omul este un suflet, şi nu un corp, căci corpul ascultă de suflet, şi nu invers?***

Dubois ***(nedumerit, chicotind): Da, desigur...***

Socrate: ***Deci orice om care are grijă de corpul său, are grijă de ce e al lui, nu de el?***

Dubois ***(cam neliniştit): Mda. Aşa e.***

Socrate: ***...iar orice om care iubeşte bogăţia, nu se iubeşte nici pe el, nici ce e al lui, ci iubeşte un lucru încă şi mai străin de fiinţa sa decît ce e al lui.***

Dubois: ***Aşa îmi pare.***

Socrate: ***Deci cel care se ocupă numai de bogăţii, nu se ocupă de fapt de propriile sale interese...***

Dubois ***(roşind): Desigur... aşa e!***

Socrate: ***Deci sănătatea şi bogăţia nu sînt un bine în sine. Dar noi vrem să examinăm natura a ceea ce e bun pentru oameni. Înainte de aceasta însă — cred eu — ar trebui să ne examinăm pe noi înşine şi să aflăm ce sîntem. Cum să aflăm ce este pentru noi un lucru bun, dacă nu avem cunoştinţă de nevoile noastre? Cum să definim ce ne este util, dacă nu am definit ce vrem?***

Dubois ***(foarte convins): Noi vrem fericirea, bineînţeles.***

Socrate: ***Dar fericirea nu este decît satisfacerea tendinţelor noastre veritabile, a voinţei noastre reale. Ce vrem noi să fim?***

Dubois rămase multă vreme pe gînduri, dar neputînd să dea un răspuns clar, ridică din umeri, roşindu-se.

Socrate: ***Pentru ca să aflăm ce convine naturii umane, trebuie să studiem mai întîi chiar natura umană; de aceea şi este scris, pe frontonul templului din Delhi, înţeleaptă maximă: Cunoaşte-te pe tine însuţi.***

Dubois ***(oftînd uşurat): Desigur, desigur...***

Socrate: ***Trebuie să ne studiem pe noi înşine, să ne îngrijim de sufletul nostru. Sufletul este cel care comandă corpul, iar facultatea de a comanda este în mod esenţial raţiunea, raţiunea este partea divină din noi şi, contem- plînd-o, noi ne vom putea cunoaşte pe noi înşine perfect.***

Ms. Dubois tuşeşte tulburat, foindu-se pe scaun.

Socrate: ***Eşti cred, de acord cu mine, că binele suprem al omului constă în a dezvolta în sine raţiunea detaşîndu-se pe cît posibil de bunurile corpului, dăunătoare sănătăţii sufleteşti.***

Ms. Dubois îşi zornăie nedumerit banii în buzunar.

Socrate: ***Trebuie să recunoşti că lucrurile nu sînt rele, nici bune prin ele însele, ele nu valorează decît prin modul în care le folosim... A cultiva raţiunea în sine şi în alţii, iată care este adevărata fericire a vieţii...”.***

„DIALOG INTRE SOCRATE ŞI HANS MULLER,
INGINER ŞI OM DE STIINTĂ DIN BERLIN

Socrate: ***Există o ştiinţă pentru fiecare meserie; dar oare, nu ar trebui să existe şi o ştiinţă a fericirii?***

Muller: ***O ştiinţă... desigur, ştiinţa fericirii, da, asta e foarte important.***

Socrate: ***Oare nu e morala ştiinţa fericirii? Căci morala are ca obiect binele şi răul, justul şi injustul, frumosul şi urîtul...***

Muller: ***Dar oare ştiinţa, în genere, nu ne indică doar numai care sînt mijloacele ce trebuie să le folosim pentru a realiza un anumit scop particular? Hm! Hm! De exemplu, pentru a construi o casă?***

Socrate: ***Exact. Dar nu e mai puţin adevărat că morala este ştiinţa care ne indică raportul dintre toate scopurile particulare şi acel scop superior la care trebuie să conducă toate celelalte scopuri: fericirea omului.***

Muller: ***Da, da asta e.***

Socrate: ***Iată de ce eu consider morala ca fiind ştiinţa prin excelenţă căci oferă acel gen de cunoaştere care ar putea acorda cel mai bine oamenii între ei. Cunoaşte-te pe tine însuţi, şi vei cunoaşte ceea ce îţi este convenabil. Eu cred că în ce priveşte condiţiile fericirii, ele nu variază de la individ la individ. Ar fi suficient ca oamenii***

să raţioneze cu justeţe, pentru a putea discerne condiţiile valabile ale fericirii lor.

Muller ***(căscînd): Şi oare, ar cădea de acord?***

Socrate: ***Sînt convins că, în ce priveşte condiţiile fericirii, ele nu variază de la individ la individ... cred că ele se reduc la cîteva principii generale asupra cărora toţi oamenii, dacă ar reflecta sincer ar cădea de acord.***

Muller ***(din ce în ce mai neîncrezător): E oare posibil ca toţi oamenii să-şi facă aceeaşi opinie asupra veritabilului lor interes?***

Socrate: ***Exact. De pildă, dezarmarea, în epoca actuală. Este un interes comun.***

Muller ***(sorbind din bere): Voi, Socraţii aţi venit probabil cu un OZN de pe o altă planetă... din altă lume.***

Socrate: ***Da, aşa e...***

Muller: ***Ei bine, acolo de unde veniţi voi, oamenii stăpînesc cu toţii ştiinţa fericirii?***

Socrate: ***Noi am depăşit de foarte multă vreme problemele cu care se confruntă astăzi omenirea. Noi am reuşit să ne acordăm asupra veritabilelor interese, nu numai la scară planetară, ci chiar... la scară galactică. Facem parte dintr-o ligă universală...***

Muller: ***Şi noi, oamenii ne-am putea înfrăţi aici, pe pămînt, aşa... la scară planetară?***

Socrate: ***E posibil. Depinde cum vor evolua evenimentele. Dacă va fi depăşită criza actuală, aceasta va fi pînă la urmă calea de urmat!***

Muller: ***Şi... oamenii vor face parte şi din liga voastră intergalactică... sau cum aş putea oare să o numesc?***

Socrate: ***Desigur... şi rasa umană va fi acceptată poate, într-o zi, în cadrul acestei uniuni... de rase, din univers. Dar nu este vorba ca voi, pămîntenii să ne acceptaţi pe noi, ci ca noi să vă acceptăm pe voi.***

Muller: ***Revoluţia socratică are tocmai scopul de a ajuta rasa umană în acest sens? Ce părere au extratereştrii despre tehnologia oamenilor de pe pămînt?***

Socrate: ***Tehnologia îşi are importanţa ei, dar nu trebuie supraestimată. Omul ar putea să pună mai mult accentul pe evoluţia sa morală. Dezvoltarea ştiinţei şi tehnicii a depăşit, în stadiul actual, cu mult programul social. Aici este punctul nevralgic. Pe de altă parte, dacă toate ţările de pe pămînt şi-ar uni forţele, atunci ar ajunge la rezultate cu mult mai mari. Dar înainte de toate, omenirea actuală trebuie să-şi schimbe concepţia despre***

pace. La baza ei trebuie să stea buna înţelegere între popoare şi nu…”.

T R E I

Într-o noapte, sergentul Petty Petercott îşi făcea ca de obicei rondul pe strada Trei Sîmburi. Tocmai ajunsese în dreptul lăptăriei lui Vandermeer, şi număra găurile

Caşcavalului Universal. „Dacă iese un număr cu soţ, înseamnă că ajung detectiv la Cosmopol; dacă nu, rămîn un sergent oarecare pe strada Trei Sîmburi” — îşi spunea el. „E adevărat, nu am reuşit să scriu raportul acela afurisit despre cunoaşterea de sine. Şi nici Comisarul Socrate nu a venit să mă întrebe de el. Ar trebui să ajung eu acolo... dar cum? Da, aşa ar trebui... Doar se duce Mohamed la munte — cum e zicala aia — şi nu vine muntele la Mohamed!”

Dar nu termină bine de numărat găurile caşcavalului, că se petrecu un eveniment cutremurător. Auzi un vuiet deasupra capului său, şi se simţi scăldat într-o lumină portocalie, Privi în sus şi, de spaimă, scăpă tartina din mîna. Deasupra sa, pe cer, staţiona o imensă farfurie zburătoare, argintie din care răzbătea o lumină portocalie. Farfuria era prevăzută cu mai multe antene şi cu o sirenă, ca maşinile de poliţie. Deasupra unei uşi rotunde scria cu litere de neon, care se aprindeau şi se stingeau precum reclamele: COSMOPOL.

Dinspre farfurie se auzi o voce metalică:

— Sergent Petercott! Vino pe maidanul din capătul străzii!

După care farfuria zbură lin spre maidan.

— Hait! Pînă aici mi-a fost! se pomeni vorbind singur Petty.

Brusc realizase că una e să visezi, şi alta să dai ochii cu visul devenit realitate. Străbătu ca în transă strada pe care nu era ţipenie de om.

— Păi da! bombănea sergentul, tropotind cu bocancii săi uriaşi. Dorm cu toţii, sforăie gospodăreşte! Numai eu, sărmanul, trebuie să fac ordine în cosmos!

Iar cînd ajunse pe maidan şi zări uriaşa farfurie, cu uşa deschisă, ca o gură ce sta

gata să-l înghită, simţi că i se moaie genunchii. Sentiment profund uman, la urma urmei! Cîţi nu visează la fapte de vitejie, dar cînd ajung pe cîmpul de luptă sînt gata să o ia la sănătoasa? Aşa şi Petty, visa să ajungă detectiv la Cosmopoi, spunîndu-şi totodată în sinea sa că nu are cum să ajungă acolo. Cînd iată, venise muntele la Mohamed! Venise Cosmopolul la el! Şi, la urma urmei, de ce nu ar fi logic şi normal ca sediul poliţiei intergalactice să fie mobil, şi să se deplaseze prin Cosmos, după necesităţi?

Ca hipnotizat, Petty pătrunse în interiorul farfuriei zburătoare, adică a Cosmopolului. O bandă rulantă îl transportă de-a lungul unor coridoare străjuite de pereţi de sticlă, în dosul cărora se vedeau nenumărate birouri, dulapuri cu hîrţoage, şi funcţionari foindu-se aferaţi, vorbind la un soi de telefoane sofisticate, şi privind pe ecrane la imaginile în culori, sosite din tot Cosmosul. Încăierări, jafuri, urmăriri cu farfuriile zburătoare! Pe birouri se aflau, de asemenea, o sumedenie de globuri de felurite dimensiuni, înfăţişînd probabil diferitele planete locuite din univers. Ba, în unele încăperi, Petty zări şi nişte indivizi cu mutre dubioase — cu cătuşe la mîini —, probabil gangsteri extraterestri! Deja îi clănţăneau dinţii în gură şi tremura tot! Banda rulantă se opri în faţa unor uşi cenuşii, de plastic, care se deschiseră brusc. Sergentul păşi într-o încăpere imensă. Tolănit pe un fotoliu, cu picioarele ridicate pe un birou nichelat, stătea comisarul Socrate. Uşile cenuşii se închiseră în spatele sergentului.

— Fă-te comod, sergent Petercott, i se adresă, cu o oarecare maliţiozitate în glas comisarul Socrate, apoi apăsă pe un buton.

Dar Petty abia făcu doi paşi pe covorul moale, ce înfăţişa o hartă a universului, că simţi că îşi pierde greutatea; bocancii săi uriaşi se desprinseră de covor şi peste o clipă plutea prin cameră, cu bocancii spre tavan şi cu capul în jos.

— Te deranjează imponderabilitatea? se interesă Comisarul. Eu unul o ador.

Şi începu la rîndul său să plutească prin cameră.

Petercott bolborosi ceva, icnind din greu şi căznin- du-se să ia o poziţie cît mai decentă.

— Să trecem direct la subiect, începu comisarul. Mi s-a raportat că ai vrea să-ţi oferi serviciile Cosmopolului. În calitate de detectiv universal, nu?

Petty, care ajunsese să se proptească, după lungi eforturi, cu capul de perete, şi cu picioarele de un dulap alăturat — ceea ce îi conferea oarecare stabilitate — mugi ceva ce semăna a „Oh, yes, sir”.

— De fapt, noi am mai stat de vorbă, cîndva... ţi-am dat un test! Raportul acela, l-ai făcut?

Petty se înroşi tot, şi bolborosind „Cunoaşte-te pe tine însuţi”, scoase cu mare greutate din buzunar carneţelul său „Aspecte suspecte”. Vru să-l răsfoiască, pentru a arăta comisarului paginile în care mîzgălise încercările sale asupra cunoaşterii de sine. Dar carnetul îi scăpă din mîini şi începu să plutească, pe undeva, pe lîngă tavan.

— După cum văd, raportul tău nu prea are greutate! zîmbi larg comisarul. Dar să trecem peste asta! Cosmopoliţi are nevoie, şi urgent, de un om destoinic ca tine!

— Dar poate — scrîşni Petty, ce plutea pe lîngă tavan din nou — poate sînt mai mulţi sergenţi Petercott în univers. Poate un alt

Petercott e disponibil — disponibil — zece litere!

— Oh, yes, yes! rîse Comisarul. Cosmopolul a apelat de nenumărate ori la serviciile cîte unui brav sergent Petercott. Curajoşi oameni! Din păcate, mulţi au căzut la datorie! Ştii, meseria asta de detectiv în Cosmos... implică riscuri!

Sergentul simţi că-i îngheaţă sîngele în vine. Iar Comisarul Socrate vîsli dibaci prin aer („ăsta ştie să circule în imponderabilitate... şi pe verticală, şi pe orizontală" — gîndi Petty) şi apropiindu-se de birou, apăsă pe un buton.

Şi atunci din tavan ţîşniră o sumedenie de tije metalice; şi, la capetele lor începură să se umfle, încet-încet, baloane colorate. Erau nişte globuri, luminate pe dinăuntru, care înfăţişau toate planeta Pămînt, dar cu o geografie diferită a mărilor şi continentelor, aşa cum se schimbaseră acestea în decursul mileniilor.

— Iată numai cîteva din planetele identice Pămîntului vostru asupra ordinii cărora trebuie să supraveghez! oftă Comisarul. Ca să nu le încurc, în catalogul Cosmopolului au nume diferite: Pămînt, Terassis, Erttis, Annandya, Ramadamaloka, şi aşa mai departe. Unele dintre ele se află în aceeaşi etapă a istoriei ca şi Pămîntul, altele se află într-un punct al istoriei sale trecute, sau viitoare... Erttis se află, de exemplu în trecut, în epoca Greciei antice; Ramadamaloka, în vremea apogeului Atlantidei; Annandya — e un Pămînt al secolului şaizeci...

— Complicată muncă, spuse linguşitor Petercott.

Comisarul apăsă pe alt buton; atunci sferele se desprinseră din ţevi (de fapt erau baloane ce fuseseră ataşate la ţevi) şi începură să se dezumfle, zburînd de colo-

colo prin încăpere şi făcînd un zgomot ridicol.

Cînd lucrurile se liniştiră, comisarul continuă:

— Prima ta misiune va fi de a găsi un manuscris.

— Oho! Manuscrisul! M-am săturat deja de povestea cu manuscrisul, bombăni Petty. Şi apoi, poate găsiţi un alt sergent Petercott...

Şi arătă, în mod semnificativ, spre mulţimea baloa- nelor dezumflate, împrăştiate pe podea.

— Ba dumneata ai să fii acum angajat detectiv la noi! Şi asta din două motive! în primul rînd, a fost recepţionată şi aprobată oferta dumitale telepatică de a colabora cu Cosmopolul. Nu te gîndeai mereu că vrei să ajungi detectiv universal la Cosmopol? Şi apoi avem o urgenţă care ţine de strada Trei Sîmburi. Domnul Wells a ajuns, prin mijloace pe care prefer să le trec sub tă- cere, în posesia unui manuscris. Se pare că e vorba de proiectul unei arme; o armă gastronomică! „Marmelada blestemată” — care urmează să fie vîndută prin inter- mediul firmei Housebill, o delicioasă marmeladă, impregnată cu zglobulină. Mîncînd-o, oamenii degenerează, transformîndu-se în maimuţe,..

— Războiul lumilor! strigă Petty.

— De asemeni, zglobulina inoculată cactuşilor îi face să evolueze spre cactusoizi. Astfel, se urmăreşte trans- formarea oamenilor în maimuţe şi popularea Pămîntulur cu cactusoizi — cactuşii inteligenţi.

— Suspect! Foarte suspect! bombăni sergentul.

— Manuscrisul aparţine unor extratereştri şi trebuie să ajungă la aceştia, înapoi. Acest manuscris a fost ascuns şi

dumneata trebuie să ne ajuţi să-l găsim! Ai ca zonă de acţiune strada Trei Sîmburi. Iscodeşte peste tot — continuă comisarul. Poate afli ceva... Şi pune-ţi mintea la contribuţie. Gîndeşte-te unde ar putea fi dosit manuscrisul!

Şi comisarul Socrate luă un balon de jos şi începu să sufle în el.

— Să trăiţi, am înţeles. Îi voi trage pe toţi de limbă. Voi scotoci peste tot, şi pe verticală, şi pe orizontală. Dar parcă au venit nişte oameni în negru şi-au luat un manuscris de la Benny Smile.

— Oamenii în negru sînt aghiotanţii mei. Da, e adevărat, dar era vorba de altceva... nişte hărţi. Sergent, dacă nu găseşti manuscrisul care mă interesează, Wells va muri!

Auzind aceasta Petty tresări, cutremurat. Ţinea la vecinul său, cu care avea afinităţi! Cum să-l lase să moară? Acum, cînd ştia că viaţa lui era în mîinile sale, indiferent dacă Wells era un infractor sau nu, hotărî brusc să facă tot posibilul pentru a afla unde e manuscrisul. La urma urmei, Wells era un pămîntean de-al lui. Simţi dintr-o dată o ciudă pentru aceşti extraterestri poruncitori şi atotputernici, şi un sentiment de înfrăţire faţă de semenii săi, pămîntenii.

— Da, voi face tot ce îmi va sta în puteri... declară el, cu glasul tremurînd de mînie. Poate Wells a lăsat manuscrisul la unul din prietenii săi...

Comisarul Socrate terminase de umflat balonul, şi căzuse pe gînduri. Ghicise probabil sentimentele sergentului. Şi în mintea sa se înfiripă o nouă cale de acţiune.

— Dar oare — întrebă el, cu un aer aparent nepăsător, visător — dacă prietenii săi, Benny, Pip, Gerolamo... ar fi de faţă la

moartea lui? Poate îşi vor aduce brusc aminte unde e ascuns manuscrisul!

— Eu... asta nu mai ştiu. Dar de ce să ne grăbim? De ce să nu mai chibzuim?

— Ascult şi eu de ordinele venite de sus. Deci, te întorci pe strada Trei Sîmburi şi treci la acţiune!

— Dar eu... murmură sergentul, care plutea cu capul în jos, deasupra biroului, eu nu sînt pregătit pentru aşa o meserie grea! Detectiv la Cosmopol!

Nervos, comisarul Socrate înţepă cu un ac balonul, care pocni cu un zgomot sec.

— Nu-i o problemă. Te trimit să faci un curs intensiv de detectivi universali! Dar mai întîi să ţi-i prezint pe aghiotanţii mei — propuse comisarul Socrate — şi apăsă pe un buton. Atunci în încăpere apărură cinci bărbaţi. Patru dintre ei erau înalţi, bine făcuţi, semănînd ca nişte manechine dintr-o vitrină. Erau îmbrăcaţi în costume negre, noi, cu pantofi şi ciorapi negri şi purtau pe cap cîte o pălărie neagră. Cel de al cincilea era micuţ, foarte urît şi cu pielea verde. El îi întinse lui Petty o carte de vizită pe care scria:

Schubert Narr
asasin subcuantic
specialist în torturi şi otrăviri

— El e mîna mea dreaptă! Preciză comisarul Socrate.

Apoi, oamenii în negru se prezentară pe rînd.

— Rafael, maestru în umor negru, zise primul dintre ei.

Acesta avea la buzunarul de la piept al hainei sale o eprubetă cu un lichid negru, ce clocotea şi din care răzbăteau hohote de rîs. Cravata îi era împodobită cu un ac de cravată de aur, cu un mic diamant negru.

Mikael — maestrul de magie neagră — purta o flacără la buzunarul de la piept; Uriel — maestru în blak-holes — avea ca semn distinctiv cinci clape de pian, trei albe şi două negre, pe care le ţinea tot în buzunarul de de la piept al hainei sale, iar Gabriel — maestru în oglinzi negre — ţinea şi el o mică oglindă neagră în acelaşi buzunar al hainei sale.

— Încîntat de cunoştinţă! zise ceremonios sergentul, mormăind în barbă: „Le-aş cere actele de identitate, căci tare mai au fizionomii suspecte, — suspecte, opt litere... Dar...”.

Cei patru oameni în negru se retraseră, iar Comisarul urmă:

— Şi acum te trimit să studiezi intensiv tot ce trebuie să ştie un detectiv universal!

Şi apropiindu-se de birou apăsă pe un buton verde. Biroul se desfăcu în două, dînd la iveală o trapă din care ieşi un braţ metalic ce-l înşfăcă pe sergent. Şi bietul Petty se pomeni instalat într-un cărucior, ce aluneca pe nişte şine, printr-un coridor întortocheat.

P A T R U

Pereţii coridorului se luminară, începînd să înfăţişeze scene din filme poliţiste

extraterestre. Urmăriri cu maşini diabolice, urlete, scene de groază... Apoi căruciorul se opri în faţa unei cabine. Alături, în spatele unui pupitru acoperit cu butoane, sta un robot, care i se adresă lui Petty cu o voce metalică:

— Dezbrăcaţi-vă! În maşina de învăţat se intră numai în slip! Aţi fost programat pentru trei cursuri intensive de pregătire a detectivilor universali!

Sergentul se dezbrăcă, tremurînd. Intră în cabină. Era destul de incomod, trebuia să stea în picioare, ca în cabinele telefonice. O cască se coborî din tavan şi îi acoperi capul; era asemănătoare căştilor cu care îşi usucă doamnele coafura. Din pereţii cabinei ieşiră nişte sîrmuliţe prevăzute cu un soi de periuţe de dinţi, care i se aplicară pe piele, de simţea numai furnicături. Şi culmea, o pompă, ce aducea cu pompele de desfundat chiuvetele, ţîşni din peretele din faţă al cabinei, şi i se lipi de piept. Dintr-o dată, toate acestea începură să „funcţioneze”: periuţele de dinţi i se plimbau uşor pe piele, pompa intra în perete şi ieşea, lipindu-se cu zgomot de pieptul său păros; casca începu să se rotească, încetişor, şi să bîzîie. Şi Petty avu fericirea de a i se turna în cap în timp record — zece minute — toate informaţiile necesare unui detectiv universal. Era vorba de ştiinţe foarte sofisticate care, probabil, ajutau mult în arta deducţiei: ASTRONOMIA CUANTICĂ, CRISTALOFONIA, GEOMETRIA PSIHEDELICĂ, TEORIA ONDULATORIE A GUTURAIULUI DEPRESIV.

Urmă o pauză de cinci minute, în care robotul îi puse lui Petty o întrebare-test, anume cum s-ar putea scrie un roman poliţist în care asasinul să fie cititorul. Petty nu ştiu ce să răspundă şi se trecu la a

doua fază a cursului, ce urmărea cizelarea minţii sale şi dezvoltarea flerului de detectiv. Dar cum sergentul refuza să asculte ordinul de a intra din nou în cabină, se apelă la alţi doi roboţi, care îl băgară înăuntru cu forţa. Din grabă, fu introdus cu capul în jos, într-o poziţie ciudată — un picior îi intrase în cască, iar talpa celuilalt picior era mîngîiată de periuţele de dinţi, gîdilindu-l îngrozitor. Şi Petty fu iniţiat în următoarele obiecte de studiu, după care oricărui savant de pe pămînt i-ar fi lăsat gura apă: INTRODUCERE ÎN CALCULUL DIFERENŢIAL PE SUB LIMBA; METAFIZICA PASTELOR FĂINOASE ÎN GALAXIE; ANATOMIA COMPARATA A GÎNDACILOR NEGRI DE BUCĂTĂRIE MUMK I ŞI ZEZE CIBO III; TEORIA CORPUSCULARA A MIGRENELOR DIALECTICE; KARATELE HOLOGRAFICE. Din păcate, toate aceste delicioase cunoştinţe au fost asimilate de sergent, datorită poziţiei sale, pe dos.

Apoi, considerindu-se programa de studii epuizată, robotul apăsă pe o manetă pe care scria „Memorare”. Un calculator electronic arătă pe un ecran rezultatul:

creierul lui Petercott asimilase sută la sută din cunoştinţe. Era şi inevitabil, cu asemenea tehnici perfecţionate! După care robotul apăsă pe o altă manetă cu inscripţia „Uitare”. Căci şi experţii de la Cosmopol, ca şi pe Pământ, defineau cultura drept ceea ce îşi mai amintea omul după ce uita aproape tot ce învăţase.

Mai mult mort decît viu, sergentul-detectiv fu scos de roboţi din cabină şi îmbrăcat. Apoi fu depus pe o bandă rulantă care-l duse afară din farfuria zburătoare.

C I N C I

Şi Petty se întinse pe iarbă, răsuflînd adine. Vehiculul spaţial se ridică în zbor şi dispăru după nori, cu sirena aprinzîndu-se şi stingîndu-se, urlînd înfiorător. Pe undeva prin Cosmos era o urgenţă!

„Cît de înţelept părea primul comisar Socrate, care m-a pus să scriu raportul despre cunoaşterea de sine... şi cît de crud este acesta — gîndi Petty. Oare n-o fi vorba de doi comisari Socrate? Dar poate există o infinitate de comisari Socrate, de ce nu?”

Aşadar, Petty privea cerul, stelele, se gîndea melancolic la ceilalţi sergenţi Petercott din univers — căzuţi la datorie — cînd atenţia îi fu atrasă de un om în negru ce apăruse lîngă el. Se pare că era vorba despre Rafael.

— Şeful m-a trimis să vă informez că misiunea dumneavoastră se va numi codificat „Operaţiunea Tartina”, rosti acesta cu o voce tărăgănată.

— Care „Tartină”? se minună Petty.

— „Tartina” e manuscrisul pe care trebuie să-l găsiţi. Dumneavoastră sînteţi „Crocodilul”. Comisarul e „Scarabeul”.

— Aha! Şi dumneata?

— Eu sînt Rafael, specialist în umor negru. Şi să nu uit, veţi comunica de acum înainte, cu superiorii dumneavoastră de la Cosmopoi, prin intermediul „Burlanului-Intergalactic”.

— Asta ce drăcovenie mai e?

— O să vedeţi. Aveţi un burlan nou, instalat pe peretele dinspre nord al casei dumneavoastră. E doar aparent burlan, în realitate e un aparat de comunicare... intergalactică.

— Cum se poate asta?

— Nu ştiu, că nu mi-au turnat informaţia în cap: Dar, deduc... că burlanul vizibil se continuă cu un burlan invizibil, care ajunge sus, în cer, la o farfurie zburătoare pe care se află o staţie de emisie-recepţie, prin intermediul căreia se ia legătura cu Cosmopolul.

— Deştept băiat! se bucură Petty. Ah, abia aştept să văd burlanul, burlănaşul!

Petty se bucura de maşinăria ce-i fusese pusă la dispoziţie, aşa cum se bucură un copil de o jucărie nouă. Şi sergentul se îndreptă grăbit spre casa sa unde se apucă să studieze burlanul; îl ciocăni, şi apoi strigă în gura acestuia:

— Aici Crocodilul! Aici Crocodilul!

Se auzi un bubuit, apoi o voce din străfunduri:

— Aici Scarabeul!

— Pornesc în căutarea „Tartinei”! raportă Petty.

— Către Crocodil! se auzi iar vocea. Ai ordin să-i convoci de urgenţă pe Benny Smile, Piperonni, Gerolamo Fapaura şi motanul Alexis la cafeneaua lui Cyrill.

Petty aruncă o privire la ceas. Era ora douăsprezece jumătate noaptea.

— La ora asta?!

— Ordinele se execută, nu se discută! se auzi vocea.

— Bine, dar cu ce motiv? fi

— Vei găsi motivul în mijlocul străzii Trei Sîmburi!

— Să trăiţi, am înţeles! bolborosi Petty, în burlan.

Apoi îşi îndreptă spatele, privi cu obidă stelele şi, la fel ca prietenul său Wells, ameninţă cu pumnul cerul. Sau poate pe extratereştri, ori chiar pe cei de la Cosmopol!

PARTEA A CINCEA

U N U

Petercott se plimbă oarecare vreme în susul şi în josul străzii, dar nu descoperi nici un fel de obiect care să-i atragă atenţia. Toată lumea dormea pînă şi motanul Alexis, care torcea tolănit pe pervazul ferestrei.

Totuşi, de după obloanele trase ale cafenelei lui Cyrill răzbătea lumină. Sergentul se apropie şi bătu încetişor în uşă. Dinăuntru se auzeau voci. Dar nimeni nu veni să-i deschidă. Cu degetul graţios îndoit, sergentul bătu din nou. Nici un semn de viaţă. Era gata să se dea bătut, cînd dintr-o dată uşa se deschise şi în pragul ei apăru un personaj necunoscut. Era un omuleţ slab, micuţ, cu o şapcă neagră pe-o ureche şi părul negru, lins, cu cărare pe-o parte. Purta ochelari rotunzi, fumurii, care-i tot lunecau pe vîrful nasului său prelung, ca o păstaie. Între buzele subţiri, împodobite cu o mustaţă subţire, neagră, ale cărei vîrfuri se ridicau în mod suspect în sus, ţepene (ca mustăţile lui Salvador Dali!), ţinea o pipă elegantă, cu modele orientale şi împodobită cu o mică piatră albăstruie. Surprins, Petty reacţiona aşa cum îi era tipicul în asemenea ocazii:

— Cine sînteţi dumneavoastră? Şi ce căutaţi în cafeneaua lui Cyrill la ora aceasta? Nu sînteţi cetăţean trisîmburist, sînt sigur! Actele la control, vă rog!

— Regret, dar nu am actele de identitate la mine. A trebuit să plec în grabă de acasă. Mă numesc Bibi Biber. Sînt noul proprietar al cafenelei „Două Mumii”. Acum o oră am cumpărat-o de la bunul meu prieten Cyrill.

— Şi unde e Cyrill?

— Cyrill tocmai a împlinit astăzi şaptezeci de ani. A hotărît să se lase de afaceri şi să-mi vîndă mie cafeneaua!

— Ţi-a trimis o telegramă-fulger?

— Nu, m-a chemat folosind telepatia. Mi-a vîndut, deci, cafeneaua, şi a şi şters-o la Paris, ca să se distreze.

Sergentul Petercott se scărpină încurcat, după ureche. Îl văzuse pe Cyrill, pe la vremea prînzului, înfulecînd o friptură în localul „Triunghiul Bermudelor”. Nu-i pomenise nimic despre ziua lui de naştere, despre vîn- zarea cafenelei, sau despre faptul că în toiul nopţii avea de gînd să ia avionul spre Paris, ca să se amuze la Moulin-Rouge.

— Şi spui că ai plecat în grabă şi că ai uitat actele dumitale de identitate? îl ironiză sergentul pe numitul Biber.

— Da, le-am uitat în Posseidonya, pe strada Sirenelor, numărul 40 bis — răspunse acesta cu un aer degajat.

— Cînd o să vi le aduceţi, să mi le arătaţi şi mie. Dar cum adică, le-aţi uitat?

— Am plecat în mare grabă. Abia de mi-am pus basca, halatul şi mi-am luat valiza...

Sergentul îl măsură pe noul proprietar al cafenelei din cap şi pînă la picioare. Acesta purta, peste cămaşă şi pantaloni, un halat din molton vişiniu, un halat de spital. „Adică, a plecat în grabă. Deduc, ca un mare detectiv universal ce sînt, că ori a furat ceva de pe acolo, ori a făcut cine ştie ce infracţiune. Ia să-l interoghez eu...”

— Deci, aţi plecat cam în grabă... reluă el discuţia.

— Păi, dacă se scufunda, domnule!

— Cine se scufunda!

— Oraşul. Posseidonya. Buf! Pac! Pămîntul se scufunda, crăpa, aşa ca la cutremur... apele năvăleau pe uscat!

Sergentul asculta năuc.

— Dar pe unde vine, hm... Posseidonya asta? întrebă el ruşinat, cam cu juma’ de

gură. Parcă am întîlnit cu- vîntul prin careurile mele de cuvinte încrucişate.

— Posseidonya? Cum, nu ştiţi?! Fosta capitală a Atlantidei. S-a scufundat, după cum spuneam, cu Atlantida cu tot. Mare noroc am avut! Mi-am luat calabalîcul şi am şters-o. De fapt, tocmai aveam valiza făcută, fiindcă mă pregăteam să-i fac o vizită lui Cyrill. Mă chemase telepatic, după cum v-am mai spus, să-mi vîndă cafeneaua. Aşa că uite, sînt salvat!

Petercott îşi trecu palma este fruntea înfierbîntată.

— Dar Atlantida asta — Atlantida nouă iitere — parcă a existat cu mult timp în urmă... Aşa-mi spunea Piperonni.

— Aici, pe planeta asta. Dar eu vin de pe altă planetă identică Pămîntului, pe nume Ramadamaloka. Istoria acesteia se afla tocmai în momentul apogeului civilizaţiei atlante.

Atunci Petty îşi aduse aminte de toate sferele ce împodobeau tavanul din biroul comisarului Socrate, şi se lumină la faţă.

— For-mi-da-bil! exclamă el. Un atlant pe strada Trei Sîmburi!

— Nu sînt primul. Şi Cyrill era tot atlant. Dar el se trăgea din neamul atlanţilor... de pe planeta dumneavoastră. Acum, mă scuzaţi, dar am musafiri...

— Tocmai de aia — i-o tăie bravul sergent, vreau să intru, să beau o cafeluţă. Ce musafiri ai, din Atlantida? Şi, în gîndul său, se întrebă: „Ce să fie asta? Invazia Pămîntului, pe şest?”

Intră ţanţoş în cafenea. Îşi roti ochişorii de jur-îm- prejur şi rămase înmărmurit. La o masă, stăteau Rafael, specialistul în umor negru, şi Mikael, specialistul în magie neagră.

— Să vă fac cunoştinţă, se oferi Biber.

— A, nu, ne cunoaştem. Sîntem prieteni — făcu acru sergentul.

— Domnii tocmai îl căutau pe Cyrill. Din păcate, au sosit prea tîrziu, explică Biber.

Luă un ibric, îl umplu cu apă, şi se duse în spatele lui Mikael.

— Cum vreţi cafeaua, domnule sergent? La foc potolit, sau la foc iute? întrebă el, extrem de politicos.

— La foc potolit... Hi-hi-hi! am auzit că e mai bună! răspunse Petty, nebănuind ce are să urmeze.

— La foc potolit, aţi auzit, domnule Mikael? repetă Biber.

Flacăra ce ieşea din buzunarul de la piept al omului în negru se subţie şi se alungi, trecîndu-i cam cu o palmă peste înălţimea umărului. Biber ţinu cu mîna ibricul deasupra ei, cu aerul cel mai serios din lume. Cînd apa începu să fiarbă, luă o linguriţă de argint de pe masă, şi

puse cu grijă, din două borcănele de porţelan, zahăr şi cafea. Amestecă, şi ţinu iar ibricul deasupra flăcării din buzunarul lui Mikael.

— E cafea din Atlantida? întrebă cu jumătate de gură sergentul.

— Nu, e cafeaua lui Cyrill. Eu abia de-am reuşit să-mi iau cîteva lucruri strict necesare în valiza mea...

Şi arătă spre o valiză uriaşă, ce zăcea desfăcută, în mijlocul cafenelei. Sergentul aruncă o privire expertă. Din valiză ieşeau la iveală, de-a valma, haine, hîrţoage, un craniu, cîteva ceasuri de tip vechi, din cele ce se prindeau cu lanţ de buzunarul vestei. Într-o casetă deschisă se zăreau nişte pietre ce sclipeau foarte tare, părînd a fi diamante veritabile. Se mai vedeau şi cîteva fructe cu înfăţişări bizare.

— Dacă doriţi, puteţi servi o sfîrlomagă. E un fruct delicios, din Atlantida. Sau poate, o scofîrleagă. Sfîrlo- magele sînt alea ca nişte ridichi uriaşe, verzi, iar scofîr- legele arată ca un ştiulete de păpuşoi, cu boabele roşii.

Petty nu se lăsă de două ori rugat. Se apropie de valiză şi înşfăca întîi o sfîrlomagă, devorînd-o; apoi luă şi o scofîrleagă. Cu această ocazie observă, sub un pulovăr ros de molii, un papirus vechi, îngălbenit de vreme.

„Ia-n te uită! N-o fi ăsta manuscrisul? — se gîndi el. Deduc, aşa ca un mare detectiv ce sînt, că poate Wells i l-a lăsat lui Cyrill, adică l-a ascuns la Cyrill... iar Cyrill, auzind că-i rost de bucluc — l-or mai fi căutat oamenii în negru în legătură cu manuscrisul — a şters-o şi i l-a lăsat lui Biber. Da, domnule, lucrurile se leagă. Asta e cheia enigmei

Prefăcîndu-se că nu a observat nimic, se duse şi luă loc la masă. Biber tocmai turna

cafea în ceşti. Turnă cafea în toate trei ceştile şi, deşi ibricul era destul de mic, rămase plin pe jumătate.

— Va să zică îl căutaţi pe Cyrill? întrebă sergentul pe cei doi oameni în negru. Şi oare aş putea afla în ce problemă?

— Nu, domnule Petercott. E secret profesional — zise Rafael şi scoţînd din buzunarul de la piept eprubeta în care clocotea un lichid negru, din care răzbăteau hohote de rîs, o privi în zare.

„Şi dacă Biber a plecat în grabă... de unde o fi plecat, a

fost pentru că a şterpelit pietrele alea preţioase — mai cugetă, plin de zel, sergentul. Tii, dar ce uşor e să fii detectiv universal!”

Rafael turnă cîte o picătură de lichid negru în ceştile cu cafea. Apoi îşi puse eprubeta la loc. Sergentul sta şi privea stupefiat.

„Ceva nu-mi miroase a bine! Dacă vor să mă otrăvească? Am mai văzut scene din astea, în filme!”

Cafeaua din ceşti începuse parcă să fiarbă; răzbăteau acum şi din ea hohote de rîs. Dar cei trei indivizi din faţa sa nu păreau a se sinchisi. Ridicară simultan ceştile, le clătinară puţin, şi sorbiră toţi trei odată. Apoi puseră, tot în mod sincronic, ceştile pe farfurioare. Plescăiră toţi trei din buze, de plăcere, apoi, tot în aceeaşi clipă, cu acelaşi gest, luară iar ceştile şi sorbiră tacticos. Iarăşi le puseră jos, şi iarăşi plescăiră de plăcere, simultan. Şi tot aşa, de cîteva ori, pînă cafeaua se sfîrşi. Biber umplu din nou ceştile; ibricul rămase, la fel, pe jumătate plin.

— Dar dumneavoastră nu serviţi? întrebă el pe ser- gent.

„Ăştia parcă-s înţeleşi să-şi bată joc de mine — gîndi Petty. Ia să fiu eu atent... ce mi-or fi pus în cafea?”

Şi rosti cu voce tare, cu un calm aparent:

— Aşteptam să se răcească. Dar oare ce a pus domnul în cafele? Ce e acolo, în eprubetă?

— Elixir ilariant, răspunse Rafael. Face cafeaua picantă. Şi nu numai cafeaua, ci şi viaţa. Aţi auzit de al şaselea simţ? Cel al intuiţiei, nu? Ei bine, elixirul meu dezvoltă cel de al şaptelea simţ, aflat în stare latentă la oameni.

— Şi... care e acest al şaptelea simţ?

— Simţul umorului. Eu unul, prefer umorul negru. Beţi, o să vedeţi ce bine o să vă simţiţi!

— Cum spunea înţeleptul Democrit: Omul trebuie să înveţe să se împace cu sine însuşi, apoi cu alţii, să fie pregătit să lupte cu duşmanii, şi mai ales, să nu-şi piardă buna dispoziţie în orice împrejurare a vieţii! perora Mikael.

— Eu unul, aş mai vrea o picătură, ceru Biber. Tocmai eram cam indispus de ultimele evenimente; scufundarea Atlantidei m-a cam întors pe dos!

Rafael mai turnă o picătură din lichidul negru în
ceaşca lui Biber. Apoi, iarăşi, toţi trei, se apucară să-şi bea cafeaua în mod sincronic.

Petercott înghiţi în sec şi împinse ceaşca înainte. Nu avea curaj să bea.

— Cum de vă stau mustăţile aşa... ţepene, în sus? E formidabil, domnule Biber! se interesă el.

Biber clipi din ochi, şi îi răspunse:

— Le ung cu marmeladă, domnule Petercott. Era o adevărată modă, în Atlantida mea, ca să-ţi ungi mustăţile cu marmeladă. Cu cît ai mustăţile mai lungi, şi cu cît stau aşa, ţepene, cu vîrful în sus, eşti mai elegant! Cyrill m-a asigurat că şi aici, pe Pămînt, se fabrică o marmeladă excelentă, cu care îţi poţi unge mustăţile, Dar, ca să fiu sigur, am adus cu mine reţeta după care fabricau atlanţii marmelada!

Petercott înţepeni pe scaun. „Marmelada blestemată! — parcă îi urlă o voce în ureche. Nu vorbea comisarul Socrate de o reţetă de marmeladă? Noua armă gastronomică...”.

— Aş... vrea să văd şi eu... reţeta... adică manus... papiru... mă rog... aş vrea s-o văd şi eu!

Biber zîmbi enigmatic, îşi mîngîie mustăţile, şi vru să spună ceva. Dar Rafael nu-l lăsă să deschidă gura, luîn- du-i-o înainte:

— Dar nu vedeţi că glumeşte, domnule Petercott? Chiar nu aveţi de loc simţul umorului? Zău aşa, beţi cafeaua asta, să vedeţi ce bine, ce relaxat o să vă simţiţi!

Uitînd de pericol, cu gîndul numai la valiză şi la papirusul din ea, Petty trase ceaşca spre el, o apucă graţios, de toartă, ţinînd degetul mic depărtat, şi bău totul din- tr-o înghiţitură. Îl cuprinse deodată aşa, un val de ameţeală, parcă ar fi băut o băutură tare. Brusc, deveni foarte vesel.

— Ha! Ha! Ha! Desigur, ce glumă bună! Să-ţi ungi mustăţile cu marmeladă!

Rafael îşi scoase acul din cravată. Şterse cu o batistă piatra neagră ce îl împodobea şi apoi o puse în dreptul ochilor, privind cu atenţie.

— S-a terminat cu scufundarea? întrebă Biber, îngrijorat.

— Aproape, aproape!

Întoarse diamantul în altă poziţie şi privi iar.

— Vezi planeta Erttis? Cum e vremea la Atena? A început procesul?

— Mda, vremea e frumoasă! îl văd pe Platon cerce- tînd un manuscris. Curînd va începe procesul.

— Un manuscris? tresări sergentul. Ce manuscris?

Dar Rafael zîmbi misterios şi-şi înfipse iar acul în cravată.

— La revedere, domnule Biber. Îmi pare rău că nu l-am găsit pe Cyrill.

Cei doi oameni în negru dădură mîna cu Biber şi ieşiră pe uşă. Biber îi conduse pînă afară. Sergentul profită de ocazie şi alergă la valiza deschisă, cotrobăind prin ea. Scoase la iveală manuscrisul; era un

papirus vechi, acoperit cu o scriere enigmatică, semănînd cu hieroglifele egiptene. Tocmai vroia să-l ascundă în buzunar, cînd Biber intră din nou în cafenea. Sergentul lăsă papirusul să cadă înapoi în valiză, printre haine şi hîrţoage, şi scoase cîteva sfîrlomage.

— Am mai îndrăznit să iau cîteva fructe din astea... sînt delicioase! îngăimă el, muşcînd zdravăn dintr-o sfîrlomagă.

Biber îl privi bănuitor. Se apropie, închise valiza, şi o duse pe tejghea.

— Eu mă duc să-mi continui rondul, domnule Biber! se hlizi cu un aer prefăcut degajat, sergentul, şi o porni tropotind spre uşă.

D O I

O luă în susul străzii, meditînd adînc la toate cîte le descoperise. Papirusul, diamantele, mustăţile unse cu marmeladă! Toate erau cît se poate de suspecte! Actele de identitate uitate în Atlantida! Şi toate astea, se întîm- plau sub nasul lui, pe strada Trei Sîmburi!

Chiar în dreptul localului „Triunghiul Bermudelor”, ceva sclipea, sub razele lunii. Era piatra preţioasă de la acul de cravată, din aur, al omului în negru, specialist în umor negru — Rafael. Sergentul se aplecă icnind, vrînd să-l ridice. Dar nici pomeneală să reuşească. Acul era aşa de greu, că nici nu-l putea măcar clinti din loc.

— Cum zicea deşteptul ăla? Eppur şi muove! Şi totuşi se mişcă! se stropşi sergentul.

Dar acul de cravată nu se lăsa clintit din loc.

„Văd lumină la Piperonni! Nebunul s-a trezit ca să cînte la fierăstrău. Ia hai să-l chem să încerce el!”

Bărbierul nu se lăsă mult rugat. Curînd apăru în mijlocul străzii, nebărbierit, în pijama şi cu un halat de catifea pe deasupra, cu o scufă pe cap. Încercă şi el să ridice bijuteria sau să o mişte cu piciorul, dar nu avu nici un fel de succes.

Motanul Alexis, care se dusese în vizită la Benny Smile, se apropie însoţit de profesor. În jurul acului se iscară discuţii aprinse; drept care, Gerolamo Fapaura, care se certase cu Lola şi dormea singur într-o mansardă dinspre stradă, de la etajul localului, apăru la geam, întrebînd ce-i cu tot tămbălăul acela. Coborî şi el în stradă, într-o cămaşă lungă, de noapte şi învelit cu o cuvertură, cu o sticlă de coniac sub braţ. Petercott se simţea foarte vesel, habar nu avea nici el de ce. Dintr-un reflex profesional, începu să strige:

— Hei, cetăţeni! Circulaţi, vă rog! Circulaţi! La urma urmei, nu-i decît un ac de cravată!

Biber apăru din senin lîngă ei. Îşi făcu loc cu coatele, printre Gerolamo şi Smile, şi ajunse lîngă obiectul suspect.

— Ah! Acul de cravată al lui Rafael! Desigur, nu aveţi cum să-l ridicaţi! Doar e împodobit cu un bermulak!

— Ce-i aia „bermulak”? Şi de unde îl are? îl iscodi sergentul.

Biber oftă şi bolborosi:

— Bermulakurile astea îmi aduc aminte de Atlantida mea.

— Cetăţeanul acesta e noul proprietar al cafenelei „Două Mumii”, pe care a cumpărat-o — aşa zice el — de la bătrînul Cyrill — îi lămuri sergentul pe cei de faţă.

— Da, sînt noul proprietar al cafenelei. Cyrill se săturase de ea... la 70 de ani, mai vrei să te şi relaxezi un pic!

— Poate mă înşel — observă Gerolamo — dar aşa, pe întuneric... sub razele lunii... semănaţi mult cu Cyrill. Parcă ar fi vorba de Cyrill întinerit. Un Cyrill de patruzeci de ani! Zău, eu am văzut o fotografie de-a lui, din tinereţe!

— Fleacuri! — se eschivă Biber.

— Da, are dreptate, observă şi Pip. Aveţi aceeaşi fizionomie!

Petty se aplecă şi încercă iar să mişte aşa-zisul ber- mulak. Motanul Alexis, care tăcuse şi ascultase ca un filozof, coincise:

— Un nebun aruncă o piatră în baltă şi zece deştepţi se căznesc s-o scoată. Ia hai să ne culcăm, domnilor!

— Ba mai bine poftiţi în cafeneaua mea, îi rugă Biber. Fac cinste în noaptea asta! Şi, dacă vreţi, vă vorbesc despre bermulakuri!

Ideea le plăcu la toţi, aşa că îl urmară pe Biber în cafenea.

Petty, care rămăsese mai la urmă, gîndea: „Scarabeul mi-a dat ordin să-i convoc exact pe aceşti indivizi la cafenea. Cu sau fără voia mea, am făcut-o. Abia acum realizez că am îndeplinit ordinul. Oare sînt teleghidat? Oare licoarea aceea, pusă în cafea n-a făcut din mine un robot — robot — cinci litere? Ei lasă că trimit eu un memoriu — urlat prin burlanul intergalactic!”

T R E I

În cafenea, alăturară două mese, şi se aşezară de jur împrejur. Şi, în timp ce Petercott îşi punea la îndemînă, pe

neobservate, carnetul lui cu „Aspecte suspecte”, pentru a nota faptele demne de un viitor raport, Biber îşi scoase din buzunar pipa împodobită cu un mic ametist, se învălui în rotocoale de fum, şi începu:

— Da, domnii mei, nimeni nu poate, deocamdată, să ridice acul de cravată căzut în mijlocul drumului. Şi ştiţi de ce? Aţi observat că e împodobit cu o mică piatră preţioasă, un diamant negru. Dar nu e vorba despre un diamant obişnuit. Este vorba de un bermulak — o piatră preţioasă extraterestră. Aici, pe planeta voastră, bermu- lakurile erau folosite în timpurile străvechi de atlanţi, la construirea farfuriilor zburătoare. Îşi făceau rost de ele prin intermediul comerţului intergalactic!

— Dar acul de cravată aparţine lui Rafael, omul în negru care te-a vizitat mai înainte, domnule Biber.

— Rafael îl căuta pe Cyrill. Voia ca acesta să-i repare micul aparat antigravitaţional, care i se stricase. Bermulakul, domnii mei, devine uneori teribil de greu. Şi atunci trebuie pus în funcţiune aparatul antigravita- ţional, pentru a-i anula greutatea, pînă redevine iar uşor.

— Deci, era stricat aparatul acela, nu l-a găsit pe Cyrill, ca să i-l repare, şi cînd a ieşit în stradă, bermu- lakul a devenit greu, şi a căzut în drum, cu tot cu acul de cravată... îşi dădu cu părerea Pip.

— A căzut, sau poate Rafael anume l-a zvîrlit acolo. Nu putea să-l mai care! strigă Smile.

— Să-l caaare?! obiectă Biber. Nu ştiţi despre ce vorbiţi. Bermulakul lui Rafael era o piatră preţioasă tăiată în formă de piramidă; după proporţiile exacte ale marii piramide din Giseh. Cînd devine greu, are exact greutatea piramidei!

— O! O! O! exclamară ascultătorii.

— Şi de ce devine greu? interogă sergentul.

— Bermulakul acesta... este constituit dintr-o materie care se află în rezonanţă cu găurile negre şi găurile albe din univers. Cînd intră în rezonanţă cu găurile albe, devine uşor; iar cînd intră în rezonanţă cu găurile negre, devine greu. Ei bine, şi atunci se petrec fenomene misterioase. Cu mai multe bermulakuri se poate construi o maşinărie de distorsionare a timpului şi spaţiului. Folosind bermulakurile, se pot face călătorii în timp, în spaţiu, se pot deschide porţi între universuri...

— Şi dumneata de unde ştii toate astea? întreabă Petty.

— Ştiu... pentru că acolo, de unde vin eu... se folosesc în mod obişnuit aceste bermulakuri!

Şi Biber îi făcu sergentului cu ochiul, în sensul că pricepe el unde bate şi trebuie să păstreze secretul numai între ei doi, dar Petty nu avea chef de secrete.

— Poate nu ştiţi, dar domnul Biber vine din Atlantida. Avem cinstea de a primi între noi, onorabilii cetăţeni trisîmburişti, un nu mai puţin onorabil cetăţean din Atlantida, atlant! Fără acte de idenitate!

Pip, Gerolamo, Smile şi Alexis îl priviră uluiţi pe Biber, iar acesta le explică şi lor istoria cu planeta identică Pămîntului Romadamalorka, unde tocmai avusese loc scufundarea Atlantidei.

— Şi îşi unge mustăţile cu marmeladă! adăugă plin de obidă Petty.

— Dar şah se joacă în Atlantida? întrebă Alexis.

— Dar atalanţii nu ştiau să vindece cocoaşele? — se interesă şi bărbierul-psiholog.

— Dar ce, voi chiar credeţi că vine din Atlantida? se burzului sergentul.

Căzură cu toţii pe gînduri. Dintr-o dată Benny Smile se făcu alb ca varul, gata parcă să leşine.

— Măi băieţi, oooh! exclamă el, cînd îşi mai reveni. Acum, auzind toate acestea, mi-am adus aminte dintr-o dată... Ştiţi, în Mexic, eu am fost luat pe o farfurie zburătoare. Acolo am stat de vorbă cu un extraterestru simpatic, Xintu... care, printre altele, s-a oferit să-mi arate sistemul de propulsie a navei spaţiale!

P A T R U

— Chestiunea asta mă interesează foarte mult! se bucură Pip. Spune cum a fost, o să scriu un articol pe cinste!

Smile începu să povestească:

— Xintu a apăsat pe un buton şi mi-a spus să mă aşez pe un fel de trapez, care se afla pe podea. El a luat, de asemenea, loc lîngă mine. Şi astfel ne-am pomenit amîndoi într-o cameră care se situa sub cea în care fuseserăm înainte.

— Ai coborît deci în pivniţa farfuriei zburătoare! chicoti amuzat Petty. Şi, întorcîndu-se spre motan:

— Ia întreabă-l, Alexis, a văzut şoareci extraterestri acolo?

Motanul îşi mîngîie însă mustăţile şi mîrîi dispreţuitor:

— Nătărăule!

— Cum să fie vorba de o pivniţă? se enervă şi Smile. Era sala motoarelor, sau, mă rog, sala în care se aflau mijloacele de propulsie ale farfuriei zburătoare. Şi ce credeţi că am văzut acolo?

— Nişte motoare alimentate cu marmeladă! O trînti sergentul şi,

aplecîndu-se peste masă, pipăi mustăţile ţepene ale lui Biber.

— Nu ştiu dacă ar fi propriu să le numim aşa! obiectă Smile. Fiindcă, în acea încăpere se aflau mai multe postamente care se roteau mereu şi pe care erau instalate clepsidre uriaşe în care străluceau pietre preţioase.

— Bermulakuri, fireşte — spuse Biber, zîmbind cu subînţeles.

— Tocmai la asta mă gîndeam şi eu acum, opină Benny, că am aflat ce e cu aceste pietre preţioase şi la ce folosesc... Abia acum parcă, parcă pricep ceva. Ştiţi, pietrele aflate în clepsidrele respective erau de toate mărimile. Unele, mari cît un ou de găină, altele, mici cam cît un bob de piper. Şi ce culori minunate aveau! Însoţitorul meu mi-a explicat că acele clepsidre umplute cu pietre formau sistemul de propulsie al aparatului lor de zbor.

— Ţi-a spus adevărul! sublime Biber.

— Iar eu — continuă Benny Smile — am insistat să-mi explice mai pe larg principiile de funcţionare, dar Xintu a refuzat, pe motiv că nu cunosc principiile fizi- co-astronomice de bază ale teoriei ber...

Benny se întrerupse, pentru a se căuta prin buzunare. Scoase la iveală un bileţel, pe care probabil notase informaţiile primite de la extraterestru.

— Ale teoriei bermu... începu el să citească.

Dar Biber i-o luă înainte:

— Ale teoriei bermulativităţii!

— Exact! Se miră Smile. Dar de unde ştiţi?

— Lasă, că de asta o să mă ocup eu, mai tîrziu! bombăni Petty. Asta ne este meseria!

C I N C I

Smile se uită, cam speriat, la sergent, dar Alexis îl linişti:

— Şefule, nu-l lua în seamă. Dacă oamenii de pe Pământ ar fi piese într-un joc de şah, Petercott ar fi nebunul!

Furios, Petty voi să-l înşface pe motan pentru a-l zgîl- ţîi puţin. Dar motanul o zbughi la fugă.

— Dar spune-ne odată, Smile, despre teoria bermulativităţii! exclamă nerăbdător Piperonni.

Şi Smile continuă:

— Xintu mi-a explicat că atunci cînd se întorc clepsidrele alea la stînga, timpul curge înapoi, şi ei pot călători în trecut. Cînd se întorc spre dreapta, călătoresc în viitor. Pe scurt, se pot face fel de fel de manevre cu clepsidrele, aşa că timpul şi spaţiul pentru ei... hm!

Benny Smile se opri iar, încurcat. Se concentră şt continuă cu greutate, căci erau nişte idei greu de înţeles şi pentru el:

— Pe scurt, Xintu mi-a zis că, dacă aş înţelege teoria bermulativităţii, aş putea înţelege de ce există mai mulţi Benny Smile în univers... mai mulţi Speraţi... Mi-a dat de exemplu istoria Atlantidei. Spunea că au existat, există şi vor exista o infinitate de Atlantide în univers, pe o infinitate de planete identice Pământului nostru. Şi că istoria Atlantidei care s-a scufundat în momentul de apogeu al civilizaţiei ei s-a repetat, se repetă şi se va repeta mereu în viitor. Şi asta pentru că...

— Ia stai puţin! îi întrerupse Petercott. Şi, fixîndu-l cu o căutătură cruntă pe Biber, întrebă răspicat:

— Dar dumneata cum ai ajuns de pe planeta aceea...

— Planeta Ramadamaloka... o planetă identică Pământului vostru — îl completă Biber cu bunăvoinţă.

— Mă rog! Cum ai ajuns de pe Ramadamaloka — douăsprezece litere, la noi? Ziceai că se scufunda Atlantida şi ai şters-o cu o valiză!

— Simplu. Am venit chiar cu farfuria zburătoare pe care a întîlnit-o domnul Smile. Xintu tocmai făcea o escală pe Ramadamaloka, în drumul său spre Pământul vostru. Făcea parte dintr-o expediţie de zece farfurii zburătoare, îmbarcate toate pe o navă mamă, sub formă de trabuc, ce venea din altă galaxie, de pe planeta Annandya.

— Aţi sosit împreună cu Xintu? Formidabil! se miră Smile.

Biber continuă:

— Domnilor, atlanţii mei aveau deja farfuriile lor zburătoare. Mulţi au emigrat în univers, dar nu erau destule farfurii pentru toată populaţia. Alţii s-au îmbarcat pe farfurii venite din cosmos, în trecere prin Atlantida. Cum a fost cazul meu. De fapt, eu tocmai îmi făcusem valiza să vin pe Pământul vostru!

— În ce scop? interogă iarăşi sergentul.

— Nu v-am spus?! Urma să cumpăr cafeneaua de la Cyrill şi de asemeni Cyrill urma să-mi lase caseta cu bermulakuri, pe care eu o voi duce acolo, pe Erttis, pentru a încerca să-l răscumpăr pe Socrate.

Ascultătorii săi se priviră intrigaţi.

— Deci ne veţi părăsi curînd, deduse Pip, cu tristeţe.

— Aş, un mic voiaj. Mă voi reîntoarce!

— Cît de mult mi-ar plăcea să călătoresc şi eu prin cosmos! oftă Gerolamo. Stau acolo, călare pe un butoi, în localul meu...

şi visez că sînt pe o corabie... că străbat mările şi oceanele, sau că sînt pe o farfurie zburătoare, şi zbor prin univers.

— Există posibilitatea de a călători prin univers şi cu o corabie, îl avertiză Biber.

— Cum aşa?

— Conform teoriei bermulativităţii... Bermulak sau bermulativitate sînt cuvinte care provin de la cuvîntul „bermude”. Aţi auzit că în zona Triunghiului Bermudelor dispar vase, avioane... Şi ştiţi de ce? Din Triunghiul Bermudelor poţi trece direct pe alte planete din univers. Planete identice Pămîntului.

— Şi de ce, mă rog? iscodi iar Petty.

— Pentru că, pe fundul Oceanului Atlantic, în zona Triunghiului Bermudelor, zace o ladă plină de bermula- kuri.

— Şi a cui e lada? Şi cum de a ajuns acolo? întrebă Petty din ce în ce mai suspicios. Alibiul dumneavoastră e aşa de încurcat că v-aş duce imediat la secţie!

— Alibiu? se miră Biber. Dar ce infracţiune am făcut?

— Poate l-aţi omorît pe Cyrill, ca să-i furaţi pietrele. Şi papirusul, vorbi ameninţător sergentul.

Îşi dădu seama că făcuse o imprudenţă, că vorbise fără să se gîndească, abia după ce Biber îl chestionă la rîndul său:

— Papirusul? Dar de unde ştiţi de papirus?

Pip, Smile şi Alexis ascultau numai ochi şi urechi. Petty îşi făcu iute socoteala că sînt şase contra unul, aşa că se ridică în picioare şi strigă:

— Domnilor, în geamantanul dumnealui se află un manuscris. Un papirus, înţelegeţi ce vreau să spun?

Cei de faţă se priviră contrariaţi.

Biber începu să rîdă încetişor, şi nu răspunse nimic. Doar se lăsă pe spătarul

scaunului, îşi scoase ochelarii şi începu să-i şteargă tacticos cu poala halatului său vişiniu.

Ş A S E

Şi Biber îşi puse ochelarii din nou pe nas şi explică calm:

— În cazul acesta, domnule Petty, alibiul meu este chiar istoria omenirii; alibiul meu este chiar teoria bermulativităţii.

Sergentul deschise în mod făţiş carneţelul său cu „Aspecte suspecte” îl puse pe masă, pregăti pixul, şi comandă:

— Foarte bine. Vorbiţi. Dovediţi-mi că nu l-aţi omo- rît pe Cyrill ca să-i furaţi diamantele şi manuscrisul. Că de unde o fi avut Cyrill diamantele şi manuscrisul, e o altă enigmă, pe care tot eu am s-o dezleg!

Biber oftă, şi începu:

— Papirusul şi bermulakurile le am de la Cyrill, care mi le-a lăsat de bună voie... e o înţelegere între noi. Dar ca să pricepeţi despre ce e vorba, ar trebui să vă explic, mai întîi, teoria bermulativităţii. O să o explic aşa, fără formule, în mod metafizic, simplificat! E o teorie care combină problema bermulakurilor, a Triunghiului Bermudelor şi teoria relativităţii.

Şi Biber iar se opri, căzînd pe gînduri. Căuta probabil cuvintele cele mai potrivite pentru a explica pe înţelesul cetăţenilor trisîmburişti teoria bermulativităţii.

— Ei, hai, dă-i drumul! bătu nerăbdător Petty cu pixul în masă.

— Deci, spuneam că pe fundul Oceanului Atlantic zace o ladă cu bermulakuri, care determină dispariţiile misterioase de vapoare şi avioane...

— Te-am mai întrebat — se burzului Petty — a cui era lada?

— Lada era a căpitanului Nikos Alopache, un stră- stră-strănepot al înţeleptului

Socrate. E momentul să vă spun că bătrînul Cyrill era înrudit, după mamă, cu Socrate. Maică-sa era grecoaică, dar tatăl său era egiptean. Acest bărbat avea ascendenţi printre faraoni. Şi, prin aceşti faroni, se înrudea cu atlanţii. Deci un străbun de al lui Cyrill trăise în Atlantida. El se numea Bib-Er- Quatzl. Era un om foarte învăţat. Meseria sa era de a şlefui bermulakuri şi de a fabrica ceasuri de viaţă lungă. Folosind bermulakurile, el putea face călătorii nu numai în spaţiu, ci şi în timp. Astfel, el ştia tot ce avea să urmeze în viitor, inclusiv scufundarea Atlantidei. Ştia care vor fi toţi descendenţii săi, printre care şi primul faraon egiptean — căci în urma catastrofei, o parte din atlanţi s-au refugiat în Egipt. Alţii urmau să emigreze pe o planetă asemănătoare pămîntului, din altă galaxie. Bib-Er-Quatzl mai ştia că un descendent al faraonului se va stabili în Grecia şi, căsătorit cu o grecoaică, îl va naşte pe Socrate.

— Deci Socrate era înrudit cu atlanţii? se minună Pip.

— Desigur! Oare n-a vorbit Platon, care a fost elevul lui Socrate, despre Atlantida? Desigur, avea informaţii de la maestrul său! Dar să continui povestea lui Cyrill. Cum îşi cunoştea toţi descendenţii, Bib-Er-Quatzl ştia că într-o bună zi se va naşte şi Cyrill... Cyrill, ca şi Socrate, se aflau trecuţi în testamentul lui Bib-Er-Quatzl. Ei se numărau deci printre descendenţii aleşi anume pentru a-i continua tradiţia, avînd dreptul de a învăţa arta şlefuirii bermulakurilor şi a fabricării ceasurilor de viaţă lungă!

— Cum îi mai merge gura! oftă Petty, închizînd cu zgomot carneţelul său, şi trîntindu-l pe masă cu obidă. N-am timp să notez nimic.

— Dar nu vorbesc ca să notezi dumneata! îi ripostă Biber. Le fac o plăcere noilor mei prieteni, povestin- du-le aceste istorii minunate!

Furios, Petercott se întoarse către Benny Smile, şi-i zise printre dinţi:

— Unii te plimbă cu farfuriile zburătoare, alţii te duc cu preşul...

Dar Biber nu luă în seamă aluzia, şi continuă netulburat:

— Ca toţi copiii aleşi anume, din ilustra sa familie, Socrate, cînd a împlinit vîrsta de şapte ani, s-a urcat pe acoperiş şi a interpretat un descîntec pentru chemat far-furiile zburătoare. Melodia şi notele descîntecului erau notate în testamentul străbunului său...

Şi Biber se ridică de la masă şi se duse la valiză. Scoase de acolo papirusul, pe care-l oferi spre cercetare tuturor celor de faţă. Papirusul, aproape putrezit, era acoperit cu o scriere misterioasă, amintind hieroglifele.

— Şi ce scrie aici? se interesă Petty.

— E lista tuturor descendenţilor lui Bib-Er-Quatzl care au dreptul de a învăţa meseriile sale. Şi notele şi cuvintele descîntecului pentru chemat farfuriile zburătoare.

— Care farfurii zburătoare?

— Prin testament se stipulează că toţi urmaşii lui Bib-Er-Quatzl sînt daţi în grija unei civilizaţii extraterestre. E vorba de acei extratereştri care, cu mult timp în urmă, poposind pe Pămînt, au pus bazele înfloritoarei civilizaţii a Atlantidei. Căci atlanţii proveneau de pe o altă planetă, identică Pămîntului, pe care existase o Atlantidă. Cînd Atlantida s-a scufundat, o parte au venit pe Pămîntul vostru. Istoria se repetă, conform teoriei bermulativităţii.

Sergentul privi ţintă, ca prostit, mustăţile lui Biber. Apoi şopti cu glas sfîrşit:

— Poate dacă-mi ung şi eu barba cu marmeladă, pricep toate aceste drăcovenii.

— Dar e simplu! strigă Alexis. Imaginează-ţi o infinitate de table de şah, în univers. Cu aceleaşi piese, nu? Şi pe care s-ar juca, la infinit, exact aceeaşi partidă. Cu aceleaşi mişcări. Aşa e, nu, domnule Biber?

Biber aprobă, dînd din cap, şi mîngîindu-şi mustăţile.

— Şah-mat a doua oară, domnule Petercott! conchise triumfător motanul Alexis.

O clipă se lăsă o tăcere penibilă. Fu întreruptă de Gerolamo Fapaura.

— Mii de balene şi de tunete! Dar cum e cu căpitanul acela grec cu lada de bermulakuri? Cu Socrate, care era trecut şi el în testament?

— Aici e aici! începu din nou Biber. Deci, la şapte ani, Socrate a cîntat descîntecul... şi a fost luat pe farfuria zburătoare. Dar el le-a spus extraterestrilor că preferă mai degrabă să şlefuiască minţile oamenilor, decît bermulakurile. Sufletul uman — spunea Socrate — e o piatră preţioasă neşlefuită.

— Dar poate chiar aşa voiau extratereştrii aceia. Poate că era teleghidat! observă sergentul, amintindu-şi de eprubeta cu lichid negru şi de felul cum acţionase el în acea noapte.

Biber îl privi pentru prima oară cu vădită consideraţie, dar nu comentă deloc ipoteza lui.

— Da, medită cu glas tare Pip, oare cine ne face să vrem ceea ce vrem? Sîntem atît de liberi pe cît credem că sîntem?

— Ia lăsaţi prostiile! tună Petty, într-un nou acces de autoritate. Vreau să aflu ce e cu lada aceea cu bermulakuri!

— Extratereştrii i-au explicat micului Socrate că e greu să şlefuieşti un bermulak... dar şi mai greu să şle- fuieşti minţile semenilor tăi. L-au avertizat care va fi destinul lui, dacă va apuca pe această cale... Îşi va face mulţi prieteni, dar şi mulţi duşmani. Căci Socrate, stînd de vorbă cu semenii săi, pentru a le şlefui minţile, le arăta şi cît de ignoranţi sînt. L-au avertizat că urma să fie condamnat pe nedrept, tocmai de aceşti duşmani ai săi şi că va fi nevoit să bea o cupă cu otravă. Dar micul Socrate a rămas neclintit în hotărîrea sa. Atunci extratereştrii i-au promis că, în timpul procesului, vor veni cu o ladă cu pietre preţioase, bermulakuri, cu care vor încerca să-i răscumpere libertatea.

— De ce tocmai bermulakuri?

Biber dădu din umeri:

— Aşa o cere istoria. Probabil ca să poată exista apoi un Triunghi al Bermudelor. O poartă către alte lumi, către alte pămînturi.

Şi Biber se ridică şi puse papirusul la loc, în valiză. Abia îşi reluă locul, pe scaun, că Petty începu:

— Dar zi-ne odată ce-i cu lada?

Ş A P T E

Biber trase cu sete din pipă, se învălui într-un nor de fum şi istorisi următoarele:

— Cînd Socrate împlini vîrsta de şaptezeci de ani, fu adus deci în faţa tribunalului. După cum ştim, a fost găsit vinovat. Trebuia să-şi hotărască singur pedeapsa. Dar, de asemenea, şi-ar fi putut răscumpăra libertatea. Atunci au apărut extratereştrii, după cum promiseseră. I-au dăruit lada plină cu bermulakuri, tocmai în

acest scop, dar Socrate a refuzat să se folosească de ea.

— Ce păcat! exclamă Piperonni. Ştim cu toţii că Socrate era cu totul nevinovat, iar acuzaţiile ce i se aduseseră erau fără temei.

— Tocmai de aceea, Socrate era convins că va reuşi să-i convingă prin elocinţa sa pe cei care-l judecau — continuă Biber. Cum însă, în urma procesului, el fu găsit vinovat, îşi ispăşi pedeapsa cu moartea, bînd cupa de cucută. Iar lada cu pietre preţioase fu lăsată moştenire fiului său mai mic.

— Ei, asta mă interesează! interveni Petty. Cu lada ce s-a întîmplat? A furat-o careva?

— Lada a fost moştenită, din generaţie în generaţie, de diferiţi urmaşi ai lui Socrate. Aşa a ajuns în posesia unui căpitan de vas, plin de îndrăzneală, Nikos Alopache. Pînă la acesta, nimeni din familia lui Socrate nu s-a atins de conţinutul ei. Trebuie spus că lada era prevăzută cu un mecanism antigravitaţional, care s-a dereglat însă în decursul secolelor. Aşa că uneori devenea uşoară ca un fulg, de plutea chiar prin încăpere, alteori devenea aşa de grea, că n-o puteai ridica nici cu zece macarale. Ştiţi cauza — fenomenul de rezonanţă dintre bermulakuri, găurile albe şi găurile negre din cosmos.

— Ehei! Şi eu am plutiiit, cu capul în jos! Oftă Petty.

Dar îşi dete iute seama că nu e cazul să trăncănească prea multe despre angajarea sa, ca detectiv la Cosmopol, tocmai lui Biber. Aşa că tăcu mîlc, şi privi cu un aer nevinovat spre tavan. Ceilalţi îl scrutau uimiţi, aşteptînd să continue, dar Alexis le făcut semn, învîrtindu-şi lăbuţa pe lîngă

tîmplă, în sensul: „E nebun, lăsaţi-l în pace!”.

— Mi-ar fi plăcut ca grecul ăla să fi fost pirat — şopti visător Gerolamo Fapaura. Pirat, ca şi străbunul meu, Bombonello Fapaura.

— Bombonello? Bombonello Fapaura? tresări entuziasmat Biber. Dar tocmai pe el îl aştept în astă seară!

— Dar ce, Bombonello trăieşte?

— Desigur. Doar a cumpărat un ceas de viaţă lungă, chiar de la Cyrill. Căci Cyrill, datorită ceasului său de viaţă lungă, trăia şi pe vremea lui Bombonello.

— Păi dacă-i vorba de un ceas de viaţă lungă — conchise Pip, mijindu-şi ochii — poate că Cyrill e numele pe care şi l-a luat Bib-Er-Quatzl. Care, datorită ceasului său de viaţă lungă... ar putea trăi şi azi!

— Dar ia zi, cum adică, îl aştepţi pe Bombonello? Şi de ce? Ce treabă ai mata cu piraţii? întrebă Petercott, scos din sărite.

— Îl aştept pentru că trebuie să mă duc pe planeta Erttis, cu corabia lui. Erttis e o planetă identică Pămîn- tului; acolo istoria a ajuns la momentul antichităţii; tocmai are loc procesul lui Socrate. Cyrill mi-a lăsat o casetă cu bermulakuri ca să mă duc să-l răscumpăr pe Socrate.

— Şi cum ai să ajungi, cu corabia, pe o altă planetă? se miră Pip.

— Nu v-am mai spus? În zona Triunghiului Bermudelor... se întîmplă fenomene stranii. Treci în alte lumi. Pe alte planete, identice Pămîntului. Bombonello ştie cum să navigheze, astfel că ajunge pe ce planetă vrea el!

— Mă întreb, ce oare vrea să însemne acel papirus cu care e pictat Bombonello... în tabloul pe care-l am în sufragerie? Aţi

observat cu toţii, nu? Ţine un papirus în mînă!

— E o hartă a cosmosului. Pe care sînt însemnate toate planetele, inclusiv planetele identice Pămîntului — îl lămuri Biber. Căci Bombonello, cu asta se ocupă — face comerţ cu bermulakuri şi cu alte mărfuri extraterestre... comerţ intergalactic!

Petty reflectă o vreme. Apoi mîrîi:

— Tot n-am priceput cum e cu lada din fundul Oceanului Atlantic!

— A! Că uitasem să vă spun continuarea! se grăbi să explice Biber. Deci acest Nikos Alopache, profitînd de faptul că lada devenise odată foarte uşoară, ca un vajnic lup de mare ce era, a săltat-o pe corabia lui, alături de alte mărfuri şi a pornit în largul mărilor. Probabil că voia să vîndă pietrele prin străinătăţuri. Desigur, habar nu avea de valoarea lor reală. Căci un singur bermulak face cît zece diamante mari cît un ou de porumbel, de douăzeci şi patru de carate!

Ceilalţi fluierară a mirare.

— Aşadar, ajungînd Nikos Alopache să traverseze acea zonă din Atlantic, cunoscută azi sub numele de Triunghiul Bermudelor, a suferit un accident îngrozitor; pe neaşteptate, lada a redevenit foarte grea, şi astfel corabia s-a scufundat! Aşadar pietrele alea afurisite din ladă, care zac acum pe fundul Oceanului Atlantic, sînt de vină pentru tot ce se întîmplă în zonă!

Şi, către sergent, ironic:

— Ei, v-aţi lămurit, domnule sergent, cum e cu lada?

— Da, cu lada, mda, să zicem. Dar cum e cu teoria bermulativităţii?

O P T

Biber îşi potrivi ochelarii fumurii pe nas îşi trase basca neagră mai pe o ureche, şi glăsui cu vocea sa joasă, răguşită:

— În concluzie, conform teoriei bermulativităţii, universul este un labirint infinit. Există telepatia, şi astfel gîndurile, ce nu cunosc limite în timp şi în spaţiu unesc lumile şi fiinţele. În felul acesta totalitatea infinită a gîndurilor formează un nesfîrşit labirint al cunoaşterii, în acest sens, am putea privi universul şi ca pe un gînd imens, care implică tot ce s-a gîndit, se gîndeşte, şi se va gîndi vreodată.

— Aşadar... e ca şi cum... universul ar fi cabinetul meu, cu pereţii tapisaţi cu oglinzi! Cînd intri, te vezi multiplicat la infinit! Îşi dădu cu părerea Piperonni.

— De ce nu? confirmă Biber.

Petercott îşi mîngîie barba, şi cu ochii la mustăţile lui Biber, care îl obsedau, întrebă cu prefăcută naivitate:

— Dar dumneata... ce meserie aveai, acolo, în Atlantida? Nu vreau să insinuez nimic, dar de cînd am auzit că-ţi ungi cu marmeladă mustăţile... Nu cumva fabricai marmeladă?

Şi, în gîndul sau: «Poate o fi chiar inventatorul extraterestru al „Marmeladei blestemate” — infernala armă gastronomică, extraterestră pe care a venit s-o experimenteze pe Pămînt».

Dar Biber îl dezamăgi:

— Oh! Nu v-am spus? Păi şi eu, de fapt, eram şlefuitor de bermulakuri şi meşteream ceasuri de viaţă lungă... acolo, pe Ramadamaloka.

Puteţi deci să mă numiţi meşterul Biber!

— Stai puţin, dar dacă spui că vii de pe Atlantida, Atlantida de pe Ramadamaloka...

dacă istoria se repetă... dumneata eşti chiar Bib-Er-Quatzl! strigă Benny Smile.

— Dar poate e chiar Cyrill. Seamănă teribil cu el — comentă Pip. Pare a fi Cyrill, întinerit cu patruzeci de ani...

— E adevărat — zîmbi enigmatic Biber — că şi eu eram mai bătrîn un pic... dar, cu ajutorul ceasului de viaţă lungă, pe care îl port... m-am întinerit puţin. Însă nu sînt Cyrill, fiţi siguri!

— Deci, cu ajutorul ceasurilor de viaţă lungă, te poţi întineri? insistă Piperonni.

— Desigur. Bombonello, care poartă şi el un ceas de viaţă lungă, nu se întinereşte mereu? Acum arată de patruzeci şi cinci de ani, o să vedeţi cînd va veni.

— Şi cînd va veni? Şi de ce? interogă mohorît Petty.

— În noaptea asta. Dacă a căzut bermulakul în mijlocul străzii, se creează un fenomen de rezonanţă cu zona Triunghiului Bermudelor, unde zace pe fund lada aceea cu bermulakuri. Ori tocmai acum navighează pe acolo şi Bombonello, care poartă în ureche un cercel împodobit cu trei mici bermulakuri. Aşa că, în curînd, datorită rezonanţei... corabia lui va dispare din Triunghi şi va ajunge pe strada Trei Sîmburi. Apoi ne vom întoarce în zona Bermudelor — eu şi Bombonello — şi vom călători direct pe Erttis. Navigarea prin rezonanţă bermuladiakă e o treabă extrem de grea. Dar Bombonello e expert.

— Şi de ce toate astea? Şi de unde le ştii? făcu tot mai nedumerit sergentul.

Atunci Biber trînti bomba:

— Pentru că sînt informat că domnul Wells, vecinul nostru, a fost dus pe planeta Erttis, unde urmează să moară, să fie executat în locul înţeleptului Socrate. Drept pedeapsă pentru faptul că nu înapoiază extraterestrilor un anumit manuscris...

— Insinuaţi că onorabilul Wells a furat un manuscris de la extraterestri? strigă înfierbîntat Pip.

— Exact, se oţărî Petty. Dacă vreţi să ştiţi, am primit misiune de la Cosmopol să găsesc cît mai iute acest manuscris. Dacă manuscrisul va fi găsit la timp, Wells nu va mai muri...

Cei de faţă, în afară de Biber, rămaseră cu gurile căscate.

— Poate Wells a lăsat manuscrisul la unul dintre dumneavoastră... Atunci ar fi cazul să colaboraţi cu legea, şi să mă informaţi...

Dar Benny Smile, Gerolamo şi Piperonni se jurară că în viaţa lor nu au auzit de nici un manuscris.

În încăpere se lăsă iar tăcerea. Meditau cu toţii la toate minunăţiile auzite, şi mai ales la vestea mai greu de crezut, a pericolului ce-l ameninţa pe Wells.

Într-un tîrziu, Pip murmură:

— Ah! Abia acum înţeleg... Visul pe care l-am avut ieri noapte... arăta adevărul adevăiat!

— Ce vis? Povesteşte-ne! săriră ceilalţi cu gura, curioşi.

Şi bărbierul-psiholog le înşiră o poveste cu totul şi cu totul senzaţională.

N O U Ă

— Am visat — spuse Piperonni — că Petercott venise la stabilimentul meu, ca să-i rad barba. Iar eu am ascuţit briciul, şi am pregătit clăbuc într-o cupă de argint. Şi i-am spus: „Din cupa asta, Petty dragă, era cît pe aci să bea otravă Wells, prietenul nostru! Ce s-ar fi făcut fără tine?”

— Eee, lasă-mă cu aluziile astea, cusute cu aţă albă! se supără sergentul. Eu, unul, mă întorc pe stradă, la datorie!

— Cum? Dar nu-ţi doreai tu să ai parte de enigme cosmice? De aventuri cu extraterestri? întrebă motanul, maliţios.

Petty se uită încruntat la mustăţile lui Biber, scoţînd încet un plic din buzunar. Din plic scoase o carte de vizită, pe care o zvîrli pe masă.

Gerolamo o luă, o studie, scoase exclamaţii de uimire, şi o înmînă lui Pip; şi aşa cartea de vizită fu trecută din mînă în mînă, şi citită de către toţi cei prezenţi în cafeneaua lui Biber. Acesta o luă ultimul şi citi cele scrise pe ea, cu voce tare:

SCHUBERT NARR

asasin subcuantic

specialist în torturi şi otrăvuri

Şi, pe verso, cîteva rînduri scrise şi semnate de Wells:

„Dacă voi fi dat dispărut, pe Pămînt, să nu-ţi baţi capul cu cazul meu. Am fost condamnat la moarte de extratereştri, dar cel puţin mi-am ales singur moartea. Voi fi dus pe o altă planetă, avînd chipul lui Socrate. Voi bea cupa cu otravă în locul lui. Salutări prietenilor trisîmburişti”.

— Ce părere ai, domnule Biber? Unii invadează pămîntul, sub pretext că li s-au scufundat actele de identitate; alţii, sînt duşi pe alte planete şi li se serveşte, în loc de cafea — otravă.

— De unde aveţi cartea de vizită? clipi mirat din ochi Biber.

— Tocmai asta e! Azi dimineaţă, ducîndumă eu pe la secţie, mi s-a atras atenţia că am un plic prins cu un bold... hm! de fundul pantalonilor. În el — cartea de vizită. Cum a ajuns acolo... e o enigmă cosmică! — cosmică — şapte litere!?

Ceilalţi nu se putură abţine şi pufniră în rîs.

— Nu rîdeţi, netoţilor! trînti sergentul cu pumnul în masă. E vorba de un ultimatum! Dacă nu găsim blestematul acela de manuscris — care nu ştiu de fapt cui aparţine şi cine l-a furat şi de ce — Wells o să moară! Otrăvit!

Şi se ridică în picioare, îşi aranjă uniforma şi plecă cît se poate de cătrănit să ia aer curat, pe stradă.

Dar să-i lăsăm acum pe eroii noştri să discute aprins aceste evenimente şi să vedem ce se petrecuse pe farfuria zburătoare al cărei echipaj era condus de Xintu.

Într-adevăr, Wells sfătuit de Sebastien, care-l ajutase să ia chipul lui Socrate se refugiase pe farfuria zburătoare al cărei echipaj, condus de Xintu avea misiunea de a studia teoria bermulativităţii.

Dar fu descoperit de oamenii în negru, cu toate că avea chipul bătrînului filozof Socrate. Într-o bună zi la bordul farfuriei apărură Gabriel şi Uriel care îl somară să predea manuscrisul şi formula zglobulinei, dar Wells refuză.

— Oricum, trebuia să fiţi pedepsit pentru că aţi încălcat legea tăcerii, zise Uriel. Pentru că v-a scăpat din mînă taina zglobulinei.

— Da, adăugă Gabriel, se petrec lucruri care nu sînt pe placul autorităţilor din Annandya. Ringo a injectat zglobulină unor cactuşi şi a făcut o armată cu ajutorul căreia intenţionează să-i terorizeze pe pămînteni.

— Dar e ridicol — pufni oarecum amuzat, Wells-So- crate.

— Situaţia arată care sînt riscurile indiscreţiei, cînd un om, un savant de talia dumneavoastră scapă de sub control

propriile-i descoperiri. Asupra cărora fusese avertizat că trebuie să ţină un secret absolut...

Wells tăcu, gînditor.

— În cazul că nu vreţi să predaţi manuscrisul, preţul lui va fi viaţa dumneavoastră — reluă discuţia Uriel

Wells se căzni să zîmbească, tăcînd enigmatic.

— Aşteptăm răspunsul — insistă Gabriel.

Wells îşi potrivi chitonul alb pe trup. Încă nu se obişnuise cu noua situaţie — faptul că chipul său era al înţeleptului Socrate, la fel şi trupul, încă viguros la cei şaptezeci de ani ai acestuia.

— Da, m-am hotărît, răspunse el, tărăgănînd cuvintele.

Şi întinse braţele înainte, gîndindu-se intens la Egipt. Voia să o şteargă în mod subcuantic, să se ascundă undeva în labirinturile Marii Piramide. Se şi mira că nu-i venise mai înainte această idee salvatoare. Dar probabil că ultimele evenimente îl făcură să-şi piardă calmul şi stăpînirea de sine.

Din nefericire, se afla într-un moment de „intermitenţă”. Mai rău chiar, Uriel scoase fulgerător; toate cele cinci clape de pian din buzunarul de la piept al hainei sale. Le îndreptă spre Wells-Socrate, apăsînd uşor pe clapele negre. Din acestea ţîşniră un mănunchi de raze violete. Wells-Socrate simţi furnicături în tot corpul. Apoi Uriel puse clapele în buznar. (probabil era vorba de un aparat sofisticat cu aparenţă de clape).

— De acum încolo nu vă veţi mai putea folosi de posibilitatea de a călători în manieră subcuantică! rosti omul în negru. Şi veţi rămîne cu această înfăţişare de împrumut... pînă ce veţi mărturisi unde e manuscrisul.

— Nu am să mărturisesc. E o comoară care merită viaţa unui om.

— Deci, aţi hotărît... se interesă Gabriel.

— După cum spunea Socrate — al cărui chip îl port — explică Wells, cel mai rău lucru pentru om este de a nu-şi îndeplini vocaţia. Eu sînt un pasionat om de ştiinţă... şi acolo, în laboratorul din Mexic, am trăit clipe minunate...

Urmă o tăcere încordată.

Şi Uriel decise:

— Aveţi dreptul să vă alegeţi singur, domnule Wells, felul în care veţi muri!

Wells reflectă o clipă, apoi zise senin:

— Propun să mor bînd cupa de otravă în locul lui Socrate cel real, al cărui chip îl port. Deoarece farfuria zburătoare trebuie să se întoarcă pe planeta Errtis, pentru a-l duce înapoi pe înţeleptul Socrate, pentru ca istoria să nu fie tulburată... ei bine, voi muri eu în locul lui.

Această hotărîre trezi uimire. Oamenii în negru se retraseră pentru a-şi întreba superiorii dacă era posibil aşa ceva.

După zece minute, Wells simţi cum podeaua începe să tremure sub picioarele sale. Curînd începu să plutească prin mica încăpere.

Farfuria zburătoare o pornise spre Errtis...

Z E C E

Şi, în timp ce meşterul Biber se sfătuia împreună cu ceilalţi cetăţeni trisîmburişti în cafeneaua sa, Petty Petercott, care ieşise spre a lua niţel aer curat pe stradă, se simţi dintr-o dată cuprins de un soi de „frenezie eroică” — „gli erroici furrori”. O fi fost „elixirul ilariant”— picătura de licoare neagră — de vină? Dintr-o dată se hotărî: o să facă imposibilul, o să găsească manuscrisul, uluind tot Cosmopolul, şi chiar şi pe ceilalţi sergenţi Petercott din univers. Cu această ocazie îl va salva pe Wells şi va deveni eroul străzii Trei Sîmburi, adică al tuturor străzilor Trei Sîmburi de pe planetele identice Pămîntului din universul infinit!

Aşa că sergentul se duse acasă, îşi scoase uniforma şi se înţoli cu o pereche de nădragi cam largi, cu o cămaşă în pătrăţele şi, pe deasupra cu un fulgarin negru,

demodat. Se studie în oglindă mîndru, apoi se dezbrăcă şi îşi rase barba. Cotrobăi prin pod — unde erau lucrurile bunicului său — Sam Petercott, ce fusese detectiv, şi găsi printre efectele de care se folosea acesta, o mustaţă lungă şi neagră. Şi-o lipi, şi-i unse vîrfurile cu magiun, astfel ca mustaţa să stea ţeapănă cu vîrfurile în sus, asemeni cu cea a meşterului Biber. Îşi mai tufli pe cap o pălărie neagră, roasă de molii şi luă dintr-un sertar nişte ochelari de soare negri, uriaşi. Era convins că dichisit astfel semăna cu oamenii în negru sau, mă rog, cu atlanţii. Mai luă o umbrelă veche, neagră, defectă şi o pereche de mănuşi negre, din piele şi ieşi în curte. Aplecîndu-se în dreptul gurii burlanului intergalactic, strigă:

— Aici Crocodilul! Aici Crocodilul! Pornesc în căutarea „Tartinei”!

— Aici Scarabeul! Aici Scarabeul! veni prompt, răspunsul. Crocodilul e avertizat să fie atent la gropile străzii Trei Sîmburi!

„Auzi ce sfat! pufni furios sergentul-detectiv. Adică eu aş fi capabil să calc în gropi? Eu, care aş putea merge pe strada Trei Sîmburi şi cu ochii închişi!?”

Ieşi apoi în stradă şi porni să-şi facă rondul, gîndin- du-se la un plan straşnic de acţiune. Mai bine-zis, se chinuia să conceapă un plan de acţiune. Dar, în loc de plan, în mintea sa se înfiripau imagini din cele mai plăcute! Se vedea la sediul Cosmopolului, înmînînd manuscrisul comisarului Socrate, şi lăudat de acesta. Strada Trei Sîmburi îşi va schimba numele în strada «Detectivul Petercott”. Îl va aresta pe meşterul Biber, pe care îl va duce... la poliţie, unde va da la laborator pentru analiză mustăţile suspecte ale acestuia, unse cu magiun. Ce complota oare acesta cu oamenii în negru? Da, se va

da drept un om în negru... să zicem, Pipercott — croitor de lux pentru oamenii în negru. Desigur, trebuia să existe un croitor care să le croiască acestora hainele lor impecabile. Dar dacă Biber îl va recunoaşte? Îşi va pune ochelarii negri din buzunar (îi şi puse pe nas). Acum nu prea mai vedea nimic, dar mergea ţanţoş înainte, căci doar cunoştea strada Trei Sîmburi perfect. Şi uite astfel sergentul-detectiv nu observă că, drept în mijlocul străzii, chiar lîngă locul unde căzuse acul de cravată împodobit cu bermulak, apăruse o corabie. Ba, mai mult, vrînd să ocolească o groapă (căci ştia gropile cu ochii închişi), făcu un salt spre stînga, drept care se lovi zdravăn cu fruntea de prova unei corăbii. Văicărindu-se, îşi scoase ochelari. Cu toate acestea, o bună bucată de vreme nu văzu decît stele verzi. Apoi văzu şi corabia.

...După cum lesne vă închipuiţi, era „Astrolab", corabia teribilului Bombonello Fapaura, care venise după meşterul Biber.

Petty îi ceru acestuia să se legitimeze, îl întrebă de
unde are corabie, fu cît pe aici să-l aresteze, dar se răzgîndi şi îl conduse la cafenea.

Apariţia lui Bombonello stîrni mare vîlvă, iar înfăţişarea lui Petercott (care fu imediat recunoscut, în ciuda deghizării sale) îi făcu pe toţi să rîdă cu lacrimi. Pînă la urmă se hotărî ca Piperonni, Gerolamo, Benny Smile şi motanul Alexis să plece cu meşterul Biber şi Bombonello pe planeta Errtis. Fiindcă Bombonello venise să le aducă la cunoştinţă faptul că autorităţile de pe Annandya hotărîseră ca Wells să poată fi asistat de prietenii săi în clipa executării pedepsei.

Aceasta deoarece şi înţeleptului Socrate — al cărui chip îl purta — i se permisese să

primească în fiecare zi, în celulă, pe toţi prietenii şi discipolii săi.

Petty hotărî să rămînă pe Pămînt pentru a-şi continua cercetările.

După care, în jurul corăbiei apăru o ceaţă verde, iar „Astrolab” dispăru, împreună cu pasagerii săi.

PARTEA A ŞASEA

U N U

— Măi fraţilor — strigă motanul Alexis, care se căţă- rase în vîrful unui catarg. Eu unul nu văd nimic decît ceaţă verde!

— Nici noi nu vedem altceva! îi răspunse Piperonni.

Bombonello îi pofti pe toţi în cabina sa, la un păhărel de rom: Gerolamo se uita la el în extaz; îi admira cizmele înalte de piele, ce-i treceau peste genunchi, părul strîns într-o codiţă, la spate, barba roşcovană, încîlcită şi cercelul rotund, din aur, din ureche, împodobit cu trei- mici bermulakuri.

— Spune-le povestea vieţii tale, Bombonello! îl rugă Biber.

— Oh! Povestea vieţii mele! E prea lungă... am trăit deja prea mult. Dar am să le spun cum am ajuns să colind lumile cu această corabie... Într-o noapte, am fugit de acasă, ascuns într-un coş cu rufe. Voiam în primul rînd să scap de gura nevestei mele, şi apoi, să mă fac marinar. M-am văzut deci pe bordul unei corăbii, unde un prieten mă recomandase căpitanului. Am fost angajat marinar şi am străbătut cu echipajul respectiv mări şi oceane. Dar într-o zi se iscă o răscoală. Căpitanul şi alţi cîţiva fură omorîţi şi ucigaşii, care puseseră stăpînire pe corabie, o transformară într-o corabie de piraţi. Aşa am ajuns pirat, fără să vreau,

căci m-au pus să duc aceeaşi viaţă ca şi ei. Dar eu, să vă spun drept, numai cît trăgeam un glonte că şi căzeam leşinat, de spaimă. Într-o noapte, corabia noastră străbătea zona Triunghiului Bermudelor. Noul căpitan — Rossi, şeful piraţilor — zări o altă corabie ce plutea în larg. Hotărî să o atacăm şi să o jefuim. Era tocmai corabia „Agartha” pe care se afla — cum am descoperit puţin mai încolo — alchimistul Fulcanello, şi domnul Biber, prietenul meu.

— Nu, nu eram eu, ci Cyrill — îl corectă meşterul Biber.

— Fie şi aşa, era Cyrill, meşterul care şlefuia bermulakuri şi ştia meşteşugul fabricării ceasurilor de viaţă lungă. Da, acum îmi dau seama: Cyrill era mult mai tînăr şi semăna grozav cu dumneavoastră.

Smile, Pip şi Gerolamo se priviră intrigaţi.

— Dar numai ce a început Rossi atacul, abia a tras cîteva salve de tun, că iată ce s-a întîmplat: corabia a fost învăluită într-o ceaţă verde. Ce-a fost mai încolo, n-am habar, căci eu, ca de obicei, trăsesem un glonte în aer şi, de frică, leşinasem...

— Deci nu eşti un pirat veritabil — oftă Gerolamo.

— Cînd m-am desmeticit, ceaţa verde dispăruse, dar dispăruse şi întreg echipajul. M-am uitat prin cabină, prin toate ungherele, pe punte; nici ţipenie de om. Eram singur pe corabia aceea, încărcată cu tot felul de mărfuri scumpe, pe care Rossi le jefuise de pe alte corăbii. Am ieşit pe punte să văd dacă nu cumva, între timp, corabia nu se apropiase de vreun ţărm. Şi ce văd... puţin mai încolo, „Agartha” — corabia care urma să fie atacată. Doi oameni îmi făceau semn de pe puntea ei. Am coborît în barcă şi am vîslit pînă în dreptul ei. M-am urcat pe punte şi am povestit ce se întîmplase cu „Astrolab”.

Le-am explicat domnilor Bi... pardon, Cyrill şi Fulcanello că eu ajunsesem pirat împotriva voinţei mele. Ei, şi atunci dumnealor mi-au propus slujba asta năstruşnică. Adică să fiu un fel de curier pentru membrii Cluburilor Intergalactice din toate lumile. Am cumpărat şi un ceas de viaţă lungă, şi cercelul acesta cu bermulakuri... dînd în schimb din bogăţiile aflate pe „Astrolab”. Ei, uite aşa, de atunci, cum ajung la şaizeci de ani, dau ceasul de viaţă lungă înapoi, şi mă întineresc de arăt ca de patruzeci ori patruzeci şi cinci. Şi, cu corabia şi cercelul meu străbat lumile, după comenzile pe care le primesc.

Poate că Bombonello ar fi povestit şi alte lucruri interesante, dar tocmai atunci corabia începu să se clatine, să se zgîlţîie în mod înspăimîntător. Ieşiră cu toţii pe punte să vadă ce s-a întîmplat.

Motanul Alexis, care rămăsese cocoţat pe catarg, le strigă:

— Băieţi, acu-i acu! Iată, plutim în mijlocul oceanului! Şi mi se pare că a început o furtună teribilă!

Într-adevăr, acum corabia „Astrolab” plutea în mijlocul oceanului. De fapt, „plutea” nu e termenul propriu. Parcă mai degrabă zbura peste ape, cu toate pînzele întinse în bătaia vîntului, aidoma ca aripile unei uriaşe păsări. Acest misterios vas ce nu era se pare manevrat de nimeni, înainta în linie dreaptă, făcînd din cînd în cînd salturi teribile, se apleca, îşi cufunda prora în valuri, o ridica, şi iarăşi o cufunda... Valuri uriaşe măturau puntea, iar corabia părea o săgeată ce urma să se înfigă în luna mare, roşiatică ce se vedea la orizont peste apele negre.

D O I

În acest timp, pe strada Trei Sîmburi, Petty îşi luase foarte în serios rolul de detectiv al Cosmopolului. Cu o cheie specială, deschisese uşa din spate a cafenelei „Două mumii” şi se furişase înăuntru. La lumina unei lumînări; cotrobăise prin valiza meşterului Biber. Luă papirusul, despre care acesta spusese că e testamentul străbunicului său, îl înveli într-o foaie de ziar şi apoi ieşi grăbit.

După zece minute striga în Burlanul intergalactic:

— Aici Crocodilul! Am pregătit „Tartina”!

— Aici Scarabeul! se auzi răspunsul. Pune tartina în burlan!

Petty introduse papisurul în burlan, care îl aspiră cu un şuierat scurt.

„Ei, asta ne e meseria” — oftă el şi se duse să-şi continue rondul de noapte.

Într-una din serile următoare, pe la orele douăzeci, se petrecu un eveniment cu totul extraordinar. Toate televizoarele îşi întrerupseră pentru un minut emisiunile; apoi începură să recepţioneze o emisiune în direct transmisă în mod enigmatic de la bordul unei farfurii zburătoare.

Mai precis, pe ecranele televizoarelor apăru imaginea cactusoidului Ringo, ce îmbrăcase un costum special. Acesta anunţă că are de făcut o declaraţie către toţi şefii de state de pe Pămînt:

— Mă numesc Ringo — se prezentă el. Eu şi cactu- soizii din neamul meu dorim să avem de acum încolo supremaţia asupra planetei Pămînt! Ne aflăm la bordul unei farfurii zburătoare care este dotată cu un armament cît se poate de sofisticat. E destul să fixez un obiectiv, să programez un computer şi să apăs pe un anumit buton... Să zicem că am în vedere un oraş anume. Deci apăs pe buton. Din farfuria zburătoare va ţîşni un mic proiectil, bomba

M.B. — „Marmelada blestemată” — care va exploda. Ca urmare, se va forma un vîrtej de ceaţă verde. Întreg oraşul va dispărea. Mai, precis, va trece în altă dimensiune. Sau pe o altă planetă din univers!

Milioanele de telespectatori ascultau uluiţi.

— Aş putea transforma pămîntul într-un pustiu, folosind armamentul de la bordul acestei farfurii zburătoare — continuă Ringo. Cactusoizii se simt bine în deşert! Dar noi vrem să evităm acest lucru. Vrem să lăsăm oraşele şi oamenii pe Pămînt! Asta se va întîmpla numai dacă şefii statelor îşi vor trimite ambasadorii la vila mea din Mexic, unde aceştia vor semna documente prin care se va recunoaşte dominaţia cactusoizilor, în frunte cu mine, asupra pămîntenilor.

Apoi Ringo făcu o demonstraţie de forţă. Reperă un vas care tocmai traversa Atlanticul, lansă un proiectil... şi gata cu vasul. În jurul acestuia se formă o ceaţă verde, iar vasul pur şi simplu dispăru.

Emisia de pe farfuria zburătoare se întrerupse.

Telespectatorii fură derutaţi, la început. Unii se gîn- deau că a fost poate vorba de o glumă, alţii, că poate era un fragment dintr-un film. Dar în curînd evenimentele se precipitară şi toţi pămîntenii se convinseră că era o ameninţare reală.

T R E I

Furtuna se înteţea, în acest timp, în Atlantic, iar corabia „Astrolab” părea gata să se scufunde. Biber se duse în cabina lui Bombonello ca să studieze nişte hărţi; iar cetăţenii trisîmburişti se adunaseră în altă cabină şi încercau să-şi ridice unul altuia moralul.

— Cred că s-a sfîrşit cu noi! zise, dîrdîind de frică, Gerolamo.

Şi, către Pip:

— Să-mi fi spus azi noapte, cînd m-am dat jos din pat, că o să ajung în Bermude, te-aş fi luat de nebun!

— Bermudele, ca Bermudele... dar pe o altă planetă, în univers? replică Pip, arătînd spre un hublou. Ia priveşte afară, iar a apărut ceaţa verde. Acum e acum!

Într-adevăr, o ceaţă deasă, verzuie, înconjurase iar vaporul. Smile părea cel mai înfricoşat.

— Prieteni — zile el — aţi auzit povestea lui Bombonello. Dar ia spuneţi-mi, de unde ştim noi că nu e un pirat adevărat? Un pirat extraterestru? Dacă vom dispărea şi noi... datorită acestei blestemate de ceaţă verde?

— Ce vrei să spui? Fii mai clar! strigă motanul Alexis.

— Dacă, în loc să fim duşi acolo, pe Erttis... vom fi duşi pe o altă planetă, şi vînduţi ca sclavi?

Ceilalţi îl priviră uluiţi.

— Sau s-ar putea — continuă Smile (îi clănţăneau dinţii în timp ce vorbea) să fim duşi pe o altă planetă... unde vom fi supuşi unor experienţe... Voi aveţi încredere în Biber acesta? Şi în Bombonello?

— Cum?! ripostă Gerolamo. Doar e străbunul meu!

— Ne-am pripit, prea repede ne-am urcat la bordul corăbiei... continuă Smile.

— Era o şansă care nu trebuia pierdută! îşi dădu cu părerea Pip. Dacă totuşi... istoria asta cu teoria bermulativităţii e adevărată? Dacă vom ajunge să-l revedem pe Wells? Poate că o să-i salvăm viaţa! Ştiţi, eu mă gîndeam la o răpire!

— O răpire? strigară ceilalţi în cor.

— Am văzut un coş uriaş de rufe, într-o cabină alăturată. Probabil că este vorba de coşul în care s-a ascuns cînd a fugit de

acasă Bombonello. Ei bine, îl vom răpi pe Wells, ascunzîndu-l în acest coş. Îl vom aduce la bordul corăbiei şi apoi vom pleca.

— Bună idee! se bucură motanul Alaxis.

— Dar eu spun să o ţinem secret, între noi! Nu trebuie să divulgăm aceasta nici lui Biber, nici lui Bombonello! propuse Pip.

Chiar în clipa aceea, uşa se deschise larg. În pragul ei apăru Bombonello, cu un cuţit uriaş în mînă şi roşu la faţă, semn că băuse cam mult rom.

— Hei, cetăţeni trisimburişti! strigă el, cu accentul puţin stricat. (Bombonello vorbea cincisprezece limbi de pe pământ şi zece limbi de circulaţie universală.) Am o veste cam proastă pentru voi!

Gerolamo, Smile, Piperonni şi motanul Alexis tresăriră şi se priviră unii pe alţii.

— Nu v-am spus eu! murmură Smile, arătînd spre cuţit şi retrăgîndu-se într-un colţ.

Priveau cuţitul, îngroziţi. Lama acestuia era mînjită cu sînge. Bombonello avea o pată de sînge în dreptul coapsei, pe pantalonii săi de catifea. Ba chiar şi degetele mîinii drepte parcă erau puţin mînjite cu sînge.

— L-a omorît pe Biber — şopti Pip la urechea lui Gerolamo.

Lemnăria corăbiei trosnea din toate încheieturile; de afară se auzea vuietul furtunii, deşi nu se vedeau nici aversele de ploaie, nici fulgerele ce brăzdau cerul, nici valurile uriaşe ce ridicau corabia pe crestele lor, ca pe o coajă de nucă. Se vedea doar ciudata ceaţă verde. Ceaţa verde afară, şi sîngele roşu pe lama cuţitului!

— Ei, care-i vestea proastă? — îndrăzni să întrebe motanul, cam cu jumătate de glas.

— O să se supere domnul Piperonni... dar n-am mai rezistat! I-am tăiat gîtul! vorbi căpitanul.

Se cutremurară cu toţii.

— Prost e că n-am usturoi şi piper!

Cei patru ascultau înmărmuriţi de groază!

— Ştiţi, contiună Bombonello, cînd am ajuns cu corabia mea pe strada Trei Sîmburi... cocoşul dumneavoastră tocmai cînta... suit pe stiva aceea de lemne. Eu mor după friptură de cocoş cu spaghetti! Aşa că l-am rechiziţionat, cum s-ar spune. Adineaori i-am tăiat gîtul, în bucătărie.

Biber îl jumuleşte, dar e prost că n-am usturoi şi piper şi nici alte mirodenii, se căina el.

— Ah! Asta era vestea proastă? şopti sfîrşit Pip, scoţîndu-şi pe furiş briciul din buzunar.

— Dar mai am nişte provizii în bugătărie, nişte bunătăţi... şi cîteva sticluţe cu vin vechi. Poate veniţi să mă ajutaţi! Vom face o masă grozavă, în cinstea debarcării corăbiei „Astrolab" pe ţărmurile Greciei... O Grecie Ert- tisiană! În două ore vom fi la destinaţie!

— Am impresia — zise epuizat Benny Smile, că dumneavoastră, domnule Bombonello... sînteţi amator de umor negru!

— A, da.! Exact! Mii de tunete şi balene, cum să nu? Cum să nu fie aşa? Doar Rafael, maestrul în umor negru, e colaboratorul meu! Corabia aceasta circulă datorită cercelului meu, împodobit cu trei bermulakuri... nu? Şi a acului său de cravată, împodobit cu un bermulak. Rezonanţa bermuladikă! De altfel, Rafael şi Mikael sînt în bucătărie!

Îi găsiră, într-adevăr, pe cei doi oameni în negru în bucătărie. Rafael sta pe un scaun; flacăra ţîşnea, puternică, cam de două palme, din buzunarul hainei sale. Iar meşterul Biber, care curăţise de pene cocoşul Paracelsus — furat de Bombonello — îl prăjea, ţinînd voios o tigaie deasupra flăcării.

P A T R U

Se puseră aşadar, cu toţii, pe mîncat şi pe băut, în bucătăria bizarei corăbii. Mikael, celălalt om în negru, se uită în bermulakurile ce-i serveau ca butoni de manşetă, şi spuse:

— Ne apropiem... da, da, în curînd o să ajungem!

Biber le făcu apoi la toţi cîte o cafea tare, ca să le mai treacă oboseala. Şi iată că ceaţa verde dispăru şi în depărtare se vedea portul Pireu. Bombonello dădu cetăţenilor trisîmburişti cîte un chiton, pentru ca îmbrăcămintea lor să nu bată la ochi. Cînd corabia ajunse în port, soarele ardea pe cer. Mikael, uitîndu-se în bermulakurile lui, anunţă că procesul deja începuse. Aşa că debarcară cu toţii şi o luară spre colinele ce împrejmuiau areopagul. Acolo se adunase poporul atenian spre a urmări desfăşurarea procesului.

Ajunseră în sfîrşit pe coline. Motanul Alexis încălecă pe umerii lui Pip, spre a vedea mai bine. Îşi puse lăbuţa streaşină la ochi şi privi în jos.

— Acolo, în vale — explică el cu un aer doct celorlalţi — se află cei cinci mii de membri ai tribunalului popular. Observaţi o masă în mijlocul tribunei? Persoanele aşezate la acea masă formează completul de judecată! Sînt judecătorii, grefierii şi crainicii. Individul acela solid, care stă la mijlocul mesei, e arhontele Basileus, preşedintele tribunalului.

— Şi indivizii aceia trei, aflaţi în dreapta mesei? Ce mutre nesuferite au... cine sînt? se interesă Smile.

— Sînt Meletos, Anitos şi Licon — cei trei acuzatori ai lui Socrate — explică plin de sine, motanul.

— Dar Wells? Unde e Wells? se interesă Fapaura.

Cercetară cu privirile; Wells nu era nicăieri! Dar, după un minut de reflexie, bărbierul se plesni cu palma peste frunte:

— Wells... e cel de colo, din stînga mesei. Cel îmbrăcat cu o mantie ponosită. E cel ce are chipul lui Socrate...

— Apăsaţi pe butoanele translatoarelor universale — îi sfătui meşterul Biber.

Pip, Alexis, Gerolamo şi Smile apăsară pe butoanele acelor mici aparate, pe care le primiseră cu împrumut de la Bombonello, spre a putea înţelege ce se vorbeşte la proces. Şi Biber avea unul, identic; singur, Bombonello se lăuda că ştie şi greaca veche şi nu-i face trebuinţă un asemenea aparat. El îl ţinea totuşi pe punte — le explicase dînsul — pentru cazul că ar fi ajuns cu vasul pe planete unde s-ar fi vorbit limbi pe care el nu le-ar cunoaşte.

Arhon-basileus bătu în tăblia de marmură a mesei cu un ciocănel, şi strigă cu o voce puternică:

— Începem dezbaterea procesului intentat de poetul Meletos cetăţeanului atenian Socrate, fiul lui Sofronicos, din demosul Alopake. Acuzatorul principal, Meletos, şi-a formulat astfel actul de acuzare: „Socrate s-a făcut vinovat de refuzul de a recunoaşte pe zeii pe care îi cinsteşte cetatea şi de introducerea altor noi divinităţi. El este, de asemenea, vinovat de coruperea tineretului”.

Apoi, se dădu cuvîntul acuzatorilor săi. Rînd pe rînd vorbiră Meletos, Anitos şi Licon.

Wells-Socrate îi asculta, melancolic. „Nimeni din cei de faţă — gîndea el — nu ştie că sînt de fapt un om de pe planeta Pămînt”.

Xintul îl lăsase la sol în împrejurimile Atenei, nu pe Socrate cel real, care rămăsese ostatec pe farfurie, ci pe Wells, cel care avea acum chipul lui Socrate şi trebuia să moară în locul acestuia.

Wells-Socrate avea emoţii, ca un actor care îşi joacă pentru prima oară rolul, în faţa publicului. Avea şi el, la gît, un lanţ de care atîrna un translator universal, astfel că înţelegea şi chiar putea vorbi bine greaca veche. În felul acesta el putu urmări învinuirile pe care i le aduceau cei trei acuzatori. Cînd aceştia terminară şi se retraseră în spatele colinei, se lăsă o linişte deplină. Tăceau cu toţii, şi membrii tribunalului, şi mulţimea înghesuită pe colinele din jur. Arhon-basileus se ridică, solemn, în picioare, şi se adresă acuzatului:

— Socrate, acum a sosit momentul apărării tale. Vorbeşte şi arată-ne dacă eşti nevinovat.

Wells-Socrate se ridică, făcu un pas înainte şi rosti, calm şi mîndru:

— Cetăţeni ai Atenei... Îmi sînteţi dragi şi vă iubesc, însă mă voi supune zeului mai degrabă decît vouă. Cîtă vreme mai am suflare şi sînt în putere, nu voi înceta să filozofez, să vă dau îndemnuri şi să vă predic...[1]

Ascultau cu toţii, într-o tăcere deplină.

— Se pare că zeul de aceea m-a hărăzit oraşului — continuă Wells-Socrate — să vă trezesc... să vă îndemn, să vă dojenesc pe fiecare în parte, ziua întreagă, mergînd prin tot locul. Nu veţi mai găsi uşor, atenieni, un astfel de om! Ascultaţi-mă şi mă veţi cruţa. Se poate să vă mîniaţi pe mine; aşa se supără cei ce dorm, cînd sînt treziţi de cineva. Se poate să mă omorîţi cu uşurinţă, dar atunci, iarăşi, vă veţi petrece restul vieţii dormind, afară numai dacă zeul, îngrijindu-se de voi, nu v-ar trimite pe altcineva în locul meu.

[1] În acest pasaj, autorul foloseşte cuvintele lui Socrate, aşa cum au fost redate în „Dialogurile” lui Platon (n.a.).

Aici vorbitorul se opri, şi privi spre mulţime, să vadă ce efect au vorbele sale. Unii îl ascultau uimiţi; alţii, batjocoritori. Mulţi îl priveau plini de dragoste. Şi mai erau şi ochi din care răzbătea ura.

Wells-Socrate începu din nou:

— Voi spune, după obiceiul meu, oricui îmi va ieşi în cale: „O, cel mai bun dintre oameni... nu ţi-e ruşine să te îngrijeşti aşa de mult de averi, căutînd să le tot sporeşti, ca şi de numele şi de vaza ta, iar, pe de altă parte, de cugetul tău, de adevăr, de suflet şi de felul cum să le faci mai desăvîrşite, să nu te sinchiseşti de fel?”

— Formidabil! şopti motanul Alexis la urechea bărbierului. Zău, ar merita un Oscar pentru interpretare!

— Dacă umblu printre voi — grăi în continuare acuzatul — nu fac nimic altceva decît să încerc să vă conving pe toţi, tineri şi bătrîni, să nu vă îngrijiţi de trupuri mai presus de orice, nici să vînaţi cu atîta înverşunare averi, cît să vă osteniţi pentru suflet. Astfel că, fie că veţi da crezare lui Anytos, fie că mă veţi elibera sau nu, eu nu-mi schimb felul de viaţă, de-ar fi să mor, şi încă de mai multe ori!

C I N C I

Căldura era înăbuşitoare. Pip, Gerolamo, Smile şi Alexis urmăreau cu răsuflarea tăiată cele ce se petreceau jos, în tribunal. Tocmai avea loc numărarea voturilor prin care urma să se decidă dacă Socrate era vinovat sau nu.

Dar, de-o parte şi de alta a înţeleptului, apărură cei doi oameni în negru, Rafael şi Mikael şi păreau a discuta ceva aprins cu el. Wells-Socrate şi pămîntenii de pe strada

Trei Sîmburi îi vedeau, dar pentru ochii grecilor oamenii în negru erau invizibili.

— Dar ce se întîmplă acolo, jos? întrebă Pip pe Biber.

Meşterul îşi mîngîie mustăţile, şi răspunse, surîzînd:

— I-am trimis să negocieze, pe prietenii mei. Rafael are caseta cu diamante în buzunar... ştii, bermulakurile. Socrate poate să-şi răscumpere libertatea, dacă vrea, cu ajutorul lor. În cazul că va fi găsit vinovat...

În acest timp, Wells-Socrate discuta cam supărat cu cei doi oameni în negru, dar pentru mulţime, părea că vorbeşte de unul singur. Arhon-basileus îl întrebă dacă se simte bine, iar acuzatul explică — cam încurcat — că tocmai discuta cu celebrul său daimon.

Apoi oamenii în negru dispărură de lîngă Wells-Socrate, apărînd în spatele meşterului Biber.

— Nu a acceptat, şefule — zise Rafael. Poftim caseta! Şi îi întinse lui Biber caseta plină cu bermulakuri.

— Păcat — oftă meşterul, băgînd caseta în buzunarul halatului. Căci el venise îmbrăcat aşa, ca în cafeneaua de pe strada Trei Sîmburi.

— Păcat, oftă iar Biber. Eu, unul, i-am dat o şansă! Dacă mărturisea unde e manuscrisul, căpăta în schimb aceste nepreţuite pietre!

Cetăţenii trisîmburişti îl ascultau îngroziţi. Deci, meşterul Biber era mîna dreaptă a extraterestrilor, ce urmăreau recuperarea manuscrisului...

— Sau, eventual vă aduceţi voi aminte unde se află acest manuscris, insinuă el către Pip, Smile, motanul A- lexis şi Gerolamo. Căci, pînă în ultima clipă, la nevoie, poate surveni o întîmplare

fericită... Să zicem, se află unde e manuscrisul, şi atunci în mod subcuantic, va avea loc o substituire... şi locul lui Wells, în acest proces, va fi luat de Socrate cel real! Iar Wells va fi salvat de la pedeapsa capitală!

Dar prietenii lui Wells erau neputincioşi. Nici unul din ei nu bănuia unde ar fi putut fi manuscrisul. Singura lor speranţă mai era ca sergentul Petercott să dea peste el, în cazul cînd era ascuns prin casele lor. Tocmai de aceea Pip, Gerolamo, Smile şi motanul lăsaseră cheile caselor lor lui Petercott, pentru ca acesta să facă şi pe verticală, şi pe orizontală, cîte percheziţii va vrea!

Între timp, numărarea voturilor luase sfîrşit.

ŞASE

Arhon-basileus se ridică în picioare şi rosti solemn:

— Socrate a fost găsit vinovat! Cerem acum ca, potrivit obiceiului, Meletos, principalul acuzator, să propună o pedeapsă.

Meletos se ridică şi hotărî:

— Deoarece s-a dovedit aici că, prin activitatea sa criminală, Socrate urmăreşte subminarea şi destrămarea statului nostru, propun condamnarea la moarte prin otrăvire!

Colinele vuiră de exclamaţiile mulţimii îngrozite.

Arhontele se ridică din nou, pentru a spune:

— Conform legii trebuie ca acum, după propunerea făcută de acuzatorul principal, şi Socrate să propună pedeapsa pe care el consideră că o merită!

Wells-Socrate se ridică la rîndul său, şi spuse plin de demnitate:

— Aşadar, trebuie să hotărăsc ce pedeapsă mi se cuvine... Dar, cetăţeni ai Atenei, ce sînt vrednic să îndur sau să păţesc, fiindcă în cursul vieţii nu am înţeles să trăiesc liniştit şi am nesocotit lucrurile de care se îngrijesc cei mai mulţi? Avere şi rînduială în casă, putere militară, oratorie populară, atîtea şi atîtea dregătorii, ba chiar şi conspiraţiile şi răzvrătirile din statul nostru? Fiindcă, pe cale particulară am pătruns în viaţa fiecăruia, căutînd a-i aduce, precum socotesc, cel mai mare bine? Fiindcă am încercat să conving pe fiecare dintre voi că nu e bine să se îngrijească de afacerile lui înainte de a se fi îngrijit de el însuşi, spre a deveni cît mai bun şi cît mai înţelept?

Şi, după o pauză, adăugă:

— Aşadar, dacă ar fi să hotărăsc singur ce pedeapsă mi se cuvine, aş spune: nimic mai nimerit, bărbaţi ate- nieni, decît ca pe un astfel de om, pe Socrate, să-l hrăniţi în pritaneu!

— În pritaneu! — repetă Pip, adresîndu-se motanului Alexis.

— În pritaneu! — exclamă un grec rotofei, care ţinea o ploscă uriaşă cu vin, în mîini. Auzi, Criton, ce pretenţii? Vrea să fie hrănit în pritaneu, adică în acel lăcaş public în care sînt primiţi şi ospătaţi vizitatorii străini de seamă, cît şi cei mai merituoşi cetăţeni atenieni!

— Treaba lui! răspunse cu gura plină grecul Criton, căci tocmai muşcase dintr-o ciozvîrtă de berbec. Asta precis o să-i întărite pe juraţi, şi sigur vor vota condam- narea la moarte!

Înfuriat de aceste comentarii, bărbierul-psiholog îşi aduse aminte că posedă darul de a face obiectele să levi- teze. Se uită fix

la plosca celui numit Alexis. Plosca sări din mîinile grecului şi pluti prin aer, pe deasupra capului său, astfel că tot vinul i se scurse pe scăfîrlie. Apoi căzu cu zgomot în capul lui Criton, care scăpă friptura din mînă.

— O minune! O minune! strigară spectatorii acestor întîmplări. Semn rău, zeii s-au mîniat!

Arhontele privi furios spre mulţimea care făcea gălăgie tocmai în acel moment important. Vru să apuce ciocănelul, spre a bate în masă, dar Pip se concentră şi ciocănelul se ridică în aer şi îl izbi peste degete. Colinele vuiau de rîsetele mulţimii. Arhontele îşi suflă peste degete, şi-i zise crainicului să anunţe mulţimea că trebuie făcută ordine.

— Linişte, oameni buni, linişte! urlă crainicul în por- tofon. Arhontele e de părere că, după unele semne, zeii asistă la procesul nostru!

Încetul cu încetul se făcu linişte. Atunci Wells-Socrate începu din nou să vorbească:

— Vă miră, aşadar, că n-am propus o pedeapsă? Cum să cer o pedeapsă, singur, de vreme ce mă ştiu nevinovat? Sînt convins că nu sînt vinovat de nimic care ar putea să dăuneze statului şi că, toată viaţa, m-am străduit să fiu de folos obştii şi fiecărui membru al ei!

Arhontele îl asculta, suflîndu-şi peste degete şi cerce- tînd din cînd în cînd cerul, de parcă se aştepta să-l vadă pe Zeus, deasupra sa, cu fulgerul pregătit, gata să-l lovească.

— Şi ce pedeapsă aş putea propune în locul morţii? — continuă acuzatul. Temniţa? Dar ce-mi trebuie o viaţă în închisoare, ca rob plecat, rînd pe rînd, paznicilor? Atunci poate amenda? Ca să

stau închis pînă voi plăti? Dar eu nici nu am de unde plăti...

— Păi dacă nu vrea să primească pietrele preţioase, în locul manuscrisului! — se auzi vocea lui Biber.

Gerolamo, Pip şi Smile se întoarseră şi-l priviră furioşi. Motanul însă nu-i dădu nici o atenţie. Uitîndu-se după o vrabie, el văzuse ceva ciudat pe cer.

Arhontele, speriat, se ridică în picioare, clătinîndu-se şi anunţă:

— Judecători atenieni! E timpul să trecem la vot! Meletos a propus condamnarea lui Socrate la moarte! Socrate a propus hrănirea lui în pritaneu. Aşadar, vom supune la vot, potrivit legii, aceste două propuneri.

Juraţii se îndreptară spre urne şi începură să arunce înăuntru scoicile şi pietricelele.

— Vai, vai! oftă Pip. Ştiţi, prieteni, ce urmează!

Motanul îi şopti la ureche:

— Dar ia priveşte sus, pe cer! E acolo, sus, o farfurie zburătoare? Sau poate am halucinaţii de la soare? Oi fi făcut insolaţie?

ŞAPTE

Într-adevăr, o farfurie zburătoare poposi pe sol, chiar înaintea tribunalului. Din ea coborîră trei bărbaţi. Erau înalţi, cu chipuri frumoase, atît de frumoşi că grecii îi luară drept nişte zei.

— Zeii au venit la proces! Zeii au coborît din cer! se auzeau peste tot glasuri speriate.

Primul bărbat, îmbrăcat într-un costum spaţial argintiu, făcu o plecăciune în faţa arhontelui şi rosti:

— Noi, cei veniţi din ceruri, din alte lumi, propunem ca lui Socrate să-i fie redată

libertatea. Cetăţeni atenieni! Cetăţeni ai lumii! Socrate este un om nepreţuit! În schimbul vieţii lui vom lăsa aici un dar la fel de nepreţuit!

Şi făcu semn către ceilalţi doi bărbaţi ce purtau o ladă grea. Aceştia lăsară lada în faţa arhontelui şi ridicară capacul. Un „oooh!” prelung răsună peste coline. Atenienii rămaseră stupefiaţi văzînd pietrele preţioase care umpleau lada, sclipind sub razele soarelui de-ţi luau ochii.

Cînd îşi reveniră din stupoare, arhontele şi juraţii săriră de la locurile lor şi, răsturnînd masa, înconjurară farfuria zburătoare, căzînd în genunchi.

— Am impresia, îi şopti Piperonni lui Smile, că aceştia sînt cu adevărat acei urmaşi ai atlanţilor, care trebuie să-l răscumpere pe Socrate! Biber e un impostor!

— Totuşi de la Biber ştim povestea asta cu atlanţii şi pietrele!

— Cu atît mai mult. Biber n-a făcut decît să joace rolul unui atlant, după cum şi Wells joacă rolul lui Socrate.

— Da, da! Pe mii de tunete! Şi toate astea, are să-l determine să divulge locul unde e ascuns manuscrisul!

— Ce tot vorbiţi acolo? se interesă meşterul Biber, cam nervos.

— A, nimic important, graseie motanul, zîmbindu-i dulce. Ne dădeam şi noi cu părerea, că uite, acum poate domnul Wells va fi salvat! Domnii aceia îi oferă lada cu pietre fără să-l şantajeze ca dumneata!

— Dacă arhontele acceptă lada, în schimbul eliberării lui Socrate... gîndi cu voce tare Pip.

— Ei, să vedem, să vedem! bombăni Bombonello. Ia mai tăceţi odată, să pot asculta ce vorbesc ei acolo!

Bărbatul ce coborîse de pe farfuria zburătoare arătă spre lada cu pietre preţioase şi spuse:

— Valoarea acestor pietre este inestimabilă. Nu sînt simple nestemate. Dacă veţi urma calea propusă de So

crate, dacă seminţele zvîrlite de el vor rodi, urmaşii voştri de pe această planetă vor folosi, într-o bună zi din viitor, aceste pietre preţioase pentru a-şi construi corăbii zburătoare asemănătoare celei cu care am sosit noi aici. Vor putea călători pe alte planete. Dar dacă îl veţi ucide pe Socrate, la figurat vorbesc, căci, de fapt, Socrate nici nu poate fi ucis...

Aici Wells-Socrate îi ţinu isonul rostind mîndru:

— Lui Socrate nu i se poate întîmpla nimic rău!

— Dacă nu veţi pleca urechea la acel daimon — continuă cel coborît de pe farfuria zburătoare — acel daimon pe care fiecare dintre voi îl are, dar al cărui glas nu-l auziţi... acel glas care, pe bună dreptate, spune fiecăruia: „porţi în tine înţelepciunea de om”... atunci, o soartă crudă ar aştepta planeta voastră! Într-o bună zi, istoria Atlantidei se va repeta. Noi sîntem urmaşii atlan- ţilor. Un groaznic război, dus cu arme infernale, a făcut să se scufunde continentul nostru... Aşadar, Socrate trebuie să rămînă în viaţă, pentru a-şi învăţa semenii despre înţelepciune şi ştiinţa fericirii!

— Socrate, ce ai de spus? întrebă arhontele linguşitor. Vezi, zeii ţi-au venit în apărare.

— Faceţi cum credeţi de cuviinţă. Eu unul, v-am mai spus-o, mă consider nevinovat. Vă repet, lui Socrate nu i se poate întîmplă nimic rău. Problema e că vă faceţi singuri rău, omorîndu-mă pe mine!

— Nerecunoscătorul! urlă roşu de furie, Anitos. Zeii îţi vin în ajutor, Socrate. Şi tu, în loc să le mulţumeşti, le arunci în faţă că nu ţi se poate întîmpla nimic rău!

Temător, arhontele spuse:

— Calea de mijloc e cea mai bună. Noi am considerat că Socrate aduce prejudicii cetăţii... Zeii vor ca el să rămînă în viaţă... Poate că ar fi bine atunci ca lada cu nestemate să rămînă la noi spre a plăti cu ea temple închinate zeilor... Şi Socrate să fie luat de aceştia în ceruri...

Cei trei bărbaţi în costume argintii se sfătuiră între ei. Îi spuseră arhontelui că Socrate va pleca împreună cu dînşii.

Pe coline, mulţimea îngenuncheată aştepta cu sufletul la gură să afle care va fi deznodămîntul evenimentelor.

— Măi băieţi, zise Smile, mi se pare că Wells al nostru are noroc.

— Sper din tot sufletul, şopti Pip. Poate îl vor lua fiinţele acelea cu ele, iar el va cere apoi să fie adus înapoi pe Pămînt... Le va explica faptul că nu e Socrate...

— Dar oare nu se vor mînia, aflînd de substituire? se întrebă motanul. Şi, întorcîndu-se către Bombonello, care se uita furios la spectacolul din vale: Dumneata ce părere ai, domnule Bombonello?

— Mii de tunete! Doar n-am făcut atîta cale ca să vedem cum Wells ne scapă printre degete!

— Ba cred că aşa are să fie! exclamă triumfător Pip.

Wells-Socrate se îndrepta deja spre farfuria zburătoare, escortat de extratereştri.

O P T

Dar să vedem cum s-au mai derulat evenimentele pe Pămînt, în legătură cu ameninţările cactusoidului Ringo.

Întreg Pămîntul era într-o mare fierbere! Căci ulti- matum-urile lui Ringo se repetaseră în mod sistematic. Ba, mai mult,

el continuă să facă demonstraţii ale forţei sale. De pildă, sub ochii a milioane de telespectatori uluiţi, farfuria zburătoare a acestuia se opri deasupra Luvrului, lansă un proiectil... şi Luvrul fu învăluit de o ceaţă verde şi dispăru cu tot cu vizitatorii săi. La fel se întîmplă şi cu podul de peste Tamisa, cît şi cu un stadion întreg din Roma. Şi asta tocmai în toiul unui meci!

La televiziune, la radio, în toate ziarele, nu se mai vorbea decît despre ameninţarea cactusoizilor. Oameni politici influenţi, savanţi, artişti, oameni de litere dădeau interviuri, şi îşi spuneau părerea despre această neaşteptată ameninţare care se pare că avea să afecteze viaţa planetei. Pentru prima oară, poate, pămîntenii începură să se simtă înfrăţiţi în faţa pericolului unei invazii extraterestre — Căci îl credeau pe Ringo extraterestru! Unii îşi dădură cu părerea că ar trebui să fie lansată o bombă atomică, sau poate o bombă cu neutroni asupra farfuriei zburătoare. Dar alţii obiectară că dacă Ringo avea timp să riposteze, cu mijloacele sale sofisticate, putea trimite bomba în altă dimensiune, sau ar face-o să explodeze pe o altă planetă, iar apoi ar lua măsuri drastice împotriva pămîntenilor. În orice caz, pămîntenii erau hotărîţi să lupte împotriva acestei primejdii comune.

Dar lucrurile se complicară şi mai mult, cînd la televiziune apăru într-o seară un extraterestru care vorbi pă- mîntenilor, aruncînd o cu totul altă lumină asupra evenimentelor. Extraterestrul nu era altul decît Tamizoo, şeful expediţiei cu care venise Sebastien. El declară că extraterestrii nu au nici un amestec în această ameninţare şi preciză că n-ar avea nici un sens ca pămîntenii să atace cu bombele lor farfuriile zburătoare.

— Cactusoidul Ringo — preciză Tamizoo — este un cactus umanizat. El este rodul unui experiment făcut de un pămîntean. Acest cactusoid a furat din laborator substanţa pe care a folosit-o un savant, pentru a-l umaniza, şi cu ajutorul ei, el a umanizat şi alţi cactuşi, alcătuindu-şi o armată. Mai trebuie să adaug că extratereştrii de pe o farfurie zburătoare, aflată în mod întîmplător în misiune pe Pămînt, i-au luat pe aceşti cactusoizi la bordul ei, pentru a-i studia. Ringo a fost băgat la o maşină de învăţat. E drept, extratereştrii sînt şi ei de vină, deoarece nu şi-au dat seama de pericol. Ringo a învăţat să conducă farfuria zburătoare şi să folosească armamentul care avea un scop strict defensiv. Într-o bună zi, Ringo şi armata sa de cactusoizi care păreau foarte blînzi, au atacat echipajul farfuriei zburătoare. Au preluat comanda farfuriei şi, iată, acum ameninţă Pămîntul. Noi, extraterestrii nu avem nici o vină în legătură cu acest ultimatum lansat de cactusoid. O să facem tot posibilul să recuperăm farfuria zburătoare şi să readucem lucrurile la normal.

Şi, în timp ce pămîntenii se agitau, tot mai speriaţi, Socraţii se plimbau cît se poate de calmi pe străzi, şi îşi căutau discipoli...

N O U Ă

Şi acum, să vedem ce isprăvi mai făcuse între timp, pe Pămînt, sergentul Petercott.

Cu pălăria sa neagră, roasă de molii, şi cu mustăţile sale unse cu marmeladă, se plimba de-a lungul străzii Trei Sîmburi. Dintr-o dată, o farfurie zburătoare începu să-l urmărească.

— Auleo! Iar mă urmăreşte Cosmopolul! strigă Petty. Acum ce mai vor oare de la mine?

Farfuria ajunse deasupra sa; o trapă se deschise şi
sergentul fu aspirat în interiorul acesteia. Şi uite aşa, Petty ajunsese în faţa biroului comisarului Socrate. Comisarul ţinea în mînă papirusul pe care i-l trimisese sergentul.

— Ce „Tartină” mi-ai trimis, domnule detectiv? întrebă comisarul, furios.

Petty făcu feţe-feţe.

— Asta — zise comisarul, arătînd spre papirus, este o fişă medicală. Cu diagnosticul şi medicamentele ce trebuie luate.

— Cuuum?! Poate e vorba de o listă cu urmaşii lui Bib-Er-Quatzl, opină el.

— Ba e o listă cu medicamente!

— Dacă nu cunosc limba, se scuză sergentul. Am văzut aşa, mîzgîlelile alea, ca nişte hieroglife...

— E o fişă medicală... de la un spital de nebuni din Atlantida. Numitul Bibi Biber era internat acolo...

— A! Şi cînd s-a scufundat Atlantida a fugit cu o valijoară! Dar bermulakurile? Dar ceasurile de viaţă lungă? Or fi fost pietre false... şi nişte ceasuri obişnuite? întrebă Petty, consternat.

— Pe mine mă întrebi? Hai, pleacă acum! ordonă comisarul. Ca să-ţi fie mai uşor, află că manuscrisul căutat de noi este compus din zece foi de papirus, foarte fine, scrise mărunt! Şi du-i înapoi lui Biber fişa asta... îi poate servi ca act de identitate!

— Exact! Acte de identitate — repetă slugarnic, sergentul.

Nu observase ironia profundă din ochii „comisarului”.

O trapă se deschise sub tălpile uriaşilor săi bocanci. Un minut mai tîrziu, sergentul se afla depus pe maidanul din capătul străzii Trei Sîmburi.

— Bine cel puţin că m-a scutit de imponderabilitate — imponderabilitate — şaptesprezece litere! bombăni sergentul privind cum sediul Cosmopolului se îndepărta pe cer, pierzîndu-se printre nori. Ei, şi acum ce mişcare mai facem? se întrebă sergentul. Şi tot el îşi răspunse: Per-che-zi-ţie! În toate casele unde Wells ar fi putut să ascundă un manuscris! Da! Şi voi începe chiar cu casa mea... nu de alta, dar în frigider se află nişte şuncă suspectă, pe care am s-o înfulec, spre a-mi reveni din acest prim eşec!

Z E C E

Pe planeta Erttis, Wells-Socrate tocmai era gata să intre in farfuria zburătoare. Cînd, lîngă aceasta îşi făcu apariţia meşterul Biber, cu şapca-i neagră pe-o ureche şi cu halatul fluturîndu-i în aer. Îi opri pe cei trei bărbaţi, îmbrăcaţi în costume spaţiale, şi începu să discute cu aceştia, într-o limbă necunoscută. Arăta mereu spre Wells-Socrate şi spre cer.

— Tii, dar ce se întîmplă acolo? miorlăi motanul.

— S-a dus să le explice că e vorba de o eroare — chicoti Bombonello.

Auzind acestea, Pip începu să-şi facă loc, cu coatele, prin mulţime. Cînd ajunse în vale, Biber tot mai parlamenta. Piperonni se repezi, cu braţele ridicate, spre grup. Începu să sară şi să gesticuleze. Pînă la urmă Wells-Socrate, Biber şi Piperonni fură poftiţi în interiorul farfuriei zburătoare. Uşile se închiseră după ei.

— Ei, vedeţi! strigă Smile. Iată că Socrate nu va mai bea cupa cu otravă!

— Nu te pripi! ricană Bombonello.

Într-adevăr, farfuria zburătoare staţionă cam o jumătate de oră la sol; după care uşa rotundă se deschise şi Wells-Socrate ieşi afară împreună cu Biber. Apoi farfuria se ridică în zbor şi plecă.

— L-au luat pe Piperonni! strigară Gerolamo, Smile şi motanul, într-un glas.

Wells-Socrate se duse la locul său, în tribună.

Meşterul Biber apăru dintr-o dată în spatele cetăţenilor trisîmburişti şi exclamă, frecîndu-şi mîinile:

— Aşaaa! Am lămurit lucrurile! Procesul lui Socrate va continua!

— Dar unde e bărbierul? întrebă Smile.

— Şi lada, lada cu pietrele care trebuiau să răscumpere viaţa lui Socrate? întrebă la rîndul lui, motanul.

— Piperonni a fost luat... pentru un experiment. Mi-au promis că-l vor aduce înapoi, pe Pămînt. Şi lada va fi pusă bine, în casa lui Socrate. O va moşteni fiul său mai mic! Vă amintiţi istoria pe care v-am povestit-o la cafeneaua „Două Mumii”?

Meletos, pe care-l rodea gelozia din pricina faptului că zeii veniseră în ajutorul lui Socrate, striga către arhonte şi juraţi:

— Zeii au vrut să ne încerce! Dar trebuie arătat că Socrate a fost condamnat tocmai pentru că nu crede în ei! Pentru că şi-a bătut joc de ei... de zeii cetăţii noastre!

— Dar nu semănau cu nici unul din zeii cetăţii noastre — se ridicară cîteva voci din mulţime.

— Cine a îndrăznit?... Asta e blasfemie! replică arhontele.

Şi vocile tăcură.

Licon, Anitos, Meletos, juraţii şi chiar şi arhontele căutau din ochi lada cu diamante. Dar lada dispăruse. Lăcomia şi furia li se citea în ochi, în tonul vocii lor. Licon, cu glasul gîtuit de ciudă, căci sperase şi el ca şi ceilalţi, să pună mîna pe o bună parte din pietre, strigă:

— Zeii ne urmăresc din ceruri! Să fim cu băgare de seamă! Ce le vom arăta, că punem mai presus bogăţiile decît cinstirea lor? Noi nu primim pietrele preţioase, noi nu-l vom ierta pe Socrate!

Arhontele ezită o clipă, apoi bătu cu ciocănelul în masa de marmură, şi ordonă:

— Continuaţi votul!

Tremurînd speriaţi, juraţii se duseră spre urne. Cînd scrutinul luă sfîrşit, arhontele-basileus grăi, cu voce tre- murîndă, şi privind cînd spre Socrate, cînd sus, spre cer:

— Socrate e condamnat la pedeapsa cu moartea. Chiar azi, după apusul soarelui, i se va da să bea cupa cu cucută!

În rîndul spectatorilor se stîrni rumoare. Cei care pariaseră pe moartea lui Socrate, săreau în sus de bucurie. Smile şi motanul izbucniră în plîns. Doar Gerolamo îşi mai păstră cumpătul, şi striga:

— Staţi, oameni buni, nu vă pripiţi! Socrate nu e Socrate, de ce să-l omorîţi? E prietenul nostru, Wells!

Însă nimeni nu-i dădea atenţie.

Dar se petrecu un eveniment care-i ului şi mai mult pe cei prezenţi la judecată. În incinta tribunalului năvăli un trimis special care, plecîndu-se în faţa arhontelui, anunţă:

— Oracolul a prezis că preotul oficiant al zeului Apollo poate să ia parte la festivităţile anuale ce au loc în cinstea lui, la Delos. Oracolul a prezis că triera oficială poate ieşi cu bine în larg.

Atunci arhontele se ridică în picioare şi anunţă că sentinţa propusă împotriva lui Socrate va fi amînată cu o lună, pînă la înapoierea trierei din Delos. Căci legea interzicea ca, pînă la revenirea corăbiei, să fie ucis cineva prin puterea obştii. Juraţii începură să comenteze. Zeii păreau a fi totuşi de partea lui Socrate. Oare nu greşiseră cu voturile lor, condamnîndu-l la moarte?! Şi apoi, ce zei erau aceia coborîţi în faţa lor? Aveau chipuri necunoscute.

Nu semănau cu nici unul din zeii adoraţi de greci: Juraţilor li se făcuse teamă. Arhontele însuşi căzuse pe gînduri. Supăraţi că a fost respinsă propunerea lor „zeii" luaseră lada cu pietre preţioase şi se înălţaseră cu „corabia" lor la cer. Ce va urma? Nu se va abate acum asupra cetăţii mînia zeilor? Oare procedaseră bine? Furios, i se adresă lui Wells-Socrate:

— Oare astăzi daimonul tău nu ţi-a suflat la ureche o apărare mai bună?

Acesta zîmbi calm, şi răspunse:

— Oare nu ţi se pare mai degrabă că mi-am petrecut toată viaţa gîndindu-mă la apărarea mea? Pentru că toată viaţa n-am făcut nimic rău, ceea ce eu socotesc drept cea mai frumoasă pregătire a apărării mele!

Dar iată că pe coline, mulţimea începe să se agite. Toţi sînt înspăimîntaţi şi strigă:

— O nouă judecată! Vrem o nouă judecată!

Gerolamo, Smile şi motanul ascultă, cu răsuflarea tăiată de emoţie. Poate că Socrate va fi iertat... îl vor lua pe corabia lui Bombonello... şi se vor întoarce cu el pe strada Trei Sîmburi.

Dar Wells-Socrate, era nepăsător. El ştia că, de l-ar fi iertat juraţii, soarta sa tot era pecetluită. În locul cupei cu otravă, ar fi avut parte de o altă pedeapsă.

Arhontele făcu un semn şi doi soldaţi înarmaţi se apropiară de Socrate; era momentul să fie dus la închisoare.

— Propun să dormim o noapte la filozoful Platon? spuse Bombonello. Îi voi spune că sînt un comerciant din Orient...

— Mda, şi peste noapte se pot întîmpla multe — şopti motanul la urechea lui Smile, care-l luase pe după umeri. Mă gîndesc la coşul acela de rufe, de pe corabie.

U N S P R E Z E C E

Era o noapte foarte plăcută, vîntul adia încet, aducînd în încăpere mirosul îmbătător al florilor din grădina lui Platon. Gerolamo, Smile şi motanul Alexis stăteau tolăniţi pe paturi. Două sclave le aduseseră tăvi cu fructe şi mîncăruri alese şi băutură.

— Mare şmecher, Bombonello acesta! zise Gerolamo, ciugulind alene dintr-un strugure. A ştiut cum să se bage pe sub pielea lui Platon. I-a zis că-i un negustor din Orient, că are mărfuri rare! Şi i-a vîndut un manuscris despre Atlantida! Pe Biber, cu halatul şi basca lui, l-a prezentat drept un mag din Orient!

— Dar tu ce răsfoieşti acolo, motane? se interesă Smile. Mai bine ai sorbi nişte vin de smochine, împreună cu noi!

— Am luat o carte scrisă de Platon, de pe Pămînt. Dacă i-aş arăta-o filozofului, chiar că m-ar crede vrăjitor. O carte cu scrierile lui! Ce-ar fi să mă prezint în faţa lui şi să mă apuc să-i citesc:

„S-a hotărît deci, ca Socrate să bea cu o lună mai tîrziu cupa cu cucută. Asta s-a datorat unei întîmpîări fericite, anume faptului că tocmai în preziua judecăţii să fie încununată pupa corăbiei pe care atenienii o trimit la Delos. Aceasta este corabia cu care Thesseus a adus odinioară în Creta cele două cete, şapte băieţi şi şapte fete. El i-a salvat de la moarte pe toţi aceştia, mîntuin- du-se în acelaşi timp pe sine. După cîte se spune, făgă- duiseră atunci lui Apollo că, dacă scapă cu viaţă, vor face la Delos, în fiecare an, cîte o procesiune; aceasta-i solia pe care, de atunci şi pînă acum, o trimit mereu, în tot anul, pentru cinstirea zeului. Încă din clipa cînd începe procesiunea, a rămas la ei o lege ca, în răstimpul acesta, oraşul să se

păstreze nepîngărit şi nimeni să nu fie executat în numele statului, pînă ce corabia ajunge la Delos şi se întoarce iarăşi acasă. Aceasta ţine cîteodată multă vreme, dacă se întîmplă ca vînturile să-i întoarcă din drum. Începutul procesiunii se socoteşte din ziua cînd preotul lui Apollo încununează pupa corăbiei, fapt care a avut loc tocmai în ajunul zilei de judecată".

Aici motanul se opri, spre a-şi mai trage sufletul.

— Eu îmi dau cu părerea — zise Benny Smile — că de te-ar auzi Platon sau altcineva vorbind sau citind... ar spune că eşti dimonul lui Socrate.

Gerolamo rîse înveselit, dar motanul auzind aceasta, rămase pironit locului, cu ochii pe jumătate închişi, cu- getînd adînc.

— Tii! Ce idee! exclamă el, într-un tîrziu. Fraţilor, am un plan! Mîine, Bombonello şi Biber vor să plece. Noi vom cere să ne luăm rămas bun de la prietenul nostru Wells. Vom împrumuta coşul de rufe, pe care îl vom umple cu sticle de vin şi alte bunătăţi, de la bordul corăbiei, spre a le duce cadou, lui Wells, să se înfrupte pînă îi va veni sorocul să bea cupa cu otravă... La închisoare eu am să vorbesc cu paznicul, prezentîndu-mă drept daimonul lui Socrate. Le vom da soldaţilor ce păzesc închisoarea şi paznicului, de băut!

— Şi le vom pune somnifer în vin — completă Smile. Din întîmplare, am o cutie cu somnifere la mine, în buzunarul hainei.

— Îl vom scoate apoi pe Wells, ascuns în coşul de rufe, şi-l vom duce înapoi, pe strada Trei Sîmburi!

Gerolamo şi Smile se ridicară şi-l îmbrăţişară pe motan, asigurîndu-l că acesta era un plan nemaipomenit Apoi ciocniră cîte o cupă, în cinstea planului lor.

Din încăperea alăturată se auzeau sforăind Bombonello şi Biber, ce dormeau tun, căci mîncaseră şi bău- seră, cam mult, fără să aibă habar de surpriza ce li se pregătea

D O I S P R E Z E C E

Acest plan ar fi reuşit de minune, căci Bombonello fu de acord să umple cu bunătăţi coşul de rufe, pe care cetăţenii trisîmburişti urmau să-l ducă la Wells-Socrate. Numai că în timp ce el dorea să rămînă pe corabie, spre a studia nişte hărţi, Biber voi să meargă împreună cu ei la închisoare unde fusese dus Wells. Probabil că intenţiona să mai încerce un ultim şantaj asupra lui.

În mare, lucrurile decurseseră după cum fuseseră plănuite. Motanul Alexis apăru, mergînd pe două picioare, în faţa paznicului închisorii, şi se prezentă drept daimo- nul lui Socrate pe care, cică, voia să-l viziteze. Paznicul
se sperie foarte tare, şi strigă după soldaţii ce păzeau închisoarea şi care se adunară buluc în jurul lui. Dar şi acestora le era teamă de „demon" şi se ţineau departe de el, necutezînd să-l atingă. Atunci apărură Gerolamo şi Smile, urmaţi de Biber. Gerolamo propuse să li se dea de băut soldaţilor, în sănătatea lui Socrate. Biber dădu nedumerit din umeri, îşi trase basca pe-o ureche, îşi potrivi ochelarii pe nas, şi se duse mai departe, căci voia să stea de vorbă cu Wells-Socrate între patru ochi. Şi uite aşa se puseră soldaţii şi paznicul pe băut, şi cum Smile turnase somnifer în vin, adormiră buştean.

Atunci Gerolamo şi Smile se duseră în celula în care se afla Wells. Mai întîi se descotorosiră de Biber, căruia Gerolamo îi

trase o tigaie în cap. După care îl legară pe meşter fedeleş, şi-i puseră o batistă drept căluş, în gură. Spre a fi mai siguri că nu se va opune, îi traseră şi lui Wells-Socrate o tigaie în cap, îl legară şi-l burduşiră în coş. Aruncară deasupra nişte boarfe şi ieşiră din închisoare, îndreptîndu-se spre ţărm.

Toate acestea se petreceau pe la cinci dimineaţa, cetăţenii Atenei încă nu se treziseră. Aşa că nu fură deranjaţi de nimeni şi ajunseră cu bine la corabia lui Bombonello.. Urcară coşul pe punte şi-l ascunseră pe Wells-Socrate într-o cabină. Îl întinseră pe un pat, acoperindu-l pînă peste cap cu o pătură. Spre a-l păcăli pe Bombonello, îl duseseră chiar în cabina pe care o ocupa de obicei Biber.

Apoi ieşiră pe punte şi-şi văzură de treburile lor, ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmpiat. Stabiliseră să plece pe la vremea prînzului, dar motanul începu să se învîrtă în jurul lui Bombonello, zicîndu-i că ar fi bine să plece mai repede, că el unul parcă îşi amintise că văzuse un pachet ciudat în locuinţa stăpînului său. Dacă era vorba de manuscris? Ar fi vrut să ajungă cît mai iute, să verifice. Căci poate dădea peste blestematul de manuscris şi salva astfel viaţa stăpînului său.

— Dar unde-i meşterul Biber? Trebuie să-l aşteptăm şi pe el! se opuse Bombonello.

Motanul îi aduse la cunoştinţă că meşterul făcuse o indigestie, probabil mîncase prea mult. Abia îl tîrîseră din închisoare pînă la bordul corăbiei. Acum zăcea în cabina lui; se culcase şi rugase să nu fie deranjat de nimeni şi de nimic. Bombonello se duse pînă la cabina lui Biber, deschise uşa şi aruncă o căutătură înăuntru. Văzu o persoană stînd pe pat, acoperită cu o pătură.

— Ei, dacă doarme, să fie sănătos! exclamase el, şi închise binişor uşa.

Apoi ieşi pe punte şi fumă o pipă, după care hotărî plecarea. Lîngă cîrmă, se afla o mică clepsidră plină cu bermulakuri. Îşi scoase cercelul împodobit cu bermulakuri, îl puse pe clepsidră, şi apoi roti uşor clepsidra spre dreapta.

Corabia o porni în larg. Vîntul era favorabil. Smile şi Gerolamo se îmbrăţişau voioşi pe punte. Motanul, cocoţat pe catarg, urmărea fericit cum se îndepărtează de ţărmurile Greciei. În jurul corăbiei tocmai începuse să se formeze, încet-încet, o ceaţă verde.

Cînd, dintr-o dată, pe punte apărură cei doi oameni în negru, Rafael şi Mikael. Se uitară la Gerolamo şi la Smile cu o privire îngheţată, dispreţuitoare. Apoi se îndreptară spre cabina lui Bombonello.

— Oamenii în negru! gemu Smile. Cum am uitat de ei? Cum de am uitat că sînt şi ei la bord?

Alergară în cabina lui Biber. Wells-Socrate era tot pe pat, legat, aşa cum îl lăsaseră. Numai că pătura fusese trasă de pe el.

— Au descoperit! strigă Smile.

— Să luăm o barcă şi să fugim toţi patru, propuse Gerolamo.

Motanul intră şi el, grăbit, în cabină.

— I-aţi văzut pe oamenii în negru? Vai, vai! Ce-o să se întîmple acum! Ştiţi, corabia se îndreaptă iar spre Erttis! Şi ceaţa verde a dispărut!

*

Dar să vedem acum ce întorsătură au mai luat evenimentele pe Pămînt.

Ringo continua să se învîrtă deasupra planetei, cu farfuria sa zburătoare. Situaţia devenea din ce în ce mai tensionată. Emisiunile de televiziune sau de radio

lăsau să se înţeleagă că avuseseră loc nişte întîlniri secrete în vila din Mexic — reşedinţa lui Ringo — între reprezentanţii diferitelor state şi Zeno-Zeno, un cactusoid ce îl reprezenta pe Ringo. Dar se pare că negocierile nu avuseseră nici un rezultat pozitiv. Tamizoo mai apăruse şi el, de cîteva ori, căutînd să liniştească pămîntenii, dar deocamdată, nu luase nici o măsură împotriva rebelului care-i furase, ca un pirat al aerului, farfuria zburătoare. Gurile rele ziceau că Tamizoo juca teatru, şi că extratereştrii veniseră realmente să cucerească Pămîntul, iar povestea cu Ringo şi experimentul nu era decît o înscenare, un paravan pentru a ascunde adevărata faţă a lucrurilor: războiul lumilor începuse!

Un reprezentant al Naţiunilor Unite apăru într-o emisiune televizată, şi se adresă astfel milioanelor de telespectatori speriaţi:

— Mă adresez acum tuturor pămîntenilor. Nu are sens să vă lăsaţi cuprinşi de panică. E bine ca fiecare să rămînă la locul său, în familia lui, să-şi vadă mai departe de muncă, aşa ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat. Noi, pă- mîntenii ne vom uni şi vom ţine piept invaziei străine. Omul trebuie să rămînă stăpînul Pămîntului.

Însă deja începuse nebunia colectivă. Trenurile, avioanele erau supraaglomerate. Pămîntenii se deplasau de colo-colo, ca şi cum ar fi existat un loc de pe pămînt unde s-ar fi putut ascunde de proiectilul „X”. Pe autostrăzi, autoturismele circulau nebuneşte. Telefoanele, telegraful, gările, agenţiile poştale erau asaltate de mulţimea dezlănţuită. La fel şi posturile de poliţie.

Aproape toţi cetăţenii de pe strada Trei Sîmburi plecaseră aiurea, cu bagaje, cu căţel şi purcel, în mare grabă.

Sergentul Petercott însă rămăsese la datorie. El se dedicase trup şi suflet căutării manuscrisului. Îşi luase concediu două săptămîni, anunţînd la secţie că este bolnav.

Căutase peste tot, în casele lui Benny Smile, Wells, Piperonni, şi în cafeneaua lui Biber. Dar nici urmă de manuscris. Casa lui Gerolamo o lăsase mai la urmă; gîn- dea că trebuie să pună în acţiune un plan complicat, să se deghizeze, să facă, poate, curte Lolei, ca să-i poată cotrobăi liniştit prin casă, sub un motiv oarecare.

Apoi, într-o noapte, apăruse iarăşi în mijlocul străzii corabia lui Bombonello. Dar din ea coborî, cu ajutorul unei scări de frînghie, doar meşterul Biber.

— Unde-s ceilalţi? se interesă sergentul, care tocmai ieşise la o plimbărică şi se oprise în dreptul lăptăriei lui Vandermeer, pentru a număra, pentru a nu ştiu cîta oară, găurile Caşcavalului-universal.

— Piperonni, Gerolamo şi motanul Alexis au dorit să rămînă acolo, pe Erttis... să asiste la moartea lui Socrate — răspunse cam mofluz meşterul.

— Şi... cum o să se întoarcă înapoi? întrebă sergentul. Că nici nu ştiu dacă şi-au luat actele de identitate cu ei!

— Asta îi priveşte! făcu Biber.

— O faci pe nebunul cu mine? strigă Petercott, în- şfăcîndu-l pe meşter de reverul halatului. Adică, ştiu eu prea bine, eşti chiar nebun. Ai scăpat de la balamucul din Atlantida!

— Vai mie! se prefăcu mirat, meşterul. Dar cum ai aflat?

În spatele meşterului apărură brusc Rafael şi Mikael. Petty îl lăsă în pace pe Biber.

— Peste o lună — zise meşterul — Socrate, adică Wells, va trebui să bea cupa

cu otravă. Pe pămînt asta înseamnă o săptămînă.

— Aha! Conform teoriei relativităţii!

— Ba conform teoriei bermulativităţii!

„Deci — gîndi sergentul — mai am o săptămînă... să găsesc „Tartina”!

Rafael se aplecă şi ridică acul de cravată. Îl şterse tacticos cu o batistă, apoi îşi împodobi cravata cu el.

— Cum! Cum... de l-ai ridicat? se minună Pettv.

— Cît am călătorit împreună, cu corabia... am încercat să-i repar lui Rafael mecanismul antigravitaţional, care se dereglase! explică Biber.

— Ce... care mecanism?

Rafael scoase un mic titirez, din metal strălucitor, îl puse pe pămînt, şi-l roti. Titirezul începu să se învîrtă; şi, tot învîrtindu-se, ocoli corabia lui Bombonello. Ca un bumerang, titirezul se întoarse la locul iniţial, de unde plecase. Corabia lui Bombonello începu să se ridice încet-încet, în aer. Plutea acum uşor, deasupra străzii Trei Sîmburi, înconjurată de un nor de ceaţă verde.

— Iată, vezi ce înseamnă mecanism antigravitaţional? întrebă Biber.

Rafael se aplecă şi ridică titirezul, introducîndu-l în buzunar.

De cînd lucra ca detectiv, Petty era foarte nervos. Din cînd în cînd mai fuma cîte o ţigară. Se scotoci prin buzunarele jachetei (căci era în civil, adică deghizat!) şi scoase o ţigară lungă, cu capătul aurit.

— Doriţi un foc? se oferi Rafael, şi flacăra din buzunarul său de la piept se ridică zglobie, pînă în dreptul gurii sergentului. Pierdut, Petty se aplecă şi îşi aprinse ţigara. Trase un fum adînc în piept, se înnecă, tuşi, dar continuă să fumeze.

Biber îi spuse noapte bună şi se duse cu cei doi oameni în negru, pe care îi poftise la o cafea, spre cafeneaua sa.

Petty cercetă cu atenţie strada; dispăruseră şi ceaţa verde, şi corabia lui Bombonello.

PARTEA A ŞAPTEA

U N U

Într-una din zilele următoare, Petercott sta la o masă în cafenea, bea cafea şi îl asculta pe meşterul Biber care citea din al treilea număr al revistei „Quarq-Squarq” ce apăruse, deşi Pip nu era pe Pământ, ci aiurea, în cosmos.

— „Socraţii continuă să cutreiere străzile marilor metropole din toate ţările lumii şi să se întreţină cu toţi cetăţenii dornici de un dialog fructuos”.

— Ei, acuma am priceput eu de ce e vorba de mai mulţi Socraţi; conform teoriei bermulativităţii... dacă există o infinitate de Socraţi în univers... şi dacă au venit cu toţii, sau, mă rog, o parte din ei, buluc, pe planeta noastră... — scrîşni din dinţi Petercott. Dar ce-i pămîntul, domnule? Depozit de socraţi?

Biber lăsă revista pe masă, îşi coborî niţel ochelarii pe nas, şi-l privi contrariat pe sergent. Oftă, şi continuă:

— „Cu toate acestea s-a dovedit printr-o anchetă că aproape 65% dintre pămînteni se eschivează de la aceste dialoguri socratice. Unii nici nu auziseră în viaţa lor de Socrate...”

— Păi dacă nu dezleagă rebusuri, nătărăii! mormăi Petty. Socrate — şapte litere.

— „Alţii — chiar dacă auziseră — întîlnirea cu acesta le era indiferentă”.

— Dar ia să-l fi întîlnit pe co-mi-sa-rul Socrate, ca mine! Ăsta o fi singurul dintre Socraţii din univers care a făcut carieră! Ei, să-i văd atunci dacă le dă mîna s-o facă pe indiferenţii... în imponderabilitate! comentă iar Petty.

Biber tuşi, îşi trase şapca mai pe-o ureche, şi citi:

— „Majoritatea motivau eschivarea lor de la dialogul

cu marele înţelept ca fiind în criză de timp, căci îi mînau din urmă afaceri urgente”.

— Criză de timp! Dar ce să mai spun eu, că mai am o zi şi trebuie să găsesc manuscrisul ăla afurisit?

— „La îndemnul lui Socrate — „Cunoaşte-te pe tine însuţi” — ei spuneau: „Eh! Am eu timp pentru aşa ceva? Time is money!”

— De acord! — îşi frecă fericit mîinile, Petty. Timpul este bani şi pe verticală şi pe orizontală!

„În Europa, Socraţii au fost primiţi ceva mai bine decît în America. Primirea cea mai călduroasă le-a fost făcută în Grecia unde au fost luaţi pe sus şi purtaţi în urale, pe străzile Atenei.

Aşadar, entuziasmul în faţa acestor misterioase personaje nu este general. Serviciile de contraspionaj din lumea întreagă au intrat în alertă. În birourile Interpolului este fierbere mare. Oare Socraţii nu sînt agenţi ai unei puteri necunoscute? Nu sînt ei, oare, spioni ai unei agenţii terestre sau extraterestre? Oare activitatea lor nu are şi un scop ascuns? Şi dacă sînt ei realmente extraterestri, de ce se amestecă în treburile pămîntenilor? Acestea sînt întrebările care se vehiculează în anumite cercuri oficiale.

În dialogurile avute cu personalităţi proeminente din diferite ţări şi din diferite domenii ale artei, ştiinţei şi literaturii, cu oameni politici de vază, Socraţii au declarat că urmăresc schimbarea modului de a gîndi a pămîntenilor. Drept urmare, unii interpretează aceasta drept „un amestec grosolan în treburile interne ale statelor respective” sau chiar „ale planetei noastre”.

Socraţii propagau ideea că pămîntenii ar trebui să fie mai uniţi, că ar exista civilizaţii extraterestre care sînt îngrijorate

de soarta planetei Pământ şi că vor să împiedice distrugerea ei. Ordinul dat de anumite autorităţi, ca să fie capturaţi cîţiva Socraţi, spre a fi supuşi la interogatoriu, s-a dovedit imposibil de tradus în fapt".

— Desigur, mormăi meşterul Biber, cum ar putea nişte bieţi pămînteni priva de libertate nişte fiinţe subcuantice?

Petty îl privi mirat. Dar Biber continuă să vorbească de unul singur, frunzărind revista:

— Dumneata mă consideri nebun! Poate fi şi aşa, dar atunci să ştii că acolo, la balamucul care s-a scufundat, odată cu Atlantida mă credeam un om în negru. Ho! Ho! Ho! Ba, mai mult, şeful oamenilor în negru.

— Cum ai zis? întrebă mirat Petty.

— Şeful poliţiei secrete din Atlantida. Atlantida-Yard, sau cum poftiţi.

Şi Biber începu tam-nisam să fredoneze: „Şabada! Bada-bada!" — şi se cufundă în lectură, din nou. Citi un dialog dintre Socrate şi Samuel Cohen,[1] părintele bombei cu neutroni:

Socrate: Vă place să faceţi arme?

Cohen: Sincer vorbind, da. Este un fel de sfidare. O preocupare foarte fascinantă.

Socrate: Pe Apollo, aş vrea să ştiu, ce vă este cel mai drag pe lume? Vă întreb aceasta, deoarece eu, se ştie, am un cult deosebit al prieteniei...

Cohen: Cel mai apropiat prieten şi fiinţa cea mai dragă este chiar cîinele meu.

Socrate: Xantipa m-ar fi alungat de acasă, dacă ar fi aflat că am inventat o bombă. Dar soţia dv. ce crede despre bombă?

Cohen: Pe soţia mea nu o interesează deloc bomba. Pe ea o interesează tenisul.

[1] Aici autorul a folosit interviul dat de către Samuel Cohen, părintele bombei cu neutroni, unui reporter a televiziunii belgiene.

Se ocupă de gospodărie, nu se ocupă în nici un caz de asemenea lucruri triste.
Socrate: Nu găsiţi că e imoral, nedrept, să omori oamenii?
Cohen: Bomba cu neutroni este caracterizată drept o bombă care omoară oamenii, dar cruţă avutul.
Socrate: O! O! Avutul! Dar omul, fiinţa umană nu este oare mai presus de...
Cohen: Nu mă întrerupeţi. Aşadar, asta voiam să spun: Oamenii sînt soldaţi inamici, şi să cruţi avutul civil este foarte corect.
Socrate: Bine, dar menirea omului este să se cunoască pe sine însuşi...
Cohen: Fleacuri! Cine vrea să-şi scape pielea, se poate adăposti sub pămînt.
Socrate: De ar fi să aleg, între a trăi sub pămînt, într-o pivniţă, sau să beau cupa de cucută, aş prefera cupa... Şi nu v-aţi gîndit niciodată: doamne, ce am născocit?
Cohen (ferm, calm): Nu, niciodată.
Socrate: Aşadar, vă consideraţi un om de ştiinţă?
Cohen: Mă consider mai degrabă un umanist.
Socrate (uluit): Un umanist?! Şi care e concepţia dv. despre om?
Cohen: Consider că toţi oamenii sînt monstruoşi. Cine nu ucide în fapt, ar ucide totuşi cu plăcere. Nu vedeţi deloc legătura între cupa de cucută şi bomba cu neutroni?
Socrate: Desigur, este o legătură între cupa de cucută, pe care a trebuit să o bea anticul Socrate, pe nedrept, şi bomba cu neutroni. Şi am să-mi dedic restul zilelor meditînd la acest aspect.
Cohen (deschizînd o cutie de coca-cola): Şi ca să vă convingeţi că sînt un umanist, iată, vă ofer nu o cupă cu cucută, ci o cutie de coca-cola! E delicioasă!”.

— Şi Cohen ăsta... alt nebun! Să-i cadă ăstuia manuscrisul în mînă, şi imediat ar găsi calea de a transforma pămîntul în gaură neagră! — comentă Biber, aprinzîndu-şi gînditor pipa.

Auzind de termenul „gaură-neagră”, Petercott îşi aminti de caşcavalul-universal.

— Alaltăieri noapte, cineva a spart vitrina lui Vandermeer — zise el. A luat caşcavalul-universal şi l-a zvîrlit în mijlocul drumului. Ieri noapte, altcineva a spart vitrina localului „Triunghiul Bermudelor”. A furat scheletul! Numai aspecte suspecte, tocmai acum, cînd am alte belele pe cap!

— Dar poate aceste „aspecte suspecte” au legătură cu belelele, îşi dădu cu părerea Biber.

— Am găsit o scrisoare, un ultimatum, într-un buzunar al mantalei, tocmai cînd voiam să mă dezbrac de ea... Scrisoarea, era de la Schubert Narr, asasinul subcuantic. Însoţită de o poză de-a lui în color. Semăna cu un monstru din „Războiul stelelor”. Şi pe verso, ca autograf: „ÎNCA NU-I MOMENTUL SĂ-TI SCOŢI MANTAUA DE DETECTIV! MAI AI O ZI ŞI O NOAPTE CA SĂ GASESTI ŞTII TU CE! DE NU, OR SA SE PETREACĂ NIŞTE ASPECTE SUSPECTE DE TE VOR TRECE TOATE RĂCORILE. RĂMÎI DECI CU MANTAUA, SĂ NU RĂCEŞTI!”

— Dar cine şi de ce a furat scheletul? întrebă Biber.

— Habar n-am.. Doamna Lola Fapaura era distrusă. Nici cînd i-a dispărut bărbatusău, în cămaşă de noapte, nu s-a supărat aşa tare. Chiar mă gîndeam că o fi scheletul unui iubit de al ei... Asta mi-a tăiat şi mai mult entuziasmul de a găsi o cale pentru a-i percheziţiona casa! Nu de alta, dar ştiţi şi voi, e cam bătăuşă!

În clipa aceea chiar, sună telefonul. Biber se duse să răspundă. Apoi îl anunţă pe Petty, oarecum ironic, că o voce suavă, feminină, îl solicită.

Petercott tropoti voios spre telefon. Lipi receptorul de ureche şi şopti emoţionat:

— Hello! Cinci litere!

În urechi îi sună vocea spartă, dogită, a Lolei Fapaura:

— Un craniu! Un craniu mă priveşte dintre crengile copacului! M-am trezit acum două minute, fereastra era deschisă, mă uit afară şi văd... craniul!

— Nu vă fie teamă, cucoană! urlă Petercott, care şi întrezări mijlocul de a percheziţiona casa. Sosesc imediat!

Şi, întorcîndu-se la masă, se uită cu interes la Biber, care era scufundat în lectură, şi-l apucă zdravăn de una- din mustăţi.

— Aha! făcu el. E veritabilă, deci. Dar marmelada cu care le ungi... zi drept! E din porţiile pe care le căpătai dimineaţa la Balamucul din Atlantida, la micul dejun?

Şi fără să mai aştepte răspunsul, îşi pocni călcîiele salută şi plecă ţanţoş.

D O I

Să urmărim aşadar ce peripeţii au mai avut prietenii noştri, cetăţenii trisîmburişti, pe planeta Erttis.

Aşadar, aflînd de trădare, Bombonello se reîntorsese cu corabia la ţărmul Greciei erttislene. Wells-Socrate fu trimis, tot în coş, cărat de Rafael şi Mikael, înapoi la închisoare. Biber reveni la corabie şi, ca pedeapsă, Gerolamo, Smile şi motanul Alexis fură lăsaţi pe planeta Erttis.

Vă daţi seama ce simţeau ei, stînd pe ţărm, şi văzînd cum corabia lui Bombonello

se îndepărtează şi apoi se învăluie într-o ceaţă verde.

— Iată-ne, cum s-ar spune, expulzaţi pe planeta Erttis! miorlăi jalnic, motanul. Eu unul, nu-mi fac griji! Se găsesc şoareci şi aici!

— Eu o să lucrez la plantaţiile de măslini, ca să-mii cîştig pîinea! oftă Smile.

— Iar eu am să-mi deschid o tavernă! spuse Gerolamo.

— Propun ca pînă una-alta, să ne întoarcem la locuinţa lui Platon, hotărî motanul, după ce chibzui o vreme. Poate ar fi mai bine să ne dăm drept zei? Zei coborîţi din cer pentru a-l însoţi pe Wells în ultimele sale zile...

— Să o facem pe zeii? se miră Smile. Dar Bombonello ne-a luat chitoanele; poftim, eu sînt în pijama, în papuci de casă şi cu halatul, aşa cum am plecat. Gerolamo e şi el în cămaşa de noapte, şi doar cu o pătură pe deasupra!

— Cu atît mai mult, o să părem zei! O să spunem că venim dintr-o anexă a Olimpului!

Ideea motanului se dovedi foarte bună. Platon se miră la început, aflînd că, de fapt, găzduise în casa sa nişte zei. Dar motanul, care se dăduse drept „daimonul" lui Socrate, era foarte instruit şi, tot conversînd cu maestrul, îl convinse. Cunoştea doar pe de rost toate ideile lui Socrate!

Platon aranjă lucrurile astfel ca oaspeţii săi să se ducă în fiecare zi la închisoare, să stea lîngă Wells-Socrate. Şi uite aşa, timpul trecu în zbor şi sosi şi ziua în care Wells-Socrate trebuia să bea cupa de cucută. După treizeci de zile se întorsese şi corabia din insula Delos, corabia cu oficianţii sărbătorii date în cinstea zeului Apollo.

Toţi prietenii săi veniseră în temniţă încă de dimineaţă, şi îşi petrecuseră ziua bînd,

mîncînd şi discutînd. Li se părea că orele trec nespus de repede, căci iată, pe nesimţite, soarele se pregătea să apună.

Wells-Socrate îşi făcu baia şi aştepta acum slujitorul ce urma să-i aducă otrava. Motanul Alexis, Gerolamo şi Smile stăteau într-un colţ şi discutau în şoaptă. Se mai aflau, de asemenea, adunaţi acolo, prieteni şi o serie de compatrioţi ai înţeleptului, anume, Apolodor, Critobul, Hermogene Epigene, Eschine, Menexene şi Antistene, cît şi prietenii şi admiratorii înţeleptului din străinătate, precum Simmias tebanul, Kebes, Euclid şi alţii.

Criton îl întrebă pe înţelept:

— Ce îndemnuri ne dai, mie şi celorlalţi, cu privire la copiii tăi, ori la vreun alt lucru, pe care l-am face din toată inima, de dragul tău?

Wells-Socrate zîmbi şi răspunse:

— Necontenita mea povaţă, o, Criton, şi nimic nou pe deasupra. Să aveţi grijă fiecare de voi înşivă; atunci orice veţi face va fi spre folosul meu şi alor mei, şi al vostru înşivă, chiar dacă nu veţi făgădui nimic acum. Dimpotrivă, dacă nu vă veţi îngriji de voi înşivă şi nu veţi vrea să duceţi viaţa voastră neclintit după învăţăturile pe care vi le-am dat şi acum şi altădată, nimic de seamă nu veţi săvîrşi, oricît de multe s-ar făgădui în aceste clipe, oricît zel mi-aţi arăta!

— Din tot sufletul ne vom strădui, zise Criton, să ne îndrumăm viaţa după aceste învăţături. Dar în ce chip să te înmormîntăm?

— Cum veţi vrea, răspunse Wells, aidoma marelui Socrate — dar cuvintele sale aveau un substrat de mister — cum veţi vrea, dacă mă veţi avea şi nu vă voi scăpa din mîini!

Cînd răspunsese astfel, Socrate gîndise că omul e sufletul său, iar după moartea sa, trupul neînsufleţit nu mai e totuna cu Socrate. Dar Wells, făcînd acest joc de cuvinte insinuase probabil că, poate în ultima clipă, ar fi şters-o, de i-ar fi fost cu putinţă, în mod subcuantic. Ori că trupul său va fi dus înapoi pe Pămînt? Cine ştie!...

Spunînd acestea deci, Wells-Socrate luă cupa pe care i-o întindea slujitorul, cupa plină cu zeamă de cucută, şi o privi zîmbitor, înainte de a o apropia de buze.

T R E I

În acest timp, deasupra închisorii, pe cer, staţiona, nemişcată, o farfurie zburătoare. Era chiar farfuria lui Xintu, cel care-l adusese pe Wells-Socrate pe planeta Erttis. Xintu primise ordin de la Tamizzo să rămînă acolo, pînă la sfîrşitul procesului. El sta într-o cameră specială şi urmărea pe un ecran desfăşurarea evenimentelor.

Dar, tocmai cînd îl privea pe Wells-Socrate cum bea cupa, în cameră intrară Uriel şi Gabriel, cei doi oameni în negru şi anunţară:

— Tamizzo a dat ordin ca să se anuleze moartea cetăţeanului Wells! Manuscrisul a fost găsit, i se va da o altă pedeapsă!

— Dar, e prea tîrziu! exclamă Xintu. Priviţi, a şi luat cupa!

Uriel şi Gabriel priviră pe ecran.

Wells-Socrate, privind spre slujitorul ce-i adusese cupa cu otravă, îl întrebă:

— Bine, preabunule, dar ce trebuie să fac acum? Tu trebuie să ştii asta.

— Nimic altceva — răspunse omul — decît să bei şi apoi să te plimbi, pînă ţi se va lăsa în picioare o greutate. Atunci să te culci în pat. Astfel otrava va lucra ea singură.

— Nu mai este mult şi va bea cupa. Doar dacă va cere să facă o rugăciune pentru zei, vom avea poate timp ca să... spuse Xintu, cu ochii la ecran.

Şi, întorcîndu-se spre cei doi oameni în negru, ordonă:

— Să-l trimitem în celulă pe Socrate cel real! Ăsta e cel mai nimerit lucru, dacă Wells a fost iertat!

Cei doi oameni în negru se retraseră.

Într-o altă încăpere a farfuriei, adevăratul Socrate stătea imobil într-un fotoliu.

Xintu apăsă pe un buton, deconectă firele ce-i împrej- muiau fruntea şi Socrate fu trezit din somnul său hipnotic.

— Pregăteşte-te, Socrate! spuse Uriel. Va trebui să-ţi împlineşti, pînă la urmă, soarta!

În acest timp, la Clubul Intergalactic, procesul era urmărit în oglinda neagră, care fusese activată special pentru acest eveniment.

În jurul mesei se aflau Tamizoo, Sebastien, membrii echipajului de pe farfuria acestuia şi încă alţi extraterestri, din aceeaşi expediţie. Se afla acolo şi Yoko. Cu ochii în lacrimi, ea privea la Wells-Socrate, care luase totuşi cupa de otravă, fără să şovăie, fără să tremure.

Privindu-l pe slujitor, Wells-Socrate întrebă:

— Spune-mi, este voie să fac o mică libaţie cu această băutură, sau nu?

Slujitorul răspunse:

— Socrate, noi pisăm numai cît credem că-i măsura să se bea o dată.

— Înţeleg, răspunse Wells-Socrate. Dar atunci îmi este îngăduit măcar să facem o rugăciune către zei? Chiar trebuie s-o fac, spre a-mi hărăzi o fericită călătorie de aici, într-acolo!

Şi, întorcîndu-se spre „zei” — adică spre prietenii săi — începu să le vorbească într-o limbă, fireşte, necunoscută grecilor.

Dar, dintr-o dată, în încăpere se produce învălmăşeală Doi soldaţi intrară, tîrînd după ei un alt om, cu chipul lui Socrate.

— Opriţi execuţia! strigară ei. La poarta închisorii a apărut acest om, care spune că el e adevăratul Socrate. Am văzut, a coborît din ceruri; zeii l-au trimis cu corabia lor. Zeii au spus că el este adevăratul Socrate, celălalt e un impostor!

Socrate ceru să fie lăsat liber. Cu o ţinută mîndră, se îndreptă spre Wells-Socrate şi-i spuse:

— Dă-mi cupa! Ştiu că ai vrut să te sinucizi; ai vrut să-mi salvezi viaţa, să mori în locul meu!

— Oricum moartea mea s-a hotărît. Aşa că eu voi bea cupa!

— Oameni buni, nu-l lăsaţi! Eu sînt Socrate cel adevărat!

— Ba nu, eu sînt! strigă Wells-Socrate.

Şi duse cupa la buze. Atunci prietenii, slujitorii se repeziră asupra lui, îl îmbrînciră şi cupa îi sări din mîini. Otrava se vărsă pe jos. Se iscă o încăierare.

Pînă la urmă, lucrurile se liniştiră. Cei doi Socraţi stăteau unul lîngă altul, gîfîind.

În încăpere intră un slujitor, venit cu un mesaj din partea stăpînirii:

— Deoarece s-a auzit că zeii au mai adus un Socrate, s-a hotărît astfel de către arhon-basileus: vor fi aduse două cupe. Într-una va fi vin amestecat cu cucută; în alta, vin simplu. Socraţii vor alege fiecare o cupă. Zeii vor hotărî sau, altfel spus, întîmplarea, care din ei va muri.

Şi lucrurile se petrecură după voinţa arhontelui. Fură aduse două cupe pe o tavă.

Atunci motanul zise:

— Ca daimon al lui Socrate, i-aş insufla un sfat! Şi, scoţînd o monedă, spuse: Iată această drahmă. O voi arunca. Dacă va cădea cu faţa, Socrate din dreapta va lua cupa din dreapta. Celălalt va lua, deci, cupa din stînga. Şi invers.

— O, da, aşa e bine! strigară Gerolamo şi Smile.

— Sînteţi zei, deci trebuie să vă ascultăm sfatul! hotărî slujitorul.

Motanul aruncă moneda.

— Socrate cel din dreapta, va bea cupa din partea dreaptă! anunţă el.

Atunci cei doi Socraţi întinseră simultan mîinile. Fiecare luă cîte o cupă, cel din dreapta cupa din dreapta, cel din stînga, cupa din partea stîngă.

Băură.

Toţi prietenii lui Socrate izbucniră în plîns.

— Ce lucruri sînt acestea, bunii mei prieteni? zise unul dintre Socraţi. Dar tocmai de aceea am îndepărtat de aici femeile, ca să nu se scoată asemenea note discordante!

Iar celălalt Socrate continuă:

— Doar ştiţi că omul, cînd îşi dă sfîrşitul, se cuvine să fie însoţit de vorbe bune. Păstraţi-vă deci liniştea şi stăpîniţi-vă!

Ruşinaţi, prietenii înţeleptului se sileau să-şi înăbuşe plînsul.

După cîteva clipe, pline de încordare, unul dintre cei doi Socraţi începu să se plimbe de jur-împrejurul încăperii, spunînd că simte o greutate în picioare. Slujitorul îl învăţă să se întindă pe pat, pe spate.

Atunci Socrate care, probabil, băuse otrava, se întinse pe pat. Cel ce adusese cupa se apropie de el şi îl cerceta pipăindu-i tălpile şi picioarele. Îi strînse un picior cît putu şi-l întrebă dacă simte.

Socrate răspunse că nu. Omul îi strînse atunci pulpele. Şi tot aşa, cercetîndu-l din tălpi către creştet, urmărea cum se înţepeneşte încet-încet şi se răceşte trupul, sub influenţa otrăvii. Apoi, cu mîna pe dînsul, anunţă că atunci cînd răceala va ajunge în dreptul inimii, Socrate va fi plecat dintre ei.

După cîteva clipe, Socrate se cutremură. Ochii îi erau înţepeniţi, pe veci.

Yoko îşi cuprinse capul în palme, începînd să plîngă. Apele oglinzii negre arătau acum o farfurie zburătoare, care staţiona pe sol, în faţa închisorii. Din închisoare ieşiră motanul Alexis, Smile, Gerolamo şi cel care avea chipul lui Socrate. Intrară în farfuria zburătoare, care apoi îşi luă zborul.

— Nu mai plînge, Yoko — îi spuse Tamizzo. Pămîn- tenii vor sosi în curînd aici, cu farfuria lui Xintu. Atunci vei vedea cine a murit, de fapt! Poate încă nu-i cazul să plîngi!

Însă Yoko plîngea, temîndu-se că cel care băuse cupa cu otravă fusese Wells.

P A T R U

În acest timp, detectivul universal Petty Petercott, îmbrăcat în fulgarin, cu pălăria roasă de molii pe cap şi cu mustăţi stil Atlantida, unse cu marmeladă, sta cu urechea în dreptul gurii burlanului intergalactic. Aştepta veşti de la comisarul Socrate. După o vreme, plictisit de atîta aşteptare zadarnică, îşi făcu mîinile pîlnie, şi urlă în burlan:

— Aici Crocodilul! Către Scarabeu! Aştept veşti despre Mormoloc! (Mormolocul era, în codul Cosmopolu- lui, Wells).

Din burlan răzbătură de data aceasta nişte hohote de rîs, asemănătoare acelor care răzbăteau din eprubeta cu elixir ilariant din buzunarul lui Rafael.

Furios, Petty se răsuci pe călcîie, şi ieşi în stradă. Era ora patru noaptea; pe cer se vedeau stelele.

Petty ajunse în dreptul cafenelei „Două mumii”. Era lumină înăuntru, deci Biber nu se culcase. Bătu. Îi deschise meşterul Biber, care părea foarte grăbit şi ţinea uriaşa sa valiză în mînă.

— Tocmai plecam — spuse el. Am primit un telefon şi trebuie să plec urgent!

— Ce telefon, care telefon? Te-a anunţat cineva că se scufundă strada Trei Sîmburi? întrebă circumspect sergentul, privind la valiza meşterului.

— A, nu, pe Pămînt se scufundă deocamdată doar Veneţia. Tocmai de aceea trag o fugă pînă în Italia. Cum spune vorba? Să vezi Veneţia şi să mori!

— Să mori? replică înciudat Petty.

— Dacă vrei, vino cu mine. Te iau gratis.

— Nu, mulţumesc, nu vreau să văd Veneţia, nici să mor.

— Dar eu plec la Florenţa... la Clubul Intergalactic.

Şi Biber ieşi, încuie uşa cafenelei şi o porni spre maidan, tîrînd valiza cea grea după el.

— Ei, la revedere, drum bun! îi ură Petty, prefăcîn- du-se că o ia spre stabilimentul lui Piperonni, dar aşteptă să se îndepărteze Biber şi apoi se luă tiptil pe urmele sale.

Cînd ajunse în apropierea maidanului, meşterul se oprise, să se mai odihnească. La cinci metri în urma sa, Petty îl pîndea de după un copac. Cînd, dintr-o dată, se auzi sirena Cosmopolului deasupra sa, şi farfuria zburătoare ce adăpostea sediul poliţiei intergalactice trecu pe deasupra străzii Trei Sîmburi; dinspre ea răzbătu o voce metalică:

— Petty Petercott să vină de urgenţă pe maidan!

— Aha! îşi zise Petty, şi-au adus aminte şi de mine!

Şi, cu aerul cel mai natural, ieşi de după copac fluierînd şi mîngîindu-şi mustăţile false, apropiindu-se de Biber. Se duseră amîndoi în mijlocul maidanului. Farfuria zburătoare staţiona pe cer, deasupra lor. Biber le făcu semn cu mîna, aşa cum ai chema un taxi.

— N-am mai pomenit să faci autostopul la farfuriile zburătoare, mormăi Petercott.

— Toţi atlanţii au cam fost nevoiţi să facă autostopul, cu diferite farfurii zburătoare, pentru a se stabili pe alte planete. Ştii, cînd se scufunda Atlantida...

Dar nu-şi mai termină vorba. Farfuria zburătoare ateriză lin. Se deschise o uşă rotundă şi Petty şi Biber urcară grăbiţi.

Fură lăsaţi undeva pe o colină în Florenţa. Biber îl conduse pe Petty pînă la casa lui Galileo Galilei — sediul Clubului Intergalactic. Pe farfurie, un funcţionar al Cosmopolului îi anunţă că detectivul Petercott era aşteptat la Club de către comisarul Socrate şi de alţi şefi ai Cosmopolului.

Biber bătu, şi le deschise Gepsy, portarul Clubului, cel cu capul ca un burduf şi cu urechile asemănătoare unor cîrlige de rufe, de care erau prinse o sumedenie de chei. Gepsy îi conduse, poftindu-l pe Petty să intre într-un salon: apoi plecă mai departe cu Biber, pe care îl aştepta directorul Clubului, pentru nişte comunicări urgente.

C I N C I

În salonul feeric luminat, în care fusese lăsat Petty, se găseau nişte fiinţe înalte cam de doi metri şi jumătate. Aveau ochii rotunzi, bulbucaţi şi purtau impermeabile argintii, iar în picioare, labe de scafandru.

Capurile lor pleşuve, în formă de pară, erau împodobite, drept în vîrf, cu un cui ruginit; cuie din care izbucneau jerbe luminoase, asemeni şuviţelor de apă ce ţîşnesc dintr-o fîn- tînă arteziană. Aceste raze se intersectau între ele, sco- ţînd un zumzăit. Cu tot flerul său de detectiv universal, Petty nu deduse de la bun început că acesta era modul lor de comunicare. Se repezi în mijlocul lor şi întrebă, mîndru, ca un naiv ce era:

— Ce e? Ce s-a întîmplat? O crimă, un furt? Pentru ce am fost chemat aici?

Dar, după cum îşi dădu seama, pînă în cele din urmă, deoarece nu avea nici un fel de cui ruginit înfipt în cap, şi deoarece nu emitea nici un soi de jerbe luminoase, nu fu înţeles şi, ca atare, fu tratat cu indiferenţă. Aceasta îl enervă pe Petty. „Ei, dacă nu ştiu cine sînt eu, lasă că or să afle imediat”!

— Actele la control! zbieră el, furios. Eu le cer o dată, de zece ori, dar a treia oară vă arestez!

Dar spusele sale nu avură nici un efect. Atunci Petercott deduse că trebuie să-şi facă rost de un cui, pentru a putea comunica cu persoanele suspecte din acea încăpere. Se descălţă de bocancul drept; unul din cuiele cu care fusese bătut blacheul, ieşise cu mult în afară, fiind gata să cadă, aşa că îl extrase cu uşurinţă şi ţinîndu-l binişor între două degete, îi ridică şi îl introduse în dreptul uneia din razele luminoase. Efectul fu cutremurător, Petty scoase un urlet. Un curent de înaltă tensiune îi străbătuse trupul, din creştet pînă în tălpi, făcîndu-l să se trîntească, zvîrcolindu-se pe parchetul bine lustruit. Scăpă cuiul din mînă. Una din fiinţele în impermeabil argintiu îl ridică şi aplecîndu-se apoi deasupra sergentului, scoase un

ciocan din buzunarul impermeabilului. După cîte deduse Petty, persoana dorea să-i bată cuiul în cap. Îngrozit, se ridică şi o luă la fugă, aşa, încălţat numai cu un bocanc. Reuşi să iasă din salon şi să se refugieze într-una din încăperile alăturate. În urma sa, făpturile se apucară să joace volei cu bocancul său. Oftînd, Petty privi în jurul său. În acea încăpere se aflau nişte omuleţi cu pielea vişinie şi figuri nu prea prietenoase. Aveau capetele ca nişte bostănei, împodobite cu cîte două antene terminate cu morişti. Pe un perete al camerei se afla instalat un ventilator uriaş care, învîrtindu-se, punea în funcţiune creierii lor, învîrtind moriştele. Cel puţin, aşa deduse că stă situaţia, Petercott. Şi acesta se mai gîndi că, probabil atunci cînd se aflau pe planeta lor, aceşti omuleţi deveneau mai mult sau mai puţin inteligenţi, după cît de tare bătea vîntul. Dar lucrul cel mai interesant era că aveau nasurile sub forma unor termometre. Şi Petty iarăşi intui că mercurul termometrelor urca sau scădea, indicînd nivelul inteligenţei lor.

— Are cineva nevoie de un detectiv? se interesă el, dar mai puţin entuziasmat. Că eu unul nu pricep de ce am fost chemat aici... Sau poate e o cursă? Biber acesta e foarte suspect! Cum spunea? Să vezi Veneţia şi apoi să mori! Brrr!

Doi omuleţi vişinii se apropiară de sergentul-detectiv, îi potriviră pe cap o cască de baie, galbenă, împodobită cu antene şi morişti. Petty acceptă aceasta, gîndind că aşa va putea comunica cu făpturile cu pielea vişinie. Toate se adunară în jurul său, privind entuziaste cît de repede se învîrteau moriştile.

— Păi dacă sînt deştept! se lăudă Petercott. Cine n-are mintea bleagă, rebusurile le dezleagă!

Îşi dădu seama că înţelege limba lor, ce semăna cu un ţîrîit de greiere.

— Să-i măsurăm gradul de inteligenţă, spuneau ei.

Unul dintre omuleţi vru să-i introducă un termometru într-o ureche, dar Petty îl îmbrînci cît colo, şi o luă la fugă. Mai străbătu cîteva saloane şi se opri o clipă, după atîta alergătură, să-şi tragă sufletul. Constată uluit că ajunsese tot în salonul cu indivizii în impermeabile argintii şi cu cîte un cui ruginit, înfipt în mijlocul capului, care continuau încă să joace volei cu bocancul său. O zbughi de acolo, temîndu-se să nu le vină iar în minte să-i bată un cui în cap, şi se opri într-un salon tapetat cu atlas verde. Şi aici se aflau fiinţe: acestea erau bondoace, îmbrăcate în haine confecţionate din muşama, şi care aveau şi ele capetele pleşuve, dar pline de cucuie. Unele aveau mai puţine cucuie, iar altele un număr considerabil. Cu flerul său de detectiv universal, Petty înţelese că acele persoane ce aveau mai multe cucuie, erau mai inteligente. Dar se convinse pe deplin de acest fapt atunci cînd doi cucuiformi, cu cîte un retevei în mînă, se apropiară de el, şi-l înghesuiră într-un colţ. Unul îi pipăi casca de baie şi îl compătimi, pe limba lui, că nu are nici un cucui. Celălalt începu să-i explice, prin semne, că e gata să-i producă, dacă vrea, cîteva cucuie de contrabandă, în schimbul pantalonilor şi al ceasului.

— Eu sînt detectiv universal, dezleg rebusuri... n-am nevoie! bolborosi Petty.

Dar omuleţii îl şi trîntiră jos, şi-i traseră cîteva rete-
veie. Noroc că tocmai atunci apăru Rafael, omul în negru.

Le ordonă indivizilor să înceteze. Ţinea în mîna bocancul pierdut de Petty.

— A fost o nevinovată poantă de umor negru, această primire, domnule Petercott, zise Rafael.

Sergentul-detectiv se grăbi să se încalţe şi să-şi smulgă de pe cap casca de baie.

— Aţi fost adus la Club din ordinul meu. Şi al comisarului Socrate. Astă seară voi da un dineu. Sînteţi învitatul nostru!

— Un dineu?

— Un dineu, da. Daţi-mi braţul, să vă conduc în sală. Aţi sosit primul, dintre toţi invitaţii mei.

Şi Rafael îl conduse pe Petty prin coridoarele clubului, introducîndu-l într-o sală lungă şi răcoroasă. Cînd intrară, era întuneric.

Mikael, maestrul în magie neagră, sta în capul mesei.

— Fă puţină lumină, Mikael, spuse Rafael. Iată, a sosit primul meu invitat!

Flacăra de la buzunarul de la piept al hainei lui Mikael abia pîlpîia, ca la un chibrit pe cale să se stingă. Dintr-o dată ţîşni veselă în sus, lungindu-se pînă la tavan. Şi, la lumina ei, Petty văzu ceva care îl făcu să-i îngheţe sîngele în vine. Dacă nu ar fi fost încotoşmănat încă în mantaua de detectiv, poate s-ar fi ales, şi cu o gripă! Căci simţi aşa, ca un sloi de gheaţă, lunecîndu-i pe şira spinării, topindu-se încet, intrînd în pantaloni, şi căzîndu-i în bocancul drept. Nu descriu metaforic ci spun purul adevăr, Petty chiar se pomeni cu o bucată de gheaţă pe spate; desigur, era o poantă a unuia din oamenii în negru, ca să sporească efectul la cele văzute!

O masă lungă, enormă, se întindea de la un capăt la altul al sălii. Masa era acoperită cu o catifea neagră. În dreptul fiecărui scaun se afla cîte o farfurie şi o

pereche de tacîmuri. Lîngă fiecare farfurie, o cupă, identică cupei din care băuse Socrate otrava. Lîngă cupă, cîte o lumînare într-un sfeşnic de argint. Şi, aici era aici, în spatele fiecărui scaun, pe un postament, se afla cîte un sicriu, din argint, ce strălucea la lumina flăcării lui Mikael.

— Dar să aprindem lumînările! zise Rafael. Unde-i Bambino?

Mikael plesni din palme. Se deschise o uşă în perete şi în încăpere intră un schelet, încins cu un şorţ şi cu o bonetă de bucătărie pe cap. Era scheletul din vitrina localului „Triunghiul Bermudelor”.

— Bambino, aprinde lumînările! porunci Mikael.

Scheletul luă una din lumînări, o aprinse la flacăra lui Mikael, şi apoi, făcînd înconjurul mesei, aprinse rînd pe rînd toate celelalte lumînări. La acest spectacol, pe Petty îl trecură căldurile, încît hainele sale, ude de la gheaţă, se uscară.

Bambino se retrase, iar sergentul-detectiv fu condus spre locul său. Rafael îi lăsă o revistă de rebus ca să-şi petreacă în mod instructiv timpul şi se retrase, zicînd că trebuie să îi primească şi să-i conducă şi pe ceilalţi musafiri în sala dineului.

Ş A S E

Yoko, în Sala conferinţelor, continua să plîngă, atunci cînd uşa se deschise. În încăpere intrară Xintu, Schubert Narr, Uriel şi Gabriel, Benny Smile, Gerolamo Fapaura, motanul Alexis şi... Socrate.

— Tocmai am sosit cu farfuria mea de pe planeta Erttis îl anunţă Xintu pe Tamizzo. V-am ascultat ordinele, numai că nu ştiu cine anume a băut cupa!

Luară cu toţii loc în jurul mesei. Socrate se aşează lîngă Yoko, în dreapta ei. La stînga, se aşează motanul Alexis.

Uriel, maestrul în black-holes, scoase clapele de pian din buzunar şi le îndreptă spre Socrate. Din clape ţîşni o lumină gălbuie.

— Îndată va lua chipul său adevărat, zise omul în negru.

Socrate fu învăluit, treptat, de o ceaţă gălbuie. Rămase o vreme ca paralizat. Ţinea ochii larg deschişi, fără să clipească şi abia respira. Apoi, încet, încet, începu să-şi schimbe înfăţişarea. Luă chipul lui Wells. Ceaţa gălbuie se împrăştie. Wells începu mai întîi să-şi mişte ochii, apoi încet ridică palma dreaptă şi şi-o trecu peste frunte; privi uimit în jur.

— Ah! Ce greu am dormit spuse el. Şi ce coşmar am avut!

Yoko îl privi neîncrezătoare, apoi se întoarse către Tamizzo.

— Dar dacă... aţi făcut ca Socrate să ia chipul lui Wells?

— Pune-i o întrebare. Întreabă-l despre ceva care n-ar putea şti Socrate! răspunse Tamizzo.

Yoko îi puse atunci celui ce avea chipul lui Wells cîteva întrebări. Se părea că e vorba chiar de Wells.

— O întîmplare fericită! Că nu ai băut otrava! şopti Yoko.

— Ba nu, aşa a fost voinţa zeilor! zise, zîmbind misterios Tamizzo.

— Schubert Narr, specialistul în torturi şi otrăvuri se afla de faţă cînd s-au pregătit cupele; era invizibil, fireşte. El a avut grijă ca otrava să fie luată de către cine trebuia.

Wells privea mirat în jur. Era exact încăperea în care fusese odată, împreună cu Pip şi Alexis. Iată şi oglinda neagră, de pe perete. Iată-l şi pe Sebastien, îmbrăcat

în costum argintiu. Iată-i şi pe prietenii săi...

— Deci, n-a fost vis, murmură el, zăpăcit.

— O experienţă grea pentru un pământean, dedublarea personalităţii — îi explică, zîmbind, Tamizzo.

Şi, către Yoko:

— Dumneata şi Wells vă puteţi retrage într-o încăpere alăturată. Poate aveţi lucruri multe să vă spuneţi... e vorba doar de o revedere după atîţia ani!

Yoko se ridică şi părăsi Sala conferinţelor, urmată de Wells, care mergea clătinîndu-se, dar cu un zîmbet fericit pe buze.

ŞAPTE

Intrară într-o încăpere împodobită cu tablourile lui Yoko, ce înfăţişau peisaje de pe diferite planete din univers. Tăcură o vreme, şi asta, probabil, fiindcă aveau prea multe să-şi spună.

— Ştiu, murmură ea într-un sfîrşit, că, de cînd ne-am despărţit, te-ai gîndit mereu la mine! Am simţit-o, chiar dacă eram în alt colţ al universului...

— Da, telepatia, oftă el.

— Nu trebuia să te fi părăsit... Dar pe atunci nu te înţelegeam pe deplin. Şi apoi, ştii că eram bolnavă. Dacă aş fi rămas lîngă tine, nu m-aş fi vindecat... şi te-aş fi părăsit apoi chiar de tot!

— Da, răul şi binele sînt relative.

— Pe atunci credeam că singura ta pasiune este ştiinţa.

— Poţi iubi şi ştiinţa, şi o femeie, la fel de mult!

Yoko îl întrebă:

— Ai fi capabil să mori pentru o femeie? Căci, după cum m-am convins, erai gata să-ţi dai viaţa pentru manuscrisul acela. Nu-ţi era frică? Dacă nu intervenea la timp

celălalt Socrate? Şi dacă ai fi băut tu, din greşeală, cupa de otravă?

Wells căzu pe gînduri.

— Cred că intrasem cu totul în pielea lui Socrate — oferi el o explicaţie asupra modului în care se purtase. Ştii doar ce spunea înţeleptul: „Oricum ar crede cineva că-şi poate orîndui bine viaţa, el trebuie să rămînă pe loc, să înfrunte orice primejdie, să nu pregete faţă de nimic, nici faţă de moarte”.

— Oare? medită ea. Eu gîndesc că era mai degrabă un fel de sinucidere.

— Se hotărîse că trebuie să mor. Nu aveam scăpare. Şi apoi, nu mi-am ales eu singur felul de a muri?!

— Tot un fel de sinucidere era. Ai fost lovit o dată în dragostea pentru mine, cînd te-am părăsit... a doua oară, în dragostea ta pentru ştiinţă!

— Cunoaşte-te pe tine însuţi! murmură el. Eu am încercat să mă cunosc... Dar mi-am dat seama că omul e ca o oglindă, în care se reflectă o infinitate de alte oglinzi... Sîntem legaţi prin fire invizibile de toţi semenii noştri, de toate fiinţele din univers... sîntem o parte din acest univers infinit! Cauza ultimă a actelor noastre se află în ultima oglindă. Dar cine reuşeşte să privească în acel abis al sufletului său? Cine reuşeşte să se cunoască în mod real?

— Acolo, în străfunduri, se află nevoia de dragoste.

— Tu vorbeşti de dragoste?

— Nu am încetat să te iubesc niciodată. Nu, n-am să te uit niciodată!

— Rămîi aici, cu mine, pe Pămînt!

Yoko dădu cu tristeţe din cap.

— Destinele noastre doar s-au intersectat. Acum, nu dragostea hotărăşte. Trăim în universuri paralele. Eu nu mai aparţin acestei lumi. Aş muri, nu înţelegi? Şi apoi,

aş fi ingrată faţă de cel care mi-a salvat viaţa!

Şi după o pauză:

— Extraterestrul pentru care te-am părăsit... e fratele lui Sebastien. Îl cheamă Sedonius. Tot ce s-a petrecut, nu a fost întîmplător... Am vrut să-ţi fac un dar... însă adevăratul dar nu va fi manuscrisul şi vila-laborator, ci chiar viaţa ta şi absolvirea de orice pedeapsă. Am discutat cu autorităţile de pe Annandya şi-am reuşit să le conving. La urma urmei, eu sînt cea vinovată. Eu le-am vorbit despre tine, le-am spus că eşti un om de ştiinţă excepţional. Că ai merita să intri în Societatea Interga- lactică a oamenilor de ştiinţă. N-am putut prevedea că te-ai putea purta aşa copilăreşte — încît să primeşti pe primul venit în laboratorul tău, să divulgi secretele cercetărilor tale, ştiind ce riscuri sînt implicate.

— E greu să nu-ţi poţi dedica munca oamenilor, răspunse el. Dar mai bine vorbeşte-mi despre tine. Deci, locuieşti pe Annandya...

— Dragul meu, Annandya seamănă întru totul cu Pămîntul. Dacă Erttis e un alt Pămînt, în faza epocii antice, Annandya e un Pămînt al mileniului şaizeci.

— O, dar sînt copleşit! Deci, teoria bermulativităţii...

— Şi pe Annandya, hm... acum cîteva zeci de mii de ani, a existat un Socrate, care a fost condamnat să bea cupa de cucută. Şi pe Annandya au trăit un Giordano Bruno, un Galileo Galilei...

— Deci există şi acolo un Club Intergalactic, înfiinţat în casa lui.

Yoko încuviinţă şi continuă:

— Au existat şi un Einstein şi, cine ştie... un Norbert Andrews Wells, şi poate o Yoko. A fost şi acolo o Hiro- şimă!

Wells asculta mirat şi neîncrezător.

— Şi pe urmă? întrebă el.

— Pe urmă, a apărut un nou Socrate... A avut loc o nouă revoluţie socratică. Învăţătura lui Socrate a prins rădăcini în minţile annandyenilor. Şi a mai existat şi un om de ştiinţă... am uitat cum îl cheamă, care a descoperit, cine ştie cum, nişte manuscrise aparţinînd unor vechi civilizaţii. Căci şi pe Annandya existaseră o Atlantidă, o Lemurie, un continent Mu... Sau poate că acele manuscrise au fost dăruite de fiinţe de pe alte planete, extraannandyene! În problema aceasta lucrurile nu au fost încă elucidate!

— Mă rog. Şi?

— Datorită informaţiilor din aceste manuscrise, ştiinţa de pe Annandya a făcut o cotitură formidabilă. Asta a fost posibil mai ales pentru că annandyenii şi-au schimbat modul de a gîndi. Au renunţat la războaie, la armele ucigătoare...

— Violenţa e o formă a ignoranţei, încuviinţă Wells.

— S-a inaugurat o epocă nouă, de înfrăţire între toate fiinţele planetei. Annandyenii au început să călătorească în cosmos. Astfel, luînd contact cu alte civilizaţii, şi mai avansate, progresul lor a fost uluitor.

— Dar arhiva de pe Annandya, de care vorbea Sebastien, există?

— Desigur!

— Deci, istoria nu se repetă chiar identic! conchise Wells. Pe planeta voastră, noua revoluţie socratică a reuşit...

— Pe Erttis istoria nu s-a repetat chiar identic. Xintu a dus pînă la urmă în celulă un Socrate care nu era decît un manechin teleghidat. Care a jucat scena otrăvirii cu cucută! Ce surpriză a fost, pentru greci, cînd au descoperit acea păpuşă de plastic.

Ceva îi suna în cap. S-au gîndit că e daimonul. Dar nu i-au găsit în cap decît un biscuit, marca „Daimon”.

— De unde ştii toate astea?

— Mi le-a şoptit la ureche Tamizzo, în timp ce tu îţi reveneai la înfăţişarea ta obişnuită.

— Şi Socrate, de pe Erttis?

— A fost adus cu farfuria lui Xintu, pe Pămînt. Aşadar, şi pe planeta voastră va continua noua revoluţie socratică! Socrate va primi un ceas de viaţă lungă şi un translator universal. Se va plimba pe tot pămîntul şi va dialoga cu oamenii!

— Extraordinar!

— Deja a fost întinerit cu ajutorul ceasului. Are acum patruzeci de ani. Ba i s-a dat şi o tabletă BSC, ca să devină subcuantic, şi ca să se deplaseze mai uşor.

— Minunat!

— Şi, fiindcă tot voia să fie găzduit în pritaneu, de acum înainte va fi găzduit în Hotelul Alchimiştilor. E avantajos, hotelul fiind ubicuu, îl va adăposti oriunde îl vor purta picioarele, pe planeta Pămînt!

— Şi de ce s-au adunat cu toţii în sala de conferinţe?

— Toate astea nu te privesc pe tine...

Cînd Wells şi Yoko se reîntoarseră în Sala conferinţelor, în oglinda neagră se vedea o imagine magnifică. Anume, se vedea o altă sală de conferinţe, din alt club intergalactic, cu o oglindă neagră pe perete. În care se vede o altă sală de conferinţe, din alt club intergalactic, cu o altă oglindă de perete, în care se vedea o altă sală, cu o altă oglindă neagră, şi tot aşa, la infinit. Şi, în jurul meselor, stăteau adunaţi extratereştrii ce ascultau, se pare, pe Tamizzo, care tocmai citea ceva, într-o limbă necunoscută pămîntenilor.

Rafael le făcu semn să-l urmeze; şi la fel, îi chemă pe Gerolamo, Smile şi motanul Alexis.

Tamizzo se întrerupe din citit.

— La revedere, domnule Wells. Mă bucur că v-am cunoscut!

— Dar... cu manuscrisul meu, ce s-a întîmplat? îndrăzni să întrebe Wells.

— Tot ce ştiu e că nu ştiu nimic! glumi Tamizzo, parafrazîndu-l pe Socrate şi eschivîndu-se astfel de la răspuns.

Wells şi ceilalţi părăsiră sala de conferinţe, urmîndu-l pe Rafael, ce-i conduse în sala unde urma să aibă loc dineul şi în care, Petty Petercott, aproape leşinat de spaimă, se prefăcea că dezleagă cuvinte încrucişate.

O P T

A fost un dineu de pomină. În jurul mesei lungi, erau adunaţi cei patru oameni în negru: Mikael, Rafael, Uriel şi Gabriel; apoi meşterul Biber şi Bombonello. Petercott stătea alături de motanul Alexis, Wells lîngă Yoko, iar Benny lîngă Gerolamo Fapaura.

Meşterul Biber se ridică solemn, cu o cupă în mînă, şi anunţă:

— Prieteni, a sosit momentul să vă spun pentru care motiv v-am adunat pe toţi în jurul acestei mese. Ei bine, aflaţi că acesta este un banchet dat de Cosmopol în cinstea bravului sergent Petty Petercott care a găsit manuscrisul şi reţeta de zglobulină... Pământul este oarecum salvat, căci dacă această reţetă ar fi căzut în mîna cactusoizilor...

— Care cactusoizi? întrebă, mirat, Wells, pe Yoko.

— Ah! Nu ştii nimic din ce s-a întîmplat în lipsa ta!

Şi îi povesti pe scurt toate întîmplările cu Ringo şi ameninţările lansate de el de pe farfuria zburătoare.

— Cum? Pămîntul e în primejdie? Din pricina mea? făcu el, consternat.

— Îmi pare foarte rău, dragul meu, dar aşa s-a întîmplat. Tamizzo, şeful expediţiei noastre a hotărît să plecăm mîine... Ne vom întoarce în Annandya. Iar pe Ringo îl vom lăsa aici, cu tot cu farfuria lui zburătoare.

— Bine, dar nu e drept! exclamă Wells. Trebuie să faceţi ceva!

— Astea sînt lucruri care mă depăşesc răspunse ea, misterios.

— Şi, deci, Petty e sărbătorit pentru că a găsit manuscrisul şi reţeta zglobulinei, făcu el, cam înciudat. Deci totul s-a întors împotriva mea... Nu-mi mai rămîne nici o speranţă...

Şi Wells ridică mîhnit cupa şi o duse la buze. Ar fi vrut acum ca aceasta să fie plină cu otravă, ca să se sfîrşească o dată cu toate.

Se vede treaba că vinul servit era cam tare căci, deşi nu băură prea mult, pămîntenii noştri adormiră buştean. Atunci Rafael, specialistul în umor-negru, puse la cale o glumă năstruşnică.

Deoarece Wells, Piperonni, Smile, Gerolamo, Petty şi Alexis erau cuprinşi de un somn adînc, decise că se cuvine să-i întindă pe fiecare în cîte un sicriu. Apoi sicriile fură urcate la bordul unei farfurii zburătoare, şi cetăţenii trisîmburişti fură lăsaţi pe la casele lor. Vă daţi seama ce uimiţi au fost, cînd s-au trezit, întinşi în cîte un sicriu!

Primul lucru pe care l-a făcut Wells a fost, desigur, să deschidă televizorul. Nimeri

chiar peste o transmisie în direct de la bordul farfuriei zburătoare pe care se afla Ringo. Acesta trimise iarăşi un ultimatum către toţi şefii de state, şi mai făcu o demonstraţie de forţă, făcînd să dispară Moscheea Albastră din Istanbul. Apoi urmă o suită întreagă de reportaje senzaţionale. Omenirea era în alertă.

— Ce-am făcut! Ce-am făcut! exclamă îngrozit Wells, şi se întinse pe pat, cu un prosop ud pe frunte. Motanul Alexis căuta să-l liniştească, şi îi tot făcea ceaiuri calmante.

Cam după două ore, pe ecran îşi făcu iar apariţia imaginea cactusoidului Ringo, care anunţă că are de făcut o declaraţie solemnă către toţi pămîntenii:

— Pămînteni! Doriţi să deveniţi imuni la efectele proiectilul X? Consumaţi cu încredere marmelada „Dulcineea”, fabricată de firma Housebill! Sau spăla- ţi-vă cu săpunul „Ulysses”, care are acelaşi efect benefic. Sau îmbrăcaţi-vă cu pijamaua „Zefir”! Nu uitaţi! Marmelada Dulcineea, săpunul Ullysses şi pijamaua Zefir! Antidoturi de neînlocuit în cazul unui eventual Război al Lumilor!

Wells tresări, şi la fel şi motanul Alexis. Se priviră lung. Pe ecranul televizorului apărură alte imagini. Telespectatorii au fost informaţi că Luvrul, podul de peste Tamisa, stadionul din Roma şi Moscheea Albastră au reapărut la locul lor, ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat. Doar că vizitatorii Luvrului, trecătorii de pe pod, suporterii meciului şi vizitatorii moscheii ţineau în braţe celebrele produse ale firmei Housebill: borcane cu marmeladă „Dulcineea”, săpunuri „Ullysses” şi pijamale „Zefir”. Şi, în fine, apăru pe ecran chiar Leopold Sebastien, care îi făcu cu ochiul lui Wells, şi îi spuse:

— Ei, ce părere ai, cumnate? Nu-i aşa că reclama pe care i-o facem noi firmei Housebill e de milioane?

— Ah! Cum de nu m-am gîndit! Totul nu era decît... un scenariu de reclamă. Sebastien, cu reclama lui subcuantică a întors pămîntul pe dos!

În clipa următoare, Sebastien îşi făcu apariţia în cameră, în carne şi oase.

— Ei, ce părere ai de scenariul meu de reclamă subcuantică? spuse el.

— Oh, da! Minunat! Chiar m-ai depăşit, în ceea ce priveşte imaginaţia!

— Housebill e foarte mulţumit. Îţi dai seama, acum produsele sale se vor vinde ca pîinea caldă!

— Şi ce se va întîmplă cu laboratorul? Cu mine?

Sebastien dădu din umeri.

— Nu ştiu... după tot ce s-a întîmplat. La urma urmei, încă nu s-a întîmplat mare lucru. Doar că tu nu ai putut să ştii secretul cercetărilor tale. Dar asta va avea efecte negative asupra planului Atlantida...

— Şi Ringo?

— Ei da, Ringo şi cactusoizii săi au fost capturaţi la timp de extratereştri. Se află acum la bordul unei farfurii zburătoare, spre a fi cercetaţi. Cum ai putut să crezi bazaconia cu ultimatumul? Tu, care ai făcut atîtea texte de reclamă!?

Şi după o pauză, continuă, oftînd:

— Ei, n-am ce face. Eu trebuie să termin reclama subcuantică aşa cum i-am promis lui Housebill. Vila- laborator va fi a noastră. Dar mai departe, nu voi hotărî eu.

Şi, făcîndu-i cu ochiul:

— Cel puţin, te-ai ales cu un motan care vorbeşte, din toată povestea asta!

Motanul Alexis, care sta tolănit, şi-l privea cu ochi sclipitori, începu să toarcă prietenos.

Şi Sebastien dispăru, spunîndu-i lui Wells că va reveni spre a-i mai aduce veşti.

A doua zi, Wells se duse la cafeneaua „Două mumii”, unde îl găsi pe Cyrill cel de şaptezeci de ani, care îi declară că fusese pe o altă planetă Pămînt, unde vizitase cafeneaua Procope, spre a se documenta cum poate ajunge celebră o cafenea.

Dar surpriza cea mai mare a fost că Piperonni fu adus, peste o săptămînă, de către o farfurie zburătoare, cea cu care plecase de pe planeta Erttis. Povesti că făcuse o vizită pe Planeta Brunania, şi că acolo fusese vindecat de cocoaşă. Şi, într-adevăr, Pip nu mai avea cocoaşă!

Se căsători cu Rosa, şi scoase al patrulea număr al revistei „Quarq-Squarq”, în care publică următorul articol, rod al meditaţiilor sale îndelungate:

„GIORDANO BRUNO ŞI PORŢILE DE DIAMANT NEGRU”

Giordano Bruno a avut curajul de a susţine cu fermitate o idee luată din manuscrisele secrete, la care avusese acces. O idee pe care o susţinuse şi Paracelsus, de altfel. Este vorba de o interpretare aparte, care dă un sens mai profund îndemnului socratic: „Cunoaşte-te pe tine însuţi”. Bruno afirma că, dacă omul este „marele miracol”, menţionat de Hermes Trismegistus în scrierile sale, atunci descoperirea puterilor sale interioare l-ar face aidoma unui zeu. El spunea că omul trebuie să ajungă să-şi deschidă „porţile de diamant negru” ale psihicului său. De ce de diamant? Poate pentru că şi el asemuia sufletul cu o piatră preţioasă ce trebuie şlefuită.

„Cunoaşte-te pe tine însuţi” înseamnă a înţelege că orice progres şi orice putere sînt deja în fiecare om; dar ele sînt închise

sau împiedicate să-şi urmeze cursul lor normal. Piatra preţioasă nu e încă şlefuită, porţile de diamant negru, sînt încă închise. Dar dacă cineva reuşeşte să deschidă aceste porţi, natura se manifestă în el, în toată plenitudinea. Omul poate atinge puteri care-i aparţineau deja.

Astăzi, ştiinţa noastră se interesează asupra potenţelor nerealizate ale omului. Se ştie că, în mod obişnuit, omul este introdus în trei cîmpuri de forţe: radiaţiile cosmice, cîmpurile de forţă electromagnetice şi cîmpurile gravitaţionale — care lucrează neîncetat asupra vieţii. Însă, în manieră mult mai subtilă, omul intră în rezonanţă cu un cîmp de forţe psihice care pun natura sa finită în interacţiune cu energia universului. Dacă ne gîndim la toate acestea, am putea găsi o explicaţie la faptul că Socrate afirma că aude o voce, un „daimon" care îl sfătuieşte în momentele importante ale vieţii sale. Sau de ce Giordano Bruno era obsedat de ideea că scrierile sale sînt de inspiraţie cosmică, fiind convins că are o misiune divină pe Pămînt? Oare nu au cunoscut, atît Socrate, cît şi Bruno, scrierile lui Hermes Trismegistul? Nu proveneau, oare cumva, aceste scrieri din vechea Atlantidă? Sau nu afirmă unii astăzi că filozofia înţeleptului indian Pantajali era o moştenire a vechii Atlantide? Ori Pantajali afirma, ca şi Socrate şi Bruno, mai tîrziu, că veritabilul secret al evoluţiei este manifestarea perfecţiunii umane în orice fiinţă. Înainte de a bea cupa de cucută, Socrate a dat următorul sfat prietenilor săi: „Aveţi grijă de voi înşivă". Cu alte cuvinte, trebuie să avem grijă de sufletul nostru. Şi să cultivăm adevărata ştiintă, care e ştiinta binelui. Ştiinţa fericirii. Fericirea înseamnă satisfacerea tendinţelor noastre veritabile, a naturii noastre reale. Cea mai mare parte a oamenilor îşi găsesc nefericirea în faptul că vor o viaţă care nu e în mod normal a lor.

Socrate credea în RAŢIUNEA umană. El considera că fiinţa umană are limite, că, spre a putea fi fericit, nu tre

buie să tinzi spre idealuri ce depăşesc puterile tale înnăscute. Bruno credea în puterea imaginaţiei, a VOINŢEI. De altfel, el se considera un mag. El era mai aproape poate de adevăr, căci susţinea că orice om ar fi putut ajunge la perfecţiune. Prudentul Socrate sfătuia pe om să vadă de unde începe pentru el Imposibilul. În viziunea lui Bruno, însă, nimic pentru om nu este imposibil... cu condiţia de a-şi descătuşa puterile interioare".

N O U Ă

Sergentul Petercott, cînd află de acest articol, se bucură nespus. Îl transcrise pe două coli de hîrtie, cu scrisul său lăbărţat, punîndu-i ca titlu: „Raport asupra cunoaşterii de sine". Mai adăugase de la el nişte fraze alandala, din care se înţelegea că el, Petty, cunoscîndu-se pe sine, şi-a dat seama că nimic nu e imposibil, în ceea ce priveşte cariera sa de detectiv la Cosmopol. Şi că aşteaptă cu nerăbdare să i se dea un nou caz. Semnase, şi introdusese hîrtiile in burlanul intergalactic.

Tocmai aştepta să fie lăudat de comisarul Socrate, cînd în spatele său apăru Wells.

Cu o zi înainte, Sebastian apăruse în biroul său — căci Wells îşi reluase slujba la firma Housebill — spre a-şi lua rămas bun. Expediţia se întorcea pe Annandya. Wells îl întrebase ce se întîmplase cu manuscrisul, dar cumnatul său atît îi spuse, ca pe o mare taină, că trebuie sa mulţumească sergentului Petercott, pentru că i-a salvat viaţa, Wells s-ar fi dus direct la locul unde ştia el că ascunsese manuscrisul spre a se convinge dacă acesta mai era acolo. Dar se temea să nu fie văzut, cine ştie cum, în vreo oglindă neagră!

Iată de ce hotărî să-l ia pe Petty, pe departe, cu bini- şorul, spre a afla adevărul.

— Dragă Petercott, am venit să-ţi mulţumesc. După cîte înţeleg, îţi datorez viaţa!

Petty îşi roti ochişorii şi se înroşi de plăcere.

Mi s-a ordonat să... nu divulg nimic. Dar nu rezist! Trebuie să mă laud! Dar să ştiţi că... afacerea cu coteţul a fost o chestie de fler.

— Care coteţ?

— Să vedeţi cum a fost. Lola Fapaura s-a certat cu Vandermeer. Lăptarul îşi rîdea de ea, zicîndu-i că Gerolamo a fugit de acasă ca să scape de gura ei. Furioasă, Lola i-a spart într-o noapte vitrina şi i-a aruncat Caşcavalul Universal în drum. Dar, de la izbitură, toate bucăţile caşcavalului s-au desfăcut. Adică, acel mulaj ce închipuia o roată de caşcaval era, de fapt, o cutie rotundă de plastic. (Vandermeer se hotărîse de la o vreme să pună în locul roţilor de caşcaval, reale, un mulaj din plastic.)

— Mda. Avea o identitate suspectă. Şi din cutie, ce sare afară în mijlocul drumului? Un mic sul, învelit într-un ziar.

„Asta era! Nenorocitul de Petty le-a găsit, deci!” — îşi spuse înciudat, Wells. Într-adevăr, el depusese manuscrisul şi formula zglobulinei în Caşcavalul-Universal.

— Lola a luat corpul delict şi I-a ascuns.

— Unde?

— Staţi să vedeţi. He! He! Vandermeer, cînd a văzut că Lola i-a spart vitrina, a spart şi el cu un pietroi vitrina localului „Triunghiul Bermudelor”. Şi a răpit scheletul, care îl enerva teribil. Capul scheletului l-a atîrnat cu o sfoară de craca unui copac din faţa dormitorului Lolei...

Aici Petty se opri, să-şi mai tragă sufletul. Apoi continuă:

— Şi uite aşa, într-o noapte, Lola, stînd în pat, cu geamurile deschise, a văzut hîrca în copac, şi s-a speriat. A sunat la cafeneaua lui Biber — căci ştia că eu mai obişnuiesc să mai trag noaptea cîte o raită pe acolo, ca să beau o cafeluţă... Şi uite aşa, am fost chemat la datorie...

Aici Petty oftă şi îşi dădu ochii peste cap.

— Ce femeie şi Lola asta... şi pe verticală şi pe orizontală! Eeeh... deci mă cheamă Lola la ea, şi îmi arată hîrca. Eu îi raportez că vitrina localului său fusese spartă, şi că scheletul dispăruse. Atunci Lola începe să se vaiete, să-şi smulgă părul din cap. Pe scurt, îmi mărturiseşte că găsise nu ştiu ce manuscris în Caşcavalul-Universal, şi că îl ascunsese, legîndu-l cu o sfoară de femurul scheletului. Cum scheletul era înţolit cu pantaloni, era o ascunzătoare foarte bună...

— Dar de ce o interesa aşa de mult acel manuscris? întrebă Wells.

— Pentru că — după cum spunea Lola — primele trei rînduri ale manuscrisului semănau i-den-tic cu cele trei rînduri scrise pe papirusul pe care-l ţinea în mînă Bombonello Fapaura.

— Poftim?

— Ei, Bombonello, piratul-timid. Adică, e vorba de portretul lui Bombonello, aflat în sufrageria soţilor Fapaura. Ştii, Bombonello e pictat cu un papirus în mînă, care e astfel răsucit, că se văd doar primele trei rînduri scrise. O scriere necunoscută.

— Înţeleg, făcu Wells, căzînd pe gînduri.

— Lola mi-a raportat că bărbatu-său i-a spus că acel papirus pictat reprezintă un papirus pe care e scrisă reteta fabricării aurului al-chi-mic şi elixirul de viată lungă.

— Şi pornind de la asemănarea celor trei rînduri — conchise Wells — Lola şi-a dat seama că i-a picat în mînă un manuscris nepreţuit, şi l-a ascuns. Ei, dar acum, unde e scheletul?

— Ei, aici am intrat eu în acţiune. Am observat, cu flerul meu de detectiv universal, că de cîteva nopţi cocoşul Paracelsus nu mai cînta. Am sărit gardul stabilimentului, cu hotărîrea fermă de a face o percheziţie în coteţ. Per-che-zi-ţie — unsprezece litere. Cu această ocazie, am băut şi zece ouă proaspete, găsite prin iarbă. Coteţul era cu uşile vraişte, iar găinile circulau cîrîind mîhnite, pe verticală, pardon, pe orizontală, prin careul curţii. Hm! Mister! Nici urmă de cocoş. În schimb, cîteva ouă aveau pe ele chipul lui Bombonello, cu bietul cocoş Paracelsus în braţe...

— Găinile-fotograf ţi-au venit în ajutor!

— Mda. Ei, şi mă uit eu prin coteţ. Acolo, ce să vezi? Scheletul decapitat, adică — fără cap — cap — trei litere. Îl trag afară... pfui! Şi ridic cracul de la nădragi. Asta îmi este meseria! Raportez: legat cu o sfoară de femur... manuscrisul!

Şi Petty, plin de mîndrie, îl fixă pe Wells, cu palmele proptite în şolduri.

— Felicitări! mormăi acesta, cam cu jumătate de gură.

— Am făcut cercetări, ca un brav detectiv universal ce sînt, şi hop! am aflat cine era de-linc-ven-tul. Vandermeer! El atîrnase capul scheletului în copac, şi restul — restul ciolanelor — le băgase în coteţul lui Piperonni, aşa, ca să-i facă în ciudă!

— Bine, dar cu manuscrisul... ce-ai făcut? întrebă cu sufletul la gură, Wells.

— După cum primisem ordin în imponderabilitate, he! he! la Cosmopol... l-am trimis comisarului Socrate, prin

intermediul burlanului intergalactic! Uite, ăsta-i burlanul cu pricina!

Şi Petty se aplecă din nou, spre gura burlanului, şi începu să zbiere:

— Aici Crocodilul! Aici Crocodilul! Către Scarabeu — Scarabeu — nouă litere. Aştept o nouă misiune! Crocodilul către Scarabeu! Aţi primit raportul meu?

Wells îşi suflecă mînecile. Îl rugă pe sergent să se dea la o parte. Petty, neaşteptîndu-se la nimic rău, şi crezînd că Wells vrea să comunice şi el cu Cosmopolul, îl ascultă. Atunci Wells, turbat de furie, smulse burlanul intergalactic, îl trînti jos, şi-l călcă în picioare.

Petercott rămase înmărmurit de groază.

După ce Wells plecă, se apropie de el motanul Alexis, care urmărise, amuzat, scena, de pe acoperişul unei clădiri alăturate.

— Petty — începu el — am tras o fugă în mod sub- cuantic pînă la Oracolul din Delfi. Ştii, Oracolul care i-a spus lui Socrate că e cel mai înţelept om dintre oameni!

— Mda... Şi?

— Şi l-am întrebat dacă e adevărat că sergentul Petty Petercott e cel mai mare nătărău dintre oameni. Ştii ce mi-a răspuns? Că nu, nu-i adevărat.

— Dar aşa e şi normal! se bucură Petty.

— Şi ştii de ce? Fiindcă în universul infinit există, conform teoriei bermulativităţii, o infinitate de sergenţi Petercott. Aşa că... mai există o infinitate de nătărăi la fel de mari ca şi tine...

Şi motanul plecă, lăsîndu-l pe sergent perplex.

— Poftim mulţumire — bombăni Petty. Eu îi salvez viaţa... salvez Pămîntul, şi ei... Acum o să trebuiască să dau burlanul la reparat.

Z E C E

Şi, încet, încet, strada Trei Sîmburi redeveni o stradă liniştită. Benny Smile plecă din nou să caute cactuşi în Mexic. Pip hotărî să facă ocolul lumii cu Rosa, pe un vapor ce trecea prin Triunghiul Bermudelor. Gerolamo se ducea în fiecare după-masă pe la cafeneaua lui Cyrill, şi-i povestea cum călătorise cu străbunul său, Bombonello, şi ce spaimă trăsese — ca de altfel şi Smile şi motanul Alexis — cînd fusese lăsat pe Planeta Erttis. „Ah! Cînd am văzut corabia îndepărtîndu-se de ţărm... şi apoi dispărînd în ceaţa verde... mi-am zis: N-am să mai văd niciodată strada Trei Sîmburi”.

Dar, într-o după-amiază, pe Cyrill îl luă gura pe dinainte şi zise:

— Dar şi voi! Cum să-mi trageţi cu tigaia în cap şi să mă legaţi burduf! Să mă lăsaţi în celula lui Socrate... Şi cum de v-a venit în cap să-l răpiţi pe Wells, în coşul de rufe? Şi ca motanul s-o facă pe daimonul?

Gerolamo rămase perplex.

— Cum!! Deci, Biber... nu era un travesti... al unui detectiv din Annandya? Dumneata... eşti Biber? Adică... ceasul de viaţă lungă! Of! Cum vine asta? M-am zăpăcit de tot!

Cyrill scoase o pipă, împodobită cu o piatră preţioasă, o aprinse şi se învălui în fum.

— Te rog să nu mai discutăm niciodată această chestiune.

— Dar Bombonello... se va mai reîntoarce? Va mai apare corabia pe strada Trei Sîmburi?

— E secret. Şi zeilor nu le place ca pămîntenii să le dezvăluie secretele... murmură Cyrill, parafrazîndu-l pe anticul Socrate. Te rog, să nu mai discutăm niciodată despre aceasta!

Motanul Alexis sta toată ziua tolănit pe pervaz şi îşi scria memoriile. Rămăsese motan subcuantic, încă...

Iar Welles devenise un om obişnuit. De cîte ori se uita pe geam, şi-l vedea pe Petty făcîndu-şi rondul, exclama:

— Neghiobul de sergent! Manuscrisul era mult mai important decît viaţa mea... Cu ajutorul lui, planeta Pămînt ar fi avansat cu multe secole, parcurgînd în cîţiva ani etape de civilizaţie pe care aşa le parcurge, cu a încetineală exasperantă...

Aşadar, Wedls îşi reiuase slujba la firma Housebil. Şi zilele treceau extrem de plictisitor pentru el... cînd, într-o dimineaţă, pe cînd lucra la o reclamă pentru noul produs al firmei, papucii de casă „Şaman” („Punîndu-vă în picioare papucii de casă „Şaman”, vă veţi simţi ca în al nouălea cer”!), deodată, dinspre tavan se auzi un pocnet puternic. Unul dintre becurile lustrei se lumină puternic şi apoi se stinse, răspîndind un miros de cozonac ars. Dintr-un norişor de pudră albăstruie apăru un om în carne şi oase, care pluti un timp în aer, apoi se lăsă lenevos într-un fotoliu. Era un individ înalt, bronzat, îmbrăcat într-o elegantă pijama albastră. Era cumnatul său, Leopold Sebastien!

Sebastien scoase din buzunar o tabletă învelită în staniol.

— Înghite-o, te rog, îl îmbie el pe Wells.

„Dacă e vorba de Leopold Sebastian... un alt Leopold Sebastien, conform teoriei bermulativităţii — gîndi funcţionarul firmei Housebill — atunci povestea mea începe din nou. Dacă există o infinitate de Pămînturi, de străzi Trei Sîmburi, de cetăţeni Wells, de cumnaţi luaţi de extraterestri... înseamnă că s-ar putea să fie vorba de un alt Sebastien, care a greşit planeta”. Şi înghiţi tableta. Abia aştepta să

devină din nou subcuantic. „De data asta, am să fiu mai prudent... îşi spuse el. Nu primesc pe nimeni în vilă... şi nici nu am să mai fac injecţii cu zlobulină la cactuşi!”

— Ştii, ar fi o idee nostimă să mă angajez la firma Housebill să fac reclamă subcuantică — propuse Sebastien. Am cîştiga o grămadă de bani, de care avem nevoie. Am un plan teribil!

— Ce plan? se prefăcu mirat Wells.

Sebastien scoase nişte andrele albastre din buzunar şi un bec.

— De acum înainte vom comunica prin intermediul andrelelor. Nu fi uimit, am să-ţi explic imediat despre ce este vorba. Dar nu aici; cred că tableta şi-a făcut efectul, acum eşti un cetăţean subcuantic!

Şi îl invită pe cetăţeanul Wells să întindă mîinile înainte şi să-şi imagineze că se află în deşertul Saharei...

...Şi uite aşa, Wells ajunse din nou în Sahara, unde Sebastien II (îl vom numi aşa ca să nu-l confundăm cu cel în pijama vişinie) îi spuse o poveste, pe care ilustrul trisîmburist o ştia deja de mult. O poveste cu nişte civilizaţii extraterestre, cu nişte manuscrise, şi aşa mai departe.

Şi Wells se prinse astfel din nou în joc, fără a-i destăinui celuilalt că el, nu numai că mai trăise o asemenea aventură, dar acum şi apucase să scrie o carte despre ea. Puseră deci la cale un contract de reclamă subcuantică „Operaţiunea Socrate”, închirierea unui laborator în Mexic...

După care Sebastien îl anunţă că trage o fugă pînă în Bermulakaddya, spre a aduce o alifie care să contracareze eventualele efecte nocive ale tabletei BSC!

...Într-o noapte răcoroasă de octombrie, la două săp- tămîni de la aceste peripeţii, sergentul Petercott îşi făcea rondul pe strada Trei Sîmburi. Toată lumea dormea.

Mîţele căscau plictisite, pe acoperişuri, Petty se oprea, din cînd în cînd, sub un felinar şi, în lumina gălbuie, examina ceva ce părea a fi o revistă. Era, în mod vădit, foarte nemulţumit. Iarăşi se poticnise în dezlegarea unui banal careu din revista „Cine n-are mintea bleagă, rebusurile le dezleagă”.

Patima de rebusuri îl apucase din nou, cu străşnicie. Mai ales că fusese decepţionat de comisarul Socrate, care nu-i apreciase raportul asupra cunoaşterii de sine, trimis prin burlan. Şi de cînd Wells îi stricase, în mod iremediabil, burlanul — intergalactic, îi tăiase mijlocul de a comunica cu Cosmopolul!

Acum Petty cerceta descumpănit cele opt pătrăţele de la trei vertical, pe care ignoranţa minţii lui le condamnau să rămînă goale! Dar, din fericire observă că fereastra dinspre stradă a cetăţeanului Wells era luminată. Tocmai se gîndea să-l strige, cînd geamul se deschise, şi Wells îşi scoase capul afară, privind stelele. Ţinea un bec într-o ureche. Spre satisfacţia sa răutăcioasă, Petty constată că, la fel ca şi burlanul său intergalactic, becul rămase mut! Wells ameninţă stelele cu pumnul. Chicotind amuzat, sergentul îi strigă:

— Hei, domnule Wells, spuneţi-mi... ştiţi numele unui savant care a afirmat că, în universul infinit, totul este posibil?

Wells tresări. Privi enervat, în jos, spre sergent, şi-i răspunse:

— Einstein!

Apoi trînti fereastra, şi se lungi pe pat. Scoase o oglindă din buzunar şi se examină. Vîrful nasului devenise puţin albastru.

PARTEA A OPTA

U N U

...Şi Wells aţipi. Dormi un somn greu, chinuit de un coşmar. Cădea printr-un tunet întunecos, lovindu-se cînd de pereţii umezi, cînd de nişte creaturi cu înfăţişări bizare. Apoi se făcea că era întins pe o lespede, chiar în vîrful Marii Piramide. Soarele dogorea îngrozitor. Se ridică cu greu, ameţit; îi era foarte sete. Observă lîngă el cupa — cupa lui Socrate, pe care i-o vînduse paznicul piramidei, cupa din care apoi, el însuşi, avînd chipul lui Socrate, băuse otrava. Cupa era plină cu apă limpede. O luă şi îşi muie buzele uscate în ea. Sorbi cu poftă, dar apoi se strîmbă. Cum oare? În cupă se găsea coniac, un coniac, încălzit de soare. Deşi abia sorbise cîteva înghiţituri, băutura îl ameţi pe loc. Gîtlejul parcă îi luase foc, urechile îi vîjîiau. Avea impresia că piramida se clatină, şi că el lunecă în gol. Un fior de groază îi străbătu tot trupul.

Se trezi apoi iarăşi, parcă din alt somn de plumb. De data aceasta sta întins în sarcofag, în Camera Regală. Lampa ardea lîngă el. Aerul era fierbinte, înăbuşitor. Tot îi mai era sete. Zări lîngă lampă cupa. Iarăşi afurisita de cupă! Lîngă ea, sticla desfundată de coniac „Blestemul Faraonului”. O umplu ochi şi bău. Ce gust ciudat avea de data aceasta coniacul! Parcă... da, gustul îi amintea de gustul cucutei. Părea a fi coniac amestecat cu otravă!

Simţi dintr-o dată că picioarele îi deveneau reci, înţepeneau. Un hohot de rîs zgudui bolţile grele. Era paznicul piramidei, care apăruse, cine ştie de unde.

— Ai băut din sticla aceea, n-ai rezistat? rînji el. Şi doar te-am prevenit! Cine rămîne noaptea în piramidă, are de înfruntat blestemul faraonului!

— Cum? se miră Wells. A trecut abia o noapte? Dar... toate cîte s-au petrecut... Am trecut prin atîtea aventuri...

— Aiurea! Ai avut halucinaţii, sărmanul de tine! Sau poate ai visat! Ascultă-mă pe mine, n-a trecut decît o noapte. Nu-ţi mai aminteşti de mine? Eu sînt paznicul... Am încuiat porţile piramidei, lăsîndu-te înăuntru, aşa cum ai poftit. Acum a venit dimineaţa, şi m-am grăbit să vin să văd ce s-a întîmplat cu dumneata. Poate ai înnebunit sau poate ai fost omorît...

Wells simţea cum trupul i se răceşte, că înţepeneşte încet-încet.

— Şi uite, poftim? Ai băut cucută, ca un netot! Nu ţi-a fost frică? Spune!

— Credeam că e coniac...

— Ha! Ha! Nu se ştie niciodată cum anume te ajunge blestemul faraonului!

Wells era îngrozit. „Nu mai înţeleg nimic! îşi spunea el. Dar oare ce căutam eu în piramidă? A, îmi aduc aminte... Clubul imtergalaetic! Bileţelul de la Yoko... Trebuia să mă întîlnesc aici cu ea”.

— Ascultă, domnule...

— Biberonni. Biby Biberonni, aşa mă cheamă — se prezentă ceremonios celălalt. Şi, fiindcă tot îţi dai duhul, află că eu sînt un urmaş al atlanţilor. Ho! Ho! Păzesc de fapt camerele secrete din Marea Piramidă...

Ochii lui Wells abia mai puteau vedea, dar el mai scrută o dată chipul celuilalt. Într-adevăr, ce bine semăna individul cu

Cyrill. Doar că era mai bătrîn, avea părul alb ca neaua, iar cele două mustăţi ce stau ţepene, ridicate în sus, erau şi ele albe de tot.

— Dacă mă va căuta o femeie, pe nume Yoko — abia mai reuşi să şoptească Wells — să-i spui că eu... eu toată viaţa... ea a fost singura...

O lacrimă i se scurse pe obraz. Inima îi zvîcni în piept. I se păru că îl împinge cineva, de pe malul unei prăpăstii, într-un hău fără fund...

D O I

În lampă, abia mai pîlpîia flacăra. Palid la faţă, Wells sta întins în sarcofag. Avea un sentiment ciudat de dedublare; căci, deşi îşi simţea trupul rece, nemişcat, întins în sarcofag, pe de altă parte i se părea că e teribil de uşor, şi că plutea undeva la înălţime, deasupra încăperii bîntuite de umbre înfricoşătoare. „Oare am murit? se întreba el. Sau poate numai m-am dedublat?”

O voce cunoscută îi răsună în ureche:

— O moarte plăcută, numai cu zeamă de cucută!

Era glasul motanului Alexis. Coada motanului îl gîdilă pe la nas, şi Wells... strănută şi deschise ochii. Sentimentul de dedublare dispăru. Stătea întins în sarcofag, iar motanul îl privea cu ochi galeşi.

— Ah! Să faci atîtea griji unui motan aristocrat şi încă subcuantic ca mine! graseie acesta. Nu ştiam unde ai dispărut! Şi poftim, dumneata tragi la măsea, în piramidă!

Şi Alexis luă cupa, o mirosi, pufnind apoi dezgustat zbîrlindu-şi blana:

— Şi ce căldură... ce aer înăbuşitor e pe aici! Dar barem sînt şi niscaiva şoareci?

Dar, dintr-o dată, aerul fierbinte deveni curat, pur. Încăperea se lumină. Era o lumină albastră, plăcută, ce venea de undeva, de sus. În jurul sarcofagului în care zăcea Wells apărură nişte fiinţe îmbrăcate în alb. Îi recunoscu pe Fulcanello, pe Sebastien şi pe Tamizzo, şeful expediţiei.

Fulcanello întinse mîinile spre Wells şi îi spuse:

— Fiule, ai trecut cu bine proba. De astăzi înainte te vom primi în rîndul nostru...

Motanul Alexis se furişă smerit într-un colţ, după o oală de alabastru, plină cu bijuterii, de după care i se mai vedea doar coada îndoită în formă de semn de întrebare.

— Eu, Fulcanello, directorul Clubului Intergalactic, care este şi locul de întîlnire al membrilor Societăţii Secrete Intergalactice a Oamenilor de Ştiinţă, te anunţ că de astăzi înainte eşti primit în rîndul membrilor acestei societăţi. Noi ne păzim cu străşnicie comorile ştiinţei noastre...

Dar aici fu nevoit să se întrerupă. Solemnitatea acestei ceremonii fusese stricată de un fluierat, un fluierat admirativ. Bietul motan, auzind de ce cinstire se bucură stăpînul său, nu se putuse abţine şi fluierase!

Fulcanello privi contrariat prin încăpere. Drept care motanul, simţindu-se vinovat, o şterse în mod subcuantic, deşi cu mare părere de rău.

Wells încercă să se ridice, dar abia reuşi să se proptească în coate.

— Nu înţeleg... ce se întîmplă cu mine. Toate astea parcă le-am mai trăit cîndva...

— Nu te teme, îl sfătui Fulcanello. Încă visezi.

— Încă? Deci... e vorba de un vis?

— Da, un vis. Acum, din nou, ne-am întîlnit în visul tău. Şi tot ce s-a întîmplat a fost un vis.

— Tot ce s-a întîmplat?

— Mai precis, tot ce s-a întîmplat din clipa cînd te-ai dus la stabilimentul bărbierului-psiholog şi te-ai uns cu alifia...

Wells părea foarte nedumerit, şi pe drept cuvînt. Fulcanello se grăbi să-l lămurească.

— Alifia respectivă te-a făcut să cazi într-un somn adînc, care ţine trei zile. Ai visat, în tot acest timp. Dar nu un vis obişnuit. Un vis care este totodată şi un test, şi o ceremonie... Un vis iniţiatic, un vis programat. Aşa cere tradiţia noastră. Neofitul, înainte de a fi primit în rîndurile membrilor societăţii noastre, trebuie să treacă prin anume probe, în vis. Să-şi trăiască experienţa propriei morţi. Să înveţe să păstreze secretul. Legea tăcerii, e cea mai importantă. Secretele cunoştinţelor ce ţi se vor dezvălui vor trebui păstrate, sub ameninţarea pedepsei cu moartea...

— De aceea, în scenariul visului meu, se făcea că am divulgat secretele încredinţate, secretul cercetărilor mele... că mi-a scăpat din mînă rezultatul cercetărilor mele, drept care am fost condamnat să mor în locul lui Socrate. A fost o lecţie... conchise Wells.

— Numai în vis puteai să o trăieşti pe pielea ta, cum s-ar spune! completă, zîmbind, Sebastien.

— Dar încă şi acum, tot visezi, că vorbeşti cu noi. Ascultă-mă cu atenţie, continuă Fulcanello. Ai visat că ai inventat, pe baza datelor din manuscris, zlobulina. Prea bine. Dar eu sînt absolut convins că oamenii de

ştiinţă nu descoperă niciodată lucruri noi. Doar li se pare că descoperă lucruri noi.

Şi, după o pauză:

— Să luăm, de exemplu, energia atomică. Alchimiştii o cunoşteau de mult, după cum cunoşteau şi secretele transmutaţiei, şi încă multe altele. Eu sînt absolut convins că au existat în trecut civilizaţii care au cunoscut energia atomului şi că o rea utilizare a acestei energii le-a distrus în totalitate.[1]

— Deci, de pildă, dacă realmente aş descoperi zlobu- lina, şi aş divulga secretul, aceasta ar putea aduce dezastre în soarta omenirii? conchise Wells.

— De ce nu? Dată fiind mentalitatea pămîntenilor, e mai bine ca anumite date ştiinţifice să fie ţinute departe de cercurile puterii sau de oamenii armatei...

Sebastien interveni atunci:

— Şi totuşi, fragmente din ştiinţa acestor civilizaţii se pare că s-au păstrat pînă azi. Deşi, pe deasupra, s-a încercat şi distrugerea atîtor biblioteci celebre. Ca dovadă, arhiva din Annandya...

Dar Fulcanello îi făcu un semn. Sebastien tăcu, lăsîn- du-l să vorbească pe directorul Clubului Intergalactic.

— Există o sinarhie misterioasă, care are scopul de a face să dispară de pe Pămînt anumite secrete. Secrete ale ştiinţei, secrete ale civilizaţiilor dispărute, secrete privind farfuriile zburătoare... Există o conspiraţie permanentă, care urmăreşte să împiedice cunoaşterea umană să se dez- volte prea repede.

— Deci, conchise Wells, marile secrete, care ar fi putut grăbi evoluţia civilizaţiei

[1] Aici autorul a folosit un fragment din conversaţia dintre Serge Bergier şi alchimistul Fulcanelli, din cartea „Dimineaţa magicienilor” de Lovis Powels şi Jacques Bergier.

umane, au fost distruse... ca o măsură de prevedere. Poate că a fost mai bine că s-a întîmplat aşa. Prematura lor cunoaştere ar fi dus la un cataclism.

— Mai bine spus, îl corectă Fulcanello, aceste secrete au fost ţinute ascunse. Nu au fost distruse, ci ascunse... e o nuanţă...

— Ah, da, înţeleg, exclamă Wells. Biblioteca imensă din regatul Agarthei... arhiva din Annandya... camerele secrete din Marea Piramidă.

Fulcanello adăugă, cu o expresie visătoare:

— S-ar putea să se fi păstrat unele din conştinţele profunde asupra materiei şi energiei; dar fiţi sigur că aceste extraordinare cunoştinţe nu ar fi putut fi păstrate decît de spirite superioare, şi încă într-un limbaj în mod fatal incomprehensibil pentru oamenii obişnuiţi.

— Limbajul folosit de membrii Societăţii secrete in- tergalactice? întrebă Wells.

Fulcanello nu răspunse imediat. Îşi scoase ceasul de viaţă lungă din buzunar şi începu să se joace cu el. Apoi continuă:

— Ne-am putea imagina, în decursul timpului, o succesiune de spirite superioare, care ar comunica între ele. Aceste spirite nu au vanitatea să facă dovada puterii lor. Iar dacă ele formează o societate, asta se întîmplă prin forţa lucrurilor.

— Adică?

— Această societate e forţată să folosească un limbaj particular. Şi aceasta pentru că noţiunile generale pe care acest limbaj le exprimă sînt inaccesibile spiritului uman obişnuit. Da, şi în acest sens putem vorbi de societatea secretă. Căci, dacă aceste cunoştinţe ar fi difuzate, nu numai Pămîntul, ci chiar întreg

universul ar fi ameninţate de o mare primejdie...

Şi Fulcanello îi mai aduse la cunoştinţă domnului Wells, că rostul visului său era printre altele şi de a-l iniţia în acele noţiuni generale ale unei ştiinţe superioare.

— Şi acum, domnule Wells, ridică-te şi urmează-mă în Sala Ştiinţei — hotărî el.

Wells se simţi dintr-o dată uşor ca un fulg, plin de energie. Se ridică din sarcofag, şi îşi urmă maestrul, tăcut...

T R E I

...Cînd se trezi din nou, era întins pe pat, în cabina de aburi, în stabilimentul lui Pipperonni. Era înfăşurat într-un cearşaf alb. Se ridică cu greu în capul oaselor, şi îşi privi chipul în oglinda din perete. Era el, Wells, cel de patruzeci de ani!

„Bine că nu mă văd în postura bătrînului Socrate... dar mă întreb, ce mi se întîmplă acum e aievea, sau poate e doar un vis?”

Lîngă patul său apăru Leopold Sebastien, îmbrăcat în obişnuita sa pijama vişinie.

— Acum eşti cu adevărat treaz, domnule Wells! Îţi garantez eu... abia acum te-ai trezit din lungul tău vis...

Wells îşi trecu cu palmele peste faţă şi murmură:

— Ce vis! Un vis în vis, şi apoi, parcă, un vis în visul unui vis. De parcă un vis s-ar fi reflectat în oglinzile din cabinetul bărbierului-psiholog, multiplicîndu-se la infinit...

— Am trecut ca să-ţi las cheia laboratorului din Mexic. Acum pot să ţi-o înmînez. Încă nu e momentul să te duci acolo, dar...

— Dar?

— Clipa va veni. Pe Pămînt mai continuă reclama subcuantică. Cînd se va sfîrşi termenul, peste cîteva săp- tămîni,

Housebill îmi va da banii, iar laboratorul din Mexic va fi al tău.

— În ce dată sîntem azi?

— Douăzeci şi unu iunie.

— Deci,... reclama subcuantică şi cumpărarea vilei-laborator sînt... lucruri reale?

— Desigur. După cum la fel de reală este şi „Operaţiunea Socrate", care are loc chiar acum, pe Pămînt.

Wells îşi propti capul în palme şi oftă.

— Nu-mi amintesc nimic din tot ce am învăţat în Sala Ştiinţei.

— Fiindcă nici pentru aceasta nu a sosit încă momentul.

— Da? Şi atunci, cînd va sosi?

— Te voi anunţa! Vei ţine legătura cu mine, după cum ne-am înţeles, prin intermediul becului şi al andrelelor. Cînd voi putea cumpăra vila, te voi anunţa. Şi vei pleca în Mexic. Atunci îţi vei aminti...

— Şi manuscrisul?

— Îl vei găsi pe masă, în laborator.

— Uf! deci asta a fost. Dar ia spune-mi, acum, că m-am uns cu alifia... sigur nu voi mai avea nici o neplăcere? Nu mi se va înverzi pielea? Nu voi muri de sughiţ?

— Ah, chiar ai crezut? Astea toate au fost simple pretexte, ca să te determin să te ungi cu alifia. Scopul alifiei era să te facă să dormi... ca să visezi. Acel vis ini- ţiatic... o iniţiere în rigorile impuse de statutul tău de membru al Societăţii Secrete Intergalactice.

— Păstrarea secretului...

— Da; şi iniţierea în noţiunile de bază ale unei ştiinţe superioare... ca să poţi înţelege cele scrise în acel manuscris.

Wells privi îngrijorat în jur.

— Dar oare... nu e pericol de a ne auzi cineva?

— O, nici o grijă! Pip a închis stabilimentul şi doarme şi el tun, de trei zile. Am avut noi grijă de asta...

— Ţin minte că s-a uns şi el cu alifie pe bărbie...

— Ei, acum la revedere, dragul meu! Mă duc să văd cum decurge reclama subcuantică! Purtaţi cu încredere pijamalele Zefir! Mai trimite-mi veşti prin intermediul andrelelor...

Şi Sebastien, „extraterestrul în pijama", se făcu nevăzut.

Abia se îmbrăcă Wells şi era gata să părăsească cabina, cînd... surpriză! Apăru Yoko, îmbrăcată în costum spaţial. Se îmbrăţişară acum cu adevărat. Şi Yoko îi spuse aceleaşi lucruri pe care i le spusese în vis.

— Deci, tu eşti capul răutătilor cu adevărat? întrebă Wells.

— Da! Manuscrisul, intrarea ta în Societatea Inter- galactică... dar astea nu sînt încă nimic. De fapt, te mai aşteaptă o mare surpriză!

Şi, sărutîndu-l pe obraz, Yoko se făcu şi ea nevăzută.

Wells porni cu paşi şovăitori prin stabiliment. Îl găsi pe Pip dormind buştean, pe patul pentru consultaţii, din cabinetul său. Îl lăsă să doarmă şi, întinzînd mîinile înainte, se deplasă în mod subcuantic în apartamentul său, unde îl găsi pe motanul Alexis citind „Dialogurile" lui Platon.

P A T R U

...Şi Wells şi-a reluat viaţa sa obişnuită. „Obişnuită" nu e un cuvînt prea potrivit. Căci tot ce i se întîmplă i se părea ceva extraordinar, ceva ce mai trăise cîndva..

Plecă în concediu, apoi îşi reluă lucrul la firma Housebill. În acest timp, pe Pămînt

se derulau evenimente uluitoare. Manechinele subcuantice făceau reclamă firmei Housebill. O mulţime de Socraţi se plimbau pe străzi, dialogînd cu trecătorii.

Piperonni se îmbogăţi peste noapte, exact cum se întîmplase în visul lui Wells. Cu banii adunaţi edită o revistă intitulată, fireşte, „Quarq-Squarq”.

Sergentul Petercott număra găurile caşcavalului-uni- versal din vitrina lăptăriei lui Vandermeer şi visa să ajungă detectiv la Cosmopol. Viaţa reală devenise ca o oglindă, ce reflecta punct cu punct, visul lui Wells. Dar acesta nu suflă o vorbă, nimănui, nici chiar lui Pip. Era curios cum aveau să se sfîrşească toate acestea.

Şi iată, se petrecu un eveniment neaşteptat.

Într-o noapte, Wells împletea un mesaj către Sebastien. Acesta cumpărase vila-laborator de la Fulcanello, dar încă nu-i dăduse dezlegare de a se duce să lucreze acolo. Wells tocmai îl întreba cam cît va trebui să mai aştepte. Cînd, cineva îl strigă din stradă. Era, fireşte, sărmanul sergent Petercott care se poticnise la un cinci ver-tical!

Petty fu poftit în casă. Dar, tocmai pe cînd îl chestiona pe Wells — „Cine este savantul care a afirmat că în univrsul infinit totul este posibil” — dintr-o dată, gazda sa dispăru. Da, Wells dispăru în pijama — o frumoasă pijama „Zefir”.

Dispăru, şi nimeni nu-l mai văzu de atunci.

Poate credeţi că s-a dus, în mod subcuantic, în vila- laborator din Mexic? Puţin probabil!

Căci Benny Smile, cînd s-a întors din Mexic, în noiembrie, a povestit, într-adevăr, că a zărit în podişul mexican o clădire ciudată de care nu s-a putut deloc

apropia. Dar era sigur vorba de o clădire nelocuită, căci nu a văzut ţipenie de om în jurul ei, iar noaptea, nici o lumină nu ardea la ferestre.

Prin luna decembrie, au dispărut Socraţii de pe străzi. Probabil că expediţia lui Sebastian se reîntorsese pe Annandya. Nu ştim nimic în legătură cu acest lucru. Cert e că Socraţii îşi formaseră discipoli pe Pământ şi influenţa activităţii lor se făcea deja simţită. Existau savanţi care refuzau să lucreze la noi arme; soldaţii aruncau puştile. În tot mai multe ţări aveau loc demonstraţii ample, mulţimea cerînd pacea şi dezarmarea.

Dar o coincidenţă a făcut ca şi Luigi Piperonni să dispară tot în mod misterios. Să vedeţi cum a fost. Ieşise la fereastră, în pijama, cînd numai ce vede o farfurie zburătoare deasupra curţii sale. Cum-necum, s-a pomenit apoi în interiorul farfuriei. Dar dispăruse nu numai bărbierul în pijama, ci şi Rosa, şi încă în cămaşă de noapte. Vendermeer se dădea de ceasul morţii. Dar misterul fu dezlegat cam peste cinci ani de zile, cînd deasupra stră

zii Trei Sîmburi a apărut iar o farfurie zburătoare, din care au coborît, foarte veseli, Pip şi Rosa. I-au mărturisit lui Vandermeer că se căsătoriseră la bordul farfuriei zburătoare şi îşi făcuseră luna de miere în cosmos! Ba, pe deasupra, Piperonni nu mai avea cocoaşă. Fusese vindecat — spunea el — de extratereştrii de pe planeta Annandya.

Cu această ocazie dădu de băut tuturor prietenilor săi, la localul „Triunghiul Bermudelor”. Aici află, stupefiat, că în lipsa lui, şi Gerolamo Fapaura dispăruse, în mod misterios, tot în pijama. Lucrurile se petrecuseră astfel. Într-o noapte, Gerolamo se sfădise cu nevastă-sa. Care i-a poruncit să coboare în bucătărie şi să stea, drept pedeapsă, în butoi, vreme de două ore. Gerolamo a intrat în butoi... dar după două ore, Lola nu l-a mai găsit! Dispăruse şi el, tot în pijama! După două săptămîni Lola a găsit în butoi o sticlă, cu un mesaj din partea lui. Gerolamo o înştiinţa pe Lola că, pe cînd şedea el liniştit în butoi, s-a petrecut un eveniment formidabil. Dintr-o dată, s-a pomenit, aşa, în pijama, la bordul unui vas, în Triunghiul Bermudelor. Era vorba chiar de „Astrolab”, corabia străbunului său, Bombonello Fapaura. Din Triunghiul Bermudelor — care este o poartă de trecere spre alte lumi — cei doi pleacă în minunate călătorii. Visul lui Gerolamo se împlinise!

Numai sergentul Petercott nu a dispărut în pijama. Şi nici nu a fost angajat la Cosmopol. În schimb, s-a îndrăgostit de o nepoată de-a lui Cyrill, care venise să locreze în cafeneaua acestuia. Petty i-a raportat acestei nepoate — pe nume Mina — că s-a îndrăgostit — unsprezece litere, nebuneşte, de ea, şi pe verticală şi pe orizontală. Şi i-a ordonat să se mărite cu el,

că altfel o arestează pentru că i-a furat... inima-inima — cinci litere. Cyrill s-a pomenit curînd bunic — căci Mina născu peste zece luni patru gemeni — care aveau daruri neobişnuite: cum ar fi acela de a îndoi furculiţele şi lingurile, numai prin puterea voinţei, lor, privindu-le fix, sau de a face diferite obiecte să leviteze.

Cînd mai crescură, aceşti nepoţi se urcau pe genunchii bunicului, care le povestea lucruri extraordinare. Cyrill îşi depăna amintirile vieţii sale, istorisind... cum a luptat el, ca soldat, în armata lui Cezar, cum a discutat el cu Leonardo da Vinci, pictorul care ar fi adevăratul autor al portretului lui Bombonello Fapaura; cum îl cunoscuse pe patronul cafenelei Procope, de la care învăţase meseria, şi aşa mai departe.

C I N C I

Bine, veţi spune. Dar Wells? Dar „Operaţiunea Atlantida”? Ce s-a întîmplat cu manuscrisul? Cu vila-laborator? Pe scurt, unde oare dispăruse Wells, în pijama?

Poate că secretul acestei enigme îl ştie numai bărbierul-psiholog. Dar nu-l va dezvălui nimănui, niciodată.

Într-o seară, la cîţiva ani după reîntoarcerea lui pe Pămînt, cu farfuria zburătoare, el s-a hotărît să scrie un articol pentru revista sa asupra acestui subiect.

,,Într-o noapte am fost răpit, aş putea spune, de extraterestri. M-am pomenit, în pijama, la bordul unei farfurii zburătoare. Am călătorit printre stele, o vreme destul de îndelungată, şi am poposit pe o altă planetă. Nu ştiu cum, m-am pomenit singur pe o stradă. Beat de bucurie, m-am plimbat o vreme prin acel oraş străin. Eram mut de

admiraţie. Străzile erau pavate cu un soi de sticlă verzuie, destul de groasă, însă transparentă — şi sub această sticlă se putea vedea o apă albăstruie, în care se jucau peşti minunaţi. Pretutindeni se întindeau parcuri, în care straturile de flori erau astfel amenajate încît par- fumurile lor să alcătuiască o simfonie de culori şi de mirosuri îmbătătoare. Din fîntînile arteziene ţîşneau şuviţe de apă ce închipuiau minunate desene în aer, sau chiar literele unor strofe din poeme celebre. Fiinţele care se plimbau fericite pe străzi, semănau cu oamenii, numai că aveau cîte două bărbii. Se vede treaba că erau magicieni, căci voinţa lor... în cazul unor asemenea bărbii... Pielea lor era închisă la culoare, bătînd uşor spre arămiu. Erau îmbrăcaţi în straie uşoare, din materiale viu colorate. Am umblat multă vreme pe străzi, oarecum decepţionat de faptul că nimeni nu-mi dădea atenţie. Şi doar era evident că eram un străin, căci eu am din păcate numai o bărbie. Cum îmi era foame, am căutat ceva care să semene a restaurant, dar fără succes. De-a lungul bulevardelor se întindeau doar case în formă de piramidă, ce păreau a fi fost tăiate în nişte diamante uriaşe. Farfurii zburătoare poposeau ici-colo, pe nişte platforme special
amenajate. M-am hotărît să bat la uşa uneia din frumoasele case în formă de piramidă. Am traversat deci o grădiniţă plină de flori, oprindu-mă în faţa intrării locuinţei. Am căutat din ochi o sonerie. Uşa era transparentă şi se putea foarte bine vedea înăuntru. Cum nu am găsit nici o sonerie, m-am hotărît să bat în uşă, dar tocmai atunci aceasta alunecă, intrînd într-un perete. Am păşit în încăpere, privind curios de jur împrejur. Era o sală

spaţioasă. Pe perete se afla un ecran uriaş, sub care se înşiruiau mai multe manete şi butoane.

Pe jos era întins un covor moale, violet, al cărui model reprezenta o galaxie în spirală. Lîngă perete se aflau nişte ghivece cu ficuşi uriaşi, avînd frunzele mari cam de doi metri. Mai trîziu am aflat că acele frunze serveau de pat, sau hamac. Lîngă tavan plutea un glob alb, din care răsuna o muzică plăcută. „Unde oare or fi gazdele?[u] m-am întrebat.

În clipa următoare, ecranul s-a luminat, şi pe ei au apărut nişte imagini colorate. Mai întîi, am văzut o imagine din cosmos, apoi o farfurie zburătoare, trecînd cu viteză uluitoare pe lîngă planete necunoscute. Pe ecran apăru apoi o imagine ce reprezenta interiorul farfuriei zburătoare... Patru fiinţe stăteau aşezate în nişte fotolii. Erau îmbrăcate în costume argintii, ajustate pe corp. Fiinţele stăteau cu faţa spre mine, şi îmi zîmbeau. Era vorba de un bărbat, o femeie, şi doi băieţi. Cu toţii aveau cîte două bărbii. Bărbatul îmi făcu semn cu mîna, şi am simţit că primesc un mesaj telepatic din partea lui.

— Bine ai venit pe planeta Annandya! mi-a spus el. Bine ai venit în casa noastră. Ne pare rău că nu ne aflăm acolo, pentru a face oficiul de gazde. Dar tocmai efectuăm o călătorie în scopuri ştiinţifice pînă în galaxia As- coridda.

Să vă spun drept, am rămas înmărmurit. Deci pe acea planetă oamenii pleacă aiurea în cosmos şi îşi lasă casele deschise oricui? M-am gîndit să încerc la altă locuinţă, unde poate voi găsi gazdele acasă — şi astfel să le cer de mîncare, şi să le întreb dacă pe acea planetă nu se află cumva spitale unde aş putea scăpa de cocoaşa mea.

Dar se pare că gazdele mele aveau şi ele un ecran în faţa lor, pe farfuria zburătoare, prin intermediul căruia recepţionau imaginea mea, dar şi gîndurile mele. Căci am primit din partea doamnei un alt mesaj:

— „Nu ne e frică să ne lăsăm casele deschise. La noi nu există hoţi, şi nici violenţă. Cei de pe planeta noastră au atins un grad foarte mare de civilizaţie, dar şi de moralitate. Există ecrane ca acestea pretutindeni, în tot oraşul. De fapt, toată planeta Annandya alcătuieşte un singur oraş, cu acelaşi nume. Toate fiinţele formează, într-un fel, o mare familie. Sau, dacă vrei, toată planeta constituie o singură locuinţă, a unei singure familii... de ce să ne încuiem uşile? Există de asemeni, un Centru al Veghetorilor (fără veghetori nu se poate, deci — scriu asta spre satisfacţia prietenului meu Petty Petercott) care urmăresc tot ce se întîmplă pe planetă, prin intermediul acestor ecrane, care stochează toate informaţiile clipă de clipă. Fireşte, mai sînt şi excepţii... mai sînt şi persoane gata să calce legea, să facă un rău. Dar, în acest caz, persoanele respective sînt instantaneu reperate. Vreau să spun, numai cît se gîndeşte cineva să facă o boroboaţă, că s-a şi aflat la Centrul Veghetorilor de gîndul său rău. Atunci, folosindu-se de hipnoza de la distanţă, şi de telepatie, se imobilizează şi se muştruluieşte posibilul infractor; care este apoi re programat, ca să spunem aşa, să nu mai aibă intenţii rele altă dată. Dar eventualii infractori sînt mai degrabă dintre străinii veniţi în vizită, decît dintre annandyeni”.

— Eu unul nu am intrat în nici un caz aici cu intenţia de a fura! am explicat eu.

— „O ştim şi pe asta — mi s-a răspuns. După cum o ştiu prea bine şi veghetorii. Acum, fii atent, apasă pe butonul roşu, de

sub ecran, dacă îţi este foame. Va ieşi din perete o tavă cu mîncare. Şi aşteaptă persoana care va veni să te ia în primire, pentru a te duce... ai să vezi tu unde! Va fi o surpriză foarte plăcută pentru tine![tt]

Într-adevăr, surpriza a fost extraordinară. A sosit un annadyan, care m-a condus într-o clădire uriaşă, unde se aflau o sumedenie de laboratoare...”

Dar Piperonni nu mai reuşi să-şi termine articolul. În cameră apărură doi oameni în negru, unul cu o eprubetă la butonieră, altul cu o flacără ţîşnind din buzunarul de la piept al hainei sale. Erau Rafael şi Mikael.

— Rupe imediat tot ce ai scris! îi ordonă Rafael. Şi să nu încerci să discuţi cu cineva despre toate astea!

— Şi mai ales, domnule Piperonni, să nu pomeneşti nimănui despre Wells. Wells a dispărut în pijama; dar nu se ştie unde, şi nici cu ce se ocupă, da?

Şi cei doi oameni în negru se făcură nevăzuţi. Iar Piperonni rupse docil articolul, şi nimeni, niciodată, nu a aflat unde îl întîlnise el pe Wells, şi cine l-a vindecat de cocoaşă.

Uneori, noaptea, se trezeşte, se suie pe acoperiş, şi cîntă la fierăstrău. Probabil că sînt serenade pentru Rosa, sau, cine ştie, poate speră să intre în comunicare telepatică, cu Wells? Oricum, obiceiurile rămîn obiceiuri, şi a cînta la fierăstrău pe acoperiş, cînd nici capul nu te doare, eşti însurat cu Rosa, şi n-ai nici o cocoaşă, e foarte plăcut!

Şi Sergentul Petercott şi-a păstrat, de asemeni, obiceiurile lui. Noapte de noapte, îşi plimbă barba sa neagră, deasă şi sîrmoasă printre umbrele suspecte lăsate de copaci şi clădiri. Din cînd în cînd, se opreşte sub cîte un felinar şi, la lumina gălbuie, studiază atent revista „Cine n-are mintea bleagă, rebusurile le dezleagă”. Se plimbă alene, în susul şi în josul străzii Trei Sîmburi. Trece prin faţa localului „Triunghiul Bermudelor”, în vitrina căruia Lola expune adeseori cîte una din sticlele cu mesaje pe care Gerolamo i le trimite în mod tainic, aruncîndu-le în valurile Oceanului Atlantic, pentru ca Lola să le găsească în butoiul din bucătărie. Trece prin faţa vitrinei lăptăriei lui Vandermeer şi numără alene, poticnindu-se, găurile caşcavalului-universal.

Într-o astfel de noapte, sergentul ajunse în faţa casei cetăţeanului Wells, şi privi înciudat ferestrele întunecate. „Dispărut în pijama — rosti el — Suspect, foarte suspect”!

Şi, după o matură chibzuinţă, întrebă pe motanul Alexis, care stătea tolănit pe geam:

— Ia spune, Alexis, nu cumva stăpînul tău era de fapt... hm! extraterestru? Că prea era deştept! Tii, cum îmi mai explica el toate careurile! Cum găsea el soluţia la toate rebusurile mele!

— Eşti un nătărău, bombăni motanul, dînd furios din coadă.

— Atunci — îşi dădu cu părerea sergentul — poate că l-au răpit extratereştrii. Cine ştie de ce tot ameninţa el cerul cu pumnul! Ştia el ce-l aşteaptă!

Şi, necăjit, Petty ameninţă şi el, cu pumnul, cerul înstelat. Poate că, în chiar clipa aceea, departe, în altă galaxie, într-un laborator sofisticat de pe planeta Annandya, Wells făcea un remarcabil experiment, înconjurat de eprubete şi manuscrise preţioase. Într-o lume străină, dar în care nu se încrucişau nici cuvinte, nici spade, nici obuze, şi nici proiectilele bombelor atomice.

Şi poate că Yoko, lîngă el... ei, dar toate astea sînt supoziţii!

Eu, autorul nu am dreptul decît să spun — ca şi anticul Socrate: „Tot ce ştiu e că nu ştiu nimic”. Nu de alta, dar acum, scriind acest manuscris, poate că Rafael sau Mikael privesc peste umărul meu, şi...

Dar, cum sta Petty cu ochii la stele, ameninţîndu-le, rămase brusc cu gura căscată. Deasupra sa apăru o farfurie zburătoare. Un braţ nichelat ieşi dintr-o nişă, se prelungi pînă la înălţimea sergentului, şi îi puse în braţe o cutie de

carton. În cutie, Petercott găsi o pereche de galoşi şi un bilet: „O pereche de galoşi antigravitaţionali — cadou pentru sergentul Petty Petercott, să-i fie de folos cînd va fi promovat detectiv la Cosmopol. Semnat: Un extraterestru în pijama”.

— Care extraterestru în pijama, domnule? Cumnatul? Bombonello? Wells? întrebă Petty, punîndu-şi galoşii.

Şi ridică privirile spre farfuria zburătoare, zbierînd:

— Hei, mulţumesc! Dar ia prezentaţi-vă, domnii mei, actele de identitate! Ca să ştiu cui să mulţumesc. Şi apropo, galoşii de unde-i aveţi? Că eu întreb o dată, întreb de două ori...

Noi presupunem că aceşti galoşi ar fi fost opera lui Wells. Dar, nu ştim nimic precis. În orice caz, din farfuria zburătoare nu răspunse nimeni, iar la hublourile ei rotunde nu apăru nici o fizionomie suspectă. Mai mult, farfuria începu să se deplaseze de-a lungul străzii Trei Sîmburi.

— Hei, staţi! Actele de identitate! se oţărî Petercott, alergînd după ea.

Dar galoşii îl făcură uşor ca fulgul, şi Petercott se pomeni ţopăind pe acoperişurile caselor.

— Hei! Rondul de noapte pe acoperişurile şi prin podurile caselor de pe strada Trei Sîmburi îl fac doar eu! strigă motanul după el, adăugînd: Nătărăule, aşa se mulţumeşte pentru un dar?

Dar sergentul continua să treacă de pe un acoperiş pe altul, furios că nu se poate opri, dar şi încîntat de darul neaşteptat, şi bombănind în barbă cuvinte pline de obidă, fireşte, încrucişate, la adresa extraterestrilor în pijama, care circulă, fără acte de identitate — identitate zece litere, prin universul infinit — infinit — şapte

litere, adică, prin caşcavalul-universal — universal — nouă litere.

Iar farfuria zburătoare se pierdu într-un nor, ducînd cu ea, în nemărginitul spaţiului, misterul extraterestrului în pijama.

I

ADDENDA

Într-unul din ultimele numere ale revistei „Quarq- Squarq" a apărut în mod straniu acest articol — sau, mă rog — această dare de seamă a sergentului Petercott către comisarul Socrate de la Cosmopol.

De fapt, Petty habar nu are nici el cum de a scris acest raport. Cînd a fost întrebat de Piperonni, el a răspuns că pur şi simplu o voce i l-a şoptit la ureche. O fi fost la mijloc „daimonul" personal al lui Petty Petercott? Cine ştie! în orice caz, Petty a scris aşa, ca în transă, următoarele rînduri, pe care apoi le-a introdus conştiincios în burlanul-intergalactic. Cum se face că acest raport a apărut în revista „Quarq-Squarq" — la asta nu ştie să răspundă nimeni, nici chiar bărbierul-psiholog sau tipografii săi. De vină o fi faptul că burlanul a fost grav deteriorat de cetăţeanul trisîmburist Wells şi nu mai funcţionează aşa cum trebuie?

Aşadar, redăm mai jos, întocmai, rîndurile semnate de sergentul Petty Petercott:

RAPORTUL SERGENTULUI PETTY PETERCOTT CĂTRE COMISARUL SOCRATE — COSMOPOL

„Deoarece Cosmopolul n-a binevoit a-mi mai da o nouă misiune — drept care noapte de noapte zadarnic am stat cu urechea mea muzicală, de marţian, lipită de gura

burianului-intergalactic — mi-am dat singur ordin să dezleg un mare mister. Anume, misterul zîmbetului Giocondei sau, cu alte cuvinte încrucişate, ale Monei Lisa — ale cărei acte de identitate nu le-am văzut, dar despre care am auzit vorbindu-se atîtea, ba am găsit şi o notiţă într-o revistă „Cine n-are mintea bleagă rebusurile le dezleagă”.

Don Gerolamo Fapaura, patronul localului „Triunghiul Bermudelor”, cel care are în vitrină un schelet care cică aparţine unui rege din Atlantida — ţine în sufragerie un tablou uriaş care-l înfăţişează pe străbunul său, piratul timid Bombonello Fapautra, care tablou se pare că ar fi pictat de marele pictor Leonardo da Vinci. Eu unul am văzut semnătura, pe orizontală, în colţul din dreapta al tabloului.

Cyr Cyrilloni sau Bibi Biber (nu i-am văzut actele de identitate aşa că nu ştiu numele său adevărat — dar bănuiesc că e vorba de două persoane... cînd unul o face pe viul, celălalt o face pe mortul, şi invers; adică Cyrill are în vitrina cafenelei un sarcofag cu o mumie, şi din cînd în cînd mumia învie, şi patronul cafenelei devine mumie, iar mumia o face în acest timp pe patronul cafenelei. Dar poate şi Biber şi Cyrill sînt morţi, adică sînt două mumii (după cum sugerează şi numele cafenelei) ceea ce e un aspect foarte suspect, şi ei se învie pe rînd unul pe altul. Habar n-am cum dar am să cercetez, şi pe verticală şi pe orizontală. Cel puţin aşa am dedus cu flerul meu de detectiv universal). Deci Cyr sau Biber nu ştiu care era viu şi care o făcea pe mortul, pardon, pe mumia —, mi-a povestit că a trăit pe vremea lui Leonardo da Vinci şi a lui Bombonello Fapaura care erau cum se spune contemporani şi deci ar fi văzut cum Bombonello Fapaura i-a pozat

lui Leonardo da Vinci. Biber sau Cyrilloni mi-a mai spus că a văzut şi nişte acte de identitate din care reiese că acest Bombonello Fapaura era căsătorit legal şi legitim cu numita Gioconda sau Mona Lisa. Şi Leonardo da Vinci mai spune Cyrill sau Biber era un pământean de-al nostru, dar care venise din viitor, de aceea era el aşa de deştept că nici nu îl puteau înţelege contemporanii săi. El ştia extraordinar de multe lucruri şi bănuiesc că ar fi putut rezolva uşor orice careu de cuvinte încrucişate. Şi aşa a inventat el sau s-a făcut că inventează (că ştia reţetele din epoca sa care era mai modernă) — submarine şi avioane şi alte chestii din astea. Poate a inventat şi cuvintele încrucişate, dar de asta nu sînt sigur, dar am să cercetez. Nu ştiu dacă nu a inventat sau dacă nu a dus cu el şi reţeta „marmeladei blestemate" în orice caz am anchetat cazul şi am constatat că el a inventat multe arme pentru potentaţii vremii. Sau numai s-a făcut că le inventează. Sigur e că se ocupa de foarte multe lucruri picta, scria, compunea cîntece şi cînta la diferite instrumente — (şi poate şi la fierăstrău) — aşa că se pare că era cuprins de „gli eroici furrori" aşa că poate a mîncat şi din marmelada aia. Dar după cum mie îmi place să dezleg rebusuri adică am un hobby el avea o mare pasiune adică să picteze; de fapt pînza unui tablou seamănă cu un careu uriaş de rebus. Şi numitul Leonardo da Vinci era bun prieten cu Bombonello Fapaura şi cu Cyrilloni şi cu Biber. Şi cînd Leonardo da Vinci a pictat-o pe numita Mona Lisa acesteia tocmai îi dispăruse bărbatul în cămaşă de noapte. Şi Leonardo, care era îndrăgostit de ea şi aranjase poate anume această fugă special pentru a rămîne singur cu victima — i-a explicat că

Bombonello fugise numai în cămaşă de noapte, ascuns într-un coş de rufe, ca să scape de gura ei, şi că pînă la urmă se făcuse pirat. Că de aceea îl chemase el, Bombonello pe Leonardo şi-l rugase să-i facă portretul Monei Lisa — că atunci cînd poza, ea trebuia să stea nemişcată şi să tacă. Şi Bombonello a profitat de ocazie şi pe cînd Leonardo o picta pe nevastă-sa, şi ea era deci în atelier şi tăcea nemişcată, el a fugit ascuns în coşul de rufe şi dus a fost.

Se pare că într-o primă variantă a tabloului Mona Lisa avea mustăţi, vreau să spun că era mînjită cu marmeladă pe la buze că-i dăduse Leonardo o tartină de pîine unsă cu „marmelada blestemată" ca să o facă să-şi piardă capul după el. Şi probabil că ea se vedea unsă cu marmeladă pe la buze într-o oglindă din atelier, în timp ce poza, şi o pufnea rîsul de cum arăta şi habar nu avea încă de faptul că bărbatul său o ştersese ascuns în coş. Dar marmelada era absolut delicioasă căci borcanul cu pricina îi fusese adus poate lui Leonardo de Biber sau Cyrill din Atlantida care tocmai se scufundase pe altă planetă, adică pe un alt Pămînt, aflat în epoca Atlantidei. Pentru că, după teoria bermulativităţii există mai multe planete identice Pămîntului nostru în universul infinit şi ele sînt unele în epoci diferite altele în aceleaşi vremuri. Şi se pare că Leonardo da Vinci venise de pe un Pămînt asemănător planetei noastre sau poate chiar de pe Pămîntul nostru, dar în viitor, adică din secolul XX, vreau să spun că se pare că este contemporanul nostru şi poate chiar el este extraterestrul în pijama care se ţine de drăcii pe strada Trei Sîmburi şi pe tot Pămîntul că de unde naiba are el manuscrisele alea, decît de la Biber, din Atlantida? Nu ştiu, dar am să cercetez. In-

formaţiile sînt multiple şi nu am reuşit să le clasez. Bun. Sau se poate că Biber sau Cyrill a adus numai reţeta magiunului blestemat şi i-a făcut-o cadou lui Bombonello, fiindcă şi el, Biber, o iubea pe nevastă-sa; care nevastă adică Mona Lisa a gătit maginul, şi aşa Bombonello a fost apucat de un soi de nebunie adică de „gli eroici furorri" adică mai clar de dorul de a pleca la dracul în praznic. Dar e clar că Bombonello cînd a pozat pentru portret a stat cu obiectul suspect, adică vreau să spun cu acel papirus în mînă. Şi astfel acum pe papirusul pictat se văd primele trei rînduri scrise cu un soi de hieroglife ciudate într-o limbă necunoscută pe Pămîntul nostru. Bibi Biber al nostru, patronul cafenelei Două Mumii de pe strada Trei Sîmburi a binevoit să colaboreze cu legea, şi mi le-a tradus. Se pare că el a trăit în Atlantida şi a şters-o de acolo cînd Atlantida s-a scufundat şi că literele alea sînt scrise în limba atlantă; nu ştiu sigur, dar am să cercetez! Şi el a tradus cu grijă aceste trei rînduri din limba atlantă, şi iată ce a ieşit:

„CONSUMAŢI CU ÎNCREDERE DELICIOASA MARMELADA DE GUTUI DULCINEEA REŢETA ACESTEI MARMELADE PROVINE DIN ATLANTIDA, CINE O MANÎNCA DEVINE CUPRINS DE GLI EROICI FUR- RORI ŞI SE CUNOAŞTE PE SINE ÎNSUŞI".

Ciudat e că această marmeladă „Dulcineea" este produsă astăzi tocmai de firma Housebill, la care lucra cetăţeanul trisîmburist Andrew Norbert Wells, care îl are de cumnat tocmai pe Leonardo da Vinci, adică pe acel extraterestru în pijama, care şi în zilele, noastre a

venit cu reţeta magiunului şi i-a vîndut-o se pare pe bani buni firmei Housebill. Am făcut cercetări, şi am aflat uitîndu-mă cu lupa prin fotografiile din albumul lui Wells că sora sa, Margot, cea care a dispărut în mod misterios, seamănă foarte bine cu Mona Lisa, adică vreau să spun cu Gioconda. Poate că şi Mona Lisa cea de pe vremea lui Bombonello a dispărut în mod misterios, în cămaşă, de noapte, fugind ascunsă într-un coş de rufe la bordul unei farfurii zburătoare, adică farfuria cu care a venit Leonardo da Vinci în epoca renaşterii din viitor, adică de pe Pământul secolului XX. Şi de acolo, din Italia renaşterii Leonardo, sau Leopold Sebastien şi Margot, sau Mona Lisa, au fugit pe o altă planetă identică Pământului nostru, Annandya — dar care se află se pare prin secolul patruzeci, adică au fugit în viitor. Acum o altă, variantă la deslegarea enigmei zîmbetului Giocondei ar fi că tocmai în timp ce-o picta, Leonardo da Vinci i-ar fi mărturisit acesteia că bărbatul ei o ştersase de acasă şi că ea rămăsese văduva veselă, drept care puteau să fugă amîndoi cu farfuria zburătoare aiurea în cosmos, că el era cine era. Chestia cu marmelada rămîne valabilă, că Margot de vreme ce a mîncat-o n-a mai îmbă- trînit, căci e un fel de elixir de viaţă lungă marmelada asta — conţine zglobulină. Şi de aceea şi Leonardo adică Sebastien a rămas şi el tot tînăr şi frumos şi îi arde de ghiduşii, circulînd în pijama prin cosmos. O ipoteză ar fi că şi Housebill ar fi fost trecut în testamentul lui Bib-Er-Quartz care era poate totuna cu actualul Biber sau Cyrilloni şi de aceea Sebastien sau Leonardo, în fine, extraterestrul în pijama — a venit de i-a lăsat reţeta „marmeladei blestemate”. Consumaţi cu încredere Marmelada

Dulcineea! Prelungeşte viaţa, este un antidot la mai toate bolile!

Acum trebuie să spun cîte ceva şi despre scheletul regelui din Atlantida, care a fost pus la loc în vitrina localului „Triunghiul Bermudelor”. Noaptea, el se leagănă şi ciolanele sale scot un clămpănit ciudat. Cu flerul meu de detectiv universal, am ciulit urechile şi mi-am dat seama că acel clămpănit era doar aparent clămpănit, era vorba de un mesaj morse, transmis prin acea clămpăneală. Iată ce am înţeles eu:

ERA PREDESTINAT CA FIRMA HOUSEBILL SĂ FABRICE MARMELADA DULCINEEA, MARMELADA CARE DE FAPT AR TREBUI SĂ SE NUMEASCĂ GIO- CONDA SAU MONA LISTA ŞI AR TREBUI SĂ AIBĂ CA ETICHETĂ — PE BORCANE — O POZĂ ÎN CULORI A MONEI LISA MÎNJITĂ CU MARMELADĂ PE LA BUZE ŞI ZÎMBIND DULCE ŞI POZA MEŞTERULUI BIBER DIN ATLANTIDA — CU MUSTĂŢILE UNSE CU RESPECTIVA MARMELADĂ.

În orice caz, vizitatori ai Luvrului, dacă admiraţi zîm- betul misterios al Giocondei, fiţi siguri că exprimă entuziasmul ei, după ce a consumat cu încredere marmelada produsă după reţeta din Atlantida! CHIAR EU, MARELE REGE NABUR-HABUR-ROCAMBURR DIN ATLANTIDA AM TRĂIT MII DE ANI TÎNĂR ŞI FRUMOS CON- SUMÎND MARMELADA DULCINEEA — ŞI DE FAPT NICI N-AM MURIT, ACEST SCHELET NU E SCHELETUL MEU CI UN APARAT SPECIAL DE EMISIE RECEPŢIE — CÎND S-A SCUFUNDAT ATLANTIDA AM FUGIT PE O ALTĂ PLANETĂ PĂMÎNT, AFLATĂ ÎN EPOCA RENAŞTERII ÎMPREUNÎ CU BUNUL MEU PRIETEN BIB-ER-QUARTZ, CARE ŞI-A LUAT NUMELE DE BIBI BIBERONNI. DUPĂ CUM ŞI EU MI-AM LUAT NUMELE DE ÎMPRUMUT DE LEONARDO DA VINCI? ŞI APOI AM FUGIT CU NEVASTA UNUI PRIETEN PE ANNANDYA DE UNDE VĂ TRANSMIT ACUM ACEST MESAJ”.

Către toţi bărbaţii de pe Pămînt: vreţi ca şi soţia dumneavoastră să vă zîmbească dulce-dulce-dulce-dulce ca şi Mona Lisa? Cumpăraţi-i marmelada „Dulcineea” produsă de firma Housebill — spre a vă prepara cu ea nişte super-clătite — care seamănă aşa bine cu o navă mamă — în care încap zece farfurii zburătoare — ca şi

nava ce a sosit pe Pământ, din Annandya — în expediţie specială spre a lăsa firmei Housebill nepreţuita reţetă a marmeladei din Atlantida. Over-Extraterestrul în pijama, adică Leopold Sebastien, adică Leonardo da Vinci, adică marele rege din Atlantida Nabur-Habur-Rocamburr”.

Cumpăraţi cu încredere marmelada Dulcineea, produsă de firma Housebill, unul din demnii urmaşi ai înţeleptului altant Bib-er-Quartz.

Aşa că eu, sergentul Petty Petercott raportez către toţi criticii de artă că misterul zîmbetului Giocondei a fost dezlegat.

Semnat: sergentul Petty Petercott

*
* *

Acum, noi avertizăm cititorii că ei pot crede orice despre acest straniu raport scris de bravul sergent tri- sîmburist. Se poate să fi fost scris de sergent sub influenţa unui daimon. Sau poate extratereştrii au făcut o glumă cu el şi i-au transmis pe cale telepatică un excelent text de reclamă pentru marmelada produsă de firma Housebill.

Care e adevărul şi identitatea adevărată a multor personaje din această carte nici noi nu ştim, fiindcă, din păcate, Atlantida s-a scufundat cu tot cu actele lor de identitate. Se prea poate deci ca raportul să nu fie decît un text de reclamă. Oricum, dacă vreţi să dezlegaţi misterul extraterestrului în pijama, consumaţi cu încredere marmelada Dulcineea, care vă va înaripa mintea şi vă va da idei geniale!

Lei 50
ISBN 973-37-0098-3